

Nàng Sói Và chàng Thợ Săn

Contents

Nàng Sói Và chàng Thợ Săn	1
1. Chương 1: Khởi Đầu	1
2. Chương 2: Người Sói	7
3. Chương 3: Bầy	12
4. Chương 4: Trùng Phạt	17
5. Chương 5: Nhầm Lẫn	22
6. Chương 6: Anh Có Thích Tôi Không?	26
7. Chương 7: Quyến Rũ	37
8. Chương 8: Săn	44
9. Chương 9: Say Tình	52
10. Chương 10: Lissa	61
11. Chương 11: Trò Chuyện	70
12. Chương 12: Thư Tình	82
13. Chương 13: Đêm Trăng Tròn	91
14. Chương 14: Yêu	102
15. Chương 15: Thị Trấn Barly	112
16. Chương 16: Những Người Bạn	123
17. Chương 17: Nhà Edward	133
18. Chương 18: Tiệc	144
19. Chương 19: Tiệc Tàn	154
20. Chương 20: Lễ Cưới	165
21. Chương 21: Bất Giữ	175
22. Chương 22: Tắm	182
23. Chương 23: Ôn Lại Chuyện Cũ	191
24. Chương 24: Một Kết Thúc Có Hậu	201

Nàng Sói Và chàng Thợ Săn

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, sắc Bạn nghĩ mọi chuyện sẽ như thế nào nếu có một ngày cô bé sói đem lòng yêu chàng thợ săn? R

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-soi-va-chang-tho-san>

1. Chương 1: Khởi Đầu

“Ngày xưa ngày xưa, có một chàng thợ săn quàng chiếc khăn màu đỏ thẫm....”

.....
Đêm xuống mang theo lớp sương mù dày đặc cả cánh rừng phía Bắc vùng Conust, khác hẳn với bầu không khí se lạnh ấy là cái nhiệt ẩm áp bên trong ngôi nhà nhỏ giữa rừng hoang, hai người phụ nữ một trẻ tuổi một trung niên đang nói chuyện với nhau tại phòng khách.

“Mẹ! Xin mẹ hãy cứu lấy thằng bé...” người phụ nữ trẻ cầu xin người phụ nữ trung niên - mẹ của cô ấy.

“Thằng bé ở đây sẽ an toàn, con cũng hãy ở lại đây đi. Sao phải hy sinh mình như vậy?” người mẹ đau lòng.

“Không được mẹ à! Bọn chúng sẽ tìm đến đây, khi đó cả nhà ta đều sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vẫn còn cách khác mà...”

“Không đâu mẹ! Quá trễ rồi, sẽ không kịp đâu. Xin mẹ đấy.”

Người mẹ không nói gì nữa, đau lòng nhìn cô con gái đang lục lọi tìm món đồ trong túi lớn.

“Mẹ! Hãy đưa cái này cho Lewis khi nó mười tám tuổi, sẽ rất đẹp nếu nó mặc vào.” người phụ nữ trẻ dịu dàng nhìn chiếc áo màu đỏ trên tay, màu đỏ - màu của nhiệt huyết cùng sự nồng nàn, quả thực rất đẹp và hợp với người phụ nữ ấy, đây là món quà cô thích nhất từ người yêu, mắt lưu luyến nhìn ngắm chiếc áo lần cuối rồi đưa cho người phụ nữ trung niên cất đi.

Xong, người phụ nữ trẻ bước vào căn phòng nơi có một cậu bé chừng mười hai, mười ba tuổi ngồi trên chiếc ghế đệm chăm chú đọc sách.

“Lewis! Con trai.”

“Vâng! Có việc gì ạ?”

Người phụ nữ nhẹ nhàng ngồi xuống kế bên cậu bé, ôm cậu vào lòng rồi hôn lên trán cậu. Lewis ngạc nhiên:

“Mẹ?”

“Không có gì đâu, chỉ là mẹ sắp phải rời xa con để đến một nơi khá xa. Con có thể hiểu cho mẹ không?”

“Vâng! Nhưng tại sao ạ?”

“Khó nói lắm, đến một lúc nào đó con sẽ biết thôi.”

Thấy mẹ từ chối cho cậu biết, Lewis cũng không hỏi thêm về vấn đề đó, hỏi sang điều khác mà bản thân cũng thắc mắc.

“Vậy khi nào mẹ trở lại?”

“...” nỗi u buồn hiện lên trên vẻ mặt xinh đẹp của cô. Cậu con trai ánh mắt nghiêm túc chờ đợi câu trả lời. Nếu nói cô có thể sẽ không quay lại nữa liệu thằng bé có ngoan ngoãn để cô đi?

“Mẹ không biết là khi nào nhưng mẹ sẽ trở về với con. Vậy nên con hãy ngoan, ở lại với bà được không?”

“Vâng!”

“Bây giờ mẹ phải đi rồi nên con hãy cẩn thận thật, nghe lời mẹ dặn này.” người phụ nữ không ôm cậu bé nữa mà đặt hai tay lên đôi vai nhỏ bé của cậu, nghiêm ở nét mặt nói từng lời rõ ràng.

“Từ nay tên con sẽ là Edward James, một tuần sau bà sẽ dắt con đến một tiệm bánh trong thị trấn mới gần đây, nó cũng nằm trong vùng Conust, cặp vợ chồng ở đó sẽ chính thức trở thành người giám hộ của con. Đây là giấy tờ ta đã làm lại cho con, phải giữ cẩn thận. Tuyệt đối không để ai biết ta là mẹ con.”

Mẹ của Lewis nói song song với việc đưa cho cậu một sấp giấy tờ, một cái huy hiệu và....một sợi dây chuyền có hai chiếc nhẫn vàng một lớn một nhỏ. Người phụ nữ cầm huy hiệu và sợi dây chuyền lên tiếp tục chất giọng điềm tĩnh.

“Chiếc huy hiệu này con cũng phải giữ cho kĩ vì về sau sẽ có một người đàn ông đến tìm con, ông ta là một người lính. Đến đó thì hãy đưa cái huy hiệu này cho ông ta rồi làm theo lời ông ấy. Còn sợi dây chuyền có hai chiếc nhẫn, đó là nhẫn đính hôn của ta và cha con. Hãy giữ lấy và nhớ đến chúng ta.”

Lewis vâng lời giữ lấy những thứ mẹ đưa mặc dù cậu chẳng biết mặt cha mình hay ông ấy là người thế nào. Tất cả những gì cậu biết về ông ta là sự vĩ đại, tài giỏi của ông qua lời mẹ kể.

“Còn nữa, con phải thường đọc thật nhiều sách, học hỏi thật nhiều điều. Ngoài ra trong thị trấn mới có một nơi dành cho những thợ săn, cha mẹ mới sẽ chỉ đường cho con đến đó. Hãy tham gia huấn luyện để trở nên mạnh mẽ hơn. Con hãy nhớ kiến thức, trí tuệ và sự linh hoạt, mạnh mẽ sẽ giúp con rất nhiều sau này.... ”

Sau khi nhắc nhở những thứ cần thiết cho con trai mình người phụ nữ mới hôn lên trán cậu bé, nói: “Mẹ yêu con..!” sau đó vội vã cười ngựa chạy vào sâu trong khu rừng, để lại người mẹ và con trai mình đang đứng nhìn theo.

“Lewis! Ta xin lỗi, ta đã không thể giúp gì hơn cho mẹ con cháu” bà của Lewis lúc này mới lên tiếng, ngồi quì xuống ôm lấy cháu mình mà đau lòng.

“Không đâu ạ. Bà đang giúp mẹ con cháu đấy thôi, bằng cách giữ an toàn cho cháu ở đây. Cháu tin là mẹ có lí do chính đáng, cháu sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ và bà, còn nữa.... ”

Cậu bé còn nhỏ mà đã có thể nói ra những lời thế này khiến bà cậu ngạc nhiên không hết, nhìn đứa trẻ đang hướng mắt xa xăm về phía khu rừng nói lên suy nghĩ của mình. Chợt ngừng một hồi rồi quay mặt sang người bà đang ngạc nhiên nhìn cậu, đôi mắt cậu bé mang vẻ lãnh đạm mà nghiêm túc từng chữ.

“Cháu là Edward, thưa bà!”

...

Edward theo lời mẹ vào thị trấn trở thành con nuôi của cặp vợ chồng làm chủ một tiệm bánh - là bạn của mẹ ruột cậu. Họ rất tốt, đối xử với cậu không khác gì con ruột của mình, còn dạy cậu nấu những món ngon, làm những chiếc bánh thơm lừng. Edward vốn có tố chất thông minh, việc cậu học nhanh thực hành giỏi cũng chẳng lạ gì, hơn nữa còn xuất sắc hơn những gì cha mẹ nuôi mong đợi, lại còn mang một vẻ đẹp làm say đắm lòng người. Với tài nghệ của mình, Edward mang sự yêu thương mà mọi người dành cho cậu làm nên những chiếc bánh ngon thơm đậm mùi vị cảm xúc. Nhờ vậy mà tiệm bánh nhà James ngày càng trở nên đông khách hơn.

Thời gian dần dần trôi qua Edward cũng bắt đầu gia nhập nhóm học việc thợ săn, trở nên mạnh mẽ hơn để bảo vệ những người mà anh yêu thương, tất nhiên với sự lanh lợi của Edward, việc trở thành một thợ săn giỏi là hoàn toàn toàn có thể. Một khoảng thời gian không lâu sau đó, anh đã trở thành thợ săn tài năng trẻ tuổi nhất. Cộng thêm tài làm bánh, tài chơi đàn cùng với khuôn mặt điển trai kèm dáng người quyến rũ đã khiến cho chàng trai Edward luôn là một trong những chủ đề được đa số các cô gái bàn tán sôi nổi. Thậm chí một vài bức thư thổ lộ tình cảm từ những cô nàng kia đã được trao đến tận tay anh nhưng hồi âm đều mang về kết quả không như bọn họ trông đợi.

Vài cô gái bỏ qua hết mọi sự ngại ngùng mà đứng trước mặt trực tiếp nói lên tiếng lòng của mình bấy lâu nay với anh nhưng câu trả lời họ nhận được đều cùng một nội dung, anh chưa nghĩ đến và chưa sẵn sàng cho những tình cảm ấy. Đánh cắp được trái tim của Edward là một thử thách khá khó khăn nhưng đầy quyến rũ và lôi cuốn đối với bọn con gái trong thị trấn, không phải ai cũng có đủ kiên nhẫn để chờ đợi một cuộc tình khi một phần cơ hội cũng không nắm được như vậy.

Người khác nhìn vào bảo Edward thật khó gần, có người lại bảo anh kêu ngạo và quá kén chọn.... vì hầu hết thiếu niên ở tuổi mười tám như anh không sớm thì muộn cũng đã cặp kè với nhau, vấn đề cưới hỏi cũng không phải là chuyện lạ. Nhưng chỉ có những người thân cận mới hiểu được thằng bé này vốn chưa sẵn sàng cho việc yêu đương, anh trước mắt chỉ quan tâm đến mỗi việc hoàn thiện bản thân, học hỏi càng nhiều, hiểu biết càng nhiều là càng tốt, việc yêu đương để vài năm nữa cũng chưa muộn.

Vào năm được đôi mươi Edward bắt gặp một con sói con bị mắc bẫy trên đường mang bánh cho bà. Đó là một con sói con có bộ lông đen đang nằm rên rỉ vì vết thương ở chân do cái bẫy kẹp chặt, gần đó có một cái túi nhỏ. Bước chân lớn kéo lại càng gần khiến sói con gầm gừ cảnh giác cũng như răng đe con người chó có đến gần sói ta, nếu không bị cắn thì đừng trách. Nó nào biết gã này là một thợ săn, sợ gì một con vật non nớt lông tơ chưa thay hết.

Anh đã có ý định xấu xa về việc “mần thịt” nó nhưng con vật còn chưa trưởng thành nên thôi, anh đành làm việc thiện vậy.

Quyết định cứu con sói, Edward mang nó đến nhà bà để chữa trị, còn cái túi thiết nghĩ là của tên thợ săn nào đó đánh rơi nên anh đã để nó lại nhưng nhìn khá quen.

“Edward à? Sao cháu đến trễ thế này? Mau vào nhà đi.”

Người bà đã quá sáu mươi nhưng vẫn còn khỏe mạnh và thậm chí mang vẻ đẹp phúc hậu của Edward mở cửa cho anh vào nhà rồi hỏi thăm các kiểu khi thấy anh vác theo một con sói bị thương đến đây. Trong khi nghe đứa cháu trai kể lại toàn bộ sự việc thì bà ấy đã mang khăn và nước ra để rửa vết thương cho con sói.

Edward ở lại với bà vì sau khi chữa xong vết thương ở chân cho con sói thì trời cũng đã tối, vì lo lắng nên bà đã thuyết phục đứa cháu trai duy nhất của mình không nên trở về nhà vào buổi tối trong khu rừng thế này. Vậy nên anh cũng ngoan ngoãn nghe lời bà ở lại một đêm.

Trong căn nhà nhỏ, khắp nơi đều có ánh đèn dầu vàng nhạt, con sói nhỏ được chữa trị vết thương xong cũng đã khỏe hơn nhiều so với lúc sáng.

Sói con vừa tỉnh dậy liền thấy một đôi mắt đang nhìn nó chằm chằm, đôi mắt sắt bén này làm nó giật run người. Con người sáng màu dần chuyển ra phía sau: “bà ơi! Con sói tỉnh rồi, chúng ta làm thịt nó nhé?”, đôi mắt ấy lại quay sang nhìn con sói giễu cợt. Giờ thì con sói mới nhận thức được đây là một chàng thanh niên dễ thương nhưng đôi mắt...có vẻ đáng sợ, *Sao? Làm thịt mình sao?* con sói hoảng sợ lùi lùi lại.

“Tao đùa thôi. Mày nhỏ như vậy thì ăn thế nào cho đủ?”

Chàng trai bước sang một bên vớ lấy cái bánh trong vỏ bánh mà anh mang đến cho bà. Xé một miếng nhỏ rồi để xuống trước mặt con sói.

“Cho mày này. Ăn đi, chắc mày cũng đói rồi. Mà hy vọng mày ăn được thứ này, ở đây không có thịt tươi đâu.”

Ngửi được mùi thơm ngậy ngất của bánh nó vênh vênh tai lên, lại như muốn bay vào ăn miếng bánh một cách “hoang dã” nhưng vì còn khá sợ con người trước mặt nên chỉ dám rụt rè kéo miếng bánh lại mà ăn.

Con vật nhỏ vừa ăn vừa nhìn xung quanh căn phòng, khá rộng, vách sơn màu trắng ngà, phía dưới là sàn gỗ nâu. Đây là phòng khách chỉ đơn giản có bộ salon và vài cái tủ, cái kệ gỗ. Năm cây đèn nến xung quanh góp phần làm tăng ánh sáng cho căn phòng hơn, bốn cây treo ở mỗi góc tường, cây còn lại đặt trên bàn nơi con sói đang nằm. Nội thất cũng chẳng có gì gọi là đặc biệt cho lắm.

Nhìn qua nhìn lại con sói đã ăn hết miếng bánh. Cái bánh quả thật rất ngon khiến nó muốn ăn nữa, nó giương đôi mắt đen láy nhìn Edward, hai mắt mở to, đồng tử giãn ra, đôi tai cụp xuống. Ráng mà làm điệu bộ đáng thương để xin thêm thức ăn.

“Được rồi, đây! Cho mày hết.”

Thấy bộ mặt nài nỉ của con sói nhỏ, Edward bỗng thấy buồn cười nhưng có chút đáng yêu, anh vớt cả cái bánh còn lại cho nó rồi ngồi nhìn thú con ăn ngon lành. Đang xem một màn đáng yêu của con vật nhỏ thì bà anh gọi: “Edward! Ta có cái này muốn đưa cho cháu”. Anh quay lại thì đã thấy bà cầm một mảnh vải màu đỏ đưa ra.

“Gì vậy ạ?” anh hỏi.

“Lại đây mặc vào thử đi rồi ta sẽ nói cho cháu nghe”.

Bà kéo Edward sang một bên, khoác miếng vải đỏ như máu ấy lên người anh. Đó là một áo choàng có mũ, toàn bộ chiếc áo đều là màu đỏ đậm.

“Đây là...”

“Cái này là của mẹ cháu đưa lúc trước khi rời đi. Nó bảo khi cháu mười tám tuổi thì đưa cho cháu, do ta tìm mãi không được, cứ tưởng nó mất rồi mà cuối cùng vẫn tìm ra nên giao cho cháu trẻ. Có lẽ hơi nhỏ so với cháu nên ta đã sửa lại vài chỗ để vừa vặn hơn cho cháu.”

Nghe bà nói, Edward trầm xuống vẻ mặt có một phần nào đó buồn bã, anh cầm một mảnh áo choàng lên nhìn rồi trầm ngâm. Nhớ ra lúc trước đã từng nhìn thấy mẹ khoác cái này, trông rất xinh đẹp...

“Cái áo thật đẹp, nhỉ? Mẹ cháu muốn cháu giữ cái áo này nên cháu hãy luôn mặc nó bên mình được không?! Màu đỏ sao mà hợp với hai mẹ con cháu thế không biết.” chiếc áo làm cho Edward thêm cao quý, một phần huyền huyền, một phần mê người.

Khi bà nói xong thì mặt anh trầm xuống: “vâng.....cháu sẽ luôn mang nó bên mình”. Trời đã khuya, anh ngồi xuống chiếc ghế gần cửa sổ và nhìn ra ngoài kia cánh rừng khi vô số kỉ niệm lúc mẹ còn sống ủa về, dần vật khiến lòng anh đau đớn.

Cũng đã được vài năm kể từ ngày hôm đó. Lúc ấy Edward vẫn chỉ là đứa trẻ, anh không thể làm gì hơn ngoài việc nghe lời mẹ rồi nhìn mẹ ra đi không bao giờ trở lại. Cùng mẹ đi đây đó, trải qua nhiều sự việc khiến Edward rất hiểu sự đời từ nhỏ, cuộc sống không như những câu chuyện cổ tích mà mẹ đã từng kể cho anh nghe. Cuộc sống vốn dĩ rất khắc nghiệt, con người luôn có trong mình một nửa thiện và ác.

Vì một lí do nào đó, mẹ đã ra đi thay cho anh, cuộc đối thoại giữa mẹ và bà 4 năm trước là tất cả những bằng chứng cho việc đó, mẹ đã bảo vệ cho anh, dùng thân mình đánh lạc hướng kẻ thù và sau đó.... mẹ vẫn chưa quay về. Chẳng ai biết trước được gì cả nhưng anh hy vọng là mẹ vẫn còn sống, làm thợ săn đi sâu vào rừng cũng là có mục đích tìm kiếm. Không chỉ vậy, anh còn lên kế hoạch đi buôn bán xa, bán những đồ quý làm từ xương thú, lông hay sừng, đầu của những con thú hiếm, ngoài ra còn có các vật trang trí làm từ gỗ hay đá quý. Đi đến những vùng đất khác để nghe ngóng tin tức của mẹ, cũng như tranh thủ học hỏi ở xứ người trong vài năm tới.

Còn lời dặn của mẹ... anh đã suy nghĩ rất nhiều, mọi thứ đều quá mập mờ, không đủ để anh có thể suy ra là mẹ đã có kế hoạch gì với tương lai của anh? Nào là phải học về chính trị, kinh tế.... rèn luyện thể chất, phải có mục đích gì đó. Còn cái người đàn ông mà mẹ nói đến, anh vẫn chưa thấy ông ta xuất hiện. Suy đi nghĩ lại Edward vẫn không thể hiểu được là mẹ đang muốn mình làm gì.

Giờ anh lại nhớ đến mẹ, cha mẹ nuôi có tốt đến cỡ nào cũng không thể bằng người mẹ ruột rà của anh.

Edward lấy sợi dây chuyền màu đen có hai chiếc nhẫn vàng mà anh đang đeo ra ngắm rồi trầm ngâm. Anh vẫn còn giữ nó, luôn mang nó bên mình. Nhớ về dáng hình mẹ, người có khuôn mặt xinh đẹp, giọng hát rất hay. Mẹ luôn hát cho anh nghe mỗi tối trước khi ngủ, lại còn kể cho anh rất nhiều câu chuyện hay, dạy cho anh vô số điều cần thiết khi sống trong cái xã hội này.

Edward còn nhớ lúc trước anh rất kính nể và muốn trở thành một người như cha. Nghe mẹ kể cha là một quý tộc, mọi cử chỉ của ông đều rất khí chất và nghiêm nghị, vậy nên cậu bé năm ấy cũng muốn được trở nên như cha mình, trở thành một quý tộc có khí chất hơn người. Mẹ là người đã dạy anh cách cư xử, ăn nói và cả đi đứng....đều rất cao sang. Đó là lí do Edward luôn bị mọi người hiểu nhầm anh là công tử nào đó.

Có điều Edward vẫn không biết cha anh đang ở đâu, còn sống hay đã chết. Mẹ chỉ nói với anh rằng vì cha anh thuộc tầng lớp cao sang, gia đình ông ta không cho phép ông ấy cưới thường dân nên đã buộc ông phải li dị. Vì yêu mẹ nên ông ấy đã không đồng ý với gia đình, ông rời nhà và trở thành một thương nhân đi buôn bán ở khắp nơi trên thế giới. Tuy vậy ông vẫn gửi tiền về cho mẹ và anh mỗi tháng. Lúc ấy mẹ anh đã mang thai anh được sáu tháng.

Edward vẫn luôn thắc mắc nếu cha yêu mẹ thì tại sao lại không trở về gặp mẹ và anh. Có bận đến mấy thì ít nhất một năm cũng phải về một lần. Edward nghi ngờ về sự tồn tại của người cha này cũng như câu chuyện của mẹ về ông ấy nhưng vẫn chưa thể hỏi mẹ về sự thật thì mẹ và anh đã phải chia xa. Tuy vậy anh vẫn chờ đợi, một phần là chờ sự thật về cha anh và....chờ để tìm được đằng sau câu chuyện về cái đêm mẹ đi khỏi cuộc đời anh kể cả những lời nói trước khi đi của mẹ.

Edward ngồi đó và suy nghĩ rất nhiều. Con sói thấy anh cứ ngắm nhìn sợi dây chuyền rồi trầm ngâm, rồi lại cười rồi lại có vẻ như suy ngẫm cái gì đó. Nó nhảy lên người chàng trai nằm cuộn tròn trong lòng anh ta, ngược nhìn khuôn mặt xinh đẹp, nhìn vật lấp lánh trên tay anh.

Edward vẫn không có biểu hiện gì, chỉ ngồi vuốt ve con sói nằm trong lòng mình, nhìn ra xa xăm đến khi trời gần sáng mới thiếp đi trên ghế lúc nào chẳng hay.

Đến khi Edward tỉnh dậy thì đã là buổi trưa hôm sau, trên người anh được đắp một chiếc mền nhỏ, chắc là bà đã đắp cho anh trong lúc anh đang ngủ. Con sói cũng đã biến mất, thay vào đó là hai con thỏ nằm thoi thóp trước nhà.

“Là của con sói ấy! Chắc nó muốn trả ơn cho cháu thôi. Vậy hôm nay ta sẽ làm thịt hai con thỏ này, lát nữa cháu về thì hãy lấy vài phần cho cha mẹ cháu đi.” bà anh nói.

“Vâng.”

Sau khi dùng bữa, Edward làm theo lời bà mang vài phần của con thỏ về cho cha mẹ nuôi. Khi đi anh cũng không quên khoác lên cái áo màu đỏ bà đưa mình hôm qua.

Trên đường về nhà Edward có cảm giác như có người đang ở đây. Anh nhếch môi nhìn lên một nhánh cây ở phía sau, nơi có một bóng người đang đứng trên đó. “Chào Zig! Anh thích tôi à?” Edward nở một nụ cười chế giễu nhìn người trên cây.

“Cái gì? Tôi thích anh thế nào cho được? Bớt đi nào anh bạn.” Zig buồn cười.

Zig - là con của một thợ săn tài giỏi trong thị trấn, được cha huấn luyện từ nhỏ nên Zig cũng mau chóng trở thành một trong những thợ săn giỏi của vùng trong đó có cả Edward. Nhưng tất nhiên trình độ của anh vẫn còn kém xa Edward.

Vốn dĩ Edward và Zig không ưa nhau nhưng em gái của Zig là Kate lại rất thích Edward. Kate luôn muốn thân với Edward nên hay nhờ anh trai đàm phán giúp cô. Zig thì rất thương em gái nên luôn ở chế độ hoà bình với Edward. Chỉ khi có cơ hội thì 2 chàng trai mới đá xéo nhau một chút.

“Vậy thế nào lại đi theo tôi? Còn núp ở trên cây, anh bắt chước em gái mình rình mò từ khi nào vậy?” Edward cười khi dễ khiến Zig cứng họng. Zig nóng nảy nói:” không rảnh để đùa đâu! Vì sao anh lại thả con mồi của tôi?”. “Sao? Con sói ấy à? Thì sao nào?” Edward ngheh mặt.

“Này! Đừng nghĩ rằng em gái tôi bênh vực cho anh thì anh muốn làm gì thì làm nhé” Zig tức giận. Thấy vậy Edward phì cười:” vì tôi thấy con sói đó còn khá nhỏ, nhìn cũng tội nên đành giúp nó thôi. Nếu em gái anh biết được chuyện anh giết chết một con vật nhỏ bé đáng yêu như vậy thì sẽ thế nào?”

Bị Edward đá đểu, Zig có tức giận cũng không làm được gì

“Anh không phải là loại miệng đàn bà đấy chứ, Edward?”

“Tất nhiên không!” Edward nhướn mày.

“Được rồi! Lần này tôi sẽ không tính sổ với anh nhưng đừng có mà động vào con mồi của tôi nữa đấy”

“Ừa”.

Zig là một thiếu niên tuấn tú với vẻ mặt trắng phếu, tóc vàng, đôi mắt màu xanh lam, anh cao cỡ một mét tám bảy, thân hình cứng cáp khỏe mạnh, cơ bắp đang dần hình thành trên cơ thể anh. Khuôn mặt dài và hơi góc cạnh, môi mỏng, mắt to tròn, lông mày sẫm. Zig nhìn hơi có nét của con gái nhưng cơ thể anh thì hoàn toàn rõ nét đàn ông. Thường thì con trai trong đám thợ săn ai mà chả có cơ bắp?

Dù là bằng tuổi với Edward nhưng có vẻ Zig thấp hơn Edward một chút. Nếu nhìn khuôn mặt Zig hơi giống con gái thì Edward trái ngược hoàn toàn, anh nhìn phong độ nam tính hơn Zig rất nhiều. Nếu làn da của Zig trắng hồng thì làn da của Edward lại là màu rám nắng nhẹ. Edward có đôi mắt sẫm bên màu đen với đôi mày rậm, sống mũi anh cao, đôi môi không mỏng cũng không dày. Dáng người Zig thon gọn, cơ bắp cũng đang phát triển như bao chàng thiếu niên khác, thân hình Edward lại rắn chắc hơn nhiều so với Zig.

Hai thiếu niên này là hai trong số những lãng tử đào hoa của thị trấn, được khá nhiều cô gái để ý đến. Riêng Edward thì còn có thêm tài làm bánh và chơi được vài nhạc cụ nên được nhiều ngưỡng mộ hơn. Đó cũng là lí do khiến Zig không thích anh, Zig ghen tị với anh.

Một hồi lâu sau Edward nói:” được rồi tôi không có thời gian cãi nhau với anh cả buổi đâu, chào!”

Zig cũng miễn cưỡng:” ừa! Chào, áo choàng đẹp đấy” anh ta nhảy xuống bỏ lại một câu và đi vào sâu trong rừng. Sau đó Edward không nói gì, trực tiếp đi về nhà.

2. Chương 2: Người Sói

Còn nhớ con sói không? Nó đã an toàn về nhà nhưng nói là sói cũng chẳng đúng lắm, thật ra đó là một người sói. Là sói nhưng có thể hóa người và ngược lại!

Riêng con bé này vì lúc sinh ra là đứa út, chất dinh dưỡng đã bị anh chị hấp thu gần hết phần mình nên về cơ bản thì nội lực cơ thể cô không đủ mạnh, không thể hóa hoàn toàn con người mà chỉ có thể hóa thành một con lai dạng người nhưng có tai và đuôi sói, còn cả răng nanh và móng vuốt.

Con sói nhỏ sau khi mang hai con thỏ vừa bắt được đến trả ơn thì lập tức quay về lãnh thổ - đó là một nơi nằm ở bìa rừng sát chân dãy núi Mist ở phía Bắc, khá xa vương quốc loài người. Muốn vào bên trong lãnh thổ phải đi vào bên trong một cái thác lớn sau đó mang đầu ấn của loài đặt lên lỗ hổng của vách đá bạc rồi đọc cổ ngữ, bên trong sẽ có người canh gác mở ra. Tuy nhiên cái thác nước ấy khá to, nước lại chảy xối xả. Hơn nữa xung quanh lãnh thổ người sói có khá nhiều nguy hiểm, nào là quái thú, đầm lầy đầy cá ăn thịt lại còn đường đi gai góc ngoằn ngoèo như mê cung, ai mà dám bước vào? Chỉ có tộc người sói mới có thể bước vào theo cách của họ.

Con sói nhỏ đã mắc phải cái bẫy của Zig trong lúc đang đi săn cùng bầy thì lạc đường. Nó nghe thấy mùi bánh thơm nên đã bị mê muội mà rình rập theo chàng trai mang bánh, kết quả là sập bẫy và có một cuộc chạm mặt đầy những cảm xúc kì lạ với chàng trai mang bánh đẹp tuyệt trần kia.

Lần đầu ra bên ngoài đi săn cùng bầy, Tom cũng có chút khó khăn nhưng rồi cũng quen. Huống chi cô đã sớm tìm ra được một khu vực ít người để ý, nơi đó có một cái lỗ không lớn lắm nhưng cũng không nên nói là nhỏ. Nơi đó là dùng cho việc trốn ra ngoài rừng chơi, may mắn là chỉ có mỗi cô biết được, vậy nên chuyện thường xuyên lên ra ngoài chơi cũng là chuyện không thể tránh khỏi đối với một cô bé hay tò mò như cô.

Vừa về nhà thì trưởng tộc là cha của con sói nhỏ - Hall Lauren đã rất lo lắng, mẹ nó - Noan Lauren thì khóc lóc ôm nó thật chặt.

“Tom! Con bé này tại sao lại làm ta lo đến thế? Con thật hư” bà trách móc con gái trong sự lo lắng.

Thấy vậy Tom - con sói nhỏ an ủi:” Con an toàn trở về rồi, hơn nữa vết thương cũng đã sắp lành...”

“Hà? con bị thương ở đâu? Con bé này, đến khi nào mới làm ta hết lo được đây?” mẹ cô lại lo lắng hỏi han.

“Con bị mắc bẫy, bị thương ở chân nhưng may là đã có người cứu con, còn cho con ăn rồi chăm sóc vết thương cho con, con cũng đã bắt một con thỏ để trả ơn cho họ rồi mặc dù... hơi khó bắt, mẹ thấy con giỏi không!?”

“Giỏi cái đầu cô! Lần sau tôi không để cô làm theo ý mình nữa” mẹ của Tom cầu nhàu:”Cũng may là gặp người tốt, lỡ gặp bọn người xấu thì tôi phải làm sao đây? Tôi nuông chiều cô quá rồi. Không săn bắn gì nữa, ở nhà đi.”

Tom thấy mẹ tức giận liền nói:”thôi mà mẹ! Chẳng lẽ mẹ không muốn con trưởng thành sao? Con không thể cứ ở nhà dựa dẫm cha mẹ thế này, còn sai sót hôm qua coi như là bài học cho con rút kinh nghiệm vậy. Sau này lớn rồi ít ra con cũng còn có thể tự lo cho bản thân.”

“Hừm! Con biết vậy thì tốt nhưng sau này phải cẩn thận, con có chuyện gì mẹ và cha sẽ rất đau lòng” mẹ của Tom xoa mặt cô nói.

Ở lãnh thổ người sói - vùng Hale có vẻ không khác gì lãnh thổ con người, họ cũng biết trồng trọt chăn nuôi, biết nhiều nghề thủ công, có nhà gỗ, nhà bằng gạch..... Họ phát triển không khác gì con người. Có điều họ vẫn là một bộ tộc có thể hóa người hóa sói.

Chỉ là thay vì nói là một thị trấn thì đây chỉ là một cái thôn lớn. Và tộc người sói không chỉ sống ở đây mà còn rải rác ở nhiều nơi khác. Thậm chí họ còn hợp tác làm ăn với con người như những vị doanh nhân đi xa. Người sói che giấu khá giỏi bí mật của mình nên vẫn chưa có ai phát hiện ra cả.

Tom - Tom Lauren hóa thành dạng người thì trông cô vẫn nhỏ hơn các bạn cùng tuổi. Mặc dù đã 15 tuổi nhưng nhìn vẫn thoát như 11-12 tuổi. Cô bé có làn da trắng hồng, cao chỉ cỡ 1m40. Khuôn mặt trái xoan, tóc nâu đen gọn sóng nhẹ, dài chưa đến thắt lưng, mắt to, lông mày đậm nhưng mảnh mai, sống mũi cao nhỏ bé, môi đỏ tự nhiên. Tuy nhiên việc hóa thành con người hoàn toàn thì cô cần phải sử dụng thuốc tăng nội lực để có thể bình thường ra ngoài mà không để lộ các bộ phận lai sói.

Cũng vì Tom thiếu chất, không thể hóa hoàn toàn con người nên cô thường bị bạn bè trêu ghẹo. Tom có khá ít bạn, mà cho dù có đi chẳng nữa thì cũng chỉ là bạn bình thường, không thân là bao. Riêng Thomas lại khá thân với Tom.

Thomas là một chàng trai có vẻ ngoài cao lớn, khuôn mặt điển trai với mái tóc nâu. Lúc nhỏ trong một lần đi dạo, anh bắt gặp một đám trai có gái có đang bắt nạt Tom, bọn chúng dồn cô vào góc một con hẻm nhỏ rồi lăng mạ, chửi bới cô gái nhỏ bé chỉ vì cô là một đứa yếu ớt, làm mất mặt bộ tộc người sói bởi chính sự yếu đuối vô dụng của cô không thể tự hóa hoàn toàn thành con người..., chúng bảo cô chỉ biết dựa dẫm theo bóng cha cô - trưởng tộc, chẳng xứng với danh hiệu con trưởng tộc.... Thomas lúc đó còn là một cậu bé kiêu ngạo, là vì bản thân mách bảo thấy chết không thể không cứu nên cậu ta đã chạy vào tống cho cái lũ kia một trận để ra vẻ ta đây rất anh hùng. Về sau cậu được rất nhiều đứa trẻ trong làng đi theo cũng vì hành động “ra vẻ người hùng” này.

Tất nhiên Thomas cũng bị thương te tua không khác gì bọn kia nhưng cái chính là bọn nó đã bỏ chạy và cậu thắng trận. Thomas lúc đó thấy Tom là một cô bé nhỏ con khá dễ thương, nhìn cô rụt rè như vậy khiến cậu càng muốn bảo vệ mặc kệ Tom không thể hóa hoàn toàn dạng người. Với ngoại hình lai này Tom trông càng đáng yêu hơn trong mắt cậu ta. Cô yếu đuối sao? Cậu sẽ vừa bảo vệ vừa dạy cô trở thành một nàng sói mạnh mẽ hơn. Với lại cô cũng là con trưởng tộc, kết giao với cô sau này biết đâu sẽ có lợi.

Còn Tom thì thấy Thomas rất tốt với cô nên cô đã đồng ý lời đề nghị làm bạn với cậu ta. Hai người còn bị gán với cái danh “người tình hồ”, Tom khá khó chịu với cái tên này, ngược lại anh chàng Thomas thì khá thích thú. Bạn trai của con gái trưởng tộc sao? Không tồi!

Tối đó cả nhà Tom tụ họp về quây quần bên nhau. Riêng cha cô là tộc trưởng, có khá nhiều công việc cần giải quyết nên đã tạm vắng mặt.

Tom là con út, cô có 2 người anh và 2 người chị. Anh cả là Leo Lauren - 24 tuổi, tiếp theo là chị Rudy và Sandy Lauren - họ là song sinh - bằng với tuổi của Edward, người cuối cùng là anh Toff Lauren - lớn hơn Tom một tuổi.

Mẹ cô cũng bận việc nên đã vắng mặt, chỉ làm đồ ăn cho năm đứa con rồi đi đâu mất.

Nghe Tom kể về chuyện đã xảy với mình vào hôm trước thì hai anh chỉ bảo cô hãy cẩn thận và dạy cô thêm một số kĩ năng đi săn, còn cặp chị song sinh thì rất có hứng thú với chàng trai mang bánh mà cô nhắc đến.

Rudy:” Tom! Tom! Anh ta có đẹp trai không?”

Tom:” Em thấy anh ấy khá phong độ nhưng cũng có phần lãnh đạm, lại còn đẹp trai quyến rũ...”

Sandy:”Wow! Nghe lãng tử vậy! Còn cứu em nữa nha. Phải lòng người ta rồi phải không?”

“Gì chứ?” Tom ngượng ngịu.

Rudy:”Chị nói này, con trai loài người rất quyến rũ nha, không như bọn chó sói tộc mình chỉ biết đánh nhau để tranh hơn thua.”

Sandy:”Nhưng con trai loài người cũng rất xấu xa nha” Sandy lúc này cười rất gian.

Tom:”Hả? Xấu xa như thế nào” cô cười nhưng vẫn bày ra bộ mặt khó hiểu.

Sandy và Rudy nhìn nhau cười cười rồi nói:” xấu xa có khá nhiều mặt. Bọn con trai loài người ấy, đào hoa nhưng rất không chung tình. Họ có thể quyến rũ em chỉ vì tiền, quyền lực hoặc chỉ để chơi đùa với em, sau đó sẽ tìm đến cô gái khác. Còn một loại xấu xa này thì.....chưa nói được.”

Tom bất mãn:”Lại giấu em”

Rudy:”Yên tâm đi cô bé! Một ngày nào đó khi lớn lên em sẽ biết.”

Tom năn nỉ: “Thôi nào, vài năm nữa em bằng tuổi hai chị rồi. Chia sẻ với em một chút đi. Chị em với nhau không mà!”

Rudy và Sandy nhìn nhau cười rồi Sandy quay sang Tom: “Được rồi! Bí mật đấy, nhưng chị chỉ có thể nói với em rằng loại xấu xa đó chính là ở trên giường”

Tom đỏ mặt: “.....”.

Khuya nay Tom không ngủ được nên cô ngồi nhớ lại khuôn mặt của chàng trai đã cứu mình. Cô muốn được một lần nữa gặp anh ta, muốn được ngủ trong lòng của người con trai ấy, nghĩ lại thật ấm áp.

Còn cả những cái bánh của anh ta, thật thơm và béo ngậy ngọt ngào. Khuôn mặt ấy, hơi ăm ăm, mùi hương..... rồi cô rơi vào một giấc mơ đẹp ngọt ngào với bánh và anh.

Kể từ ngày hôm đó, cô thường hay lên sang lãnh thổ loài người, đến ngôi nhà của bà Edward để tìm anh. Lúc thấy cô lảng vảng trước nhà thì anh nhìn cô mỉm cười, sau đó đem một ít bánh ra cho cô ăn, còn đùa giỡn với cô.

Lúc này nhìn kĩ lại, Tom thấy Edward còn đẹp hơn cả một vị thần. Cô đã từng thấy nhiều chàng trai loài người trong lúc rình rập đi săn, có người cũng rất đẹp trai nhưng chàng trai trước mặt thì còn đẹp hơn những người kia gấp mấy lần, đặc biệt là nụ cười của anh....

Càng ngày Tom càng lún sâu vào lưới tình nhưng cô mặc kệ.

Sau một thời gian, Edward dần dần ít xuất hiện ở ngôi nhà đó hơn nhưng Tom vẫn ngửi được mùi của anh xung quanh khu rừng, có điều nó có ở khắp nơi nên cô không thể tìm được chính xác anh đang ở đâu. Rồi sau đó cô không còn gặp được Edward nữa. Nhưng đây là chuyện của tương lai.

“Tom! Tom....có nhà không?”

“Hơ....” Tom đang say giấc thì nghe tiếng gõ cửa cùng với giọng gọi quen quen. Cô giật mình, dụi mắt vài cái rồi rời giường. Tom đi như xác chết ra tới cửa.....

“Cái gì ồn ào quá vậy?..” Tom vừa mở cửa vừa gãi đầu, mặt nhẵn lại do ánh nắng buổi sáng chiếu vào làm cô hoa cả mắt. Cô còn chưa thấy rõ người trước mặt là ai thì người đó đã nhào vào ôm chầm lấy cô.

Tom cảm nhận được một bờ vai rắn chắc, người hơi to cao hơn cô vài phân. Mùi hương này..... không thể nhầm được. Tom nhận ra đây không ai khác ngoài cậu bạn thân của mình, Thomas. Cô chợt nhớ cũng đã hai ngày mình chưa gặp cậu bạn này. Một người cứ rảnh rỗi là dính lấy cô như sam mà không gặp cô hai ngày thì chắc chắn sẽ quẩn lên cho coi. Huống chi cô còn bị mất tích trong lúc đi săn cùng cậu ta.

“Tom..... cái đồ ngốc cậu cứ làm mình lo..!” Thomas ôm khá chặt khiến Tom hơi đau nhưng cô cảm thấy rất vui, có người bạn nào quan tâm tới mình như vậy ngoài cậu ấy đâu.

“Mình không sao!...Thomas.... giờ thì mình mới có sao.....đau.”

Thấy Tom bị mình ôm chặt đến ngạt thở thì Thomas mới thả cô ra. Cậu đặt hai tay lên mặt Tom, kéo qua kéo lại kiểm tra, rồi lại nhìn một lượt toàn thân cô. Thomas thấy vết thương ở chân cô thì bắt cô ngồi xuống ghế để cậu xem xét.

“Thomas! Mình không sao mà, chỉ là bị thương nhẹ...”

“Nhẹ khi gì? Là bấy chứ có phải đồ chơi đâu. Cậu đó, lúc nào cũng để mình lo vậy cậu vui lắm hả!?” Thomas cau mày nhìn cô. Tom thấy cậu bạn khá khó chịu nên xin lỗi trước đã.

“Mình xin lỗi, mình sẽ cố gắng cẩn thận hơn.”

“Bằng cách tiếp tục phạm sai lầm? Thôi đi cô. Cô nghe lời tôi ở nhà có phải tốt hơn không? Đi theo làm quái gì để bây giờ như vậy.....”

“Thomas đừng giận mình mà, mình biết mình không nhanh nhẹn với cả yếu đuối nhưng mình không thể cứ rú ở đây được.”

“Haiz! Cậu.... mình mới là người xin lỗi. Không thể giữ cậu ở nhà, để cậu đi theo lại không thể bảo vệ cậu.” Thomas lại tự dằn vặt mình.

“Có gì đâu, lúc đó bắt được mỗi ngon mà ai chẳng chú ý đến mỗi chứ? Có mình tự nhiên ngửi thấy mùi bánh thôi.” Tom mơ màng nhớ lại cái mùi vị ngọt ngào ấy.

“Ồ...đồ ham ăn!” Thomas phì cười khi nhìn thấy vẻ mặt “đam mê ăn uống” của Tom, cậu không quên trêu chọc thêm.

“Xi! Mình ham ăn nhưng ăn có bằng cậu đâu, đồ heo”

“Hơ! Mình vì đi săn, phải vận động nhiều nên ăn nhiều cũng là chuyện bình thường. Có cậu đó, con gái thôn này có ai ăn sấm sét như cậu đâu!? Vậy mà cái tướng cũng có chút ết!”

“Gi? Kì chuyện hả? #%%&@!*&..”

Vậy đó, hai người gặp nhau không sớm thì muộn cũng chọt chọt nhau. Đến trưa Thomas ở lại nhà Tom ăn trưa cùng, nói thẳng ra là ăn chực nhưng cũng là do cái tính đeo bám của cậu với Tom, lại thêm lo lắng với nhớ cô bạn của mình.

Chiều thì Thomas cùng Tom đi dạo ở cánh đồng trong thôn. Khá yên bình, khung cảnh cũng lãng mạn không kém. Hai người trèo lên một nhánh cây to cao và ngắm hoàng hôn trên cánh đồng. Lâu lâu thì hai bạn trẻ cũng thích ngắm cảnh cùng nhau thế này.

Bầu trời hoàng hôn màu hồng phớt cam, trên đó còn có vài cánh chim bay thành hàng, đồng lúa thì vàng một mảng, chợt có cơn gió thổi ngang khiến cánh đồng gợn sóng kia nhìn càng giống biển vàng. Xa là những bóng cây bìa rừng.

“Này Tom!”

“Hửm?” nghe Thomas bắt chợt hỏi, Tom trả lời ngay nhưng cô không nhìn cậu mà vẫn đang ngắm nhìn mặt trời lặn. Tom lại hồi tưởng về chàng trai ấy, khuôn mặt điển trai của anh lại hiện lên bao trùm cả đầu óc cô, khiến cô gái chỉ nghĩ về anh, về sự chăm sóc và về bánh của anh.

“Mình có chuyện này muốn nói với cậu.”Thomas vẫn ngắm hoàng hôn.

“Ừ! Cậu nói đi”

“Mình thích cậu!” lúc này Thomas quay sang nhìn thẳng vào mắt Tom. Còn Tom đang mơ mộng về anh chàng của mình thì bị câu nói của Thomas làm cho tỉnh lại.

“Ừm... Hả!?? Sao cơ?” Tom ngạc nhiên quay sang hỏi lại Thomas.

“Mình nói mình thích cậu!”

“Ồ...chuyện này!...”

“Tom! Mình thích cậu khá lâu rồi. Mình muốn làm bạn trai cậu, muốn bảo vệ cậu.”Thomas nhìn Tom nói với vẻ mặt chân thành khiến Tom áy náy.

“Nhưng mà....mình..”

“Cậu có thích mình không Tom?”

“Mình có nhưng.... Mình xin lỗi Thomas, mình rất quý cậu nhưng tình cảm của mình với cậu chỉ ở mức bạn bè thôi.” Tom cúi mặt, hai tay bám xuống nhánh cây. Cảm giác bây giờ của cô là vô cùng ngạc nhiên cộng với áy náy.

“Vậy sao? Mình nghĩ có lẽ cậu hơi bất ngờ thôi. Không sao, mình sẽ đợi.”bị từ chối nhưng Thomas vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Nghe này, Thomas! Đừng đợi mình, mình không có tình cảm đó với cậu...mình đã thích...”

“Mình đã nói là mình sẽ đợi, mình sẽ khiến cậu thích mình” nói rồi Thomas nhảy khỏi cành cây rồi đáp xuống đất nhẹ nhàng. Cậu không cho Tom nói thêm một câu nào nữa, cứ như vậy mà rời đi bỏ lại Tom đang còn bối rối trên cây.

Sáng hôm sau Thomas vẫn nói chuyện, cười đùa với Tom như chẳng có chuyện gì xảy ra. Riêng Tom lại thấy hơi không được tự nhiên vì câu tỏ tình của cậu bạn thân. Nghĩ lại hôm qua cũng khá lãng mạn đi, nhưng trong mắt Tom giờ chỉ có anh chàng mang bánh kia thôi.

“Ê Tom! Cậu khỏe chưa?” Tom đang ngồi trò chuyện cùng đám bạn chung xóm ở bãi cỏ gần thôn thì một chàng trai ở đằng xa gọi cô. Đó là Hame, chàng trai tóc đen với đôi mắt xanh lục. Cậu ấy bằng tuổi với Tom, là bạn cùng xóm của cô. Hay tin Tom đã an toàn trở về thì liền đi tìm để hỏi thăm.

“Ồ! Chào các cậu, mình khỏe rồi, cảm ơn” Tom nở một nụ cười dịu dàng, vẫy tay chào chàng trai đang tiến lại phía bọn cô.

“Sao? Cảm thấy đi săn khó lắm phải không?” Hame đến chỗ Tom và đám bạn, lựa đại một chỗ trống mà ngồi xuống.

“Cũng ổn!” Tom nhún vai một cái

“Ồ.” Hame nhìn chân bị thương của Tom mà phì cười.

“Vậy lúc tớ bị lạc thì thế nào?”

“À! Mọi người về gần đến nơi mới biết cậu mất tích. Bọn mình và những người trong làng chia ra tìm cậu nhưng chỉ tìm được một cái bẫy dính máu của cậu. Sau đó..... mùi cậu biến mất, nên cả đám phải trở về trong vô vọng.”

“Nghe ghê vậy?”

“Ừa! Mẹ cậu còn khóc rất nhiều, muốn tự đi tìm cậu nhưng cha cậu không cho.”

Nói tới đây Tom im lặng. Cả đám bạn cũng im lặng. Thấy vậy nên Thomas ngồi kế Tom không nhận được mà phá tan bầu không khí ảm đạm: “Thôi nào! Vậy cuộc đi săn tiếp theo là khi nào vậy Hame!?”

“À! Mình cũng đang tính nói đây. Trưởng nhóm săn đã quyết định cuối tuần sau sẽ tiến hành đi săn. Lần này là vùng đất phía Tây của Counust, không quá gần với lãnh thổ con người. Nghe nói ở đó có khá nhiều mồi ngon nhưng cũng có nhiều thú lớn nguy hiểm không kém.”

“Mình sẽ ở nhà!” Suzzy - một cô bạn trong nhóm lên tiếng sau khi nghe đến từ “nguy hiểm”.

“Không biết! Mình nghĩ nó khá thú vị, có lẽ mình sẽ đi.” Christa - cô nàng tomboy cá tính của nhóm. Lola ngồi kế bên cũng đồng ý với Christa.

“Tom! Mình nghĩ cậu nên ở nhà đi” Lola quay sang nói với Tom.

“Mình cũng nghĩ vậy, chân mình chưa lành hẳn.” Tom nhún vai.

“Ồ! Chân cô có lành đi nữa cũng không được đi đâu.” Thomas liếc nhìn Tom.

“Coi kìa, quan tâm người ta ghê hen.” Suzzy cười khúc khích trêu ghẹo Thomas với Tom.

“Gi! Quan tâm vợ tương lai của mình thì không được à!?” Thomas quàng tay qua vai Tom rồi cười nói với đám bạn với vẻ mặt “như đúng rồi” khiến Tom bối rối. Bối rối là vì sợ mọi người sẽ hiểu lầm cô và Thomas là một đôi.

“Thomas!?? Cậu nói gì vậy...” Tom như bị dội nước lên đầu.

“Woww! Ghê vậy, tôi nghĩ hai người lâu lắm rồi, giờ mới chịu công khai ha!” Lola cười cười.

“Cậu ấy đùa đó mấy cậu đừng tin...”

“Đùa sao? Mình nói cậu nghe này, lúc mà cậu bị mất tích ấy, Thomas cứ quạu lên, âm ỉ đòi đi tìm cậu cho bằng được, kết quả là bị trưởng nhóm đánh cho bất tỉnh rồi lôi về.” Lola nói.

“Thấy chưa? Mình nói thật mà! Mình đã lo lắng chết đi được. Phải không vợ!” Thomas quay sang cười nói với Tom.

“Cậu chết chắc rồi...!!” Tom liếc nhìn Thomas bằng ánh mắt sắc bén sau đó ngồi dậy tính đánh cho cậu ta một trận. Thomas cũng đâu chịu ngồi yên, cậu ta thấy Tom hầm hầm có ý muốn đánh mình thì lật đật đứng lên rồi chạy.

Trên đồng cỏ có hai bóng người một chạy một rượt đuổi, còn mấy người kia thì ngồi nhìn theo mà lắc đầu cười.

Mỗi ngày trôi qua đều thật bình yên. Nhưng Tom đã ít đi dạo trong làng hơn, mọi người nghĩ do cô bận việc ở nhà nên không ra ngoài. Sự thật là....

“Để xem...” Tom đã lên kế hoạch lén lút trốn ra khỏi thôn từ khi chân lành hẳn, cô muốn gặp Edward nhiều hơn, chơi đùa, nghe giọng nói của anh, ngắm nhìn khuôn mặt đẹp hút hồn của anh và nhiều hơn thế. Cô muốn tìm hiểu về con người ấy nhiều hơn. Nghĩ đến lần anh cười với cô mặt cô lại đỏ lên, thẹn thùng cười mỉm, tim đập thình thịch.

Cứ như vậy, vào đúng mỗi đầu tháng là cô lại lén ra ngoài một lần, chạy đến nhà bà của Edward chơi. Nhưng càng ngày cô lại càng ít khi thấy anh ở đó. Dù là vậy cô vẫn không từ bỏ cơ hội để gặp lại anh.

3. Chương 3: Bẫy

Ba năm sau, Tom vẫn chỉ cao được thêm vài phân, chiều cao còn chưa đến một mét năm mươi lăm. Nhìn cô thế nào vẫn chỉ như một cô bé mười ba tuổi. Khuôn mặt vừa có nét hồn nhiên ngây thơ vừa có nét nữ tính mê hoặc, có điều cô vẫn chưa thể rũ bỏ tai và đuôi sói khi ở dạng người.

Lần cuối Tom gặp được Edward là vào cuối mùa đông của năm trước. Vì cha cô đã hạn chế các cuộc đi săn ở gần lãnh thổ của con người để bảo vệ người dân của mình và vì gần hai năm nay bỗng nhiên có khá nhiều bầy ở khu vực rừng gần thị trấn con người. Việc này cũng gây khá nhiều khó khăn cho tộc của mình đi săn ở khu vực đó. Nhưng việc này cũng không cản trở cho việc Tom lén đi đến nhà bà của Edward là bao. Vô quýt dày, móng tay nhọn. Tom lanh lợi, hoạt bát mỗi ngày một nhiều hơn, trốn khỏi đám lính gác bên ngoài thành của thôn, tránh né đám thợ săn trong rừng kể cả mấy cái bẫy nguy hiểm. Trốn đến nhà Edward cứ như một bài tập luyện cho cô vậy.

Còn Edward cũng khá bận với việc rèn luyện bản thân để trở thành thợ săn giỏi bằng cách rút kinh nghiệm sau mỗi lần đi săn. Edward đã bắt đầu săn các loại thú lớn từ thú ăn cỏ đến thú ăn thịt, sau đó đem bán cho những ai cần mua, anh cũng được khá nhiều người dân nhờ săn bắt giúp và tất nhiên là có rất nhiều tiền công. Tuy nhiên Edward chỉ dành ra một vài ngày nhất định trong tháng để đi săn.

Ngoài ra anh cũng phải quản tiệm bánh phụ mẹ nuôi vì ba nuôi đang mắc bệnh nặng, xong còn phải bán “chiến lợi phẩm từ rừng” của mình để lấy tiền mua thêm vài trang bị cao cấp cho bản thân và gia đình, còn cả thực hiện kế hoạch sang vùng khác để làm ăn của anh nữa, phải nói là cực kỳ thành công với những thứ mà anh bán, người dân ở những vùng khác thu mua khá nhiều những thứ anh bán nhờ khả năng giao tiếp và mưu mẹo của anh. Đi sang nơi khác, lượng người yêu mến ngưỡng mộ anh cũng ngày một gia tăng, đa số là nữ giới. Rồi anh lại phải học hỏi thêm, còn phải đi tìm tin tức về người mẹ thân yêu. Do đó Edward cũng không thể đến thăm bà thường xuyên. Vậy là anh lại có thêm nghề thương nhân, tuy rằng sang vùng khác để làm việc nhưng vẫn là mục đích muốn tìm mẹ của mình.

Hôm nay Tom lại quyết định đi đến ngôi nhà ấy, cô vẫn chưa từ bỏ ý định gặp Edward vì vốn dĩ người sói khá chung tình, Tom đã thích Edward từ lúc được anh cứu và chăm sóc. Vậy nên cô vẫn giữ tình cảm này

và hy vọng sẽ có được tình cảm của anh. Còn về phần Thomas thì cô thua, dù cho cô có nói bao nhiêu lần thì anh ta vẫn cứ nhất quyết không buông nên cô đành mặc kệ.

Vì là thợ săn nên Edward đã phải đi khắp rừng để săn thú nên nếu không phải mùi của anh ở khắp nơi trong rừng thì cô đâu phải tìm anh khổ sở vậy. Có lẽ nếu cô biết anh là thợ săn thì cô sẽ suy nghĩ lại ý định của mình, cũng có thể là không.

Tom rời thôn từ sáng sớm, cô đã rất cẩn thận để không bị phát hiện, tuy nhiên lần này thần may mắn không mỉm cười với cô nữa, cũng không thể trách cô kém cỏi trong việc lén lút mà chỉ có thể nói chị cô đã tình ý phát hiện ra cô trốn đi.

“Này!”

Rudy và Sandy không biết từ đâu nhảy ra làm Tom suýt hét lên.

“Cô đi đâu vào giờ này hả cô em gái yêu quý?”

Tom bình tĩnh nói: “Em đang... muốn.... tự vận động vào buổi sáng thôi”.

“Àh! Tự vận động bằng cách chạy đến ngôi nhà đó để tìm anh chàng loài người đẹp trai của cô chứ gì, tôi biết lắm.”

Rudy cười cười. Lúc này Tom cứng họng, cô đang không biết nên nói gì thì Sandy lên tiếng:

“Tụi chị biết hết rồi. Khỏi giấu!”

Tom tính hỏi là làm sao hai người biết thì Sandy nói tiếp: “Tụi chị đã theo dõi em từ khi em bắt đầu dậy sớm, tối thì lục đục chuẩn bị đồ... rồi cả ngày thì chả thấy mặt đâu.”, Tom tự trách mình thật khờ, lại để người ta phát hiện.

“Này! Em thật sự thích cái người một năm qua vẫn không thấy mặt sao? Còn cậu bạn Thomas thì thế nào?” Rudy khoanh tay thắc mắc.

“Em không biết nhưng em vẫn hy vọng sẽ gặp lại được anh ta. Còn Thomas....em không có tình cảm với cậu ấy, hai chị có thể đừng để cậu ấy hay ai khác biết được không? Em không muốn bị làm lớn chuyện.” Tom nhún vai.

Rudy nói tiếp: “Được rồi! Em làm gì thì làm nhưng phải nhớ con trai loài người rất nham hiểm mặc dù họ rất quyến rũ, nhưng rất hiếm có ai chung tình như loài người sói chúng ta, hơn nữa còn chưa biết người ta có thích em không”.

“Em chưa nghĩ đến, hiện giờ em chỉ muốn gặp anh ta, hai chị đừng lo, em đi một chút rồi sẽ về ngay, nhaaa....” Tom vẫn quyết tâm làm theo ý mình. Cô bày ra bộ mặt đáng thương, bám lấy tay chị lung lay. Có mỗi chiều này mà cô đã sử dụng được 18 năm trời với chị cô rồi, cô không tin lần này không dùng được lần nữa.

“Haiz! Em lúc nào cũng thích làm theo ý mình. Nếu vậy thì chị có cái này cho em.” Rudy đưa cho Tom hai lọ thuốc bằng gỗ, mỗi lọ được cột một sợi dây ở cổ lọ, một xanh một hồng.

“Đây là phòng cho trường hợp cứng đầu của em nên chị đã đến chỗ thầy thuốc để đặt làm, hủ màu xanh là để giúp em chữa vết thương nếu có ngốc nghếch đập phải cái bẫy nào. Còn gắp thú dữ hay thợ săn mà em không thể thoát thì dùng bình màu hồng rải ra, nên nhớ phải bịt mũi vì đây là thuốc mê.” Rudy nói một lèo sau đó cùng Sandy tiễn em gái mình một đoạn.

Có một điều mà Rudy quên nói với Tom vì cô nghĩ có lẽ không cần thiết nói ra. Khi sử dụng bình màu xanh thì nó sẽ tăng nội lực, khiến cô có thể hóa người hoàn toàn. Tuy nhiên sự sơ xuất này của Rudy và Sandy đã hại Tom.

Sau khi tìm được một nơi vắng vẻ, Tom hóa thành sói rồi bỏ bộ đồ của mình dưới một tảng đá lớn, hai lọ thuốc cô xỏ dây để đeo lên cổ. Tom hóa sói rồi phóng nhanh vào rừng, vì là loài thú săn mồi nên tốc độ chạy của cô khá cao.

Dù vậy nhưng khả năng nhận biết bầy của cô lại không được cao cho lắm so với những cái bầy ngày càng được đặt giấu kỹ bởi sự thâm hiểm của “ai đó”. Do vậy nên đang lúc chạy rất nhanh thì xui làm sao cô bỗng kêu lên một tiếng rồi té ngã.

“Cái bầy chết tiệt” Tom cau mày nén đau đón nhìn xuống chân mình đang bị kẹp chặt máu từ từ rỉ ra, Tom công nhận càng ngày bầy trong khu rừng càng khó lường, kỹ thuật của con người tiến bộ nhanh thật. Cái bầy không lớn nhưng đủ để ghim sâu vào chân Tom làm cô đau đớn không thôi, cô gắng gượng hóa thành hình người để mở bầy rồi cô quay lại cái hang lúc này vừa chạy qua, có lẽ cô sẽ phải ở lại trong rừng một đêm. Có lẽ hôm nay sẽ không đến nhà bà được rồi.

Tom cảm thấy may mắn vì cô có hai người chị luôn giúp được cô khi cô cần. Tom lấy ra lọ thuốc màu xanh rắc lên vết thương.....vẫn không ổn, cô mệt và buồn ngủ quá.....

Cùng lúc đó Edward đang ở gần với nơi của Tom. Cô đã đập vào bầy của anh tất nhiên anh sẽ phải nghe thấy, đặc biệt là tiếng gào hét thất thanh của cô trong dạng sói.

Edward chạy đến chỗ cái bầy của mình thì thấy có vẻ đã kẹp được con mồi nhưng nó đã thoát, tuy nhiên có vết máu, bầy của anh cũng có bôi thuốc mê nên con mồi ấy giờ này hẳn là đã ngủ rồi. Edward lần theo vết máu đến một cái hang, anh chậm rãi từ từ bước vào tìm con mồi.

Con mồi..... là một đứa nhóc cỡ mười ba, mười bốn tuổi. Edward sững sờ nhìn cô bé trần trụi nằm dưới đất, ở cổ có một sợi dây chuyền cột hai lọ bằng gỗ, trên chân phải con bé còn có một vết thương.

không phải là em ấy mắc bầy của mình chứ? Edward nghĩ thầm. Nhưng không phải khi này anh nghe tiếng một con sói sao? Thôi kệ, anh vẫn thắc mắc vì sao cô bé lại trần truồng như thế này, suy nghĩ một hồi thì anh đoán chắc là cô bị bọn dâm tặc biến thái bắt cóc để làm chuyện đồi bại, nhưng may mắn em ấy đã thoát được và cũng xui thay em ấy giẫm phải bầy của mình. Coi bộ từ bầy thú mà anh đã lên cấp thành bầy người rồi.

May cho Tom là thuốc trị thương của chị cô còn có tác dụng tăng nội lực khiến cô có thể hóa người hoàn toàn nên thân thể cô không bị lộ. Có điều cơ thể thì phơi ra trước mặt người ta hết rồi.

Edward cũng không nghĩ nhiều nữa:“Thôi! Cứu con bé trước đã!”. Anh cởi áo của mình ra mặc vào cho cô rồi khoác lại cái áo choàng đỏ của anh lên người, mang cô về nhà bà, đặt cô lên giường. Bà anh thấy vậy thì hỏi rằng đã có chuyện gì, anh kể lại cho bà nghe rồi đi tìm hộp thuốc. Bà anh cũng giúp anh một tay.

Chiếc áo choàng đỏ của anh hiện vẫn còn đẹp như mới, chiếc áo choàng màu đỏ đậm như máu đầy khí chất được máng lên cái ghế. Suốt thời gian qua anh vẫn luôn mang nó bên mình.

Edward bắt đầu rửa vết thương cho Tom, anh thấy có một ít bột màu xanh ở nơi vết thương. Anh quét một ít lên tay rồi chà xát, lại đem giấy thấm.

“Khụ...! Nồng quá, chắc là thuốc trị thương.”

Edward ho vài cái rồi rửa tay, rửa vết thương cho cô. Vết thương cũng không sâu lắm, có lẽ không đến nỗi gãy chân.

“Con bé này thật tội nghiệp, con người ngày nay quá máu lạnh rồi. Cả đứa nhỏ vậy cũng không tha.”

Nghe bà nói vậy Edward cũng gật đầu đồng ý.

“Xong rồi ạ. Chắc con bé sẽ tỉnh lại sớm thôi, thuốc mê của cháu cũng sắp hết tác dụng rồi” anh nói.

“Ừ! Ta cũng định nhờ cháu một chuyện.” bà nói.

“Chuyện gì ạ?”

“Cuối tuần này và tuần sau sẽ có một cuộc họp mặt giữa những người già trong thị trấn, còn có vũ hội vào đầu tháng 5 đấy... để xem hôm nay là đầu tháng 3 rồi nhỉ, còn hai tháng nữa thôi, ta đang định đi thì may mắn có cháu ở đây. Cháu có thể coi nhà giúp ta trong những ngày này không? Ta sẽ ở lại nhà cha mẹ nuôi của cháu đến khi lễ hội kết thúc, sẵn thăm cha cháu với sấm vài thứ luôn. Nếu được thì trước đêm vũ hội

cháu có thể về để chuẩn bị dự lễ hội. Ta chỉ cần cháu ở đây đến khi đó thôi, đồ ăn vẫn còn khá nhiều nên cháu yên tâm.”

Edward gật đầu: “Vây để cháu đi với bà một đoạn, dù sao cũng đã lâu rồi bà chưa vào thị trấn, bà nên tận hưởng và chăm sóc cho bản thân mình nhiều hơn đi ạ, chuyện ở đây cứ để cháu lo. Con bé này chỉ cần nghỉ ngơi thôi nên để nó ở đây một lát cũng được. Sau khi tỉnh dậy cháu sẽ lo việc tìm trả cho người nhà nó....” Edward vớ lấy cái áo choàng đồ khoát lên người để che đi thân trần của anh rồi đi cùng bà.

Hai bà cháu đi với nhau một đoạn rồi Edward quay về ngôi nhà trong rừng. Về đến nơi anh thấy cô bé nằm co rúm trên giường: “Ch.... quên đắp chăn cho em ấy”. Edward máng cái áo choàng lên rồi tiến đến chiếc giường nơi Tom đang nằm.

Đang say sưa trong giấc ngủ chợt nghe mùi của Edward thoang thoảng cộng thêm có cái gì đó đang ma sát trên người thì Tom nhột nhột mà mơ màng tỉnh dậy.

Cô trợn to mắt vì thấy mặt anh đang ở trước mặt mình, hơn nữa mình còn đang ở dạng người *lộ rồi, không được rồi....* vậy mà điều khiến cô giật mình hơn là Edward không mặc áo. Khuôn mặt Edward sau một thời gian không gặp lại trở nên hút hồn đến vậy, hay là do cô nhớ anh quá? Tom hốt hoảng tưởng anh đã phát hiện ra mình là người sói, bí mật đã bị bại lộ nên cô lục lọi bình thuốc màu hồng trên cổ mình.

Nhìn cô bé hành động khó hiểu thì bỗng một thứ tinh bột màu trắng như bột mì bay vào mặt anh. Edward lùi lại phũ phũ bột trên mặt mình, mùi bột khô nồng khiến anh ho vài cái, nhắm mắt nhìn Tom với vẻ mặt hoảng hốt cũng đang trợn mắt nhìn anh: “Em làm cái gì vậy? Khụ khụ...đó là gì... Khụ..” Edward khó hiểu vẫn còn dùng cánh tay che trước miệng ho sặc sụa mà khó khăn liếc nhìn Tom.

sao anh ấy không ngủ? Còn chưa đủ liều sao?? nghĩ vậy Tom vội mở luôn nắp lọ thuốc rồi chọi thẳng vào mặt anh sau đó tự bịt mũi mình lùi lùi lại.

Edward chụp được lọ thuốc nhưng không may là bột đã văng ra lan vào không khí chui vào hơi thở của anh. Edward che miệng ho dữ dội hơn rồi lùi thêm vài bước về sau. Bụi bột lan vào không khí bay vào mũi vào miệng nhân lúc anh ho đến chảy nước mắt, bỗng anh cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng dần. Edward cau mày khó chịu, cảm giác cơ thể mình không ổn.

Tom nhìn anh chờ đợi thời cơ anh thiếp đi để chuồn ra ngoài vì muốn đến được cánh cửa phải đi qua anh. Nhưng anh ta không có biểu hiện gì là buồn ngủ, ngược lại anh nhìn cô nháu mày rồi cứ như là đang gắng gượng. Tom thấy bất an trong lòng nhìn anh đang biểu hiện kì quặc.

Người con gái trên giường, càng nhìn anh càng cảm thấy khó chịu, ngứa ngáy, tim đập ngày càng nhanh hơn. Anh cảm nhận được sự khát khao của bản thân đối với cô gái bé nhỏ kia. Toàn thân Edward nóng rực, anh cố gắng kiềm chế suy nghĩ và hành động của mình. Có thể thấy dưới quần anh đang có một thứ to lớn nhô lên.

Edward tự nhủ rằng phải bình tĩnh, anh kiềm chế ham muốn của mình lại, nhưng càng ngày dục vọng của anh càng tăng chứ không giảm. Hơi thở ngày một nặng nề, mồ hôi cũng bắt đầu tuôn ra, anh ngược nhìn Tom bằng đôi mắt nóng bỏng đầy dục vọng và từ từ tiến đến phía cô.

Tom nhìn một hồi thấy có gì đó không ổn, cô vội tuột xuống giường rồi nhanh chóng chạy khắp khiêng luôn qua anh đến cánh cửa, cô còn xuýt ngã vì chân bị thương nhưng may mắn là bám vào cửa kịp thời.

Thoát rồi, mình thoát rồi Tom đang mừng như điên kéo cửa thì có một cánh tay đè chặt cánh cửa khiến cô không thể mở. Tom cảm nhận được nguy hiểm từ phía sau, quay người lại cô thấy Edward đang hai tay một cao một thấp chống lên cửa đồng thời ép cô vào cửa. Edward nhìn Tom, đáy mắt hiện lên ngọn lửa dục vọng.

Tom hoảng hốt: “A.. anh làm gì vậy? Tránh ra.”

Có lẽ hít phải khá nhiều thuốc đã khiến Edward không thể cầm cự được nữa. Bóng dáng anh to cao dồn ép đứa con gái nhỏ bé vào cánh cửa.

Anh gằng từng chữ: “Em.... dám chơi tình được với tôi?”

Tình được? Tom tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại: “Cái gì? Tình được gì? Tôi không có... ưm..” đang nói thì Edward phủ xuống môi cô, một tay áp lên khuôn mặt Tom để cố định, anh ôm cô lại rồi cưỡng hôn táo bạo. Tom không có cách nào phản kháng nhưng hai tay run run vẫn cố đẩy người con trai trước mặt mình ra.

Tom cảm thấy một sự áp chế dày đặc bao quanh cô, còn có cả sự tàn nhẫn và lửa nóng. Edward từ nhỏ đã trải qua khá nhiều huấn luyện để trở nên mạnh mẽ hơn, nên đối với một con bé nhỏ xíu như Tom thì anh thậm chí có thể dùng một tay nâng cô lên, đè cô xuống. Việc áp chế Tom quá dễ dàng đối với anh.

Edward dời tay đang đặt trên má Tom xuống gáy cô rồi ép cô hôn mình. Tom bị hụt hơi do Edward quá mạnh bạo khiến tim cô đập nhanh. Thừa lúc Tom mở miệng lấy hơi thì anh luồn lưỡi mình vào trong quần lấy lưỡi cô, dây dưa đưa tình tạo thành một nụ hôn kiểu Pháp cuồng nhiệt, nóng bỏng. Còn Tom thì liên tục đẩy rồi đánh vào ngực, vào vai và cánh tay anh, đánh đến nỗi tay cô đau đớn mà anh vẫn không hề hấn gì.

Hai người dính chặt nhau, Edward hơi nâng Tom lên ép vào cánh cửa rồi nâng đầu gối lên chạm vào nơi nhạy cảm phía dưới đồng thời nhắc cả người cô lên. Đầu gối anh tựa vào cửa để Tom ngồi trên đó. Vì quá lùn nên bị đầu gối anh nhắc lên khiến chân cô không thể chạm đất, ngồi lơ lửng trên đùi săn chắc của anh.

“Ưm...ư..” bị đụng chạm như vậy Tom bất giác co chân lên kẹp vào đùi Edward để nhượng lên, không để đùi anh chạm vào nơi đó của mình. Edward thấy vậy lập tức đè cô xuống, bắt nơi đó của cô phải chạm vào đùi mình.

“Thật ảm” Edward ngưng một chút, đánh giá nơi đó của cô. Tom ngượng đỏ cả mặt, cô mấp máy:

“Anh điên rồi...chúng ta.... không được... hmm... Ưm.. Ưm...”

Làn da trắng của cô lúc này đã hồng lên, vì cô chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi mỏng của anh nên phía dưới hoàn toàn trụi trơn ma sát với quần anh, phía trên cũng chẳng có đồ lót hay bất cứ thứ gì bao bọc bảo vệ thân thể cô.

Anh vẫn không ngừng hôn, đẩy lưỡi mình thật sâu vào miệng dây dưa với lưỡi cô. Ở dưới thì không ngừng ma sát. Bỗng anh cho tay vào áo cô sờ nắn bộ ngực nhỏ. Cô giật mình bắt lấy tay anh nhưng không đủ sức kéo nó ra. Cô chỉ có thể vô lực bấu víu lấy cánh tay mạnh mẽ của anh. Khi ngón tay vừa chạm vào nụ hoa kia cộng thêm kích thích từ nụ hôn mãnh liệt, cô bỗng run rẩy. Cảm giác lạ lẫm tê dại truyền khắp người cô gái nhỏ.

Quần sờn sùi của anh làm nơi đó rất khó chịu. Tom cảm thấy vừa nhột vừa rát, ma sát ngày một nhanh khiến nơi đó sưng đỏ. Một lát sau cô cảm thấy có cái gì đó dưới thân mình chảy ra ướt cả quần anh.

“Ướt rồi này” lúc này Edward mới dừng lại, dùng đôi mắt sắc bén nhìn cô, cười mỉm. Về mặt anh dịu dàng, đẹp như thiên sứ, nhưng sau đó thì...

“Anh... anh... muốn gì đây?” Tom thở hổn hển, tay chống lên khuôn ngực vạm vỡ của anh tựa người vào cửa, đôi chân co lại. Mở to đôi mắt cảnh giác ngược lên nhìn vào mắt người con trai vừa cưỡng hôn mình.

Giờ nhìn lại sau hai năm thì Edward đã cao hơn một chút, làn da màu rám nắng, bờ vai rộng, eo thon. Thân hình chuẩn đến hoàn hảo với cơ bắp và bụng sáu múi vừa vặn khiến mọi cô gái điên đảo. Đôi chân dài săn chắc. Khuôn mặt đường nét sắc bén hơn.

Chàng trai trong mộng của lòng mình..... vừa mới cưỡng hôn mình ư? Không..., Tom vẫn không thể tin được. Nghĩ đến đây rồi mới hoàn hồn lại, chẳng hiểu sao cô một nửa muốn thoát khỏi anh, một nửa lại muốn hưởng thụ cảm giác gần gũi với anh như lúc này. Cô bị anh quyến rũ nặng rồi. Nhưng chuyện anh sắp làm với cô lại là điều cô không muốn xảy ra ngay lúc này. Bởi vì anh còn chưa biết cô thật sự là ai, anh và cô còn chưa có làm quen mà, còn là vì anh quá táo bạo so với vẻ ngoài bình thường của mọi ngày, anh như muốn ăn tươi nuốt sống cô khiến cô phát khiếp.

“Vậy em nghĩ xem tình được là để làm gì?” nói đến đây Edward một tay ôm ngang hông cô đi đến giường. Tom sợ hãi, cô giãy giụa.

“Không....anh không được làm thế với tôi”.

Edward cười khinh bỉ: “em thì có thể thuốc tình được tôi, còn tôi không thể làm chuyện đó với em sao? Buồn cười!”

Tom giải thích: “Đó là thuốc mê chị tôi đưa để giúp tôi thoát khỏi mối nguy hiểm nhưng có lẽ chị tôi đã lấy nhầm.... A... đau”

Còn chưa nói xong thì Edward đã quăng cô lên giường, có lẽ do va chạm vết thương trên chân nên Tom kêu lên đau đớn, Tom vội chồm người dậy muốn thoát khỏi vòng vây của anh thì lại bị anh đè chặt xuống giường, anh nói: “Vậy em hãy nằm yên để xem nó giúp em như thế nào.”

“Không! Anh điên rồi... ”

“Ừ. Em làm tôi phát điên thật đấy, cô bé ạ.”

“Không... bỏ tôi ra... đồ tồi..Không.. đừng! Tôi còn rất nhỏ... tôi chỉ là một đứa trẻ thôi..đừng mà.” Nghĩ lại thân hình mình nhìn không khác nào trẻ con, cô lôi ra để thuyết phục anh luôn. Ai ngờ anh không dễ từ bỏ như vậy.

“Còn nhỏ nếu không dạy dỗ đàng hoàng thì sau này lớn sẽ hư. Với lại... còn nhỏ mà đã phát triển thế này sao?”

4. Chương 4: Trừng Phạt

Sau đó Edward giang hai chân cô rộng ra, để mình ngồi ở giữa. Anh cúi xuống xé toạc áo cô đang mặc khiến cô hoảng hốt hét lên, nắm tay bé nhỏ của cô dùng sức đánh rồi đẩy anh ra nhưng đều không có tác dụng. Anh cuồng nhiệt hôn lên môi lên cổ, lên ngực cô..... Edward giờ đây nổi lên sự chiếm hữu mạnh mẽ như một con thú hoang dại. Anh muốn cô ngay bây giờ, muốn hòa vào cô... để tận hưởng và thỏa mãn, dìm tắt ngọn lửa đang thiêu đốt cả người anh.

Cơ thể cô lại một lần nữa phơi bày trước mặt anh. Tom lấy tay che cơ thể mình, Edward nhanh chóng rút dây thắt lưng ra trói tay cô lên đầu giường sẵn tiện kéo quần xuống để giải phóng vật đang đói khát của mình.

Anh chống tay trên giường nhìn Tom với ánh mắt sắt bén, anh kê mặt mình gần xuống mặt cô nhìn đôi môi sưng mọng đỏ như táo kia, Edward ngậm lấy bờ môi Tom mà hôn mút, sau đó anh lướt đôi môi nhẹ nhàng sang vành tai Tom làm cho cô rùng mình, co rút lại.

“Đồ hư hỏng, chuẩn bị đi”.

“KHÔNGGG! ĐỪNG MÀ... KHÔNG.”

“Em có kêu la thế nào thì cũng chẳng có ai xung quanh đây đến giúp em đâu,.... trừ tôi.” Edward nhếch môi “tôi sẽ giúp em một cách nhiệt tình”.

Tom cảm thấy tuyệt vọng, cô sợ đến phát khóc trước đôi mắt tràn đầy dục vọng của Edward mà cô chưa bao giờ thấy ở anh. Nhưng cô nhỏ bé yếu đuối như vậy làm sao chống cự lại một người đàn ông cường tráng? Hơn nữa bản thân lại đang bị trói. Cô giãy dụa lùi lại nằm co rúm ở đầu giường sợ hãi nhìn Edward. Sau đó lại bị anh nắm hai chân kéo mạnh về, buộc cô nằm dưới thân.

“Không... tôi không muốn..hức...”

“Nhưng tôi muốn..”

“Không.. ”

Chị cô hại cô rồi. Cô cũng không phải là không biết chuyện anh sắp làm với mình nhưng không đủ sức chống lại anh.

Lúc Edward giải phóng vật của mình thì Tom như hóa đá. Vật ấy thật đáng sợ, thô to, màu sậm và dài, cỡ như một bàn tay của cô không thể nào nắm hết được một vòng của nó. *Anh ta muốn dùng cái thứ khủng

khiep đó?* Tom hốt hoảng vừa khóc vừa nói:“Đừng! Anh thả tôi đi. Cái đó không vừa đâu. Làm ơn.... ”, hành động này của Tom vô tình khiến Edward muốn cô hơn, chẳng hiểu sao anh cảm thấy thích thú khi nhìn thấy cô bé hoảng sợ như vậy. Anh mỉm cười gian tà.

“Em có thấy con thú nào bắt được con mồi của mình rồi thả đi không? Nếu có thì ít nhất cũng phải ”chơi đùa” với nó một lát rồi mới thả đi. Không vừa, tôi sẽ làm cho nó vừa, nhóc con.”

Edward cuối xuống cắn mút bộ ngực của cô. “A! đừng.” Tom rên rỉ, hai tay không ngừng vùng vẫy cố thoát khỏi dây trói. Anh thấm ướt hai ngón tay mình bằng nước bọt rồi cho vào hoa tâm của cô dò xét khiến Tom có cảm giác khó tả, bị xâm phạm như vậy làm cho Tom khó chịu.

Cũng nhờ chất dịch đã chảy ra từ sớm của Tom, tay anh hoạt động ở bên trong rất dễ dàng nhưng vẫn bị cô mút chặt lấy. Edward vào không quá sâu nhưng cũng đủ làm Tom căng cứng cả người, làm cho ngón tay Edward bị nén lại, di chuyển khó hơn.

“Chặt quá, thả lỏng đi. Nếu không sẽ rất đau đấy! Em nhỏ như vậy, nếu không nói lỏng ra thì sẽ rách thật đấy.” vì không muốn cô bé phải đau đến chết anh đành phải nhẫn nhịn thêm một chút, gồng mình mà kiềm chế một chút. Từng giọt mồ hôi đọng lại trên người anh chảy xuống làm cả người anh trơn bóng.

Edward nói làm dọa đến Tom. Chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, tất nhiên sợ đau nên cô đã phải nghe theo lời anh thả lỏng cơ thể, tuy nhiên cảm giác lạ lẫm này cũng hơi khó để một cô nhỏ chưa biết mùi vị tình ái như Tom có thể thích ứng được ngay. Vì vậy Tom vẫn còn hơi gồng mình.

Edward khuấy động bên trong rồi đẩy thành âm đạo sang hai bên nhằm nói rộng ra để Tom có thể dễ thích nghi với “vật to lớn” của anh hơn. Tom khóc trong sợ hãi.

“Đau quá, đừng....”

“shhh...Nằm yên nào..”

Trong lúc giãy vò bộ ngực của Tom thì Edward đã rút tay ra và đưa đầu vật của mình chạm vào vùng kín của cô, ma sát lên xuống làm ướt nó bằng chất dịch của “cái miệng nhỏ” kia. Chỉ với ngón tay của anh thôi mà cô đã kêu đau rồi huống chi cái vật thô dài đó.

“Không.. Edward..Khoan...khoan đã.”

Mất mũi Tom đổ hoe, cô chẳng biết nên làm gì để tự giải thoát lúc này cả chỉ có thể kéo dài thời gian trước khi “rơi vào miệng gấu” và cầu trời cho có phép lạ xảy ra giải thoát cho cô, Edward càng ngày càng đáng sợ mà tay chân cô đều không thể vùng ra, cô run rẩy mếu máo nói:

“Edward.. khoan đã! Hay là.. tôi.. anh thả tôi ra, tôi sẽ tìm cho anh một cô gái khác nhé? Hứa đấy sau đó anh để tôi đi có được không?” “Chết tiệt mày bị đần à Tom? Ai lại đi tìm cho chàng trai mình thương một cô gái khác để lên giường?... mà thôi, thoát khỏi cảnh này đã rồi hãy tính...”“Hay là anh ráng nhịn một chút, tôi sẽ lấy thuốc giải.... Aaa.”

Phá vỡ suy nghĩ và lời đề nghị của Tom, Edward không nhịn được nữa, nâng mông cô lên một chút rồi nhích thân mình lên phía trước, anh chỉ nhét được khúc đầu gây thối của mình vào bên trong. Tom còn chưa chuẩn bị cho sự giao hợp này thì đã cảm thấy phía dưới thân truyền lên cảm giác đau buốt như muốn nứt đến vỡ vụn ra.

“Áaa.... Không.....” Tom hét lên, chân mày cau lại đến đáng thương, khóe mắt cô đổ hoe nước mắt cũng chảy xuống ào ạt. Tom cong người cảm nhận được sự đau đớn tột cùng khi cái vật thô to đó làm căng hoa tâm của cô ra bất thành linh rồi chen lấn khiến Tom như bị xé làm đôi. Edward vẫn không mềm lòng với cô, ngược lại càng mạnh bạo nhồi nhét nó, đầu vật đùn đẩy tầng lớp thịt chui vào bên trong được một nửa. Tom sống chết mà giãy dụa đôi tay giật giật ra muốn thoát khỏi dây trói để đẩy anh ra. Cô hoảng sợ tột độ hét lớn lên, tay tiếp tục giật ra đến khi hai bàn tay trắng bết đến tê rần, đau rát từ cổ tay truyền đến.

“...hahhhhh.. Đau quá.... Đừng mà... Lấy nó ra... Lấy nó ra đi....”Tom đau đến nỗi quên cả vết thương ở chân, giãy dụa muốn đạp anh ra nhưng lại bị anh ghì chặt lấy tiện tay giang chân cô ra hết cỡ để dễ dàng ra vào hơn. Nhưng mà khó khăn quá, bên trong con bé cứ khít lại như muốn đẩy anh ra ngoài vậy, chặt đến nỗi Edward phải dùng tay kéo nhẹ hai bên cửa huyệt ra để có thêm không gian mà dễ đẩy vào hơn.

Nãy giờ chờ đợi, cuối cùng anh cũng đã có thể thả mình một chút, Edward rút gậy thịt ra một chút khiến Tom tưởng anh sẽ lấy nó ra nên hơi thả lỏng người, nào ngờ chưa rút ra hết thì anh lại thẳng người thúc vào hoa tâm đội lên cả tử cung lấp đầy Tom ngay sau khi cảm nhận được cô nhỏ đã thả lỏng, làm cho cô cảm thấy nhói đau bất ngờ mà rít lên một tiếng, cô thống khổ hơn bao giờ hết, cứ như nôn ra không được mà nuốt vào cũng không xong lại còn căng ra muốn rách đi. Hai mắt ngấn nước mở to ra nhìn anh, đôi mày không thể nào cau lại hơn, miệng cũng mở to ra cố hít lấy không khí. Cô nghĩ có lẽ mình sắp chết thật rồi, đây không phải là giao phối, đây là tra tấn....

Khuôn mặt cô nhỏ như không thể nào tin được, lại còn vô cùng đáng thương nhưng tiếc là đôi mắt của Edward đã bị đục vọng làm cho đục ngầu đi không hề thấy mềm lòng trước khuôn mặt đáng thương kia.

Bên trong thật chặt, thật mềm và ẩm “Hừ...” anh rên nhẹ, con bé cứ chặt hẹp, kẹp chặt anh đến nỗi như muốn đẩy anh ra ngoài, gậy thịt phải nhồi nhét vào từ từ vì chưa có chất dịch làm trơn tru.

Anh chưa từng có cảm giác sung sướng thế này bao giờ, đây là lần đầu tiên của anh. Người con gái này mềm mại thật. Nhưng của cô nhỏ và chặt quá, anh thậm chí không vào hết được, còn ở bên ngoài cả một khúc. Edward khom người xuống cắn cổ Tom, day day qua lại trong khi phía dưới vẫn đùn đẩy. Có lẽ anh sẽ nghiệm cảm giác này mất.

“Hừm...” Edward hô nhẹ.

“Hừ... hức...”

Tom nín thở mím chặt môi, cô dùng bắp đùi kẹp chặt hông Edward, nhướng người lên trên để không bị anh nhồi nhét sâu bên trong, cơn đau xuyết chút nữa làm cô ngất đi, tay và chân cô bấu chặt lại, cô cau mày rồi khóc nức nở như một đứa trẻ đang bị đánh đòn, nước mắt tuôn ra không ngừng nghỉ, thấm ướt cả ga giường. Đau đớn làm cô chết đi sống lại.

“Không... hu hu... Đau quá.. Edward.. Ah.. Nó quá lớn..không được.. Sẽ rách...”

Edward có chút không nỡ nhưng đã đến nước này rồi, anh không thể không chế mình, với lại xem như đây là sự trừng phạt cho con bé hư hỏng này. Edward bắt đầu kiểm lấy eo Tom và quật động lên xuống theo nhịp từ từ. Vật của anh ra vào trong cô ma sát, lúc trống rỗng, lúc lại bị nhồi đầy có khi muốn xuyên qua cả tử cung.

Cô nhỏ gào khóc: “Ah....Đừng! Đau quá.....Tha cho tôi. Hức.....Đừng lại đi! Tôi chết mất...ư...” Edward không trả lời, anh chỉ im lặng tận hưởng mình bên trong cô. Thật thoải mái!

Có thể nghe được tiếng nhóp nhách của chất dịch ở nơi đó. Còn cả tiếng da thịt đập vào nhau “ba..ba..ba”. Cơ thể mình thì bị anh động chạm hết nơi này đến nơi khác, hai tay thì bị trói chặt trên đầu, chân thì đá đạp loạn hai bên mà vẫn không làm được gì anh, tình cảnh này khiến cô cảm thấy bất lực hơn bao giờ hết. Tom xấu hổ muốn chết đi cho rồi, khi không lại bị cưỡng bức..... vậy mà nơi đó của cô lại không ngừng tiết ra chất dịch nhầy làm vật của anh ta chui vào trong dễ hơn, cũng ma sát trơn tru hơn. Riêng Tom lại cảm thấy sưng rất ở nơi đó. Một lần anh mạnh mẽ tiến vào là một lần cô đau đớn.

“Đừng mà... đồ tồi...hức... A..”

Tom chỉ khóc rồi giãy dụa chứ không thể làm gì hơn, mà càng giãy dụa lại càng kích thích anh thêm. Edward thấy biểu hiện Tom thật mê người khi chịu đựng đục vọng của anh, anh thỏa mãn đưa tay xoa má cô thì cô quay sang cắn một phát thật mạnh lên tay anh. Điều đó càng khiến Edward điên cuồng “tra tấn” cô hơn. Buộc cô phải nhả tay anh ra mà thở dốc rên rĩ.

Cô đạp anh ra lại bị anh bắt lấy chân gác lên bờ vai rắn chắc rồi hai tay anh bắm lấy eo cô cường bạo cô mạnh mẽ hơn. Thuận tiện anh xoay đầu sang một bên đưa lưỡi liếm láp gặm nhấm bắp chân nhỏ bé mềm mại kia lại càng làm Tom kích thích nhiều hơn. Anh ta đang làm cái gì vậy? Tom ngượng chín mặt nhìn hành động đáng xấu hổ kia của Edward, anh ta thực sự là yêu nghiệt khiến cho cô dù đang bị cưỡng bạo cũng phải thừa nhận vẻ đẹp quyến rũ khiến người ta sôi máu kia của anh ta. Chiếc giường cũng vì sự hung hăng của anh mà phát ra tiếng cọt kẹt.

“đau.....đau quá....aggg” Tom đau và sợ đến run cả người nhưng hai tay cô đã bị trói, chẳng biết bám vào đâu, chỉ có thể nắm chặt hai bàn tay, co chân cong người mà chịu đựng, nếu cái thứ đó mà nhỏ một chút

thì cũng đỡ, đằng này.....nó vừa to dài lại thô.

Cái tư thế này làm anh dễ dàng xâm nhập vào sâu hơn nữa. Tốc độ càng ngày càng nhanh, cô dần dần cảm thấy đau đớn xen lẫn tê dại chạy loạn ra khắp cả người. Khoái cảm ập lên người con gái nhỏ bé. Cô chỉ còn có thể cắn răng mà khóc trước sự thô bạo của anh. Đại vật vẫn còn rút ra thúc vào mạnh mẽ bên trong cơ thể mềm mại kia. “Bố mẹ.. anh chị... cứu con với...”

Hai tay bị trói chặt đến hằn dấu, máu không lưu thông khiến bàn tay trắng bệch. Khắp người cô bị anh cắn mút đến bầm tím, mỗi hơi nhể nhại. Tom bị anh chà đạp trông thảm hại lắm rồi, vậy mà hình như anh vẫn chưa có ý định dừng lại.

Cơ thể Tom trắng nõn giờ đây ửng hồng một mảng, khắp nơi đỏ bầm bởi những lần hôn sâu lên từng tấc da thịt của anh. Khuôn mặt tội nghiệp cau mày híp mắt cắn chặt răng nhìn anh.

Một màn này làm nổi lên thú tính trong người Edward khiến anh như điên dại mà ra vào trong cô. Anh rút ra đâm vào thật mạnh lấp đầy trong cô, đầu vật chạm tử cung mạnh mẽ khiến cô không kiềm được nữa mà mở miệng rên rỉ.

“Hm! Rên đi, to lên nào.”Edward phát vào mông cô một cái khiến Tom giật mình mở to đôi mắt ngấn nước.

“Hah.. Không...ah...”

Tom như chết ngạt trong cơn tình, chỉ ngoi lên vừa kịp thở thì Edward lại nhấn cô xuống đáy bể dục vọng, không chừa đường thoát cho cô.

Anh thở dốc, tay bám chặt eo cô, cúi người xuống hôn môi cô nuốt hết những tiếng rên rỉ non nớt của cô trong khi thân dưới vẫn còn đang mạnh mẽ chà đạp cô bé.

Bất lực nằm yên để anh hành hạ, nước mắt cô vẫn chảy vì khoái cảm và mệt mỏi, đau nhứt đã cùng một lúc bao trùm lên cả người. Sự tê dại quá mức khiến Tom chịu không nổi mà lại trào nước mắt.

Edward vẫn tiếp tục công việc của mình, cũng đã rút ra thúc vào gần cả trăm lần mà cô vẫn không thể nuốt trọn anh:“Không vào hết được, em vẫn không đủ chỗ cho tôi sao? Thật nhỏ bé, rất khít, làm tốt lắm nhóc con.” Edward nhìn cô nhếch môi.

“Ồ biến thái! Đủ rồi.. ah.”

Tom tức giận trừng mắt nhìn anh, hai gò má, đôi mắt, cái mũi với cái miệng của cô đỏ hoe cộng thêm vẻ mặt hờn dỗi trông rất đáng yêu.

“Không phải là em là người khiến tôi trở nên như vậy sao?” rồi anh lại tiếp tục công việc của mình. Bên trong Tom như có sự tê dại khó tả nào đó chạy loạn ra khắp người theo từng đợt ra vào của anh.

Được một lúc nữa thì bỗng Tom co rút còn Edward thì nắm chặt cái eo thon nhỏ của cô kéo về phía anh, đồng thời dùng gậy thịt đẩy sâu vào. Edward lúc này muốn biết cảm giác được cô nuốt trọn vào là thế nào, anh mặc cho Tom khóc lóc cầu xin mà nhồi đầy vào hết bên trong cô.

“Ah....dừng...sẽ thủng mất..dừng..Aa ” Tom nhăn nhó hét lên trong đau đớn, cô cong người lại như một con tôm. Edward đâm sâu vào làm cho cô hoàn toàn bao trọn lấy vật to lớn, anh gầm nhẹ rồi bắn ra tinh hoa nóng bỏng của mình đầy vào sâu bên trong.

“Aaaaa... hahhhh”

Tom mất hồn hét lên sau đó mềm nhũn nằm trên giường co mình lại, hai hàng nước mắt đã khô cạn, mồ hôi nhể nhại. Edward đã rút vật của mình ra, trên đó còn dính vài vệt máu. Chất lỏng màu trắng pha lẫn máu đỏ tuôn ra từ bên trong hoa tâm chảy xuống nệm, còn vật đó tuy đã ra rồi nhưng nó vẫn còn cứng ngắc. Còn Tom yếu ớt nằm trên giường, không biết bản thân còn sống hay không.

“Vẫn chưa đủ” anh nói. Tom mệt mỏi co giật vừa thở hổn hển, vừa nói:” Xin anh...Đừng hành hạ tôi nữa...làm ơn.”

Tom còn đang hít lấy không khí thì cô đã thấy bóng dáng Edward phủ lên người mình. Anh nhướng người lên cỡi trối cho cô, Tom run rẩy, toàn thân chẳng còn sức lực, để mặc anh sắp xếp.

Tom nhẹ người tưởng tất cả đã kết thúc thì Edward đột nhiên lật người cô lại để cô nằm sấp, anh kéo tay cô ra sau lưng rồi nắm chặt cổ định ở đó. Nâng mông Tom lên, bắt cô chu mông về phía mình rồi cúi xuống nói khẽ ở vành tai cô: “đây là sự trừng phạt dành cho em” dứt câu cũng là lúc anh lại thúc vật ấy sâu vào người Tom. Tay Tom ở phía sau bị kéo về phía anh khiến cơ thể cô cũng bị giật lùi ngược về sau, cùng lúc đó Edward nhân cơ hội mà thúc vật của mình về phía trước, chôn nó sâu bên trong Tom, đau đớn và tê dại bất ngờ lại một lần nữa tìm đến cô.

“Aa”

“Tôi không nghĩ là em có thể chịu đựng lâu đến vậy, nhóc con lì lợm.” Anh nói rất đúng, vì nếu là một cô gái con người bình thường thì chắc chắn cô đã ngắt đi từ sớm chứ không phải còn thoi thóp đến tận bây giờ.

“Hah..ah..xin anh, xin anh dừng lại đi....”

“Ah....đủ rồi.... anh...giết tôi mất ưm..ahm..ah..”

“Ừm! Rên rỉ nữa đi nào bé con.”

Edward cười xấu xa, anh buông một tay ra để thả lỏng, tay còn lại nắm chặt hai tay của Tom giật mạnh lại sau đó ra vào cuồng nhiệt hơn. Anh ngửa mặt lên thỏa mãn thở dốc, mắt vẫn không rời cô bé phía dưới, cảnh tượng này hết như anh đang phi ngựa. Rồi anh lại giơ tay nắm lấy cằm Tom bắt cô ngửa mặt lên đồng thời anh cúi mặt xuống đặt môi lên môi cô hôn hít luồng lưỡi vào càn quét trong khoang miệng Tom một lúc đến khi cô sắp hết hơi thì mới nhả ra. Rồi anh lại dời tay xuống nắm lấy một bên ngực đang nhảy lên xuống của cô xoa nắn. Xong lại sờ loạn xuống đánh nhẹ lên mông cô rồi nắn bóp bờ mông đỏ hồng ấy.

“Ah....không....hức..”

Đến giờ cô mới hiểu được thế nào là “xấu xa trên giường” mà chị cô nói. Việc này là quá tàn nhẫn với cô, làm sao cô có thể chịu nổi cái việc kinh khủng này?. Đây không phải là Edward dịu dàng mà cô biết, trước mắt cô là dục vọng to lớn của một bạo thú... một tên đàn ông cường hãn, lại trúng phải tình được thì...

Tom nhăn nhó khóc lóc, cô xoay qua xoay lại vùng vẫy muốn thoát ra. Nhưng cô đâu biết hành động đó lại làm bên trong xoay qua xoay lại cọ sát với vật to lớn kia kích thích thêm Edward.

“Sao vậy? Không chịu nổi nữa à? Em khít chặt như vậy làm tôi cũng không chịu nổi....” Edward buông tay cô ra khiến cả cơ thể nhỏ bé mất thăng bằng mà ngã nhào xuống giường, Tom vội chống tay nâng đỡ cả người lên thì Edward sớm đã phủ lên người cô, hai tay chống hai bên người Tom khiến cô hoàn toàn nằm trong lòng anh. Cơ hội đến, Tom chống hai tay run run lên đồng thời nhúc nhích đầu gối bò lên phía trước, bên trong vật kia đã ra ngoài được một nửa nhưng không may Edward nhanh tay hơn ôm cô lùi về đồng thời đẩy cây gậy vào tận sâu bên trong.

“Ừ... Hahhhh. Không..” tay Tom bấu chặt lấy tấm ga giường, đầu gối cũng kiềm chặt lấy giường mà chống cự không muốn anh kéo về. Nút lầy lóp vãi trong lòng bàn tay, kéo đến bung cả tấm trải giường lên, cô vẫn tiếp tục dùng một chút sức lực còn lại mà rướn người lên cố thoát ra, là bây giờ hoặc không bao giờ nữa... Nhưng đáng tiếc sức lực Edward và cô chênh lệch rất nhiều.

“Muốn chạy đi đâu hả bé con? Vẫn còn sức để chạy à?” lời nói đục ngầu thoáng bên tai Tom còn có tiếng cười trâm.

“Thấy tôi buông thả cho em thoải mái một chút thì muốn chuồn đi? Xem ra em thích tôi trói em lại hơn nhỉ?”

“Không..không.. Dừng trói tôi... Tôi sai rồi.. Dừng... A...” cổ tay cô trong chớp mắt bị Edward bắt lấy trói ra sau lưng, không có gì để chống đỡ, mặt và vai cô bị úp sấp trên giường, chỉ có mông là bị bắt chu chống lên để anh dễ dàng “làm việc” hơn. Edward lại chống hai tay hai bên người cô đem cô bao vây lại trong lòng mình. Nhìn thân thể bé nhỏ trắng hồng bị anh làm đến chết đi sống lại này máu anh lại sôi lên. Anh đẩy vào thật nhanh...

“hưm...hahh..làm ơn... Nhẹ nhàng một chút...” Tom tuyệt vọng lại bật khóc. Phía dưới cảm giác đau rát lại truyền lên, khó chịu đến chết mất.

“Nhóc con à em thật tuyệt... Sướng chết tôi....” anh cúi xuống gặm cắn vành tai bé nhỏ kia.... Lâu như vậy rồi mà sự chặt chẽ vẫn còn bóp chặt lấy anh khiến anh đắm mê.

Từ buổi chiều đến bây giờ đã tối. Trong ngôi nhà nhỏ không ngừng phát ra tiếng thở dốc khàn đặc của người đàn ông và tiếng khóc rên nức nở non nớt của cô gái bé nhỏ.

“Ai đó... cứu tôi với...” Tom chịu không nổi lại mềm nhũn người để mặc anh muốn làm gì thì làm, cô quá mệt mỏi rồi. Anh thì vẫn còn sinh lực tràn trề, cuồng nhiệt muốn cô hết lần này đến lần khác đến khi cô chịu hết nổi mà ngất đi, để lại mỗi chàng trai đang còn tỉnh táo hăng say với công việc đang làm của mình. Đêm nay là một đêm dài khoái lạc của anh....

5. Chương 5: Nhầm Lẫn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm cũng đã khuya, thuốc cũng đã hết tác dụng. Sau khi ra lần cuối cùng thì Edward thoả mãn nằm sấp trên người Tom thở hổn hển, gối đầu lên ngực cô nghỉ một chút, còn cô thì đã ngủ say, khuôn mặt vẫn không được tự nhiên cho lắm, lộ rõ vẻ khó chịu, miệng còn thều thào nói mớ:” Không... đừng...”. Bộ dạng bây giờ của Tom làm Edward cực kỳ tự trách. Rút từ từ phần thân đã mềm nhũn bên trong cô bé ra, cả người Tom lại run nhẹ. Anh vén tóc cho cô gọn lại, cởi trói rồi để cô nằm ngay ngắn cho dễ ngủ.

Một hồi sau Edward ngồi dậy kéo quần lại và rời giường vào bếp lấy nước uống, sau đó anh đi tắm rồi lại đi ra chiếc ghế sofa gần cửa sổ nằm xuống. Anh gác tay lên trán trầm ngâm một hồi thì quay sang chiếc giường nơi Tom nằm, anh bước lại đó ngắm nhìn cô, nhìn cơ thể cô.

Toàn thân trắng nõn hiện lên vô số dấu vết cắn mút bầm tím của anh, cổ tay có vết hằn của dây trói. Đôi môi cô sưng mọng, mắt cô cũng vậy, trên hồng có vết năm ngón tay đỏ hồng chần chịt đè lên nhau. Còn ở nơi đó thì tuôn tràn ra đầy tinh dịch trắng đục của anh. Toàn bộ những mùi vị tình ái trên người Tom đều do anh làm ra.

Trông Tom thật thảm hại, nhìn cô như vật nhỏ bị anh chà đạp hết lần này đến lần khác. Edward thấy hối hận vì mình đã không khống chế được bản thân, anh lúc này không khác gì một con dã thú điên cuồng ăn tươi nuốt sống cô. Dù sao đó cũng chỉ là một cô bé mà anh lại làm cô ra thế này. Nếu lúc đó anh có thể chạy ra ngoài thì đã không làm gì con bé rồi. Nếu không phải anh hít nhiều thuốc như vậy thì chuyện này đâu có xảy ra.

Edward day day trán mình, anh bước đến nhẹ nhàng bế cô vào phòng tắm để tắm rửa cho cô, lau chùi đi mùi vị hoan khoái vừa nãy trên người cô. Sau đó anh thay ga giường, phải giặt sạch! Nếu bà biết được chuyện này sẽ không vui đâu.

Anh cẩn thận lột tấm ga thì phát hiện có vết máu xen lẫn tinh dịch của anh trên đó “Chết tiệt” anh mắng nhẹ một câu, lại thêm một việc khiến anh khổ sở, lấy đi lần đầu tiên của một con bé lạ hoắc. Vậy mà cứ tưởng cô bé đã bị lũ bắt cóc kia ăn sạch rồi chứ, mà cũng chưa chắc là vậy.

Ngày mai phải về thị trấn mua thuốc ngừa thai cho con bé rồi dù anh không biết đứa trẻ này đã có thể mang thai chưa nhưng đề phòng vẫn là tốt nhất. Edward về mặt khổ sở mang tấm ga đi giặt rồi thay vào đó tấm ga giường khác, xong anh bế cô trở lại giường, lấy cái áo khác của mình cho cô mặc đỡ. Edward trong lòng tự trách bản thân, anh cảm thấy mình như một tên ấu dâm, cầm thú, anh thậm chí còn chưa biết tên cô bé.

Có lẽ sự việc vừa xảy ra sẽ ám ảnh, dằn vặt anh cả đời, rằng anh đã cưỡng bức, hãm hiếp một đứa nhỏ chỉ mới 12-13 tuổi. Cha mẹ con bé mà biết chuyện thì sẽ thế nào, anh là một người chính trực thì tất nhiên anh sẽ chịu trách nhiệm về việc làm của mình nhưng... bậc cha mẹ thấy con họ bị mình làm thành ra như vậy thì làm sao dễ dàng tha thứ?

Edward tiếp tục dọn dẹp mấy cái bột chết tiệt bám trên sàn nhà, anh thậm chí còn không dám thở khi lau chùi chúng, sau đó một lần nữa anh băng bó lại vết thương cho Tom, có lẽ vì lúc này anh hoạt động mạnh nên động đến vết thương con bé khiến nó rỉ máu ra nhiều hơn. Xong việc, anh để Tom nằm ngay ngắn lại, đắp chăn cho cô rồi anh trở lại ghế sofa, không nghĩ nhiều nữa mà ngủ một giấc đến sáng. Bởi vì lúc này có nghĩ nhiều cũng chả làm được gì. Thôi thì ngày mai sẽ hỏi chuyện con bé, bàn bạc với nhau sau vậy. Giờ anh mệt chết được, biết bao nhiêu năng lượng anh đều trút hết lên con bé kia rồi.

_Cốc cốc... cốc...

Edward nhú mày tỉnh dậy. Trời vẫn còn sớm, ở ngoài cửa hình như có người. Bà anh không lí nào lại về vào lúc này nên chỉ có thể là người lạ. Edward nhìn từ cửa sổ ra ngoài thì thấy có hai cô gái mặc đồ thêu hoa văn rất lạ nhưng đẹp, hình như không phải người trong thị trấn, có lẽ là người bộ lạc nào đó, anh nghĩ vậy.

Anh tính tìm chiếc áo mặc vào mới chợt nhớ hôm qua mình đã xé rách trong lúc cường bạo con bé kia, một cái thì chưa giặt cái còn lại thì đưa cho con bé mặc luôn rồi. Anh đứng dậy nhìn qua phía cái giường thì thấy cô bé vẫn đang ngủ say rồi mới yên tâm ra ngoài cửa, Edward để lưng trần ra ngoài tiếp khách.

Bên ngoài Rudy và Sandy lo lắng thiếu điều muốn đập cửa xông vào. Đang gõ cửa thì cửa bỗng mở ra, sau đó xuất hiện một chàng trai đẹp suất sắc, cởi trần dựa một bên vai vào thành cửa. Hai cô nàng ngay lập tức bị quyến rũ...nào là đẹp trai ngồi ngồi, nào là cơ bụng sáu múi, vai rộng eo thon, cao ráo, đầu tóc bù xù mái hất lên, trên mặt còn hiện rõ vẻ mệt mỏi còn ngáy ngủ.*Hình như là vừa ngủ dậy* cả hai nàng nghĩ.

Edward thấy hai người nhìn anh thất thần thì lên tiếng hỏi:“Có việc gì?” Hai nàng lúc này mới giật mình, Sandy nói trước:“Cho hỏi anh có phải là Edward không?”

“Ừ! Là tôi...”

Rudy nhin không được mà hỏi thẳng vào vấn đề:“Này! Anh có thấy một con nhóc lùn lùn, tóc đen hơi gọn sóng dài đến đây không? Nói chung là nhìn gần giống như một đứa trẻ...”

“Các cô là ai? Sao biết tên tôi” Edward chắc chắn người bọn họ muốn tìm là con bé nằm trong kia nhưng không biết bọn họ là ai, anh chợt nhớ đến suy luận của mình về việc con bé kia bị bọn xấu bắt cóc rồi trốn chạy được, anh nghi ngờ hai cô gái này nằm trong băng nhóm đó, tuy nhiên anh cũng không chắc lắm.

“Chúng tôi là chị của con bé, đêm qua nó không về nên chúng tôi rất lo, còn việc tôi biết tên anh thì dài lắm. Nhưng mong anh giúp tôi tìm em tôi, chắc nó ở gần đây thôi, tôi sẽ giải thích sau”. Rudy thấy Edward có vẻ nghi ngờ thì vội giải thích, quan sát lại khuôn mặt thì Edward mới thấy hai người này cũng có nét giống con bé kia nếu không phải là chị của con bé mà là bọn buôn người thì anh cũng chẳng lo vì anh dư sức khống chế bọn họ.

Tuy nhiên anh khá đau đầu vì nếu họ thực sự là chị con bé, biết được mình đã làm gì em họ thì họ sẽ thế nào? Nhưng anh cũng không thể không giúp, dù sao cũng là con bé đó thuốc mình trước với lại anh cũng là người có trách nhiệm.

“Được rồi! Vào đi, người các cô cần tìm ở trong...” Edward mở cửa mời hai cô gái vào nhà rồi đưa hai người đến chiếc giường nơi cô bé đang nằm.

Vừa thấy Tom thì Sandy hét hoảng:” nó chết rồi sao?”

“Hả? Không không, em ấy chỉ đang ngủ thôi”.

Tom vẫn chưa tỉnh, Rudy dựa lưng vào tường để tay lên trán, cô cảm thấy rất có lỗi với Tom, không biết liệu nó có hận cô không. Sandy đứng cách đó không xa thấy bầu không khí im lặng đến áp lực thì cô mở miệng nói:” vậy anh có thể kể lại chuyện gì đã xảy ra không?!”

“Được!” - ” Trưa hôm qua con bé đã đập trúng bẫy của tôi, tôi tìm được em ấy trần truồng nằm trong một cái hang gần đó, tôi mang em ấy về nhà và xử lí vết thương. Sau đó bà tôi có việc phải vào thị trấn, tôi tiễn bà một đoạn rồi về. Lúc đó tôi thấy em ấy nằm co rúm trên giường vậy nên tôi đắp chăn cho em ấy khỏi bị lạnh. Chả biết thế nào em ấy tỉnh dậy, mặt có vẻ hết hoảng, xong thì em ấy lấy một thứ bột màu trắng

hất vào mặt tôi. Đó hình như là tình được, việc sau đó các cô biết rồi đó... tôi xin lỗi, tôi đã không thể kiểm soát bản thân....” Edward thẳng thắn kể lại mọi chuyện một cách ngắn gọn.

“Ôi!!!! Tôi đã làm gì thế này...” Rudy ôm mặt:” Đó không phải lỗi của anh đâu, là lỗi của tôi...”

Tom nghe có tiếng động thì mở mắt mờ mờ nhìn xung quanh. Thấy hai chị cô ở trước mặt, cô mở to mắt ngồi dậy.

“Ha.i... chị.... a....” cô cảm thấy đau buốt ở bụng, toàn thân cũng đau nhứt không kém cứ như xương cốt đều vỡ vụn ra, mắt thì sưng cộm, cổ họng đau rất nói không ra tiếng, điều này làm cô nhớ đến một màn tình ái cuồng nhiệt hôm qua, Tom bất giác run người một cái.

Rudy và Sandy vội đỡ em mình dậy, để Tom ngồi dựa vào Rudy. Còn Edward thì mang một cốc nước đến đưa cho Tom. Cô nhận lấy nước, uống lấy uống để.

“Từ từ thôi Tom!” thấy Tom bị sặc, Sandy và Rudy vỗ lưng cho em.

Do Tom ngồi dậy làm chấn tuột xuống nên cơ thể của cô đập vào mắt hai chị của mình. Rudy và Sandy trợn mắt nhìn một loạt cánh tay, cổ và mặt của em mình rồi lại quay sang nhìn Edward. Họ thấy trên tay anh có hai ba vết cắn cào, nhìn qua cũng đoán được cái dấu răng bé bé ấy là của em gái họ.

Anh bối rối, dù cho anh có hiểu chuyện, giải xử lý tình huống đến mấy thì đây cũng là lần đầu mắc phải chuyện nhạy cảm thế này, khiến anh hơi khó xử. Edward gác tay lên gáy tỏ vẻ không biết nên làm sao:“Cái này...là do em ấy thuốc tôi, em ấy dùng cả một hủ bột tình được gì đó ném vào mặt tôi nên...nhưng dù sao thì...tôi cũng sẽ chịu tr...” anh đang giải thích thì Rudy ngắt lời:“Tôi biết, đây là lỗi của chúng tôi, anh không cần phải áy náy đâu...” rồi cô lo lắng nhìn sang Tom.

Sandy thì cười gian nhìn anh nói nhỏ:“Anh là một chàng trai mạnh mẽ, tinh lực dồi dào. Tôi chảm anh rồi! Nhưng thế này thì hơi quá với con bé.” nghe vậy Edward dờ ra một lúc rồi tiếp tục xin lỗi, anh lại thấy Tom uống nước xong rồi lại cúi mặt khóc.

Rudy bối rối ôm em nói:“Chị xin lỗi Tom à! Là lỗi của chị, chị xin lỗi. Cái lão thầy thuốc ngớ ngẩn ấy nhận đơn đặt hàng của một tên dâm đảng, lúc chị đến lấy hàng thì ông ta đưa nhầm cho chị lọ thuốc của tên kia. Tom à chị xin lỗi, chị sẽ chịu trách nhiệm cho em” Rudy tuân một tràn giải thích.

Về mặt của Tom trông rất bất mãn, chị ấy chịu trách nhiệm về cái gì đây? Chuyện cũng đã xảy ra rồi, tại sao số cô lại không may như vậy? Mất đi lần đầu cho một người chẳng biết có yêu cô không, hơn nữa chuyện đến mức này thì lại càng làm cô say đắm anh thêm thôi, nhờ anh không có tình cảm với cô mà còn ác cảm với cô hơn... không đúng, cô cũng chịu thiệt mà. Hơn nữa cô lại chưa biết anh ta suy nghĩ thế nào nữa, nên thôi nói chuyện bàn bạc với nhau trước đã, biết đâu người ta sẽ chịu trách nhiệm với cô. Edward mà cô biết luôn có trách nhiệm với việc làm của mình, Tom biết vì cô cũng tiếp xúc với anh trong thời gian làm “thú cưng hoang”, vậy là càng có thêm cơ hội rồi, mà lỡ người ta thương ai khác rồi thì có chịu trách nhiệm với cô cũng như không, “đau đầu thật, phải làm sao đây... chết tiệt”.

Tom cổ họng khàn khàn nói tiếng có tiếng không:“c..ái gì qu..a... c..ũng qua r..ồi.i, có xin lỗi cũng k..hông được g..ì, em ổn...” đang nói thì tai và đuôi của cô trời từ từ ra ngoài vì thuốc hết tác dụng.

Rudy và Sandy hốt hoảng còn Edward thì ngạc nhiên:” Cái gì thế?”. Vừa dứt câu, Sandy nhanh như chớp bay vèo đến phía Edward dùng tay đập mạnh vào ót của anh khiến anh ngã quỵ nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn.

Một lát sau tỉnh dậy, Edward thấy mình đang bị trói trên ghế, còn ba chị em kia đang nhìn mình. “Làm cái gì vậy? Sao trói tôi?” Edward thắc mắc.

Rudy và Sandy nhìn nhau rồi nhìn Tom. Sandy nói trước:“Xin lỗi nhưng chúng tôi có một bí mật không thể để người ngoài biết.” Edward nhếch mày nhìn lên đầu Tom:“là cái đó sao?”

“Ừ” Sandy đáp.

Edward dứt khoát hỏi thẳng vấn đề:“Vậy tôi phải làm gì?”, Rudy nói:“Hỏi hay lắm, một là anh chết, hai là phải thỏa thuận với chúng tôi rằng anh sẽ im lặng, không kể chuyện này cho ai nghe.”

Edward đồng ý thỏa thuận cùng chị em Rudy với điều kiện họ phải kể anh nghe về bí mật đó. Họ đồng ý rồi đưa anh một tờ giấy cam kết để anh kí vào, trên đó có đề yêu cầu và hình phạt nếu như phạm yêu cầu, xong việc Sandy cởi trói một bên tay cho anh kí giấy.

Xong thì Tom lên tiếng kể lại về bộ tộc của mình, rồi đến việc anh cứu mình lúc trước, đến việc tìm đến chơi đùa cùng anh, cuối cùng là sự việc mắc bẫy ngày hôm qua, được anh cứu về sau đó.....

Nghe xong Edward gật đầu: “khá rắc rối nhỉ, nhưng yên tâm, tôi sẽ không để ai biết. Còn nữa Tom, tôi muốn nói em biết cái bẫy mà em mắc phải là bẫy của tôi, tôi là một thợ săn, lần sau đừng có đi loang quanh ở đây nữa, sẽ lại mắc bẫy đó.” Anh nói xong thì cả ba chị em người sói đều giật mình.

Thợ săn? *nguy hiểm* Sandy định dùng “năng lực người sói” để đập anh thêm một phát nữa thì sớm Edward đã né được.

“Wow, né giỏi đấy...”

“Tôi biết chiêu này của cô rồi. Tôi là thợ săn, không nhanh tay chỉ có chết. Có điều các cô yên tâm, tôi chẳng ăn được thịt người sói đâu”.

Đến đây thì cặp song sinh quay sang anh đồng thanh đến giật mình: “Anh vừa ”ăn sạch” em gái tôi!”.

Edward bị trúng tim đen, anh cứng họng nhưng anh chợt nhớ ra điều gì đó liền bật dậy nói: “Quên nữa, tôi còn phải đi mua thuốc ngừa thai cho em ấy...”

“Thôi khỏi!” Rudy nói. Edward không hiểu: “Hả? Vì sao không cần, các cô muốn em ấy mang thai à?”, Sandy buồn cười: “ý chúng tôi là khi anh bất tỉnh thì chúng tôi đã cho nó uống rồi” Edward nhẹ người: “Sao không nói sớm, mà thuốc ở đâu các cô có nhanh vậy?”

Rudy đáp: “Vì lấy nhầm thuốc kích dục nên mang theo thuốc tránh thai đề phòng là đương nhiên.”

“Còn nữa! Nhìn đi. Con bé bị ăn đến sắp chết rồi này. Đàn ông các anh thô bạo quá. Cũng may nó là người sói, nó mà là con người thì chắc cũng toi rồi. Anh chơi ác thật”.

Edward cười trừ: “Biết làm sao được, em ấy cho tôi quá liều nên bản năng của tôi bộc phát mạnh mẽ thôi.”

“Bản năng bộc phát cơ đấy” Sandy cười cười.

“Đàn ông mà, ai chả có dục vọng. ” Edward nhún vai.

Edward nhìn Tom, nhìn dấu vết anh để lại trên cơ thể cô, anh nói lại câu lúc nãy bị Sandy cắt ngang: “Về việc của Tom, tôi sẽ chịu trách nhiệm”, Tom ngẩn mặt ngạc nhiên: “hả? Thôi, không cần đâu. Đây cũng tại tôi lỡ thuốc anh nên mới có chuyện này xảy ra”

Edward bác bỏ: “không! Dù sao là tôi cũng dọa em, khi không lại ở trần như vậy đắp chăn cho em làm em hốt hoảng, tôi lại là đàn ông, nói chung cứ để tôi chịu trách nhiệm...”

Rudy và Sandy nhìn một màn này cười cười rồi nói nhỏ với nhau: “anh ta cũng được đấy, coi bộ không phải tiểu nhân đâu” Sandy tiếp lời: “ừ! Em chăm anh ta rồi, con Tom mà rước được anh này về là ngon cơm...”

“Thôi được rồi nếu vậy thì anh có thể cho tôi ở lại vài ngày không? Cơ thể tôi thế này sợ rằng về nhà cha mẹ biết được thì sẽ giết chị em chúng tôi mất.” Tom cuối cùng cũng nhờ Edward một điều.

Rudy và Sandy đồng tình: “Con bé nói có lí, tụi này có thể lo việc ở nhà cho em. Nên cứ yên tâm mà ở lại đây, vậy anh có giúp được không?”

Edward gật đầu: “Được! Dù sao bà tôi cũng đi cỡ hai tháng mới về, tôi ở đây trông nhà giúp nên em cứ thoải mái nhưng như vậy có được không? Em không ngại tôi à?” - “Tôi với anh bây giờ còn gì nữa mà ngại? Mà có ngại ở đây thì cũng đỡ hơn là chết ở nhà. Vậy tôi sẽ ở nhờ một tuần, cảm ơn anh.” Tom vừa bất mãn vừa hồi hộp, bất mãn là vì cô sẽ phải ở lại nhà Edward đến khi cơ thể cô lành lặn hẳn, bây giờ mà về thì chỉ có nước chết, hồi hộp là vì được ở cùng người ấy sẽ chạm mặt nhau mỗi ngày. Nhưng mà ở đây tính ra vẫn còn đường che giấu đại gì cô quay về? Rudy và Sandy lại nhìn hai người kia bằng ánh mắt gian xảo.

Edward thấy thế thì: “Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, nếu không phải các cô đưa nhầm thuốc cho em ấy thì không có chuyện tôi phạm đến em ấy đâu, yên tâm đi.” Sandy và Rudy nghe vậy thì bĩu môi: “Ồ, phải không!? Tôi nhớ anh có nhắc đến bản năng đàn ông đấy.”

“Thì làm sao nào?”

“Tôi nhớ không lầm là thuốc quá liều sẽ gây tác dụng phụ, anh nên cẩn thận với bản năng của mình đi. Tôi cũng không ngờ chuyện xảy ra như thế này nên không có chuẩn bị gì nhiều. Tôi thực sự xin lỗi! Còn nữa, anh cũng phải có trách nhiệm bồi dưỡng cho em tôi đó, nuôi nó béo lên chút càng tốt..”

“Này!...” Tom nghe chữ béo lên thì phản đối ngay.

“Nhìn lại em coi, nếu em chịu ăn cho cao lớn thêm một chút, khỏe mạnh một chút thì đâu có bị người ta vật cho thành thế này?” Edward bỗng phì cười lắc đầu trước câu nói đầy châm chọc của Sandy dành cho cô em gái bé nhỏ kia.

“...” Tom thì cứng họng, không thốt ra nổi một từ. Cô chỉ có thể trừng mắt nhìn chị.

“Về phần của anh lần sau đến đón con bé tôi sẽ mang chút quà cáp để tạ lỗi cho việc đã xảy ra...”

“Hả? Thôi không cần đâu, tôi...”

“Nếu vậy anh cứ xem như tôi trả công anh nuôi con bé một tuần cũng được.”

“Tôi..”

“Được rồi quyết định vậy đi, không nói nhiều nữa.”

Thấy Edward không phản kháng được trước lời nói bá đạo của Rudy thì Sandy cười cười. Rudy lại quay sang nói nhỏ: “Mà quan trọng nhất, nếu anh không có tình cảm với con bé thì đừng để nó phải vì anh mà khổ sở...tôi nói vậy anh hiểu chứ?”

“Ừa! Tôi hiểu.” Edward đương nhiên biết ý của Rudy, để Tom ở đây thì anh và Tom sẽ thường xuyên chạm mặt nhau, hơn nữa Tom thích anh đã lâu, việc ở lại đây sẽ khiến cô càng có thêm tình cảm với anh.

Nhưng Edward đâu phải ghét Tom, chẳng qua anh chưa có tình cảm với cô thôi. Dù sao trải qua chuyện này, Edward cũng gần gũi với Tom hơn bất cứ cô gái nào khác, hơn nữa lại là làm tình, tiếp xúc thân mật như vậy.... Biết đâu trong khoảng thời gian này anh sẽ có cảm giác với cô thì sao. Rudy và Sandy cũng có suy nghĩ như vậy nên mới để em gái của mình ở lại, chẳng qua là lo lắng nên mới nhắc nhở Edward thôi.

“Còn em nữa, Tom.. không được quá dễ dãi nghe chưa? Nói nè, nếu bị ”tấn công” cho dù là một vật nhỏ xíu em cũng phải lấy chọi vào mặt anh ta rồi nhân cơ hội chạy đi đó, không được lơ là, dễ dãi!” Rudy ghé sát vào tai Tom mà nói.

Trưa hôm đó cặp song sinh trở về nhà, trước khi đi họ để lại một cái túi cho cô, do không lường trước được chuyện Tom ở lại nên họ chỉ mang có hai bộ đồ, đồ lót và vài lọ thuốc. Tom nhìn mấy lọ thuốc liền nổi lên ác cảm, nghi vấn hỏi: “này hai chị, mấy lọ thuốc này...”

“Hả? À em yên tâm, tụi chị dùng rồi nên không sao đâu, với lại mấy cái đó có nhãn nên em coi cái nào dùng được cứ dùng, coi chừng hết hạn. Vài ngày nữa sẽ đến đón em nhé!” nói rồi hai người chào tạm biệt và đi vào rừng còn không quên nói nhẹ nhàng với Edward.

“Nhớ rằng nếu anh phạm thoả thuận thì bây giờ sẽ phanh thây anh, cả người bà và gia đình của anh đấy” Edward chỉ gật đầu.

6. Chương 6: Anh Có Thích Tôi Không?

Sắp xếp xong xuôi mọi việc thì nghĩ đến từ hôm qua đến giờ vẫn chưa ăn gì, Tom thấy Edward vào bếp thì cũng cả nhắc vào theo coi phụ được gì thì phụ, Edward thấy vậy cười nói: “Sao không đi nghỉ đi? Em mà

có chuyện gì, chị em giết tôi đấy!”

“Tôi ổn mà, thuốc chị tôi đưa hiệu quả hơn thuốc của loài người đấy. Tôi thấy khá hơn nhiều rồi.”

“Ừ! Hôm qua tôi cảm thấy thuốc rất hiệu quả. Còn đau không?” Edward cười cười rồi nhìn Tom một tay đang ôm bụng mà lo lắng hỏi han.

“Còn nhưng đỡ hơn rồi, anh đừng lo nữa. Người sói có nhiều đặc ân hơn loài người ở chỗ có sức khỏe tốt và hồi phục nhanh hơn vậy nên tôi chưa chết được đâu.” Cô biết rõ từ “thuốc hôm qua” mà anh nói là ý gì, cô lườm anh một cái.

“Ừa, nhưng chân của em còn chưa lành đâu, ngồi yên đó đi. Một lát rỉ máu...”

“Không sao đâu mà, tôi muốn giúp. Không làm gì khiến tôi rất khó chịu, tôi không muốn trở nên vô dụng.”

“Có ai bảo em vô dụng đâu, chỉ là em đang bị thương. Tôi không muốn vết thương của em lại nặng hơn. Vậy nên nghe tôi ngồi yên một chỗ đi, để đó tôi làm hết cho.”

“Không!” sự bướng bỉnh của Tom không khiến Edward khó chịu mà anh còn cảm thấy buồn cười, nhìn cái khuôn mặt nhỏ kiên cường chống lại yêu cầu của anh cũng đủ khiến anh cả ngày vui vẻ. Anh nhướn mày nhìn Tom một lúc rồi nói.

“Vậy em lấy chén đĩa trong tủ kia ra thôi được rồi, tôi sẽ chiên trứng với xúc xích” Edward cười cười, cô nhỏ khá cứng đầu. Có phải cô gái người sói nào cũng cứng rắn thế này không? Anh đã từng gặp qua rất nhiều người, con gái mạnh mẽ kiên cường như vậy cũng gặp qua rồi nhưng con bé bên cạnh này cứ có cái gì đó thu hút anh. Có phải là do dáng người nhỏ bé nhưng tính cách cứng cỏi của cô?

Tom bắt đầu lục tìm đĩa đưa cho anh rồi xem còn giúp được gì nữa không. Hai người đang loay hoay làm cùng nhau, mỗi người một việc, nhưng có điều Edward thấy bầu không khí khá im lặng và ảm đạm thì anh quay sang hỏi Tom đang ngồi trên ghế: “Vậy em là công chúa người sói hả?”

“Là con của tộc trưởng thôi, tôi chẳng phải công chúa.”

“Con gái của người đứng đầu thì là công chúa chứ gì nữa, có điều nhìn em nhỏ con như vậy càng giống máy cô bé tiểu thư bé nhỏ hơn.”

“Pfff.. thôi đi! Tôi được việc hơn mấy cô gái nhà giàu được nhiều người nuông chiều đó đấy. Ở tộc người sói ấy, tôi là con của trưởng tộc không có nghĩa là những người khác phải kính nể tôi, họ chỉ kính nể cha của tôi thôi. Vậy nên tôi cần phải cố gắng nhiều việc để trở nên không vô dụng, yếu đuối và có được tiếng nói trong tộc.” Chưa kể đến việc cô lúc nhỏ dù có là con của tộc trưởng cô vẫn bị hiếp đáp bởi lũ trẻ cùng trang lứa. Cũng chẳng ai nể cô là con tộc trưởng mà nhường nhịn vì họ cho rằng kẻ yếu thì phải chịu thiệt, kẻ càng mạnh sẽ càng được tôn vinh. Vậy nên từ nhỏ Tom đã cố gắng học hỏi, rèn luyện bản thân thật

nhieu để không bị mọi người cười chê, do đó Tom nhìn thoát nhỏ bé ốm yếu nhưng lại là cô gái tài giỏi rất được người trong làng kính nể.

Ví dụ như cô tuy thể lực yếu, khó săn bắt nhưng mấy chiêu ma mãnh dụ những con mồi lớn vào bẫy thì cô giỏi hơn bao giờ hết. Từ ngày cô tìm ra cách săn mà không cần động tay động chân này, số người chết khi đi săn giảm đi một cách đáng kể. Hay lễ trưởng thành lần trước cô đã đánh bại mấy tên sói mạnh nhất nhì của làng chỉ bằng “cái đầu” của mình, cô mất chẳng bao nhiêu sức lực để đánh sói hung hăng kia bại trận cả. Sau những chiến tích và lợi ích cô mang đến cho dân làng thì mọi người đã có cách nhìn khác về cô sói nhỏ. Họ cho rằng nếu cha cô là người mạnh nhất về sức lực, thể lực thì cô - con út của trưởng tộc lại là người mạnh tiếp theo về mưu mẹo, trí khôn. Cha mẹ, anh chị cô lại cảm thấy thật đáng tự hào. Có điều nếu đem so sánh hai cha con họ với nhau lại là một chuyện đau đầu vì ngoài khuôn mặt hao hao giống nhau ra. Còn lại đều trái ngược với nhau. Cha thì to lớn như một con gấu, nhưng con thì chỉ như con chuột thôi.

Thế mà cô lại bại trận trong tay Edward đêm hôm qua, cô hoàn toàn rối bời, không thể suy nghĩ ra cách để thoát khỏi anh trong tình huống đó. Giờ nghĩ lại phải chỉ khi đó cô hóa lại thành sói thì may ra cũng có cơ hội nhảy qua cửa sổ chạy thoát. Nhưng mà Edward hành động quá bất ngờ, làm cô tim đập đến bối rối, hoang mang chẳng nghĩ ra được gì cả.

“Ồ, việc em tự ý một mình trốn đến đây cũng là can đảm lắm rồi đấy. Vậy em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tôi 18, còn anh?” Tom nói. Edward nghe vậy thì thở phào: “Tôi 23, trông em có vẻ nhỏ hơn tuổi của mình nhiều nhỉ?”, Tom giải thích là vì cô là con út nên các anh chị trước đã lấy hết chất dinh dưỡng rồi. Cô sinh ra sau cùng nên chịu thiệt, dinh dưỡng thừa hưởng từ mẹ là có hạn mà. Edward cười: “Vậy mà tôi tưởng tôi đã làm chuyện không hay với một cô bé 13 tuổi chứ.” Tom không nói gì, chỉ đỏ mặt.

“Tôi có thể chạm vào thứ trên đầu em không?”.

“Anh cứ thoải mái”.

Edward tò mò đưa tay lên đầu cô chạm vào tai sói của cô thì nó giật nhẹ.

Anh cảm thấy rất mềm mại, rồi anh nhìn cả người cô, một con người nhưng lại có đuôi với tai sói.

“Thật kỳ lạ nhưng cũng rất đáng yêu!”

Edward mỉm cười khen cô rồi anh rút tay về tiếp tục chiêm trứng. Tom được anh khen thì đỏ mặt

“C..Cám ơn anh”.

“À! Còn nữa, tên của em tôi thấy hiếm có con gái tên Tom nha. Tôi nhớ không lầm thì đây là tên con trai mà nhỉ?”

“Ừm! Lúc nhỏ tôi cũng hay bị nhầm giới tính bởi cái tên đó. Nhưng rồi tôi hỏi mẹ thì mới biết là mẹ đặt tên cho tôi như vậy để tôi mạnh mẽ như con trai. Tại lúc mới sinh tôi nhỏ xíu à, mẹ sợ tôi yếu quá nên vậy đó.”

“Wow, độc đáo thật đấy.”

“Hi, ờm...anh là thợ bánh kiêm thợ săn à?”

“À, ừ. Sao em biết.”

“Có vài lần tôi nghe bà nói chuyện cùng anh về tiệm bánh của nhà anh, tôi cũng thấy anh hay làm bánh cùng bà.”

“Ồ. Tôi quên mất, em hay đến đây chơi. Vậy em thấy sao về mấy công việc đó?”

“Thì bình thường thôi. Anh nấu ăn ngon thì...tốt.. Anh biết đi săn thì...cũng tốt.”

“Tốt?”

“Ừm, tốt cho cô gái nào sau này lấy anh, anh vừa nấu ăn ngon, vừa biết săn bắn. Lại còn đẹp trai...sau này ai lấy anh thì có phúc quá rồi.”

“Vậy em không định lấy tôi à?”

“... ý anh là sao?”

“Em tính ăn xong chùi mép bỏ đi à?” Edward cười cười, anh tính trêu cô một chút.

“Ồ, cái gì?... Tôi mới là người nên nói câu đó đấy.”

“Haha. Trêu em vui thật.”

“Sao cơ?”

“Thôi không có gì đâu em đừng để ý” Edward cười cười.

Một hồi sau anh nhớ về việc Tom kể sáng nay nên hỏi cô: “Em thích tôi à?”

Tom bỗng đỏ mặt quay sang nhìn anh rồi nhanh chóng quay về nhìn chảo chiên trứng, miệng ấp úng nói: “à... ừm... vâng!”

Edward nhìn cô cứ như đứa trẻ đang trốn tránh khiến anh buồn cười.

“Tại sao?”

Edward hỏi tiếp, Tom mặt càng ngày càng đỏ ửng a ấp úng trả lời: “Ồ..thì....vì anh cứu tôi, còn cho tôi ăn bánh ngon, anh tài giỏi và vì.....anh còn rất đẹp trai..” bốn từ cuối Tom nói hơi nhỏ nhưng anh có thể nghe thấy nên cười cười.

Mặt cô bây giờ đã đỏ như quả cà chua rồi nhìn rất đáng yêu. Bình thường cô thông minh lanh lợi đến đâu nhưng khi ở gần Edward cô lại trở nên ngốc nghếch bấy nhiêu. Giống như tình yêu làm người ta ngu ngơ vậy. Cảnh tượng này lọt vào mắt Edward khiến anh cười lộ cả hàm răng trắng tinh, Tom thấy anh cười tươi như vậy thì tim muốn rơi ra ngoài, nụ cười của anh quyến rũ quá. Cô nhìn anh không chớp mắt.

Lần này thì Edward nhìn đến vết hằn trên cổ tay cô, anh trầm ngâm rồi đưa ra một câu hỏi khá nhạy cảm: “Vậy đêm hôm qua tôi đối xử như vậy với em, em có còn thích tôi không?”

Tom bất chợt giật mình: “Sao anh hỏi nhiều quá vậy?”, Edward thẳng thắn nói: “không đâu! Tôi thực sự muốn biết cảm nhận của em“, thấy anh nghiêm túc như vậy cô cũng trả lời: “Hôm qua...đó không phải là anh nên không tính.”

Edward ngạc nhiên với câu trả lời của cô. Anh suy nghĩ một hồi rồi lại nói: “Nếu tôi nói đó thực sự là tôi thì sao?”.

Tom nhìn anh một hồi rồi lại đảo mắt về phía chảo chiên: “không biết”. Tom trả lời xong Edward cũng ngừng hỏi, anh vẫn tiếp tục chiên trứng.

Tom ngồi đó, lâu lâu lại lén nhìn anh. “Em có gì muốn nói à?” Tom giật mình: “À! Hả??”

“Sao?” Edward hỏi, Tom nói: “À! Vâng!”

“Em nói đi” Edward thúc giục.

Tom nhìn thẳng vào anh hỏi một câu khiến anh cứng đờ

“Vậy anh có thích tôi không?”

Một hồi lâu không thấy anh trả lời nên Tom cũng lờ đi nói: “À trứng khét kìa anh”, câu nói của Tom làm

Edward tỉnh lại, anh lật đặt úp cái trứng lại: “ô! Cảm ơn em!” anh bị cô làm cho bối rối, chưa có đứa con gái nào thẳng thắn với anh như vậy cả.

Một lúc sau anh nói: “Tôi cũng không biết nữa, tôi và em chỉ mới gặp nhau khi em ở dạng người thôi, hơn nữa còn xảy ra khá nhiều chuyện nên....có lẽ sau này mới biết được. Nói chung thì em vẫn là người con gái đầu tiên tiếp xúc thân mật với tôi như vậy. Cũng là người con gái đầu tiên ở riêng cùng tôi ở... ừm.. trong 1 tuần, một khoảng thời gian đấy...” anh cười trừ.

Nghĩ đến việc “xảy ra khá nhiều chuyện” với “tiếp xúc thân mật” thì Tom lại đỏ mặt nhớ lại cảnh tượng kích tình ấy, cô cả đời cũng không quên được lần đầu tiên trong đời cô bị người mình thích cưỡng bạo mình. Cô cũng không biết nên vui hay nên buồn, việc này quá bất ngờ đối với cô. Vốn dĩ Tom chỉ muốn từ từ tiếp cận anh, vậy mà “đùng” một cái, anh đã vô tình lấy mất đêm đầu tiên của cô. Không nhẹ nhàng mà còn rất mạnh mẽ như muốn cuốn trôi cô đi.

Còn Edward mỗi lần nhớ lại đêm qua anh lại nao nao khó chịu trong người, anh nhớ đến những lần ra vào trong cô, cảm giác ấy thật sự rất thoải mái..... chỉ nghĩ đến đây thôi thì nơi đó lại cương cứng lên.

chẳng lẽ thuốc còn tác dụng? Edward nghĩ thầm. Anh lo rằng Tom nhìn thấy thì sẽ không hay nên anh gấp vội hai cái trứng bỏ vào đĩa xong quay sang nói với cô: “Em canh bếp đi, tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Tom không nói gì cô vẫn chưa nhìn thấy sự khác biệt trên cơ thể anh nên vẫn bình thường ngồi canh chảo xúc xích chín.

Trong phòng vệ sinh Edward ngồi bình tâm lại nhưng sự yên tĩnh lại làm cho anh suy nghĩ nhiều thêm về đêm qua, nơi đó cũng vì vậy mà càng nhô ra.

khó chịu quá, cái thứ thuốc chết tiệt, trước đây mình có như vậy đâu! Edward đang đấu tranh tư tưởng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Edward! Anh có sao không, anh mau ra ăn đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi”, “Ừ ừ! Em ăn trước đi, tôi không sao, chỉ đau bụng xịu thôi.”

“Vậy à? Vâng.” Tom đáp.

Sau đó Edward vô thức để bàn tay mình ở nơi nhô lên giữa hai chân, anh rên nhẹ một tiếng. Anh đã không thể chịu nổi nữa, nhanh tay kéo quần xuống, anh giải phóng gậy thịt của mình. Rồi anh phủ tay mình lên vật ấy bắt đầu ma sát lên xuống.

Tom đã dùng bữa xong nhưng thấy Edward lâu quá vẫn không ra ngoài thì cô lo lắng, cô chạy đến gõ cửa phòng vệ sinh

“Edward, anh có sao không?? Edward?”.

Edward thì đang bận với công việc của mình, nếu để con bé nghe thấy giọng nói kì cục của mình lúc này

thì rất mất mặt nên anh không trả lời, thay vào đó anh tăng tốc động tác của mình để mau mau thoả mãn nếu không con bé mà vào đây thì chết vì khoá chốt cửa hỏng rồi, anh vẫn chưa kịp sửa.

Tom ở ngoài không nghe thấy anh trả lời thì càng lo lắng hơn. Tưởng anh ngắt trong đó nên cô quyết định xông vào, vừa lúc đó Edward cũng tới cao trào, anh gầm nhẹ rồi chấn bị.....

Vì phòng vệ sinh nhà bà khá nhỏ nên vừa mở cửa ra thì cô đã ở gần trước người anh.

“Á! Tôi xin lỗi”

Tom thấy Edward đang để tay cầm nơi đó ma sát lên xuống thì “phụt”, chất dịch màu trắng từ nơi đó của anh bay thẳng vào người cô thế là cô hoảng hốt xin lỗi rồi đóng chặt cửa lại, đi về phòng nơi anh để cô ngủ để bình tĩnh lại và thay đồ khác, bộ đồ cô đang mặc đã dính đầy tinh hoa của anh rồi, giờ cô mới thấy rõ chất dịch của phái nam, là màu trắng đục. Tom cầm lên ngửi xem nó như thế nào thì nghe mùi rất lạ, mà thôi kệ.... cô tiếp tục thay đồ.

Edward thì giật mình, lật đật dọn dẹp chiến trường rồi mặc lại quần đàng hoàng chạy ra ngoài tìm Tom giải thích.

Không hay rồi

Edward lo lắng. Không thấy Tom ở nhà bếp hay phòng khách, anh chạy đến phòng ngủ tìm cô thì thấy cô đang trần truồng mặc đồ vào, anh lại vội đóng cửa lại. Cô cũng vội mặc đồ vào rồi ôm bộ đồ dính đầy tinh dịch của anh ra ngoài.

Thấy Tom vừa bước ra thì Edward chắn trước mặt cô.

“Tom này! Lúc nãy.... tôi xin lỗi, tôi...mỗi lần nghĩ về đêm qua tôi rất khó chịu, tôi không thể kiềm chế nó..... tôi....có lẽ là tác dụng phụ như chị em nói.”

Thấy anh rồi rít giải thích, Tom đỏ mặt cắt ngang:“Không sao đâu! Hôm trước tôi sử dụng hơi quá liều cho anh nên mới dẫn đến tình trạng này, tôi xin lỗi”. Edward ngạc nhiên hỏi:“Vậy có cách nào chữa cho khỏi hẳn không?” Tom cúi mặt lắc đầu nhẹ.

“Chết tiệt”Edward chửi nhỏ. Anh nhìn thấy Tom đang ôm bộ đồ khi nãy, nó dính đầy tinh hoa của anh nên anh cướp lấy bộ đồ từ tay Tom rồi nói:“Cái này cứ để tôi xử lí! Lúc nãy cho tôi xin lỗi.”

“Không sao đâu, tại tôi cũng đột ngột xông vào mà, à mà món trứng anh làm ngon lắm” Tom cười mỉm, nghe vậy Edward cũng cười cười:“Cám ơn em nhưng em đừng cứ nghĩ là ”không sao đâu“, với tình hình của tôi thì em nên cẩn thận với tôi hơn. Tôi có thể sẽ lặp lại đêm qua với em bất cứ lúc nào nên... em đừng.. em phải bảo vệ bản thân khỏi tôi.”, nói rồi Edward mang bộ đồ của cô đi giặt.

Tom đứng đó như trời trồng, *Anh ấy đang lo cho mình sao?* cô cảm thấy vui sướng trong lòng, *anh ấy tốt như vậy chắc không sao đâu*. Tom lại chủ quan nhưng cô vẫn nhớ lời anh, phải cẩn thận.

Nghĩ lại đêm qua thật đáng sợ, không ngờ có lúc Edward lại đáng sợ như vậy, anh trong mắt cô luôn là một người hùng, một chàng trai rất tốt và mạnh mẽ... v..v cô rất thích anh. Nhưng chỉ sau một đêm cô lại rối bời, không biết nên vui hay buồn, nên hạnh phúc hay đau khổ. Nhớ tới ánh mắt sát tình nóng bỏng của anh tim cô lại đập mạnh, cứ như thú săn mồi vậy nhưng rất đẹp và quyến rũ.

Buổi tối Tom lấy mấy lọ thuốc ra bôi lên vết bầm và dấu hôn trên người. Riêng phía sau lưng thì cô không cách nào bôi được. Tom muốn nhờ Edward nhưng lại nhớ đến câu nói của anh, cô đắn đo vài giây rồi quyết định...

“Edward! Anh giúp tôi một chút được không?”

Edward đang ngồi đọc sách, ngẩng mặt lên nói:“Được!”. Tom ngượng ngùng nằm sấp xuống vén áo lên cao tới đầu để anh bôi thuốc vì vết bầm lên đến tận cổ.

Nhìn một mảng lưng của con bé Edward lại tự trách mình. Anh quệt một ít thuốc lên tay, thoa lên những vết bầm, vết hôn trên người cô.

“Tom! Em có sợ tôi không?”

“Không! Sao lại hỏi vậy?”

“Bởi vì tôi đã lấy đi lần đầu của em, còn cường bạo, dày vò cơ thể em”

“Không sao! Dù sao cũng là do tôi thuốc anh trước nên chuyện như vậy xảy ra cũng không thể tránh. Tôi tiếp xúc với anh lúc trước khá nhiều, tôi nghĩ anh là người tốt, sẽ không làm hại tôi đâu.”

“Xin lỗi! Tôi không tốt như em nghĩ đâu”

“....”

“Ồm! Mà bà anh đi đâu đến hai tháng vậy?”

“Đi tận hưởng cuộc sống thôi, dù sao cũng lâu rồi bà ấy chưa vào thị trấn, giờ mới có dịp.”

“Vậy à.”

“Ừm. Em lúc trước hay đến đây chơi nên cũng thấy bà thôi đúng không?”

“Vâng, bà ấy rất ấm áp, như mẹ tôi vậy, tiếc là..”

“Tiếc là?”

“Chỉ là bà ấy khiến tôi nghĩ về mẹ mình, mẹ tôi dạo này cũng ít quan tâm tôi lại, chỉ lo chuyện hậu sự chính trị với cha.”

“Buồn vậy, thảo nào em trốn đi mà họ cũng chẳng biết. Mà lúc trước có thời gian dài tôi không ở nhà bà thì em làm gì?”

“Thì đến chơi với bà rồi về, ngoài ra tôi chẳng còn biết làm gì khác”

“Em kiên trì đến vậy à?”

“Có gì đâu, tôi chỉ muốn gặp anh thôi.”

“Thật sao?”

“Ừ.” Tom úp mặt vào gối, mặt cô đỏ cả lên.

“Cám ơn em đã kiên nhẫn đợi tôi. Sau này đừng ngốc vậy, lỡ tôi không quay lại đây nữa thì em cứ đến vậy hoài sao?”

“Tôi biết trừ khi anh gặp chuyện không may hoặc bận gì đó chứ làm sao anh bỏ mặc người bà đáng kính như vậy được.”

“Pfff! Đồ ngốc.”

“Này!”

“Xin lỗi, tôi chỉ hơi buồn cười thôi” anh cảm thấy cô thật đáng yêu. Đáng yêu chết được!

“Cơ mà... hôm qua cũng là lần đầu của anh hả?”

“Ừm, có sao không? Em lấy đi trinh tiết của tôi thích lắm sao?” Edward lại trêu ghẹo Tom khiến cô đỏ mặt.

“Gi..gì chứ? Ai thèm! tôi chỉ thắc mắc sao anh lại biết mà làm vậy? Ý tôi là anh đâu có kinh nghiệm.”

“Tôi chẳng qua là chưa thực hành thôi, lý thuyết thì nắm rất rõ rồi, còn em? Bé con ngốc như em hôm qua chắc cũng nắm được ít nhiều chuyện nam nữ rồi nhỉ? Sau này cẩn thận hơn một chút.”

“Xi. Cơ mà lý thuyết ở đâu mà anh có?”

“Nhóm thợ săn chúng tôi toàn là một lũ đàn ông bình thường. Họ cũng chỉ nghĩ về tiền, công việc, tình yêu và tình dục... thôi, hiển nhiên trong cuộc nói chuyện nào cũng có mấy thứ đó. Tôi ở trong đó, không sớm thì muộn cũng biết. Mà em hỏi chi vậy? Muốn học lý thuyết hả?”

“Đâu có, tôi chỉ thắc mắc vậy thôi mà. Đại khái tôi cũng có nghe qua chuyện nam nữ,...”

“Rồi sao?”

“Thì..bây giờ mới biết tường tận.”

“Biết rồi thì sao?”

“Thật đáng sợ...”

“Vậy nên sau này nhớ cẩn thận dùm tôi, may cho em là tôi không hoan dâm vô độ như mấy đám đàn ông khác.”

“Sao vậy?”

“Bọn họ nếu có cơ hội thể này, em chắc chắn sẽ bị ăn sạch, cũng có thể là họ ăn xong rồi giết em luôn.”

“Có sao?”

“Ừ. Không biết ở nơi của em thế nào chứ nơi tôi ở cứ lâu lâu lại xuất hiện mấy vụ bắt cóc hay hiếp dâm, giết người...nói chung là nguy hiểm lắm. Nhưng cũng không phải không có người tốt, chẳng hạn như tôi đây.” Anh cười cười.

“Thôi đi, hôm qua anh cũng xuýt giết tôi còn gì.”

“Vậy cho em nhớ, chừa cái tội thuốc tôi. Bình thường tôi thể này chứ đến khi lên cơn rồi tôi cũng như bao gã đàn ông khác thôi.”

“Tôi có cố ý đâu?”

“Biết rồi. Tôi xin lỗi, chọc em tí thôi.”

“Anh có đau không?”

“Đau cái gì?”

“Nơi đó...”

“À không. Sao vậy?”

“Vậy tại sao chỉ có mỗi mình tôi bị đau? Không công bằng...trong truyện nói cảm giác rất tuyệt mà...”

“Bởi vì em quá nhỏ bé, không phải, là rất rất nhỏ mới đúng. Tôi thì lại...em biết mà. Huống chi còn có thêm tác động từ thuốc. Hm..Vậy em muốn biết cảm giác tuyệt vời đó à? Nếu muốn thì tôi cũng không ngại cho em biết cảm nhận đâu.”

“Không có. Tôi nói thế khi nào?”

“Thế thì than cái gì?”

“Không có gì...”

“Em đọc truyện khiêu dâm?”

“Hả? Đâu có.”

“Vậy sao em nói trong truyện nói cảm giác rất tuyệt?”

“Tôi...tôi...đó chỉ là tiểu thuyết tình yêu bình thường thôi mà. Cũng chỉ nói qua loa thôi...tôi làm gì dám mua tiểu thuyết khiêu dâm chứ.”

“Thì ra là do không dám mua thôi nhỉ?”

“Ý anh là sao?”

“Không có gì. Mà sao em lại quan tâm nhiều về mấy vấn đề này vậy nhỉ? Thích sao?” dù biết là Tom đang trong độ tuổi trưởng thành đương nhiên tò mò về tình dục là không có gì lạ nhưng anh vẫn cứ thích chọc ghẹo cô. Nhìn cô đỏ mặt bối rối làm anh thích thú vô cùng.

“Không..không có. Chẳng qua tôi tò mò thôi mà. Anh thoa thuốc tiếp đi.” “đồ đáng ghét, sao anh cứ thích bắt bẻ tôi vậy?” Tom không thèm nói chuyện với anh nữa.

Tom vẫn đang nằm sấp. Edward tiếp tục thoa thuốc cho cô, ngón tay anh quẹt một đường lên làn da mềm mại của cô. Loài sói thường rất thích được gãi lưng nên động tác này của anh làm cả người cô mềm nhũn ra.

Một lúc sau anh thoa thuốc xong thì Tom lại năn nỉ: “nữa đi”

“Hửm?” Edward hỏi lại.

“Anh có thể gãi lưng cho tôi một chút nữa không? Nó rất dễ chịu. Lúc nhỏ mẹ tôi thường làm thế để dỗ tôi ngủ.” Edward phì cười rồi dùng tay mình gãi nhẹ lưng cô.

7. Chương 7: Quyến Rũ

Anh gãi rồi bắt đầu sờ khắp lưng cô, *mềm mịn quá* anh nghĩ, tuy có nhiều cô gái trong thị trấn rất thích anh nhưng anh chưa bao giờ gần ai như thế này mặc cho các cô gái ấy có quyến rũ anh cỡ nào, anh vẫn không có hứng thú.

Riêng con bé này....vì nhầm lẫn mà khiến anh ra tay cưỡng bức em ấy nên giờ anh phải chịu trách nhiệm chăm sóc cho em ấy, nhưng trong lòng lại có cảm giác thích thú với cô, anh không chắc chắn lắm với loại cảm giác này vì anh nghĩ chắc chỉ do “tiếp xúc thân mật” nên mới cảm thấy như vậy.

Sờ một hồi thì có một bàn tay nhỏ nắm lấy tay anh, lúc này anh mới nhìn lại, anh đang luồn tay vào sờ xuống mông cô. “Edward! Anh làm gì vậy?”

“Tôi thấy có vài vết bầm ở đây.” Edward nhìn xuống thấy có vết bầm thật nên sẵn nói luôn nhằm che giấu sự nguy hiểm đang trôi dạt bên trong mình. “Vậy anh thoa thuốc giúp tôi chỗ đó đi” Tom nhờ vả, “Ừ” Edward kéo váy cô thấp xuống lộ ra cặp mông hai bên đỏ hồng với cả vài vết bầm.

Nhớ lại đêm hôm qua có lúc Tom xuýt ngất nên anh vừa làm, vừa đánh vào mông cô cho cô tỉnh. Anh không ngờ được mình còn có thể làm ra chuyện gì nữa đây. Edward đau đầu suy nghĩ.

Edward thoa thuốc lên hai bên mông rồi hỏi cô: “Có đau không?”

“Hơi hơi thôi” Tom mặt tỉnh bơ nói. Nhìn bộ móng trần trụi ở trước mặt mình Edward hỏi Tom: “để như thế này em không ngại tôi sao?”, Tom tỉnh như rùi: “thấy thì cũng đã thấy hết rồi!”.

“Em thắng thần thật.”

Edward phì cười chồm dậy phủ lên cả người Tom khiến cô nằm trong vòng vây của anh: “Em không sợ tôi lại cưỡng bức em à?”, lúc này Tom mới kéo quần áo của mình lại rồi bật dậy nhìn anh nghi hoặc: “Anh...không được làm thế với tôi nữa! Đau lắm! Đừng tưởng tôi thích anh thì anh muốn làm gì tôi là làm”. Edward nhìn về mặt cảnh giác của cô thì phì cười rồi nói: “Đùa thôi”.

Xong việc, cả hai đều cùng đọc sách trong phòng. Tom đang nằm đọc sách trên giường thì nghe lại đau rất ở chỗ đó, từ hôm qua đến giờ nó vẫn còn sưng sưng, mà quần lót của cô đã được đem giặt cùng với bộ đồ lúc chiều nên cô chẳng còn cái nào, hoa tâm của cô cứ cạ vào quần ngoài, rất chết được. Nhịn từ sáng đến giờ, cô không chịu nổi nữa, rốt cuộc cô lục túi đồ lấy một lọ thuốc mát (thuốc của lão Dada - thầy thuốc tự chế nhằm trị bỏng, trị hâm...) chạy vào phòng vệ sinh rồi lấy một ít trét lên hoa tâm đang sưng sưng của mình, cô còn đẩy vào bên trong một ít cho bớt nóng. Cô biết công dụng của loại thuốc này là làm mát như bạc hà, nhưng cô chưa bao giờ dùng qua. Nay mới có dịp sài thử.

Rồi cô về phòng đọc sách tiếp, Edward cũng đang ở trong phòng đọc sách với cô nhưng anh ngồi sofa. Anh cởi trần, có chiếc khăn vắt trên vai, anh mặc một chiếc quần dài màu đen túm lại ở cổ chân. Vừa dựa vào chiếc ghế sofa để đọc sách vừa uống trà, chân anh bên này gác chéo qua bên kia, trông anh nhưng một quý tộc vậy.

Tom không xem sách nữa mà chuyển sang ngắm anh. Từng động tác từng cử chỉ của anh thật tao nhã. Anh phát hiện cô đang nhìn anh đắm đuối thì hỏi: “Nhìn cái gì vậy?”, cô giật mình: “không có gì.”

Bỗng Tom hỏi: “Anh có thích ai hay có ai thích anh ngoài tôi chưa?” Edward dừng động tác một chút rồi anh nói: “chưa thì đã sao, có thì đã sao nào?” một câu nói nửa vời khiến cô hoang mang. Nhìn về mặt buồn rầu của cô thì anh cất giọng trầm ấm nói: “ở thị trấn có khá nhiều người để ý đến tôi, nhưng tôi thì chưa để ý ai cả, giờ thì mắc kẹt với em rồi”.

“Tôi xin lỗi, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho việc tôi gây ra, anh không cần phải chịu trách nhiệm cho tôi đâu” Tom cảm thấy tội lỗi. Lúc này cơ thể cô có cái gì đó lạ lạ, cô cảm thấy ngứa ở phía dưới.

“Thật không? Em sẽ chịu trách nhiệm ư?” Edward cười gian nhưng Tom không để ý, cô thành thật nói

“Thật mà! Tôi sẽ chịu trách nhiệm” lúc này Edward cười cười bỏ cuốn sách xuống bàn đi đến phía Tom đang nằm nhìn vào cuốn sách, đến khi cô phát hiện Edward không còn ở trên ghế nữa thì anh đã quì hai chân ở hai bên cô, tay chống lên đầu thành giường, người anh toát ra sự áp chế dày dặt.

“Thế em hãy chịu trách nhiệm cho tác dụng phụ của thuốc trên người tôi đi, nó lại phát tác dụng rồi.” thấy anh dồn cô trên giường thì cô đỏ mặt bên dưới ngựa ngáy càng ngày càng nhiều khiến cô cau mày, cô toát cả mồ hôi.

Edward thấy vậy thì lo lắng hỏi: “Em sao vậy? Tôi chỉ đùa tí thôi!” anh thấy cô càng căng thẳng nên không tính chọc cô nữa, anh tính ngồi dậy thì cô nín lại nhìn anh bằng ánh mắt khẩn cầu: “Edward.....tôi...không ổn, tôi... tôi...”, anh hỏi:

“Sao vậy? Đau bụng à?”. Tom đáp vội, cô ngửa đến phát khóc rồi: “Không! Không, anh tránh ra một bên”.

Tom đẩy Edward ra rồi chạy vào nhà xí, tiện tay vớ lấy cái túi theo. Tom cởi váy ra máng lên cửa, cô vội xả nước rửa vùng kín của mình, nhưng nó không đỡ hơn tí nào, cô lật đật lục túi đồ lấy ra lọ thuốc mắt khi này.

“Wut?? Hết hạn....?? RUDY...SANDY...hai chị... có ghét em thì nói chứ...”

Edward nghe Tom kêu gào tên chị cô trong phòng vệ sinh thì đặt cuốn sách xuống rồi đi vội đến phòng vệ sinh hỏi Tom: “Em ổn chứ?”

“Ồ..tôi..ổn” Tom cố nhin mà nói dứt quãng khiến Edward nghi ngờ.

“Tôi vào được không?”

“Không...anh về phòng... đọc sách tiếp đi”

Bên trong Tom đang cố chà sát cô bé của mình nhằm thoả mãn cơn ngứa, nếu Edward mà biết cô bị như thế này thì anh ấy liệu có bị kích thích không? Cô vẫn phải đề phòng thôi. Nhưng cô lại không ngờ được là Edward lại mở cửa xông vào phòng tắm, trực tiếp nhìn hành động của Tom. Edward cũng đã nghi vì lúc sáng nay anh cũng có biểu hiện thế này.

“Nói dối không tốt đâu. Mà em đang làm gì vậy?”

“Ồ...sao anh...!???”

Màn ái muội này đập vào mắt Edward: “Em.. đang...” anh bỏ câu nói giữa chừng, đặt tay lên miệng rồi mở cửa đi ra ngoài. Đúng như anh nghĩ, Tom bây giờ thực giống anh lúc sáng nay.

“Edward...không phải... tôi bị dị ứng thuốc..”

“Dị ứng... ở chỗ đó sao? Tôi đâu có thoa thuốc chỗ đó cho em??”

“Không...tôi nói thật, tôi... Là thuốc mắt, hôm qua anh... khiến nơi đó sưng lên, tôi nhin từ sáng đến giờ chịu không nổi nên rắc ít thuốc mắt lên để đỡ rát nhưng...tôi không để ý nó là đã hết hạn...”

“Em đang tìm cách quyến rũ tôi sao?” Edward đứng bên ngoài xỏ tay vào túi quần nói.

“Tôi không đùa! Tôi thực sự không đùa, tôi rất khó chịu..!” Edward quay lại thấy cô toát mồ hôi cũng không nghi ngờ nữa, anh đi vào trong bế cô về giường, sau đó anh giang hai chân cô ra xem thì thấy có một thứ chất màu lam chảy ra từ hoa tâm đỏ hồng đáng yêu của cô. Edward cau mày nhìn một màn này cũng đủ khơi dậy “bản năng đàn ông” của anh.

“Vậy làm sau bây giờ, tôi...ngứa quá.” Tom chịu không nổi nên lấy tay cào nhẹ hoa tâm của mình, Edward thấy vậy thì gạt tay cô ra: “Con bé này, làm như vậy sẽ chảy máu, tốt nhất bây giờ em đừng làm gì cả.” nói rồi anh dùng ngón tay mình chà ma sát xung quanh vùng kín của cô: “thế này có đỡ hơn không?” anh hỏi, “Ừm! Được, nhưng còn bên trong...tôi cũng ngứa.” Tom nói. Cô ôm chặt lấy chiếc gối, thẹn thùng che mặt mình đang đỏ lên.

“Em.. thật sao? Được rồi.”

Edward kiểm chế bản thân để không làm chuyện không nên, anh cho một ngón tay vào bên trong, “Có một ngón thôi mà, sao em chặt quá vậy, thả lỏng đi nếu không tôi sẽ không vào được.” Edward vừa nói vừa nhét thêm ngón thứ hai vào khá khó khăn, anh móc móc xoay xoay một hồi thì rút ra, tay anh dính khá nhiều thuốc: “Xem này, lại còn nhét vào bên trong.” Edward lấy khăn trên vai mình chùi hết thuốc. Rồi lại cho tay vào móc hết thuốc ra. Sau đó anh lấy một xô nước và một cái khăn mới để lau sạch cho Tom, cũng như rửa tay cho mình không để thuốc thấm vào khiến dị ứng.

“Em bắt cần thật!”.

Tom chỉ nằm đó cắn răng thở hổn hển: “ngứa quá, anh làm nhanh lên một chút có được không?” anh làm theo lời Tom rồi cho thêm ngón thứ ba vào thì cô “ưm” một tiếng, hai tay bám chặt vào ga giường, khuôn mặt đáng yêu bày ra vẻ thỏa mãn.

Edward thấy vậy thì cười cười: “Chết tiệt....Cái này tôi có thể xem là em đang quyến rũ tôi đấy.”, hôm nay cô tiết ra khá nhiều chất dịch khiến anh cũng không kiềm được mà rút vũ khí của mình ra sau khi nơi đó của Tom đã hoàn toàn sạch sẽ từ trong ra ngoài.

Tom thấy tay anh không còn ở trong nữa, định ngược lên hỏi thì thấy vật to đùng đùng kia đã sớm được anh giải phóng. Edward thì đang nhìn cô bằng ánh mắt nóng bỏng, hết như ánh mắt hôm qua lúc anh đang cưỡng bạo cô.

Tom thấy vậy thì hoảng hốt: “khoan....đừng...” nhưng đã muộn. Edward nhanh chóng bôi chút dịch của cô lên đầu gây thụt rồi đâm xuyên vào bên trong khiến cô hụt hơi, cô mở to mắt ngửa lên phía trước la: “Ahhh.... Edward...anh làm gì vậy? Vật đó to quá... đau” tay cô đẩy đẩy bụng dưới của anh ra.

“Edward đừng mà....tôi sợ.... đau...a” do bất ngờ làm Tom quên mất lời chị dặn, mà cô hiện giờ cũng không có gì trên tay để phòng anh cả, cô chỉ có hai bàn tay không đang ra sức đẩy Edward ra khỏi mình. Dù có đi nữa thì cô cũng đã xui lờ trước cơ thể nam tính quyến rũ của anh. Mê trai thật là có tội!

“Sợ gì? Tôi đã giúp em rồi em không muốn giúp lại tôi sao, chưa kể đến việc do sai lầm của em đã kích thích tôi khá nhiều, tôi cũng có giới hạn, em đã nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi mà. Yên tâm đi tôi sẽ thật nhẹ nhàng.” Thật ra đối với Tom, Edward luôn không thể kiềm chế được, một lần ném qua cô thì phát nghiện, anh không thể quên được đêm đầu với cô và điều đó khiến anh khó chịu vậy nên nếu cô không hết sức cự tuyệt thì anh sẽ nắm bắt cơ hội ngay.

“Ừm..bên trong em. Hôm qua tôi đã làm đến vậy rồi mà vẫn không giãn ra được tí nào, chật quá.. nhưng rất đã”

Tom mặt đỏ như trái gấc nhìn anh, hai tay cô quơ quào loạn xạ, cố ý đánh vào mặt anh khiến anh không còn cách nào khác ngoài việc nắm cổ tay cô ấn xuống cố định trên đầu cô, Edward lại đâm vào...

“Ahhh..EDWARD!... nhẹ thôi, hôm qua anh làm tôi còn đau đến giờ...tôi chịu không nổi anh đâu...”

“Xin lỗi...ừm...” Edward dịu dàng cuối xuống hôn môi cô

“... tôi lên cơn rồi...”

Xong anh nở một nụ cười bí ối. “anh....ah ah ah...” Edward không cho cô có cơ hội lên tiếng, anh ra vào thật nhẹ nhàng nhưng vẫn nhanh một chút.

“Tôi đã cảnh báo em đừng kích thích hay quyến rũ tôi nhưng có vẻ em không nghe lời, vậy nên coi như là phạt.”

“ahhhhhh....đừng...tôi không cố ý...” Tom vừa cảm thấy bụng mình trướng lên lại còn rất đau ở bụng dưới, vừa có cảm giác như đang được gãi ngứa. Cô híp mắt nhìn anh thở hổn hển, xong anh lại cuối xuống cắn cô “wah...anh....đau! Đừng cắn nữa mà” nghe vậy thì Edward ngừng cắn nữa mà chuyển sang liếm mút.

Ánh đèn dầu vàng nhạt chiếu xuống người cô cộng thêm bộ dạng đang kích tình của cô khiến cô càng thêm gọi cảm trước mặt anh. Edward cũng vậy, trông anh cũng quyến rũ hơn bao giờ hết.

Edward bây giờ khá giống với hôm qua! Anh lại cắn mút cô, ra vào ngày một nhanh hơn, sâu hơn, lại còn đưa tay vén áo cô lên rồi xoa nắn bộ ngực, xoa nắn nhũ hoa khiến cô tê dại.

Cô cảm giác có cái gì đó phía dưới bụng cô muốn tuôn trào, không được. “Edward tôi hết ngứa rồi, từ từ thôi, ừm...” Tom lo lắng, Edward bây giờ đã không kiểm soát được, Tom sợ anh sẽ cuồng dã chiếm lấy cô như ngày hôm qua nên cô khóc nức lên, hai tay đặt lên ngực anh, cố đẩy ra nhưng cô không đủ sức.

“Edward! Đủ rồi, xin anh dừng lại đi” Tom dùng tay đập đập vào cơ ngực của anh nhắc nhở.

“Tom! Tôi..xin lỗi, em hãy chịu đựng một chút, tôi không thể dừng, ít nhất là lúc này.” Edward tiếp tục

hung hăng ra vào. Edward nhét cái gối dưới hông cô, nâng nó lên cao để anh có thể dễ dàng ra vào hơn.

Tom như được gãi ngứa bên trong, khoái cảm lại tìm đến cô. Cô nhìn xuống phía dưới nơi đang giao hợp giữa hai người, vật to lớn của anh liên tục ra vào, cô còn thấy được khi anh rút ra thì có những tia dịch được kéo ra như sợi, kết nối giữa nơi đó của anh và của cô. Cả người anh phủ trùm lên Tom bé nhỏ, lại khiến cô có cảm giác được che chở bảo vệ. Ý nghĩ kì quái này không hợp với hoàn cảnh lúc này chút nào, nhưng càng nhìn anh âu yếm mình, Tom một nửa kháng cự nhưng một nửa đã xiêu lòng, chấp nhận hòa quyện cùng anh.

“Ahhhh..Edward...”

Tom vẫn chảy nước mắt, không phải vì ngứa hay vì đau mà là vì được gãi ngứa, ma sát cao làm cô thỏa mãn cực đỉnh, tê dại kích thích tuyến nước mắt khiến nó tuôn trào, cô dần cảm thấy không còn đau nữa.

Tom lại nhìn xuống bụng dưới của mình, theo động tác đâm vào của anh thì bụng dưới cũng trướng lên theo nhịp. Giờ đây cô không cảm thấy đau nhiều nữa mà thay vào đó là khoái lạc.

“Ahh.....ah...anh nhanh quá, tôi chịu không nổi nữa” vừa nói xong cô co rút, thở hổn hển quấn hai chân vào hông anh kẹp chặt bên trong mút chặt lấy vật của anh khiến anh rên lên:“Hừm... Em làm thế này lại càng khiến tôi muốn em hơn đây” rồi anh tiếp tục đẩy đẩy trong khi nơi đó của cô tiết ra chất dịch ướt cả gối phía dưới, Edward cười cười:“Em ra rồi? Nhanh vậy sao? Ráng chịu thêm một chút”.

Trên giường đậm đặc mùi hoan hoái của hai người một cao lớn một nhỏ bé. Nhìn anh bây giờ cứ như đang làm tình với một cô bé chứ không phải với một thiếu nữ. Cơ thể cô nhỏ hơn so với anh khá nhiều, nơi đó cũng vậy, vẫn chưa thể chứa được toàn bộ của anh, vật của anh vẫn còn nằm bên ngoài một khúc, bên trong thì chặt chội co thắt như bóp chặt anh, nhưng anh lại cảm thấy rất sung sướng.

Edward nhìn đứa con gái bé nhỏ dưới thân mình, cô bé đang bị mình xâm nhập đến thở hổn hển, hai gò má và cái mũi cô đỏ hồng lên, đôi tai trên đầu cụp xuống, anh không kiềm được mà hôn xuống môi cô rồi nói khẽ:“Thật dễ thương”. Nhìn cô thế nào cũng chỉ như một đứa nhóc, thế mà ngực và hông đều rất đầy đủ, eo lại thon nhỏ khiến Edward có thể ôm trọn cô vào lòng.

“Ah... ah... ah.....” bỗng anh tăng tốc đột ngột khiến Tom hoảng hốt, anh dùng hai tay bám lấy eo cô để trụ. Ma sát càng ngày càng nhanh làm cho bên dưới càng nóng bỏng hơn. Bây giờ hai người đều đã nhả mồ hôi, anh và cô đều toát ra hơi nóng.

Edward vẫn điên cuồng tăng tốc khiến Tom thở dốc:” Á....anh chậm lại đi, tôi không ổn, ah...” giọng nói trong trẻo của cô như trẻ con càng làm anh kích thích hơn. Tom chịu không được mà bám lấy hai cánh tay anh, bầu chặt lấy nó đồng thời chịu đựng.

Đã đến giới hạn của mình nhưng anh nhớ ra cái gì đó thì ngay lập tức anh rút nó ra khỏi người cô, để nó trên bụng cô rồi anh găm nhẹ một tiếng, toàn bộ chất lỏng màu trắng bắn lên bụng cô.

“Chết tiệt!” Edward chửi nhỏ, Tom thở hổn hển:” anh.... sao vậy?” cô thắc mắc.

“Nếu thể thứ này ra bên trong em thì sẽ không hay cho lắm” Edward ám chỉ chất dịch màu trắng đục trên bụng cô.

Tom lúc này mới hiểu ra, cô nói:“Không sao! Nếu có lỡ....thì tôi... thuốc ngừa thai vẫn còn hiệu nghiệm đến ngày mốt mà”. Edward bác bỏ:“Em đang muốn tôi ra bên trong sao? Tránh thì tránh nhưng cũng chỉ là 70% thôi, nếu lỡ em dính cái 30% còn lại....Tôi sẽ chết dưới tay người nhà em trước khi được gặp con chúng ta”.

“...” “con chúng ta!??? Edward à anh đang nói gì vậy? Em sẽ ảo tưởng nữa mất” Tom đỏ bừng cả mặt, tim đập nhanh hơn cả lúc này khi nghe Edward giải thích trắng trợn như vậy.

Anh bò sang một bên ngồi dựa lưng vào thành giường nghỉ một chút rồi nhìn cái vật đang còn cương cứng dựng đứng lên của mình. Tom thấy vậy thì không dám nhìn mà hỏi:“Anh sao vậy?”, “Không có gì đâu, em nghỉ ngơi đi. Tôi vào nhà vệ sinh một lát.” Edward xoa đầu cô. “Có phải anh chưa thỏa mãn không?” Edward định rời giường thì nghe cô hỏi, anh cũng không giấu nữa:“Ừm! Tôi tự giải quyết được, em nghỉ ngơi đi”, Tom vẫn còn đỏ mặt, cô muốn lên tiếng giúp anh nhưng nghĩ lại thì giúp bằng cách nào? Bằng tay như lúc sáng anh ấy *** chăng? Tom thấy thật ngượng nên chỉ gật đầu nhẹ:“Vâng!”

“À còn nữa..” Edward bước về phía vỏ đồ của anh lấy ra một cái áo sơ mi đặt lên giường:” áo em ướt mồ hôi rồi, mặc đỡ cái này đi.”

Sau khi Edward đi vào phòng vệ sinh thì Tom nằm nghỉ một lát rồi mới lấy cái khăn lúc này của anh lau tinh dịch trên bụng mình sau đó mặc váy trở lại, cô lột áo gối lót dưới mông lúc này ra rồi lấy cả cái khăn đem giặt, sẵn tiện tắm rửa luôn, xem chút thì quên còn có cả chiếc áo sơ mi trắng của anh. Tom cầm nó lên, nâng niu như vàng mang theo bên mình đến phòng tắm. Do lúc này anh vừa làm tình với cô nên nơi đó lại nhói lên theo từng bước đi của cô, nhưng cô có thể chịu được.

Lúc bước ra ngoài Tom mới để ý đến chiếc áo choàng màu đỏ của Edward, cô mỉm cười *anh ấy vẫn luôn mang nó bên mình sao? Màu đỏ thật quyến rũ!*. Tom bước lại gần chiếc áo, cầm một mảnh lên rồi ngửi, toàn là mùi của anh, rất nam tính. Tom thích chết được, nghĩ lại cô cũng không ngờ là mình lại được ở cùng người con trai mình đã bao năm thương nhớ này, hơn nữa mình lại là ở hình dạng con người, giờ cứ như sống cùng một nhà luôn vậy. Tom bất giác nao nao trong lòng.

Nhưng cô vẫn còn hơi lo *không biết Edward có tình cảm với mình hay không, nếu không thì mình có ở đây cũng vô ích. Lỡ anh ấy ghét mình thì phải thế nào? Dù sao cũng vì mình mà anh ấy phải phiền như vậy, lại còn phải chịu trách nhiệm cho mình, haiz!*

Tom không nghĩ nhiều nữa, càng nghĩ càng buồn nên thôi, cô đi đến đẩy cửa phòng tắm, cùng lúc bên trong cũng có người mở ra. Cô bắt gặp Edward đứng trước mặt mình, đầu tóc rũ rượi, anh quần một cái khăn ngang hông để che đi phần dưới, anh cũng đang cầm một cái khăn khác lau tóc.

Trên cơ thể Edward có vài vết sẹo ngang dọc, làn da hơi hơi rám nắng một chút. Những giọt nước như thủy

tỉnh còn đọng trên những múi cơ bắp chảy xuống. Tom lại bị quyến rũ rồi, cô đứng im như tượng, ngây ngô mà nhìn anh.

8. Chương 8: Săn

Edward tắm xong, vừa mở cửa ra thì thấy Tom đứng trước mặt nhìn cơ thể mình ngây ngốc. Anh nhếch môi: “Sao vậy? Cơ thể tôi đẹp lắm à?”, Tom ngơ ngác tiếp tục nhìn cơ thể anh rồi gật đầu trong vô thức.

Edward bật cười khi thấy hành động của Tom, tiếng cười của anh cũng làm cô bừng tỉnh: “Hả? Anh cười gì vậy?”. Edward vuốt mũi cười cười rồi nói: “Không có gì! Em muốn tắm à? Vào đi, tôi tắm xong rồi.”

Tom gật đầu, cô nghĩ chắc anh đã giải quyết xong rồi nên mới sang đây mà tắm vì nhà bà có phòng tắm riêng với phòng vệ sinh.

Tắm xong Tom trở về phòng ngủ, leo lên giường nằm. Cô thấy Edward đang ngồi sofa tiếp tục đọc cuốn sách lúc nãy. Cô để ý lúc ở nhà anh chỉ mặc quần tùm, cởi trần. Chắc mặc vậy cho thoải mái.

Tom lại để ý đến quyển sách trên tay anh, là sách chính trị thì phải. Tom hơi ngạc nhiên.

“Edward này! Anh là một thợ săn thì đọc về chính trị để làm gì?”

“Sao? Không được à?”

“Được, nhưng nó có liên quan hay giúp ích gì cho nghề của anh đâu.”

“Đâu cần! Chỉ cần tôi có hứng thú, tôi sẽ tìm hiểu. Thứ nhất là để bổ sung kiến thức, nếu em có càng nhiều kiến thức, hiểu biết nhiều thì mọi người sẽ càng kính nể em. Thứ hai là sau này tôi sẽ cần dùng đến nó. Em chỉ cần biết nhiều đó là được rồi.”

Edward nói vậy làm Tom phải kính phục không thôi. Không ngờ người con trai này lại thâm sâu đến vậy. Tom thấy những lời anh nói không sai tí nào, ngược lại làm cô cảm thấy mình còn ngu ngơ, cần phải cố gắng học tập thêm. Edward quả đúng là người uyên bác, cô nhìn trộm anh rồi.

“À phải rồi! Edward, anh ngủ ở đâu?” Tom thắc mắc. “Ở đây, trên ghế” Edward nhìn sách nói. Tom nghĩ nằm trên đó đau lưng lắm thì cô nói: “Sao anh không lên giường nằm, nằm trên đó đau lưng lắm”. Edward ngạc nhiên nhìn cô, anh cười: “Lên đó ngủ với em à? Cảm ơn lòng tốt của em nhưng tôi ngủ ở đây được rồi.”

Tom lắc đầu: “Vậy sao được? Anh ngủ với tôi thì có sao? Nằm cùng giường thôi mà, với lại lúc nãy anh đã

thoả mãn rồi, không lí nào lại muốn nữa hết, nên anh ngủ cùng giường với tôi vẫn an toàn thôi, tôi sẽ làm vách ngăn.... ”, Edward gác một tay lên thành sau của ghế, ngồi gác chân này lên chân kia, một tay cầm sách nhứu mày ngược nhìn cô.

“Ai nói với em tôi đã thoả mãn?” anh cắt ngang lời Tom.

“Không phải lúc này anh bảo là anh giải quyết được sao?”Tom khó hiểu, “Đâu có dễ!” Edward nhếch môi tiếp tục đọc sách rồi nói tiếp:“Em còn ngây thơ lắm, em nghĩ chỉ nhiều đó là đủ để tôi thoả mãn à? Hôm qua với vừa rồi em vẫn chưa rút ra được kinh nghiệm sao?”

“ ... ”

Ngưng một chút, anh nói tiếp:“Em nên nhớ tôi là đàn ông, đàn ông thì ai chả có dục vọng? Hơn nữa rất mạnh mẽ, như thú săn mồi vậy, đó là bản năng nguyên thủy của đàn ông bọn tôi rồi...”

Nghe đến đây Tom giật mình nhớ lại lúc này thì cô thấy đúng thật.

Edward tiếp tục:“Vậy thì sao em không nghĩ xem, một thằng đàn ông bình thường như tôi đã như vậy mà lại còn dính phải thứ thuốc chết tiệt của em thì sẽ thế nào? Em nên suy nghĩ kĩ trước khi mời một thằng đàn ông lên giường, lòng tốt ngây thơ của em sẽ hại em đấy.” lúc này Edward nhìn cô bằng ánh mắt sát bén khiến cô rùng mình. “Đáng sợ thật” Anh nói rất có lý nên cô đành để anh làm theo ý mình.

“VẬY.. vậy anh ngủ ngon”

“Ừ! Ngủ ngon”.

Dù sao cô cũng mệt rồi nên cô vừa nằm xuống là ngủ ngay. Edward đọc xong cuốn sách thì cũng đã khuya, anh cất cuốn sách đi rồi nhìn cô ngủ như một cô bé ngây ngô. Thấy cô co người lại vì lạnh nên anh đắp chăn cho cô. Nhìn lại thì trên người cô vẫn còn những vết bầm tím, thậm chí còn tăng thêm vài vết do lúc kích tình ban nãy. Anh thở dài, không biết khi nào thì những dấu vết này mới biến mất đây, cũng tại anh, nếu không để bản thân phóng túng thì cũng đâu có đến nỗi này. Cỡ mà Tom nó có điên cuồng chống cự thì cũng chỉ làm anh hưng phấn thêm, chẳng hiểu vì sao anh lại có cảm giác như vậy, muốn chiếm hữu chẳng? Haiz mặc kệ lí do gì. Xem ra anh phải học cách kiềm chế nhiều hơn để bảo vệ cô rồi, cơ thể thì muốn đến phát điên nhưng lí trí lại lo sợ rằng sẽ làm tổn thương cô.

Edward nhìn cô gái nhỏ ngủ say rồi anh mới thối tắt đèn đi ngủ. Được một lát, anh đang say giấc thì nghe tiếng lục đục ngày một rõ. Anh tỉnh dậy dụi mắt nhìn mờ mờ xung quanh.

“Két...két...” anh nghe âm thanh phát ra ngay cửa phòng, Edward bật dậy nhìn ra phía cửa thì thấy có một bóng người, không! Giống một đứa trẻ hơn, nó đi xiêu vẹo về phía anh. Lúc này Edward cầm con dao găm trên bàn lên rồi quan sát bóng đứa trẻ trước mặt. Càng nhìn càng thấy quen quen, nó càng ngày càng tiến gần anh đến khi..“bụp”.

Edward chậm đèn đầu rồi rọi lên cái bóng đứa trẻ lúc này bị ngã, *là con bé Tom?* anh nghĩ thầm.

“Tom, Tom, em có sao không? Hey??”

Anh lay lay cô hỏi nhưng không thấy trả lời, anh lật người cô lại thì thấy cô nhắm mắt như đang ngủ: “Cái gì vậy...” Edward nhăn mày, anh lay lay cô thêm mấy cái nữa.

“Này Tom, này em” nhưng cô vẫn nhắm mắt, “Con bé này làm cái gì vậy? Đùa à?”. Cuối cùng anh cũng bế cô về giường đắp chăn cho cô thì nghe cô nói lí nhí cái gì mà: “Mẹ! Mẹ, con yêu anh ấy r...” về sau anh nghe không rõ, rồi cô lại nằm im....

Edward buồn cười: “em đang mơ sao?”, anh nghĩ từ “anh ấy” mà Tom vừa nhắc đến là mình thì lại cười tươi.

“Mẹ....con....muốn lấy.. anh...” Edward vừa xoay người đi thì anh nghe được tiếng có tiếng không của cô khiến anh dừng bước. *Em ấy thực sự thích mình sao? Hơn nữa còn muốn cưới mình...* nghĩ đến đây Edward cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng Edward vẫn chưa nghĩ rằng anh đã thích cô, anh cho rằng anh chỉ là quan tâm lo lắng cho cô như một người bạn và anh phải chịu trách nhiệm với cô. Nhưng sao anh vẫn thấy trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ, rất nhẹ nhàng lướt qua.

Edward cười tươi như hoa đi vào phòng bếp lấy nước uống, anh cầm cốc lên uống, vừa xoay người lại anh thấy một cái bóng chạy ngang qua cửa nhà bếp. Anh vội đặt li nước xuống rồi đuổi theo bắt cái bóng ấy lại. *lại là Tom*.

Giờ thì Edward mới chắc chắn là cô bị mộng du, anh khiêng cô về trong khi cô còn mơ ngủ giãy dụa: “Hư..ừm! Không.....ai cứu tôi với.... ” vì cô đang mơ mình bị một ác ma bắt đi. Nhưng đúng là đang có một ác ma đang vác cô trên vai thật.

“Ừ rồi! Đang cứu em đây” Edward phì cười mang cô về phòng ngủ, đặt cô lên giường sau đó anh leo lên nằm kế cô.

Edward nghĩ đêm nay anh mà không ôm cô chặt thì thế nào lát nữa cô cũng chạy ra ngoài, lỡ mà bất cẩn té hay tông vào cái gì thì mệt. Vậy nên anh đắp mền rồi quàng tay chân qua người cô ôm chặt người con gái bé bỏng vào lòng.

Edward chống một tay nâng đầu anh lên cao, anh ngắm nhìn khuôn mặt người con gái trong lòng.

Tom có khuôn mặt trái xoan, mũi cao, đôi mày đậm nhỏ nhắn. Cái môi bé xinh trên mỏng dưới đầy, hơn nữa còn đỏ hồng, sưng sưng lên vì khi này anh hôn nó. Ngoài ra cô còn có mái tóc hơi gợn sóng. Một bé con đáng yêu nhỉ?!

Ánh trăng ngoài cửa len lỏi vào phòng, khiến anh nhìn rõ cô hơn trong đêm.

“Thật đẹp.”

Edward không kiềm được mà cuối xuống hôn lên môi Tom. Khác với nụ hôn của dục vọng, lần này Edward chỉ hôn chậm chậm, tận hưởng mùi vị của cô, nhẹ nhàng, lười cuốn.

Làn môi mềm mại của Tom khiến anh như bị nghiện, Edward từng chút từng chút thưởng thức mùi vị ngọt ngào.

Đang rơi vào cõi tiên thì Tom chợt quậy làm anh dừng động tác. Cô quay đầu sang bên kia để lộ ra cằm cổ trắng ngần, trên đó còn lưu lại vài dấu bầm, dấu hôn và dấu răng. Edward nhìn cổ Tom, nếu không phải cô chợt quậy quay đầu sang bên kia thì anh đã lại lên cơn rồi.

Những dấu vết kích tình này khiến anh cảm thấy tội lỗi, dù sao anh cũng đã là gì của con bé đâu mà lại phạm đến cô nhiều như vậy. Edward không nghĩ nhiều nữa, anh hôn lên trán Tom sau đó ôm cô ngủ.

Sáng sớm tỉnh mơ, Tom đang say giấc thì bỗng thấy ngực mình có vật gì đó đè lên khiến cô khó thở...chẳng những khá nặng mà còn bám chặt lấy cô.

Tom mở híp mắt nhìn xem vật gì đè lên ngực cô thì thấy một cánh tay to lớn vắt ngang qua. Nhìn theo cánh tay qua một bên, Tom thấy khuôn mặt điển trai của Edward đang nhắm mắt, anh đẹp như một vị thần vậy nhưng quan trọng là anh đang nằm kế bên và ôm mình ngủ. Tom giật mình đẩy tay anh ra ngồi dậy sang một bên làm anh tỉnh giấc.

“Anh....hôm qua.... Sao anh lại ngủ ở đây? Không phải anh đã...Anh đã....”

“Hm?”

Edward cũng ngồi dậy vuốt mặt vuốt tóc, đôi mắt anh mở hờ quay sang nhìn Tom.

“Hôm qua em bị mộng du, chạy khắp nhà làm tôi đứng tim mấy lần. Nên tôi ôm em ngủ cho chắc.”

“Phải không?” Tom nghi ngờ.

“Sao vậy? Tưởng tôi làm gì em à?” Edward chống tay xuống giường đưa mặt sát lại mặt Tom cười.

“Ừ!”

“Em yên tâm, lúc đó khá khuya, tôi cũng buồn ngủ nên chỉ ôm em ngủ thôi.” thật ra là còn hôn nữa nhưng anh không kể.

“Vậy sao? Vậy cảm ơn anh.”

“Ừ chuyện nhỏ mà. Không có gì đâu.” Edward mỉm cười rồi xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Tom cũng làm theo. Sau đó cả hai chui vào bếp làm đồ ăn sáng. Bụng dưới của Tom không còn đau nhiều nữa, chỉ đau nhẹ nhưng cô chịu được.

Edward cởi trần quần một cái tạp dề phía trước, anh hôm nay lại mặc quần tùm màu đen. Còn Tom vẫn mặc chiếc váy hôm qua, riêng áo cô do dính đầy mồ hôi nên Edward đã lấy một cái áo khác của mình cho cô mặc.

“Edward này, anh không thay quần đấy à?” thấy anh mặc mỗi một kiểu quần thì Tom thắc mắc, mặc dù anh mặc nó trông rất đẹp, nam tính.

“Đâu!? Tôi có khoảng chục cái quần thể này, để mặc ở nhà. Loại quần này khá mát, mặc rất dễ chịu, cũng rất tiện cho việc hoạt động...” nghe đến “hoạt động” Tom lại bất giác đỏ mặt, cô lại nghĩ bậy còn Edward thì cười cười, có lẽ anh cũng nghĩ vậy.

“...nói chung là quần tốt, nhìn cũng khá hợp với tôi. Mua về để dành xài.” nói xong Edward cười mỉm kiểu miệng nhếch lên.

Dáng người nhỏ bé của Tom trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh. Nếu Tom không mặc váy mà chỉ mặc quần lót thì sẽ quyến rũ hơn nha. Nhưng bây giờ cô lại chỉ mặc váy mà không có mặc quần lót do sợ bên dưới sẽ lại rát lên nếu bị cọ xát với quần.

Tom đã nướng xong bánh mì, cô đang ngồi chờ Edward làm thức ăn. Trong lúc chờ đợi thì Tom ngồi trên ghế ngắm nhìn Edward trong bộ tạp dề đang xào thịt bò với trứng. Cô nhìn cơ thể nở nang của anh. Lưng anh to dài, có vài vết sẹo lồi trên đó không những không làm thân hình anh xấu đi mà còn làm nó quyến rũ hơn. Cô nhìn xuống thêm chút nữa....Tom đỡ ra.

Trời ơi! Edward có một bờ mông đầy đặn săn chắc không khác gì cơ thịt của anh nha! Còn to hơn cả cô. Điều này khiến Tom như điên đảo. Tim cô đập mạnh, nhìn chăm chăm vào mông anh. *anh ấy là người đàn ông quyến rũ nhất rồi, nhất định là vậy.* Tom ngây ngốc.

Được một lúc thì Edward làm xong tất cả các món, anh dọn những món ấy lên bàn ăn rồi ngược lên nhìn Tom. Thấy cô đang nhìn cái gì ở dưới thì anh cũng nhìn xuống, anh phát hiện Tom đang nhìn chăm chăm vào mông mình.

“Nhìn cái gì? Lo ăn đi.” Edward buồn cười.

Lúc này Tom mới giật mình cầm đĩa lên mà ăn.“anh ăn ngon miệng”

“Em cũng vậy”....

“Mông tôi có gì à?” Edward thắc mắc vì sao Tom lại nhìn mông anh.

“Tôi chỉ thấy nó khá đầy đặn thôi”Tom trả lời thẳng thắn.

“Chắc có lẽ nó cũng là lí do có nhiều cô gái trong thị trấn thích tôi” Edward cười mỉm. Tom cũng cười cười:” Tôi lại nghĩ họ chắc sẽ ghen tị với anh lắm.”. Lần đầu Edward thấy cô cười, anh như bị hút vào trong nụ cười ấy vài giây, sau đó mới hoàn hồn lại mà dùng bữa.

“Tôi đi sẵn một chút! Em phơi đồ với rửa bát giúp tôi đi. Tối về tôi nướng thịt cho ăn” sau khi dùng bữa sáng xong, Edward muốn vào rừng xem có con thú nào mắc bẫy của anh không. Nếu không có thì chắc phải vận động một chút rồi.

Tom nghe đến thịt nướng thì hai mắt sáng lóe lên:“Thật sao? Vậy anh đi đi, tôi sẽ phơi đồ, rửa bát, làm việc nhà giúp anh.” nói rồi Tom lấy vỏ đồ anh đã giặt lúc sáng mang ra trước nhà phơi lên mấy sợi dây bà đã giăng sẵn, còn có cả kẹp.

Edward cười bước vào phòng thay bộ đồ đi sẵn của mình. Anh vác theo hai cây súng cùng với vài con dao găm và hộp đạn.

Tom đang phơi đồ trước nhà thì thấy Edward trong bộ đồ thợ săn màu đen, bước ra. Anh còn khoác cái áo choàng màu đỏ lúc trước bà anh đưa.

“Anh mang nó theo để đi săn sao?”

“Ừ! Đến nơi săn tôi sẽ cất nó, mang theo che nắng thôi.”

“Vậy anh đi cẩn thận nhé.”

“Gi!/? Không hôn tạm biệt sao?” Edward chọc ghẹo Tom. Thấy Tom đỏ cả mặt, ngạc nhiên nhìn mình thì anh cười, xoa đầu cô.

“Tôi đùa thôi...” Bỗng Edward cảm thấy thân mình bị kéo thấp xuống rồi..*chụt*. Tom nhảy nhón hôn lên má anh xong quay nhanh sang vớ lấy cái áo trong vỏ tiếp tục phơi.

“Anh đi về sớm.”Tom cười mỉm nhưng vì xấu hổ nên không dám nhìn anh.

Edward đơ ra một chút. “Ừa” anh xoay người đi về khu rừng. Mặt anh tươi như hoa. Thấy Tom như một cô vợ nhỏ. Hai người cứ như đôi vợ chồng mới cưới, sáng ra chồng đi săn, vợ ở nhà làm việc nhà. Tối đến thì lại gặp nhau, lòng anh thấy chưa bao giờ ấm áp, hạnh phúc như lúc này. Có lẽ anh cũng thích Tom mất rồi.

Edward đã không vào rừng đi săn hai ngày rồi. Bẫy của anh cũng bắt được vài con thỏ còn nằm thoi thóp. Tuy nhiên anh vẫn muốn săn theo kiểu rình rập con mồi lớn. Edward cởi bỏ áo choàng cất vào túi, anh núp sau một tảng đá lớn và nhắm vào một con nai trưởng thành đang uống nước bên sông. Edward canh rất kĩ, chia thẳng đầu súng chuẩn sát ngay đầu con nai mặc dù anh cách nó khá xa. Edward bấm lấy cò súng chuẩn bị....

rầm con nai đã chạy mất, nhưng anh vẫn chưa kịp nổ súng. Vậy thì cái tiếng súng ấy từ đâu ra?. Edward ngó nhìn xung quanh, anh thấy có một thanh niên đứng bên kia sông đang chĩa súng lên trời. Nhìn khá giống một thợ săn nhưng anh chưa gặp người này trong thị trấn bao giờ.

Người này nhìn cũng cỡ tuổi Edward trở xuống. Khuôn mặt ngạo mạn nhìn cũng khá đẹp trai, vác cây súng ngang vai nhìn Edward, anh ta phun một bãi bọt xuống đất sau đó đi vào bên kia khu rừng.

Có vẻ anh ta đang lên mặt với Edward, anh ta không đi săn, chỉ cầm súng bắn lên trời nhằm dọa con nai chạy mất. Edward tất nhiên biết là tên đó đang phá, không cho anh có được con mồi.

Edward cũng không có biểu hiện gì ngoại trừ khuôn mặt đang tỏa ra sát khí của anh. Edward đứng dậy đi tìm con mồi khác. Không bao lâu thì anh thấy con nai lúc nãy ở đằng xa. Ngoài ra còn có cậu thanh niên khi nãy....cậu ta đang rình con nai.

Edward nở nụ cười gian. Anh nhẹ nhàng bước đi như thú săn mồi không gây một chút tiếng động, cứ như không khí vậy. Để đạt được trình độ này không phải ai cũng làm được.

Hiện tại Edward đang có một...à không! Phải là hai con mồi mới đúng, anh xem xét tìm mò góc để súng mình có thể nhắm được cùng lúc hai con mồi này. Edward cẩn thận từng động tác, vì viên đạn lúc nãy chưa bắn ra nên anh cũng không cần nạp đạn. Anh nhắm thật chính xác từng tỉ lệ rồi bóp cò. Tất cả trình tự này Edward làm trong không đầy hai phút.

Dùng

Viên đạn nhanh như cắt xẹt qua bắp đùi người thanh niên lúc nãy rồi bay thẳng đến đầu con nai. Con vật chết ngay tại chỗ, còn người thanh niên vì đạn xẹt qua bắp đùi nên gây ra một vết thương dài. Máu tươi bắt đầu tuôn ra, cậu ngã quỵ xuống như con nai trước mặt, có điều con nai ấy đã chết còn cậu thì vẫn còn sống. Là một thợ săn có trình độ cao, đương nhiên tí chiêu vặt này không là gì với Edward cả.

“Ag.. cái gì vậy?”

Người thanh niên vì đau đớn nên đã hét lên, cậu ta quay ra sau tìm thủ phạm thì thấy nòng súng chĩa thẳng vào mặt mình. Cậu ta giật mình lùi lại phía sau rồi nhìn Edward gào lên.

“Anh điên rồi à? Sao bắn tôi?”

“Ồ! Xin lỗi nhé. Tôi không cố ý đâu. Chỉ vì cậu đang chắn trước con mồi khi nãy của tôi thôi. Do trình độ của tôi kém quá, làm cậu bị thương rồi. Cơ mà con nai đấy là của tôi rồi nhé.” Edward đáp trả chàng thanh niên với khuôn mặt bốn cột trên đầu.

“Cái gì chứ? Đầu à?” chàng thanh niên cau có.

“Con nai đó là con mồi khi nãy ở bờ sông tôi nhắm vào. Nếu không phải nó bị cậu dọa cho bỏ chạy thì tôi cũng đã không phải lần quần ở đây này giờ canh bắt nó. Là tôi thấy nó trước đấy.” Edward lạnh lùng nhìn chàng thanh niên với đôi mắt sắc khí dày đặc.

“Đừng cố cướp con mồi của tôi, nếu không... cậu cũng sẽ trở thành con mồi trong mắt tôi.” Edward cười lạnh. Anh nhìn xuống vết thương trên đùi chàng thanh niên.

“Nhiều đó chắc đủ rồi nhỉ? Nếu có lần sau, tôi không chắc là ở đâu thôi đâu, mà sẽ là ở đây” Edward một tay cầm súng chĩa vào đầu người thanh niên làm anh ta phát khiếp. Chàng thanh niên tức tối nhưng không thể làm gì được Edward vì anh ta không phải là đối thủ của anh. So về kỹ thuật lẫn sức lực nhìn qua đều có thể thấy anh ta hơn anh.

“Chết tiệt...” chàng thanh niên chửi khế, khuôn mặt khó coi nhìn sang hướng khác. Hôm nay cậu đúng là mất mặt chết được...

Edward đi lướt qua chàng trai kia đến phía con nai rồi vác nó lên vai, dừng đứng mà mang nó về nhà như không có chuyện gì xảy ra, bỏ lại một mình chàng trai đang bị thương ở giữa rừng. Chàng trai kia hơi ngạc nhiên tiếp đó là đến kinh hoàng vì nghĩ tại sao Edward lại có thể vác một con nai to dùng như thế trên vai mà bước đi lại nhẹ nhàng như không vậy? Hắn ta có phải quái vật hay không? Đến khi thấy Edward bỏ đi thì khuôn mặt kinh hoàng lại chuyển sang hốt hoảng.

“Này này... Anh tính bắn tôi trọng thương rồi bỏ đi như vậy sao?”

“Cậu cũng chưa chết hay bị thương nghiêm trọng gì mà, thanh niên trai tráng bị thương nhẹ như vậy thì có gì là khó khăn đâu. Tự về đi!” Edward quay lại tiếp tục bước đi nhưng tên nhãi kia cứ bép xép.

“Cái gì? Anh...” lần này Edward quay phắt lại tuôn một tràng.

“Xin lỗi nhé, tôi còn cô vợ đang chờ ở nhà. Tôi phải mang con mồi này về sớm bởi vì cô ấy bảo vậy. Nếu giúp cậu thì tôi sẽ về muộn mất. ”Ưu tiên phụ nữ” cậu cũng biết điều đó mà nên thôi tự về đi nhá.” nói xong anh mỉm cười hòa nhã vẫy tay tạm biệt rồi quay đầu đi mặc cho chàng trai kia tức tối gào thét chửi

bởi thế nào cũng không quay lại.

Chà! Lâu lắm rồi mới có dịp vui vẻ như hôm nay, còn cô bé kia đang chờ anh ở nhà nữa. Chắc trông anh về lắm rồi, nhớ lại bộ mặt háo hức của cô khi nghe anh bảo sẽ nướng thịt cho ăn, Edward không kiềm lòng được mà mỉm cười hạnh phúc. Lại nghĩ không biết khi thấy mình bắt được con nai to chừng thế này về thì phản ứng của bé con sẽ ra sao nhỉ. Ôi, anh phải về sớm sớm để gặp cô gái nhỏ mới được.

9. Chương 9: Say Tình

Xế chiều Edward vác con nai và mấy con thỏ về đến nhà. Tom thấy anh về thì chạy ra phụ một tay. Edward cả người nhể nhại mỗi hồi, Tom ngửi được mùi vị chua lè trên người anh nên bảo anh đi tắm đi.

Edward tắm xong thì ra ngoài xử lí con nai và băm thỏ thành đồng thịt tươi rồi ướp chúng. Đến tối, anh và Tom mang thịt ra, anh tạo một chụm lửa vừa đủ ở ngoài sân để nướng thịt ngoài trời. Mùi thịt thơm lừng tỏa ra xộc vào mũi Tom, khiến bụng cô kêu cồn cào. Thấy vậy, Edward cười nhẹ gấp một miếng thịt đã chín lên đĩa của cô.

“Đây này! Ăn đi nhìn em kia, sắp chảy cả nước miếng ra miệng rồi”.

“Xì...Cám ơn anh!”

Tom liếc anh một cái rồi mới bắt đầu vào trận. Giờ thì Edward mới thấy, Tom tuy nhỏ con nhưng lại ăn nhiều quá trời. Cô đã ăn hết một con thỏ và một khoang thịt đùi con nai mà trông có vẻ cô còn chưa rút lui.

Tom chu chu cái mỏ nhai nhóp nhép hết miếng này đến miếng khác, hai má phồng phồng do cô nhét đầy thịt trong đó để dự trữ khi nuốt miếng này cô lại có thể lập tức nhai miếng khác.

Bây giờ trông Tom như một đứa trẻ háu ăn, đáng vẽ cô nhỏ nhắn cầm cái đĩa, tay gấp một miếng thịt chờ sẵn. Cái miệng chu chu đầy mỡ với đôi má hồng hồng phồng ra. Tai sói trên đầu cô vểnh lên, lâu lâu lại búng búng vài cái. Còn cái đuôi thì lắc qua lắc lại thể hiện sự thích thú. Đáng yêu quá đi mất.. thế này thì bảo sao anh không thể kìm lòng được với cô.

Edward thấy Tom cứng cứng như vậy liền nhin không được mà cười mỉm, đưa tay lên véo má mềm mại của cô một cái. Vì đồ ăn đã thu hút hết sự chú ý của Tom nên cô không để ý đến hành động cưng chiều của anh.

“Ăn từ từ thôi, mắc nghẹn bây giờ. Em thích thịt lắm à?”

“Anh cứ thử quăng một miếng thịt tươi cho một con sói xem”

“Trả lời thông minh lắm!” Edward cười híp cả mắt, lộ ra hàm răng trắng tinh của mình. Cảnh đẹp này đập vào mắt Tom khiến cô ngơ ngác ngấm nhìn anh đến quên cả nhai. Edward thấy đôi mắt tròn xoe của Tom dán vào mặt mình thì anh cũng nhìn lại cô.

Edward nuốt nước bọt, nhìn ánh mắt tròn xoe, xuống chiếc mũi tinh xảo rồi đến bờ môi của Tom. Anh càng ngày càng tiến gần lại phía cô. Mặt hai người gần lại khiến Tom tưởng Edward sắp hôn mình, cô ngượng ngùng nhắm hờ mắt lại và chờ đợi. Edward thấy vậy lại cười gian, anh lợi dụng lúc cô không thấy gì thì cúi xuống ăn miếng thịt Tom đang gấp trên tay.

Tom giật mình mở mắt ra thì thấy Edward đang ngồi tiếp tục nướng thịt, miệng cười cười nhai nhai nhìn cô. Tom lại nhìn xuống miếng thịt cô gấp trên tay thì thấy nó đã mất tiêu.

“Ồ.....!”

Tom thấy miếng thịt của mình oan uổng bay vào miệng Edward thì gương mặt tức giận nhìn anh, trông cô chẳng khác nào đứa trẻ vừa bị giật kẹo.

“Anh ăn thịt của tôi??”

“Hử?? Em nghĩ tôi sẽ làm gì khác à, thịt cũng do tôi nướng mà, tôi có quyền ăn chứ! Cô bé keo kiệt.” Edward nuốt miếng thịt rồi cười nói.

Bị trêu không vui chút nào, Tom không thèm so đo với anh nữa. Cô bĩu môi bất mãn “Hứ” một cái rồi quay sang gấp miếng thịt khác. Vừa mở miệng định cắn một miếng thì bất ngờ có một bàn tay nâng cằm cô, Edward kéo mặt Tom hướng về mình rồi cúi xuống nghiêng đầu, anh mở miệng đặt một nụ hôn lên môi cô, lưỡi anh nhân lúc cô chưa kịp khép miệng lại liền luồn vào đá động trong khoang miệng bé nhỏ.

“Ừm!!!”

Edward hôn đột ngột khiến Tom bất ngờ. Mùi hương nam tính dễ chịu xộc vào khiến Tom cảm thấy như trên mây, nụ hôn lần này của anh không như những lần đầu, mạnh mẽ chiếm hữu cô. Lần này anh chỉ đơn giản là hôn, một nụ hôn nhẹ nhàng. Ngọt ngào mà kích thích, mềm mại mà lén lút.

Edward hôn rồi ngậm rồi mút môi cô rất nhẹ nhàng khiến môi cô run lên. Đến khi nụ hôn mùi thịt nướng ấy kết thúc thì Tom vẫn còn quyến luyến mà chu chu cái môi ra. Edward cười, nựng má cô một cái rồi quay trở lại việc nướng thịt.

“Em biết uống rượu không?” Edward nghiêng người mở chai rượu vang đã để sẵn trên bàn. Câu nói của anh làm Tom bừng tỉnh trong giấc mộng đẹp của mình. Cô ngượng ngùng xoay mặt sang hướng khác, nhưng nghe đến rượu thì cô lại quay phắt sang nhìn chai rượu nằm trên tay anh.

”Chưa nhưng.....đó có phải là rượu

Vang không?”

“Phải!”

“Vậy thì tôi muốn thử một miếng. Nghe nói ăn sang thế này thì phải có chút rượu mới ngon.”

“Chuẩn rồi.”

Edward nghe cô đòi thử thì rót một ít vào ly đưa cho cô. Tom nhận cái ly từ anh, bưng lên miệng nhấp môi mấy cái. Cô cảm giác được vị ngọt đầu tiên, sau đó là đến nồng nồng cay cay, lại còn thơm nữa. Tuy hơi chất và nồng nhưng nó làm cô thích thú. Tom ngừng ăn, cầm ly rượu uống một hơi hết trơn. Hết rồi thì không nói gì, lần này cô lại chìa ly về phía Edward.

“Cho tôi một ly nữa được không?”

“Ly nữa.....”

“Nữa nha...”

Edward nhếch môi đáp ứng cô, anh không ngờ cô nhỏ cũng có tử lượng khá cao. Tom cứ uống hết một ly thì lại cần một miếng thịt. Uống rượu thì phải có mồi chứ! Edward thấy mặt cô bắt đầu đỏ lên, cả người nóng dần còn đôi mắt thì khép hờ. Cô say rồi....

“Edward.....cho tôi.... thêm nữa... nhaaaaa” Tom cười cười dựa vào cánh tay anh, cô đưa tay cầm ly của mình lên quơ quơ xin anh thêm rượu. Edward lúc này cũng đã uống khá nhiều rượu, tuy nhiên anh vẫn còn tỉnh hơn Tom nhiều, loại rượu này không đáng để anh phải say. Tom đã say mềm, đến tay còn nhắc không nổi, cô còn cầm cái ly quơ trúng mặt anh. Vì vậy Edward xin rút lại lời khen lúc nãy - Tom có tử lượng khá cao, hình như cô uống hơi nhanh, không biết thưởng thức từ từ.

“Uống hết rồi.” Edward vừa nói vừa đẩy tay cô ra khỏi mặt mình.

“Hơ! Anh dám uống hết rượu của tôi sao. Hơ! Tôi không thêm yêu anh nữa.....”

“Thật không?” Edward nhướng mày nhìn Tom.

“Tất nhiên là không! Hờ hờ....tôi hù anh thôi.....sợ rồi chứ gì!?” Tom vật và vật vờ như người không xương dựa vào Edward cười hờ hờ.

“Này Edward....nắc... biết gì không?”

“Sao?”

” Tôi thích anh lắm đó nha..... thích rất nhiều”

“VẬY Ạ?” Edward cười. Anh bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng. Đã lâu rồi anh chưa có cảm giác như thế này từ ngày mẹ anh ra đi. Hôm nay nghe cô thẳng thắn trực tiếp tỏ tình đáng yêu như vậy... anh còn cảm thấy rất hạnh phúc nữa. Tuy trước đây anh cũng nhận được nhiều lời ngỏ từ nhiều cô gái trong làng nhưng chỉ cô bé đang say mềm này lại khiến anh động lòng.

Người con gái nhỏ bé này lại có thể làm anh thấy vui, rất vui. Cô luôn làm anh thấy buồn cười, lại còn mang cho anh một chút ấm áp như thế này. Anh yêu cô mất rồi!!!

“Ừa! Vậy mà anh...nắc...lại không thích...tôi, nhưng không sao.....tôi..nắc... được ở cạnh anh thế này là vui rồi. Edward anh...đã thích ai chưa...nắc..?” men rượu làm Tom nói nhiều hơn mọi ngày, hơn nữa còn nói rất thẳng thắn, chân thành.

“Tôi nghĩ là có rồi..” Edward nhìn Tom, anh nở nụ cười dịu dàng.

“Hèn chi anh không thích tôi....tôi biết anh chỉ thích làm tình với tôi thôi. Ừmmmm..... vậy anh thích ai hả Edward....nói thật đi, tôi sẽ không đi đánh ghen đâu mà...”

“Phì” Edward cuối cùng nhìn không được mà cười phì một tiếng.

“Đúng là tôi có cảm giác thích thú khi làm tình với em thật, nhưng tôi chưa bao giờ nói không thích em.”

“Hả? Vậy anh có thích tôi à?”

“Ừ.”

“Đừng có xạo. Khai thật đi!”

“Thật. Tom! Tôi thích em. Tôi thực sự cảm thấy thích em.”

“Thấy anh nghiêm túc vậy thì tôi tạm tin.....chỉ tạm tin thôi nha!”

Edward bị cô làm cho mắc cười muốn chết, anh cứ cười cười rồi lắc đầu. Một lát sau anh không thấy Tom nói gì nữa thì anh lay lay cô.

“Này! Tom! Em ngủ à?”

“Mmmmm....”Tom gật gù dựa vào người anh.

Edward thấy Tom ngủ say như chết thì không nghĩ đánh thức cô. Anh trực tiếp bế cô vào phòng ngủ, đặt cô lên giường rồi đắp chăn cho cô.

“Nóng quá....”

Chiếc mền vừa được Edward đắp lên thì bị Tom đá bung ra. Cô bật dậy cởi bỏ hết quần áo của mình quăng xuống sàn nhà. Xong cô ngược lên nhìn Edward đang ngạc nhiên nhìn ngược lại cô.

“Nhìn nhìn cái gì? Lại đây nằm với tôi đi! Anh là Edward đúng không?? Lại đây....nấc...”

Edward nhếch môi tiến lại phía giường, anh đột nhiên úp lên người Tom. Hai tay hai chân chống hai bên người cô, khiến cho cô nằm dưới thân anh.

“Em gan nhỉ? Còn dám lột hết đồ rồi kêu tôi ngủ cùng. Đây có thể xem là em đang quyến rũ tôi đấy.”

“Hi hi....” Tom nằm trên giường híp mắt nhìn Edward rồi cười, sau đó cô nhắm mắt lại ngủ.

Edward nhìn thân thể trần như nhộng của Tom. Cả người cô bị men rượu làm cho ửng hồng lên khiến cô trông càng mị hoặc. Edward nhìn cô đầy kích thích, do men rượu làm người anh nóng dần nên chỉ nhìn cảnh này thôi thì nơi đó của anh cũng đã sớm trở dậy. Biết rõ Tom do say rượu nên mới trở nên như vậy nhưng thật sự là anh không thể nào ngăn nổi cảm giác của mình.

Do Edward khi nãy nướng thịt nên mùi thịt nướng đã bám vào tay anh. Mà lúc này hai tay Edward đang chống lên giường ở hai bên Tom khiến cô ngửi thấy mùi thịt.

Tom mơ màng quay sang một bên tay của Edward ngửi ngửi rồi há miệng ra cắn. Edward cảm thấy một cơn đau nhẹ truyền từ cổ tay đến. Edward mặt vẫn không có biểu hiện gì, anh lại nhếch môi nhìn người con gái nhỏ đang cắn tay mình.

“Còn dám cắn tôi sao? Em đừng nghĩ em say rồi muốn làm gì là làm”

Nói xong Edward cúi xuống hôn lên cổ Tom, rồi cắn một cái nhẹ nhưng đủ làm cô cảm thấy đau. “Umm..!” Cơn đau không làm Tom nhả tay anh ra, ngược lại càng cắn mạnh hơn.

Edward không cắn nữa mà chuyển sang mút rồi liếm. Lúc này Tom mới nhả tay anh ra mà thở gấp. Edward không ngừng liếm mút, anh liếm lên đến vành tai sói của Tom thì thở phà hơi nóng vào đó khiến Tom hơi rụt lại.

Edward đột nhiên dừng lại. Một nửa anh muốn cô rất nhiều, một nửa lại vì sợ mình xâm phạm đến cô mà làm cô tổn thương, anh không muốn xâm phạm đến cô, hai lần trước là quá đủ rồi. Edward lần này uống rượu nhưng không say vì tửu lượng anh khá lớn, anh quyết định sẽ không phạm đến cô nữa nên đã lưu luyến rời khỏi cô. Edward bước xuống giường thì Tom níu lấy quần anh vì tay cô không thể với đến tay Edward. Tom còn tưởng mình đang trong mộng, nên cô quyết định bày tỏ với anh. Dù sao cũng là mộng, sáng hôm sau tỉnh dậy cũng biến mất, chi bằng bây giờ cô giải quyết luôn, đây sẽ là một cơn mộng đẹp của cô.

“Edward.. phải không?”

“Chuyện gì nữa?”

“Tôi....tôi...”

“Em làm sao?” Edward vẫn không quay lại vì anh sợ anh sẽ không kiềm được mà muốn cô mất.

“Tôi..rất thích, rất thích anh.. Tôi muốn..! Có được không?”

“Em không biết em đang nói gì đâu, đừng để tôi xâm phạm đến em nữa.” “Edward! Kiềm chế, mày phải kiềm chế, không được động đến cô ấy, kiềm chế....kiềm chế...kiềm.....”.

“Xin anh Edward!....tôi cảm thấy nóng, rất khó chịu..... xin anh, yêu em có được không? Em rất yêu anh, em yêu anh đã ba năm rồi....em muốn có được anh... chỉ một lúc thôi cũng được, bởi vì nếu tỉnh lại rồi em sợ sẽ không còn mơ được như thế này nữa” một câu cuối cùng của Tom đã đánh vỡ bức tường mà anh đã cố gây dựng này giờ nhằm bảo vệ cô khỏi mình.

“Được rồi! Như em muốn, tôi sẽ là của em.”

Vốn dĩ Edward cũng đã tính đến sự việc này nhưng anh vẫn để Tom uống rượu. Cũng có thể nói anh đã chuốc rượu cô, anh đúng là đánh giá hơi cao sự kiềm chế của mình rồi.

Vì Tom đã tự lột hết đồ mình nên anh không phải giúp cô cởi nữa mà trực tiếp rút “cây gậy” của mình ra. Nó đã cương cứng lên, hùng dũng kiêu ngạo mà hướng về phía trước.

Nhờ men rượu làm nóng người cộng thêm những nụ hôn, liếm mút của Edward. Hoa tâm của Tom cũng đã tiết ra khá nhiều chất dịch trong suốt. Vậy nên Edward cũng không cần chờ nữa mà chen vào giữa hai chân Tom, nâng mông cô lên rồi dùng vật thô to của mình trực tiếp đâm thẳng vào hoa tâm cô.

“Hừm..” Tuy là trực tiếp đâm thẳng vào một nơi quá chật hẹp như vậy có hơi đau nhưng cũng sướng khoái không kém, khiến Edward kiềm không được mà rên một tiếng.

Còn Tom đang mơ màng thì bị một thứ to khổng khiếp chui vào người mình qua nơi mẫn cảm phía dưới. Tom mở mắt thật to, cô cong người lại “Áaa!” một tiếng. Cơn đau từ bụng dưới truyền lên khiến cô tỉnh hẳn, cả người cô run rẩy. Cơn đau thậm chí khiến Tom hơi co giật, cô thắc mắc.. mơ mà cũng chân thực đến vậy hay sao? Tuy đau nhưng cô lại cảm thấy vui sướng không thôi. Được ân ái với người mình yêu thì sao mà không vui cho được.

“Xin lỗi! Tôi hơi vội, giờ sẽ nhẹ hơn với em...”

“Hơ....h...” Tom co cứng cả người mà thở ngắt đoạn, hai tay đặt lên ngực anh. Mắt cô cũng đã ngấn nước: “Đau.....áh....ah...” Tom vừa gần được chữ đầu tiên thì Edward đã bắt đầu vận động hông của anh. Edward đã cố gắng chậm rãi, nhẹ nhàng hết sức nhưng có lẽ Tom quá nhỏ bé và mẫn cảm, hơn nữa vật của anh lại thô to như vậy khiến Tom không thể chịu nổi.

“Em ráng một chút, lúc đầu hơi đau nhưng một lát sau sẽ thích nghi được thôi.”

“Edward.....ahh..... đau.. quá! Anh ăn hiếp tôi. Hức”

Thấy Tom nức nở, Edward vói tay lên xoa đầu cô: “Ngoan đi! Lát nữa hết đau.” rồi anh tiếp tục ra vào bên trong cô.

“Edward.....hức.... to quá! Anh.. làm nó nhỏ lại đi”

“Sao mà được...” Edward phì cười: “Biết bao nhiêu người muốn có vật to như của tôi mà em dám chê sao?”

“Ah....ah....ừ...”

Tom bám tay lên hai cánh tay săn chắc đang chống đỡ của Edward, để anh tùy ý ra vào. Động tác cuồng nhiệt hoang dã của Edward khiến trong người Tom như có điện, khiến cô tê dại mà run run. Đã trải qua hai lần ân ái nên cơ thể Tom cũng đã dần thích nghi được sớm hơn nhưng âm đạo của cô dù anh có làm bao nhiêu thì nó vẫn không thể rộng hơn, vẫn cứ chật hẹp như vậy làm anh đam mê.

Lần này Edward không như hai lần trước, động tác anh khá nhẹ nhàng như là dịu dàng, như là nâng niu. Edward không muốn làm Tom đau, anh muốn cô tận hưởng mùi vị khoái cảm cùng anh. Để cô biết làm tình thật sự là thế nào.

“Ah....Edward...”

“Sao?”

“Tôi....tôi cảm thấy cơ thể mình rất lạ”

“Lạ thế nào?”

“Tôi....rất khó chịu nhưng cũng rất dễ chịu.”

“Thích rồi phải không?” nhìn vẻ mặt đáng yêu như đang làm nũng của Tom, Edward không nhịn được mà cúi xuống hôn lên môi cô, lưỡi luồn vào khoang miệng của Tom dựa một lát rồi anh trượt xuống ngậm bầu ngực tròn tròn. Lưỡi Edward mân mê viên trân châu nhỏ trong miệng anh khiến Tom càng rên rỉ nhiều hơn như một cô gái phóng khoáng man dại.

“Edward..tôi....ahh”

Phía dưới tuôn ra dòng nước nóng bỏng khiến Edward dừng động tác một chút.

“Em ra rồi sao? Nhanh vậy? Còn không bằng một gốc của tôi”

Nói rồi anh lại tiếp tục công việc của mình. Edward tăng lực đẩy đến nỗi làm Tom nhích nhích lên đụng phải đầu giường. Cô la lên thì anh mới kéo cô xích xuống làm vật của anh chui sâu vào bên trong.

“Ahhhhhh....” Tom như được gãi ngứa, rên rỉ không ngừng, kích thích Edward. Trước kia khi chưa trải qua chuyện này anh luôn nghĩ chẳng qua cũng chỉ là việc giao phối thôi nhưng sau khi nếm trải rồi anh mới biết được nó không chỉ đơn giản là giao phối mà còn là thiên đường của cung bậc cảm xúc. Là khát khao, là chiếm hữu, là rất nhiều điều tốt đẹp mà anh đã không sớm nhận ra được cho đến khi cùng cô nhỏ này phát sinh quan hệ.

Một cô bé tuy không phải là đẹp nhất nhưng cũng không hề kém hơn cô gái xinh đẹp nào anh đã từng gặp qua. Nhỏ bé nhưng sắc sảo, quyến rũ. Nhỏ bé nhưng ý chí to lớn, trong đôi mắt cũng có một vẻ kiên cường hiếm thấy, hoàn toàn khác với các cô nàng mỹ miều trong thị trấn.... Cô nhỏ đã thích anh hơn ba năm, vẫn luôn một mực chờ đợi anh. Điều đó thực sự làm anh rung động đến tận sâu trong trái tim. Thử hỏi xem làm thế nào mà không bỏ qua cho được?

Edward động lòng dịu dàng cúi xuống hôn âu yếm từng chút, rải rác từng nụ hôn lên khắp mặt Tom. Mỗi một cái hôn đều chứa đựng tình cảm của chàng trai mới biết yêu ấy. Khác với hành động kia bên dưới, mỗi tình cảm anh gửi vào nụ hôn đều rất trong sáng và chân thành. Nhưng việc chính đã xong thì phải giải quyết việc phụ, Edward phần khởi ôm chặt lấy Tom đẩy vật to lớn vào bên trong, cảm nhận sự sung sướng đồng điệu giữa thể xác và tâm hồn đang run lên bần bật bên trong anh. Khoái cảm kích thích khiến cả hai cùng nhau rên rỉ mất tự chủ.

“Ch....em vẫn chặt quá, còn không đủ chỗ cho tôi vào hết” Edward đã “đụng thành” rồi mà của anh vẫn còn ở bên ngoài một khúc. Nên anh thử vào thêm xem sao....kết quả là...

“Áááá.... đau quá.. đừng có nhét vào nữa.....ahhhhh” Tom kẹp hai chân vào hông Edward đồng thời bám hai tay vào vai anh để rướn người lên.

“Haiz! Vậy phần dư của tôi phải chịu thiệt rồi”

“Ai bảo anh... to lớn như vậy”

Edward xoay người Tom nằm nghiêng, còn anh thì nằm sau lưng cô, bắt cô áp sát vào mình, tay anh nâng đỡ chân phía trên của cô lên rồi cong người chui tọt vào bên trong, tiếp tục công việc giao hợp.

Cái tư thế này làm anh càng vào sâu hơn nữa. Tom nằm trong lòng Edward thở dốc.

“Edward dừng lại đi, tôi đã ra rồi mà..... ah ah”

“Em ra thì sao? Tôi còn chưa ra. Chỉ biết nghĩ đến bản thân, muốn bị phạt phải không?.”

“Không... ah....ah”

Edward ôm chặt Tom làm càng nhanh, vật của anh càng to hơn bên trong cô. Ma sát không ngừng khiến cô thở hổn hển, một lát sau Tom lại uốn người rồi rên lên sau đó mềm nhũn nằm trong lòng Edward.

“Lại ra nữa sao? Tôi làm em lên đỉnh nhiều vậy à?”

“Anh im đi! Đồ chỉ biết ăn hiếp đứa thiếu chất như tôi...ahh..” Tom nghe giọng trêu chọc của Edward phát ra từ trên đầu mình thì tức giận đánh vào khuôn ngực vạm vỡ rắn chắc của anh, nhưng trải qua trận tình này giờ cũng làm cô mệt nhoài, không đủ sức để đánh nữa là...

Edward cười cười, anh lại đổi tư thế một lần nữa. Anh nhấc Tom nằm sấp xuống rồi nằm đè lên người cô, vật đó lại tiếp tục đâm vào dầy vò Tom, hai tay một bám vào ngực cô xoa nắn, một đặt ở eo cô để giữ nhịp ra vào, anh cuối xuống cẩn nhẹ, mút lấy vành tai Tom khiến cô rùng mình rên rỉ.

Bây giờ Tom đã quá mệt mỏi, cô không nói nổi nữa mà chỉ thở và rên. Edward lại nhớ đến câu Tom nói thích anh. Anh lại cảm thấy ấm áp, anh nhìn người con gái dưới thân đang mệt mỏi rên rỉ vì anh.

“Tom! Thấy sao?”

“Ừm....tôi....thấy mệt nhưng rất dễ chịu, tôi... không biết nữa!” Tom say rồi, say lắm rồi nên cô mới bị anh kích tình dễ dàng như vậy, nếu là bình thường cô đã đẩy anh ra rồi mặc dù cô chống không lại anh, chứ không để mặc anh tự do giày vò mình như bây giờ.

Edward cũng say nhưng không phải vì rượu mà là vì tình. Chính là say tình! Bên trong người con gái này rất mềm mại và ướt át, lại thêm câu nói của cô khiến Edward điên cuồng hơn. Lần này không những cô ra mà anh cũng ra, cả hai chất dịch từ hai cơ thể hoà vào nhau tạo nên một màn ái muội.

“Tom! Tôi yêu em...”

“Em cũng... yêu anh....Edward..”

Tom vì mệt mỏi quá đã thiếp đi, chỉ còn Edward là chưa thoả mãn. Anh vẫn còn say đắm âu yếm thân thể cô đến gần sáng thì mới thoả mãn mà nằm sang bên cạnh ôm cả người cô nằng ngủ ngon lành. Giờ phút này anh chỉ nghĩ duy nhất một điều, anh yêu cô thật rồi và anh muốn cô là của anh suốt quãng đời còn lại.

10. Chương 10: Lissa

“Ai vậy Edward?” Tom nhìn người con gái cạnh Edward, cô gái nhỏ bé không rõ mặt ôm chặt lấy cánh tay Edward. *Không lẽ là bạn gái anh ta? Vậy... vậy anh ấy không yêu mình sao??*

“Edward! Trả lời tôi đi. Đó là ai?”

“Vợ tôi!” Edward mỉm cười dịu dàng nhìn xuống người con gái ôm cánh tay mình, anh rút tay ra rồi ôm eo cô gái ấy vào lòng:” chúng tôi sắp có con...”.

Đầu óc Tom quay cuồng, cô trào nước mắt ngồi thụp xuống mà khóc.

“Không thể nào!!!! Không, tôi không tin...”

“Này Tom bình tĩnh lại đi....này” Edward bước đến lay cô.

“Không! Đừng động vào tôi”

“Này tỉnh lại đi... này”

“Đừng....anh tránh ra...về với vợ của anh đi Edward!” Tom nhắm mắt hét thật to sau đó cô mở mắt...

“Hey! Đã tỉnh chưa?” Edward nhìn Tom đang nằm mở to mắt nhìn mình.

“Phew! Em làm tôi giật mình” Edward đứng dậy nói:” Em đánh răng rửa mặt gì đi, tôi làm bữa sáng sắp xong rồi”. Sau đó anh đi vào bếp tiếp tục công việc của mình.

Tom ngồi dậy đờ ra....*là mơ...là mơ! Ôi sợ phát khiếp* cô mừng nhưng vẫn còn ám ảnh giấc mơ lúc nãy. Tom không ngờ rằng mình sợ mất anh đến vậy, cơ mà cô đã có được anh đâu.... Tom lấy gối úp lên mặt

mình vùi vào đó. *Xấu hổ quá, không phải lúc này mình la hét gì chứ?? Haiz!* Tom lê cái mặt như vừa bị quẹt tiền của mình vào nhà tắm để rửa mặt, đánh răng. Sau đó đi vào bếp dùng bữa.

“Này! Lúc này em mơ thấy cái gì vậy?” thấy Tom vừa bước vào là Edward lên tiếng hỏi ngay.

“Hả!? Không có gì đâu” Tom mặt mày chùng xuống bước đến bàn ăn.

“Thật không? Tôi nghe cái gì mà ”về với vợ của anh đi Edward“, vậy là sao ta?” Edward hí mắt cười gian nhìn Tom đang ngồi cứng ngắc trên ghế.

“Anh...tôi....anh nghe hết rồi sao?” Tom bối rối ấp a ấp úng nói.

“Một chút... em giải thích đi” Edward cười cười.

“Thôi bỏ qua đi có được không?”

“Sao được? Có dính dáng đến tôi mà.”

“Haiz...! Ồ thì...tôi..mơ thấy anh có vợ, còn sắp có con...nên...vậy đó.”

Edward đi đến ghé sát mặt vào mặt Tom, một tay chống lên lưng ghế của cô, một tay chống lên bàn, nhếch môi nói:“Vậy đó là thế nào? Em ghen sao?”

“Anh ăn đi!” né tránh câu hỏi của anh, Tom đẩy anh ra rồi cầm nĩa muỗng lên gấp đồ ăn sáng.

Edward phì cười ngồi xuống chỗ đối diện với Tom dùng bữa cùng cô. Giờ Tom mới chợt nhớ hôm qua cô đã uống rượu và sau đó đầu óc quay cuồng....

“Edward! Hôm qua tôi đã uống rượu...”

“Ừm! Thì sao?” Edward vẫn tiếp tục ăn trong khi Tom đang sắp xếp lại kí ức đêm hôm qua. Tom nhớ lại được nào là cô dựa vào anh, nói chuyện thuyênuyên khá nhiều với anh...sau đó cô nằm trên giường và...rên rỉ...

Tom làm rơi nĩa trong vô thức *cái quái...không phải chứ??...* cô không tin vào trí nhớ của mình nữa.

“Edward! Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Không nhớ sao? Phũ phàng thật!” Edward trêu ghẹo.

“Tôi không đùa đâu!”

“Được rồi! Hôm qua em uống say, nói yêu tôi rất nhiều, còn mời gọi tôi ”yêu” em, hôm qua em đáng yêu lắm.” Edward cười.

“Hả!? Thật sao? Tôi... chúng ta không làm gì khác ngoài nói chuyện đúng không?”Tom hoang mang.

“Em đã mời gọi tôi ”yêu” em...”

“Hả...? Mời gọi anh yêu tôi?”

“Ý tôi là làm chuyện đó.”

Tom chết lặng, cô sai rồi, cô không nên uống quá nhiều rượu như vậy, ba ngày...ba ngày liên tiếp cô và anh làm chuyện ấy... Tom không thể tin được, vậy mà cô vẫn còn sống sao? Cô phải công nhận là cô cũng rất trâu bò khi bị anh ta làm liên tục ba ngày mà vẫn không sao. Với cơ thể đó, tinh lực sức lực với cả “khủng vật” đó mà người thường có thể chịu được cũng hiếm nha huống chi đối với một cô bé trông chỉ cỡ 13 tuổi như cô mà phải chịu đựng anh như vậy. Với lại cũng may là hai ngày nay anh nhẹ nhàng với cô, chứ nếu đều giống ngày đầu tiên thì cô xác định..có điều...

“Nhưng lỡ anh chuốc say tôi sau đó dụ dỗ tôi làm với anh rồi đổi thừa là tôi mời gọi anh thì sao?”

“Nếu tôi thực sự đã làm vậy thì em cũng đâu có bằng chứng buộc tội tôi. Mà chắc em không nhớ tôi đã nói những gì với em đâu nhỉ?” Edward trả lời tỉnh bơ.

Tom bị anh nói trúng tim đen nên cứng họng, chỉ có thể trừng mắt nhìn anh. Sau đó tức tối lấy một cái nĩa khác ghim miếng thịt thật sâu rồi đưa lên cắn mạnh một cái, ánh mắt vẫn lờ mờ anh như là đang dần mất.

“Vậy anh đã nói gì với tôi?”

“Không biết, em tự nhớ đi.” Tom lại bị anh chơi thêm một cú. Quá đau. Tom thua rồi, cô âm ức trút giận vào miếng thịt, nhai thật mạnh. Edward nhìn biểu hiện buồn cười của cô mà bật cười.

Anh cũng muốn nói thẳng ra là anh đã nói anh yêu cô nhưng nghĩ lại chọc cô thế này vui hơn. *Edward anh đúng là đồ đáng ghét mà!*

Lát sau ăn sáng xong thì Tom thấy Edward lấy ra một cái bánh bông lan chocolate:“Tom...”.

“Gì vậy?”

“Hôm qua tôi cũng say quá nên tôi lỡ... bên trong em hết rồi. Cái này là đèn bù nhé.” Edward vỗ mặt áy náy nói.

“Anh xem tôi là gì chứ....grrrr”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm, bánh này coi như bồi bổ cho em thôi. Tôi thực sự xin lỗi. Máy ngày tới sau mỗi bữa ăn tôi sẽ làm cho em một phần tráng miệng được không? Tôi sẽ bồi dưỡng bù cho em. Hơn nữa thuốc vẫn còn tác dụng mà em không cần phải uống nữa đâu. Nếu em có thai tôi sẽ chịu hết, em không cần lo đâu. Tom, Tôi thực sự xin lỗi em.”

Tom thật muốn nhào vào cắn xé anh nhưng cô kiềm chế lại, không nói nhiều nữa mà ngồi ăn bánh anh đưa. Dù sao thuốc tránh thai cũng có tác dụng đến ba ngày nên cô không phải uống thêm, nhưng mà cô có tin người quá không? Anh có đáng để cô tin tưởng không? Thôi kệ, ai bảo cô yêu anh quá làm gì. Loại bánh này làm Tom ngạc nhiên vì quá ngon.

“Cái này là anh vừa làm xong hả? Ngon quá!”

“Ừa, cảm ơn em.” Edward cười cười nhìn cô ăn bánh của mình ngon lành, ăn còn dính cả lên mặt. Edward nhìn không nhìn được mà bước lại gần Tom, cúi xuống đồng thời nâng mặt cô lên. Anh nhích lại gần nữa rồi môi anh chạm lên mặt cô, anh dùng lưỡi liếm mút vụn bánh dính xung quanh miệng Tom khiến cô cứng ngắc nhìn anh hành động thân mật.

Liếm xong Edward mặt đối mặt với Tom, một tay vẫn còn nâng cằm cô, anh nhìn vào mắt Tom rồi đặt một nụ hôn lên môi cô. Nụ hôn mềm mại ngọt ngào đến khi kết thúc vẫn còn làm Tom lưu luyến. Edward hôm nay sao lại dịu dàng như vậy? Anh...hôn cô? Đầu Tom như muốn nổ tung, anh cứ như thế này làm sao cô chịu nổi chứ? Quá mê người rồi.... nhưng ý nghĩa của nụ hôn đó là gì? Không biết là trêu cô hay là do anh muốn vậy? Hay có nguyên nhân gì khác?... Tom vẫn không thể nghĩ ra được.

Hai ngày tiếp theo trôi qua khá yên bình, thịt nạc còn khá nhiều nên Edward không cần phải đi săn thêm, anh ở nhà với Tom chăm sóc cho cô. Mấy vết bầm trên người Tom cũng đã mờ đi khá nhiều nhờ thuốc của chị cô. Hai ngày này Edward không có hành động nào quá đáng với Tom cả, cùng lắm chỉ là nựng má hay xoa đầu cô làm cô liên tưởng đến việc cô và anh sẽ yêu nhau.

Một tuần vậy mà trôi qua rất nhanh, đến lúc phải về nhà. Sáng ngày thứ 9 Tom ở nhà Edward, Rudy cùng Sandy đến đón em, Tom cảm thấy rất không cam tâm khi phải trở về nhưng nghĩ lại cô cũng đâu thể ở lại đây mãi. Vậy nên Tom buồn bã tạm biệt Edward bằng một cái ôm rồi mang đồ của mình cùng hai chị về nhà.

Edward đứng nhìn ba người đi khuất sâu vào khu rừng rồi mới quanh vào nhà, không biết còn có cơ hội gặp lại Tom không, cảm giác của anh lúc này là có một sự mất mát không thể nói rõ được, anh lại hoài nghi về cảm giác của mình dành cho cô, không rõ là thích hay chỉ là có cảm tình thôi.

Khi này chẳng hiểu suy nghĩ thế nào lại khiến anh hỏi Tom rằng có muốn một cái ôm tạm biệt không, vậy mà không ngờ cô bé lại đồng ý. Mà cũng phải thôi vì con bé thích anh mà, còn anh? Có thích cô bé không đây? Bản thân anh dạo này thật khó hiểu.

Căn nhà giờ đây cũng chỉ còn mỗi mình anh, cảm thấy thật trống trải. Một tuần rồi, ở đây luôn có hình dáng bé nhỏ của một cô gái khiến anh say đắm nhìn ngắm. Giờ cô gái ấy đã trở về nơi của cô, cũng chẳng có hứa hẹn gì. Edward cảm hối hận vì đã không hỏi cô về việc gặp lại nhau. Giờ cô như cơn gió, bất ngờ bước vào cuộc đời anh rồi nhanh chóng bay đi. Giá như anh có thể gặp lại cô một lần nữa, có lẽ lúc đó anh sẽ có thể trả lời cho cảm giác mơ hồ mông lung của mình.

Thôi nghĩ về Tom, Edward còn việc phải làm do sức ăn của Tom cũng không nhỏ nên thịt cũng gần hết trong chín ngày rồi. Cũng đến lúc cần đi săn rồi, mấy ngày nay ở nhà với cô bé anh cũng chỉ tập mấy bài thể dục như hít đất, nhảy cao hay chạy bộ, phần lớn thời gian thì trò chuyện cùng Tom, ngắm nhìn cô, cùng cô đi dạo quanh khu rừng, trao đổi những câu chuyện hay kiến thức với nhau,...v.v.. Rồi làm việc nhà, ra ngoài kiểm tra xem có thú dữ nào không, nếu có thì săn luôn, cũng kiếm được một số lớn tiền.

Tranh thủ trời còn sớm, Edward khóa cửa nhà, vác rìu với súng ra ngoài chặt củi rồi kiếm mồi luôn. Lấy lại hình tượng chàng thợ săn giỏi giang, Edward đi nhanh vào rừng với ánh mắt sắc bén.

Đi bộ sau nửa ngày, ba chị em cũng về đến làng rồi lên vào nhà. Mọi thứ đều thành công như kế hoạch, không ai phát hiện cả.

“Ba người làm gì ở đây?”

Các cô nàng đều giật mình trước câu hỏi bất thành lời sau khi mở tung cánh cửa của Toff.

“Bọn chị với Tom vừa đi dạo trong khu rừng về thôi.”

“Vậy à? Chuẩn bị nhanh đi, cô Lissa về rồi kìa, còn mang quà về cho mấy nàng đó. Qua nhà cô ấy chào hỏi một chút.”

“Wow. Ủ tụi này chuẩn bị rồi qua ngay đây, thảo nào hôm nay náo nhiệt thật.”

“Ừm nhanh đi. Em đi trước, anh đi trước nhen Tom. Dạo này em đầu đặn lên một chút thì phải, nhìn đáng yêu đấy.” Nói xong Toff cười một cái rồi rời khỏi nhà. Ruddy cùng Sandy nhìn cô nàng em út kia mỉm cười.

“Phải rồi, được người ta nuôi nấng đến vậy mà”

“Anh chàng đó cũng được quá chứ, nuôi con bé tốt thế này.”

“Chị cũng có anh hàng xóm nuôi rồi còn gì?”Tom bĩu môi nói lại Sandy khiến cô ngượng ngùng.

“Nói bậy bạ gì đó.”

“Rồi các cô gái, chuẩn bị gặp cô Lissa đi, nhớ cô ấy chết được.”

Tối đó nhà của người phụ nữ tên Lissa mà họ nhắc đến bỗng đông đúc ồn ào bất thường. Người trong làng thay nhau kéo đến chào hỏi và thăm cô sau khi cô quay trở lại đây. Nhìn qua cũng biết người ở đây kính trọng người phụ nữ đó đến mức nào.

Khi Tom cùng hai chị bước vào thì người cũng đã giảm bớt, cũng có thể nói họ đến trễ hơn mọi người, chỉ còn lưu lại những cụ già hay những người trung niên còn ngồi trò chuyện với Lissa ở giữa phòng.

“Chào buổi tối, cô Lissa.”

“Oh! Hey các cháu, lâu quá không gặp, ngồi đợi cô tí nhé.”

“Vâng ạ! Cô cứ nói chuyện cùng mấy bác đi, chúng cháu lên phòng trên nha.”

“Ừ ừ.”

Ba cô gái bước lên tầng lầu, gian phòng quen thuộc dần hiện ra, một phòng ngủ rộng rãi bằng gỗ cùng những thứ đồ linh tinh khác. Rudy bước đến bên khung cửa sổ ngắm nhìn ra ngoài, cảnh rừng cây rậm rạp dưới ánh trăng sáng làm cô say đắm nghĩ về ai đó, Sandy thì vội nhào ngay đến chiếc giường len màu đỏ sậm gần cửa sổ phía góc trái, Tom cũng đi theo ngồi lên giường, nhìn qua nhìn lại. Mọi vật vẫn nguyên chỗ, chẳng thay đổi, riêng sách và những vật linh tinh cô Lissa mang về thì nhiều hơn, chất thành đống ở giữa phòng. Tom cũng tò mò lắm, nhưng vẫn nên xin phép chủ nhân của mấy cuốn sách này trước khi lấy chúng. Cô ló đầu qua thanh chắn bên hông cầu thang nói vọng xuống dưới:

“Cô Lissa, cháu có thể xem mấy cuốn sách mới này được không?”

“Ồi..cứ tự nhiên đi cháu yêu. Người một nhà không mà!”

“Vâng, vậy cháu cảm ơn ạ, hi.”

Quay lại đống đồ giữa phòng, Tom hướng về đống sách được cột lại thành từng chồng, cô gỡ dây ra sau đó đọc từng tựa sách. Nào là Nàng và ta, Công chúa nhỏ, Tôi yêu em,...toàn tiểu thuyết tình yêu, chồng sách sau thì thuộc loại tri thức, cách mạng, còn có cả sách phẫu thuật, mấy sách về thiên văn học, văn học, toán học...v.v.. nói chung khá nhiều cái hay đủ để Tom thích thú.

Ngoài Edward thì Lissa và căn nhà của cô ấy cũng hấp dẫn Tom vô cùng, Lissa không khác gì mẹ thứ hai của Tom kể từ khi cô bảy tuổi. Nhớ lại Tom nghĩ thật may mắn vì lúc trước đã tìm thấy Lissa ngay bên khu rừng cấm ngoài vách thành của làng.

Vào một sớm ngày cuối hạ, đó là lần đầu tiên Tom được biết đến cánh cổng làng nhờ sự chỉ dẫn của cha - ông Hall, ông đưa những người con của mình đi xung quanh bức thành như núi bao quanh làng. Ông chỉ cho mấy cô cậu Lauren về những gì mà tổ tiên họ đã làm nên để bảo vệ tộc người sói, chỉ những lối đi khác, những khu vực nguy hiểm, khu vực cấm..... Tom đã đứng dừng lại ở đó, cô bé nhìn sâu vào bên trong khu rừng đen như mực. Chợt cô quay sang gọi anh cả:

“Leo! Anh đến đây được không? Em đã thấy gì đó, phía này.” Leo quay lại bước đến gần cô em nhỏ rồi nhìn theo hướng tay cô bé đang gơ ra chỉ vào trong khu rừng cấm.

“Ừ anh cũng cảm thấy có gì ở đó.”

“Có chuyện gì sao? Hai đứa?” Ông Hall thấy bọn họ dừng lại nhìn vào bên trong khu rừng thì ông cũng quay lại hỏi. Sau đó ông thốt lên:

“Có con người... mấy đứa lùi lại sau ta.”

“Thưa bố, hình như là bị thương rồi, con ngửi được mùi máu.”

“Ừ, ta cũng vậy, con ở lại với bọn nhỏ, ta ra đó xem sao.”

“Vâng, bố cẩn thận.” Hall cầm ngọn giáo đi về phía khu rừng cấm, vài phút sau trở lại mang theo một người bị thương trên vai.

“Cô ấy chết chưa?” Leo vội hỏi

“Sắp rồi.”

“Vậy bố mang theo làm gì? Bố muốn cứu cô ta sao?”

“Ừ.”

“Nhưng nếu sống cô ta sẽ biết bí mật của làng mình...”

“Cô ta có cái này.” Hall gơ lên sợi dây chuyền có mặt dấu ấn người sói. Dấu ấn chỉ có người ở tộc người sói mới có, nhưng vật này còn dát vàng....

“Về thôi, nhanh lên.” Ông vác cô gái trên vai phóng nhanh về làng, theo sau là mấy đứa nhỏ phóng theo.

“Dada giúp tôi, cứu lấy cô gái này” vừa nói Hall vừa đặt cô gái xuống bàn trong phòng thuốc của người đàn ông tên Dada. Ông ta bước vội từ cầu thang xuống về mặt còn ngái ngủ.

“Aoo....có chuyện gì?...”

“Trời đất, anh mang về cho tôi một con người à?”

“Cô ta có con dấu vàng, ông biết mà...” nhìn con dấu trên tay Hall khiến Dada như không thể tin được, ông lại nhìn cô gái sau đó xăng tay áo lên bắt đầu việc cứu thương cho cô gái. Tom cùng anh chị ngồi ở ngoài phòng khách nhà ông Dada chờ. Họ hầu hết đều nghe được cuộc trò chuyện ngắn ngủn bên trong phòng thuốc, Tom lại tò mò lên tiếng hỏi:

“Anh Leo, con dấu vàng là sao?”

“Đó là con dấu hoàng gia. Lúc trước bố có kể cho anh nghe hồi xưa ông nội có một người bạn rất thân, ông ta là vua của vùng Conust. Họ từng cùng nhau chiến đấu bảo vệ Conust và đổi lại là chúng ta có mảnh đất này, ông ta cho làng chúng ta những thứ mà nơi ông ta có để làng chúng ta phát triển và hưng thịnh hơn. Ông nội rất biết ơn và đã đưa cho ông ấy dấu ấn của chúng ta, xem ông ấy như người trong gia đình và nói nếu cần giúp điều gì thì cứ nói với bộ tộc chúng ta. Ông ta đã đem dát vàng con dấu ấy và cất đi cẩn thận. Về sau cả hai đều bận việc dẫn dắt thần dân của mình, nên họ không gặp nhau nữa. Giờ thì ông ta đã chết vì bị sát hại, mới vài tuần trước thôi. Ừ anh chỉ biết nhiều đó.”

...

Đến tối cô gái kia tỉnh lại trong cơn mê ám ảnh, cả người ướt đẫm mồ hôi.

“Cô gái trẻ, nước không?” Dada đưa ly nước đến trước mặt cô gái. Cô mở miệng ra thì thào: “Có! Làm ơn...”. Dada đỡ cô ngồi dậy uống nước.

Sau đó Hall bước vào với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Chào, tôi là Hall, tộc trưởng ở đây.”

“Ừm! Tôi là Lissa, con dâu của đức vua Jay, tôi có....sợi dây chuyền của tôi đâu?” Cô gái sờ lên cổ tìm kiếm sợi dây có dấu ấn.

“Nó đây, tôi biết rồi. Vậy cô xuất hiện ở đây làm gì?” Hall chỉ lên sợi dây chuyền có con dấu vàng trên bàn gần đó.

“Đức vua đã chết, người kế vị là chồng tôi cũng... vừa bị giết hôm kia, tôi cần anh giúp.” Đôi mắt Lissa vô hồn nhìn về phía Hall nói với giọng tuyệt vọng.

“Tôi biết, vậy cô cần gì?”

“Tôi cần một nơi ở, tôi muốn đưa cháu nội của đức vua trở về ngai vàng. Anh có thể cho tôi ẩn náu một thời gian không? Tôi cần lên kế hoạch và chuẩn bị.”

“Cho tôi lý do để tin tưởng cô.”

“Đây, đọc đi, là của ngài Jay.” Lissa lấy ra một lá thư được đóng mộc sáp đỏ đưa cho Hall, ông lật ra phía sau, là gửi cho tộc trưởng đời trước.

“Bố!” Hall bước vào phòng họp, nơi đó còn có một lão già - người mà ông Hall gọi “bố”.

“Tin mới đây.” Hall đưa cho lão bức thư để lão mở ra.

Phin thân mến.

Tôi chẳng biết mình còn sống được bao lâu, đứa con trai duy nhất của tôi đã sắp chết dưới tay lũ khốn đó, giờ sẽ là tôi. Tôi muốn gửi đứa con dâu và cháu trai của tôi đến nơi ông, xin hãy bảo vệ chúng. Cảm ơn ông, bạn tốt ạ.

Loris Baron

“Đứa trẻ đó đâu?” Phin ngẩng đầu lên hỏi nghiêm nghị: “đưa cô gái vào đây.” Sau khi Lissa được đỡ vào trong, Phin lại gấp gấp hỏi:

“Nói ta biết đứa bé kia đâu.”

“Tôi đã để nó ở lại với thân phận thường dân.”

“Như vậy rất nguy hiểm, mang nó trở về đây.”

“Không, tôi muốn thằng bé phải được phát triển bình thường như bao đứa trẻ khác. Xin ông, hãy để nó ở đó, có người sẽ bảo vệ nó.”

“Cô điên à? Nó là dòng dõi duy nhất còn sót lại, để nó một mình ở ngoài đó nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao hả? Mang nó về đây, để làng này bảo vệ nó, sẽ không còn nguy hiểm nào nữa....”

“Không là không. Tôi sẽ không mang thằng bé về đây. Để nó ở ngoài đó nó mới có thể trưởng thành, hơn nữa nó vẫn còn chưa biết bản thân nó là hoàng tộc. Nếu bảo vệ nó sẽ ỷ lại vào tôi và vào cái làng này, tôi cần phải cho nó sống ở đó để nó tự trưởng thành.”

“Không không. Rồi sau này nó sẽ ra sao chứ? Ta không an tâm.”

“Tôi sẽ đưa nó lên ngai vàng trở lại khi thời cơ đến, cho đến lúc đó nó cần phải học cách tự bảo vệ mình trước, để nó sống như một thường dân cho nó thấy được cuộc sống của đất nước này có gì là sai trái để khi lên ngôi nó mới có thể làm một vị vua tốt, lo cho đời sống của người dân....tôi tin quyết định của mình là đúng.”

“Haiz... được thôi nhưng với điều kiện. Nó phải sống đến khi đó... nếu không ta sẽ giết cô.”

“Tôi cam đoan thằng bé sẽ sống tốt và khỏe mạnh.”

“Vây đi..”

Lissa được ở lại làng, họ cho cô ở trong một ngôi nhà giữa làng. Lũ trẻ ở đó rất thích cô nhưng chúng luôn bị các bậc cha mẹ ngăn cản tiếp xúc vì cô là con người, họ sợ cô ảnh hưởng xấu đến bọn trẻ. Riêng tụi nhỏ nhà Lauren, đặc biệt là Tom rất say mê những điều Lissa kể và dạy. Cô bé luôn bám lấy Lissa như sam, quần quýt ở nhà cô cả ngày vì có rất nhiều đồ lạ mà cô bé chưa từng thấy qua. Tiếp xúc với Lissa như tiếp xúc với một thế giới rộng lớn bao la, có vô số điều để Tom học hỏi....

Mỗi lần Lissa đi ra ngoài sang các vùng khác của con người đều mang về mấy thứ hay ho khiến Tom thích thú không thôi. Cô cũng thích cô bé, thật đáng yêu lại còn ham học hỏi, nhìn cô bé cô lại nhớ đến đứa con trai yêu quý của mình. Cứ như vậy Lissa như người mẹ thứ hai, người bạn thân của Tom đến bây giờ. Cũng nhờ học hỏi ở Lissa nên Tom mới có được sự thông minh hiểu biết nhiều được mọi người kính nể.

11. Chương 11: Trò Chuyện

“Chà, cũng được 11 năm kể từ khi cô ấy sống ở đây rồi nhỉ.” Rudy vẫn còn đang ngắm trời đêm, nói. Nghe vậy Sandy gật đầu: “Ừm, có cô ấy ở đây thích thật, coi con Tom kìa, khoái lắm, lần nào cô Lissa đi xa cũng mang cả đồng đồ nó thích về.”

“Mấy chị không thích hay sao? Có tiểu thuyết tình yêu này.”

“Ồ! Được đó, đưa chị coi với.” Rudy chạy lại ngồi trước đồng đồ với Tom. Sandy vẫn còn lười nhác nằm dài trên giường ngâm nga điệu gì đó.

“Các cô gái. Lâu quá không gặp. Cô nhớ mấy đứa quá.”

“Chào buổi tối. Mmm chúng cháu cũng nhớ cô.” Tom lên tiếng. Lissa từ bậc thang đi lên, bước lại ôm từng người trong ba chị em.

“À mấy đứa phụ cô dọn cái bãi này nhé. Lần này cô mua hơi nhiều.”

“Vâng.”

“Sao rồi? Mấy tháng nay cô đi vắng thì có chuyện gì đáng nói không nào?”

“Chẳng có gì đâu ạ, ngoài việc con Tom có bạn trai rồi. Còn rất đẹp trai và phong độ nữa. Cô nhìn đi, anh ta cho nó ăn riết mới đầy đặn được như vậy đây.”

“Sao cơ? Thật không?”

“Thật mà.”

“Chị này.” Tom đỏ mặt bừng bừng.

“Không phải sao? Chị thế nào?” Sandy chọc ghẹo Tom.

“Ôi đáng yêu quá đi.” Vừa dọn đồ, bọn họ vừa trò chuyện cùng nhau. Mãi cũng xong, Lissa lại hỏi Tom:

“Kể cô nghe về chàng trai của cháu nào. Có đẹp trai cao to không?”

“Có ạ. Anh ấy....hoàn hảo. Anh ấy rất tài giỏi...”

“Làm gì có ai hoàn hảo cơ chứ ” Sandy bĩu môi.

“Có chứ. Khi yêu rồi thì trong mắt mình người ta luôn hoàn hảo, em không biết gì hết, yêu đi rồi em sẽ thấy.” Rudy nói móc lại.

“Em biết chị biết yêu rồi.”

“Ồ! Mấy đứa này lớn hết rồi. Tom nè, hai đứa được bao lâu rồi?”

“Mới đây thôi ạ, nhưng chúng cháu chỉ là...”

“Nó yêu đơn phương đó cô Lissa.”

“Hả? Tom đáng yêu hoạt bát, lại còn giỏi giang như vậy mà sao lại yêu đơn phương người ta? Nhưng nếu cháu yêu đơn phương vậy làm sao người ta cho cháu ăn đến đầy đặn ra thể này được?”

“Chuyện khó nói lắm ạ.”

“À. Không sao, nhưng nếu vậy thì cô sẽ cố vũ cháu hết mình. Cố lên con gái.”

“Vâng cháu cảm ơn cô ạ.”

“Vậy chàng trai đó trong làng của chúng ta hả?”

“Cháu....”

“Nó yêu một anh chàng con người đấy ạ. Và anh ta còn là một thợ săn...” Sandy lém lỉnh nói cắt lời của Tom.

“Ôi thánh thần ơi...” Tom còn tưởng Lissa sẽ trách và cấm mình nhưng...

“Thật là lời cuốn nha. Ôi chuyện tình của một cô bé người sói và một chàng trai thợ săn sao? Cô nghĩ cô nên viết một cuốn tiểu thuyết về đề tài này. Thế nào cũng bán chạy cho xem. Nào nào, Tom yêu dấu của cô, cháu nói tiếp về chuyện tình của mình đi nào.” Lissa dờ ra bộ mặt lãng mạn nói thuyên thuyên về tình yêu.

“Cô sẽ không cấm cản cháu sao?”

“Ôi cháu yêu sao ta lại cấm chứ? Chuyện tình đẹp như thế mà.”

“Nhưng làm sao mà một con sói có thể yêu một con người chứ, mọi người sẽ không đồng ý, cháu không nghĩ là chuyện tình cảm của cháu sẽ được mọi người chấp nhận.”

“Vậy tại sao cháu còn theo yêu anh ta?”

“Cháu... Cháu không thể ngăn cản được những cảm xúc ấy.”

“Vậy thì cháu cứ nên để nó xảy ra tự nhiên đi. Cô hỏi nè, vậy cháu nghĩ ở đâu ra bộ tộc người sói của cháu hả? Người sói đấy! Người... Sói...”

“Cháu biết nhưng...”

“Nghe cô nói này, chuyện tình yêu là chuyện đẹp đẽ nhất trên đời, nó có thể xảy ra bất kì giống loài nào hay bất kì trường hợp nào. Một khi đã là tình yêu thật sự thì nó đều rất đẹp. Hơn nữa cháu không nghĩ tình yêu khác loài thì sẽ rất kích thích sao?”

“Có ạ.”

“Vậy thì cháu buồn phiền gì nữa, đến được với nhau thì cứ đến thôi. Cô và các chị luôn là đồng đội của cháu mà. Bọn cô sẽ cổ vũ cho cháu.”

“Cháu... Cháu cảm ơn cô ạ.” Tom cảm động đến rưng rưng nước mắt ôm chầm lấy Lissa.

“Ôi cháu yêu. Sẽ ổn thôi mà.” Lissa vuốt đầu Tom. Một lúc sau Tom cũng buông Lissa ra ngồi lại bình thường. Lissa lại tiếp tục tò mò về câu chuyện tình yêu kia.

“Thế hai đứa dạo này tiến triển sao rồi?”

“Dạ... Chúng cháu...”

“Ăn nhau rồi...” Sandy nằm trên giường cười gian. Rudy không nói gì nhưng cũng cười gian như cô em song sinh của mình.

“Hả?”

“Sandy! Chị đừng nói nữa mà.” Tom đỏ ửng mặt trách bà chị lảm chuyện kia.

“Có gì đâu nào? Em cũng 18 tuổi rồi, đây là chuyện hết sức bình thường. Cũng nên kể cho cô Lissa và tụi chị nghe một chút đi chứ. Đều là đồng bọn mà ngại cái gì. Hehe.”

“Chị... Chị...” Tom ngượng chín cả mặt không thốt nên lời.

“Thôi nào Sandy đừng chọc em nữa để con bé tự khai nào.” Tom không ngờ cô Lissa lại cùng đội với hai bà chị đáng ghét kia. Đúng là ý đồng hiệp yếu mà.

“Chuyện đó.... Đều là do chị Rudy. Cháu không có làm gì cả.”

“Là sao? Chuyện tình cảm của cháu liên quan gì tới Rudy?”

“Chị ấy đưa cháu thuốc... Tình được...”

“Ồ... Thế là cháu dùng nó và...”

“Không phải... Không có.. Cháu... Thật ra thì... Cháu có dùng ạ nhưng... Cháu không biết đó là tình được... Cháu thề... Cháu...”

“Thôi để cháu kể cho cô nghe ạ. Để con Tom kể chắc đến sáng cũng chưa xong. Chuyện là cháu cùng Sandy phát hiện Tom có hành động lạ. Sau khi điều tra ra thì mới biết nó đã lên tui cháu và mọi người ra ngoài để đi gặp anh chàng kia. Cháu khuyên nó không nên đi như vậy bởi vì rất nguy hiểm nhưng nó không nghe. Cháu tính cấm túc nó rồi nhưng nghĩ lại nó cũng đã đến tuổi trưởng thành, biết yêu rồi cũng không nên cản. Thế là cháu cùng Sandy quyết định giúp nó. Cháu nhờ lão Dada làm một lọ thuốc trị thương và một lọ thuốc mê cho con Tom để phòng nó đi đường lỡ gặp chuyện không may thì cũng có cái để ứng phó. Nhưng lão già đáng trí đó lại đưa nhầm lọ tình được thay vì lọ thuốc mê cho cháu. Thế là cháu đưa con Tom mang theo vào rừng đi gặp anh chàng đó...”

“Đang hay, cháu kể tiếp đi.”

“... Điều cháu lo cuối cùng cũng xảy ra. Con Tom nó đập trúng bẫy do anh chàng đó đặt ra luôn. Mà trên bẫy lại có thuốc mê, cũng may là nó lếch được đến một cái hang rồi sử dụng lọ thuốc trị thương của cháu đưa nên mới có thể giấu đi tai và đuôi. Cái rồi chẳng biết làm sao anh chàng đó tình cờ gặp được con bé trong tình trạng hôn mê. Anh ta cởi áo ra mặc vào cho nó xong vác nó về luôn.”

“Chà... Có duyên thật. Tiếp đi tiếp đi cháu.”

“Sau đó anh ta xử lý vết thương cho con bé rồi đắp chăn cho nó, lúc nó tỉnh dậy thấy anh ta đang cởi trần mà nó lại nằm trên giường nên nó nghĩ anh ta sắp làm gì nó. Nó hoảng quá nên lấy lọ thuốc mà cháu nói là gây hôn mê ra sử dụng. Nó chọi cả hủ vào mặt anh ta rồi nín thở nên chỉ có anh ta bị dính thuốc...”

“Rồi...”

“Cháu nói cô nghe anh ta rất cao lớn, gần 1mét 9 ấy. Vậy mà còn có cơ bắp rồi bụng 6 múi. Nói chung thân hình tuyệt đẹp, tuyệt vời nhưng so với con Tom thì chênh lệch rất là lớn. Chưa nói đến anh ta là thợ săn nữa thì khỏe mạnh cỡ nào. Còn con Tom thì lại nhỏ bé mà còn yếu ớt nữa...”

“Ôi trời.... Cô hồi hộp quá. Chuyện tình này thật là đặc biệt... Cô thích thể loại này lắm, tên đàn ông cao to còn cô gái thì nhỏ bé.... Cháu kể tiếp đi đang hay mà.”

“Chuyện tiếp theo anh ta nhai nuốt con bé thế nào thì cháu không biết. Cháu chỉ biết sau đó chúng cháu tìm được nó nằm trong nhà anh ta thì chúng cháu cứ tưởng nó chết rồi. Cảnh tượng đó vẫn còn khiến cháu khiếp đảm đến bây giờ. Nó như là một vụ cưỡng dâm luôn vậy. Cô biết không, khi cháu đến ấy đập vào mắt cháu là chiếc áo trắng bị xé rách như giẻ lau quảng trên sàn nhà mà cháu nghĩ đó là chiếc áo anh ta cho nó mặc đỡ để che đi cơ thể trần như nhộng của nó. Tiếp theo là đến khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt sưng

của con bé cùng với mấy dấu hôn trên mặt. Lúc nó ngồi dậy thì nói không ra tiếng, cổ nó cũng đầy dấu hôn, cổ tay nó lại có dấu của dây trói. Nó ôm bụng khóc quá trời...” nghe chị kể lại đến đây Tom chỉ muốn đào một cái lỗ rồi chui xuống đó trốn thôi, cô ở đây sẽ ngượng đến chết mất.

“Trời đất.... Làm sao mà dữ vậy?”

“Cháu nói rồi mà, tên đàn ông đó đã cao to khỏe mạnh như vậy mà lại còn trúng tình được. Con Tom nó còn sống đúng là kì tích đó. Haiz... Nhắc lại cháu cảm thấy cháu có lỗi với con bé thật...”

“Thôi nào chuyện cũng qua rồi. Nhưng nếu đổi lại là cô, cô sẽ tình nguyện để người cô yêu làm vậy nếu anh ta cũng yêu cô.” chợt nhớ ra cái gì đó Lissa lại quay sang Tom hỏi: “Vậy anh ta có thích cháu không?”

“Cháu không biết. Anh ta chỉ mới biết cháu khi cháu ở dạng con người thôi mà làm sao thích liền được. Nhưng anh ta có nói cháu là cô gái đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh ta như vậy. Cháu cũng cảm thấy anh ta không có vẻ ghét cháu. Nên cháu nghĩ có lẽ là sẽ có cơ hội thôi.”

“Ôi vậy là tốt rồi...”

“Vội lại.... Anh ta còn nói.. Hôm đó cũng là lần đầu tiên của anh ta...”

“Hả? Cái gì????” cả ba người kia đều đồng thanh đến giật mình. Chuyện này lạ lắm hay sao?

“Có chuyện gì sao?”

“Anh ta vẫn còn trinh đến tận hôm đó à? Anh ta bao nhiêu tuổi rồi?” Sandy khuôn mặt vẫn như không thể tin được.

“Theo em nhớ thì anh ấy đã 23 rồi ”

“Trời ạ một người đàn ông có thể giữ trinh tiết đến năm 23 tuổi sao? Em biết không bọn con trai ở cái làng này ấy... Mười mấy tuổi bọn hần đều đã làm chuyện đó rồi. Con người có khi còn hơn vậy nữa.....” Rudy cũng hơi choáng váng.

“Không... Chuyện này cũng có thể xảy ra nhưng cô không tin một người đàn ông hoàn hảo tài hoa như vậy lại có thể giữ trinh tiết của mình đến 23 tuổi. Huống chi anh ta còn làm con bé Tom như bị cưỡng dâm thể kia. Thực sự là niềm ao ước của bao cô gái...”

“Bởi vì anh ta không có bạn gái. Anh ta nói trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương mà anh ta chỉ quan tâm đến công việc và kiến thức thôi. Còn việc anh ta biết làm chuyện đó là vì ở trong hội chợ săn của anh ta, mấy ông chủ cũng có nói qua rất nhiều về chuyện đó nên anh ta mới biết. Nhưng hôm đó mới là lần đầu anh ta thực hành...” Tom giải thích.

“Sao em biết rõ quá vậy?”

“Vì... Bởi vì em cũng thắc mắc như cô Lissa và mấy chị vậy nên em cũng đã hỏi anh ta về mấy chuyện đó nên em mới biết.”

“Cũng có lí... Nhưng mà nếu thật sự là vậy thì tốt quá rồi. Anh ta có lẽ sẽ để ý đến cháu nhiều hơn vì cháu là cô gái đầu tiên của anh ta mà đúng không? Nên cháu yên tâm đi, chỉ cần có thời gian, cháu và anh ta sẽ đến được với nhau thôi.”

“Vâng ạ, cháu cảm ơn cô..” Tom vui vẻ hẳn lên.

Một đêm trò chuyện dài giữa những cô gái cũng trôi qua nhanh chóng. Sáng hôm sau Lissa lại bận giao dịch với mấy người trong làng, vậy nên Tom cũng không làm phiền, Thomas thì mất dạng cả mấy ngày nay, chẳng biết cậu ta đi đâu, làm gì. Tom chán nản lại lấy mấy cuốn sách vừa mượn của cô Lissa ra đọc. Rồi làm việc nhà, nghỉ ngơi.... mấy ngày tiếp theo cũng diễn ra như vậy nhưng Tom lại nhớ đến Edward, không biết dạo này anh thế nào rồi. Tom nghĩ muốn gặp anh lần nữa, vậy nên cô quyết định ngày mai sẽ đi gặp anh. Cô Lissa cũng đã ủng hộ Tom, vậy thì cô phải tìm cơ hội để bồi dưỡng tình cảm với anh thêm.

Không nghĩ nhiều, hôm sau sáng sớm khi mặt trời còn chưa ló dạng. Tom lại rón rén trốn ra ngoài, lần này may mắn là hai chị không phát hiện và cũng không ai biết. Tom nhanh chóng đeo cái túi, hóa sói phóng nhanh vào rừng chạy về phía nhà bà của Edward. Lần này Tom cẩn thận hơn với đám bầy trong rừng nên may mắn là cô chẳng đập trúng cái nào cả.

Trời lúc này đã sáng hẳn, Tom cũng đã tới nơi, Tom trốn vào một bụi cỏ lớn để hóa lại hình người rồi mặc quần áo xinh xắn mà cô đã chuẩn bị vào. Xong cô bước đến trước cửa nhà của người ấy, tim đập rộn ràng, mặt thì đỏ cả lên, tay chân luống cuống không biết phải làm sao. Đợi một hồi giữ được bình tĩnh rồi thì cô ngáp ngừng giơ tay lên gõ vào cửa hai cái nhẹ nhàng. Và đợi... anh ấy sắp ra mở cửa rồi.... Tom hồi hộp đến muốn hét lên thật to nhưng cô nén lại, chỉ để tim đập thình thình thay cho tiếng hét của mình.

Nhưng mãi một lúc sau cô chẳng thấy ai ra mở cửa cả, tưởng mình gõ nhẹ quá nên Edward không nghe thấy, cô lại gõ ba bốn cái nữa mạnh hơn nhưng rồi cũng vậy. Hình như anh đi ra ngoài rồi.... thôi thì ngồi đây đợi vậy. Tom xoay người định bước ngồi xuống bậc thềm thì cánh cửa mở ra bất ngờ khiến Tom xoay người lại, cô bắt gặp một hình dáng quen thuộc mà bấy giờ cô đã mong chờ.

“Xin chào, ai vậy?”

Edward trong chiếc khăn tắm trùm trên đầu với mái tóc còn ướt nhẹ, anh vẫn mặc chiếc quần tùm màu đen đó và để lưng trần. Vẫn khuôn mặt làm say lòng người ấy, anh nhìn cô ngạc nhiên khiến cô không biết phải làm thế nào cho phải. Cả hai nhìn nhau bất động một lúc rồi rốt cục Tom vụng về thốt ra được một câu:” C..ch..chào anh...Edward.” sau đó ngay lập tức Edward tiến nhanh đến ôm Tom vào lòng.

“Ừm...Ed...Edward anh sao vậy!!??” Tom khều khều bắp tay rắn chắc của anh.

“Không có gì... chỉ là.. một lúc nữa thôi.” Edward thì thầm... Tom cũng không nói gì nữa, đứng im cho anh ôm. Anh nhớ cô chết đi được, lại không có cách nào liên lạc với cô, địa chỉ nhà cũng không có. Sợ rằng nếu cô không tới, anh sẽ dùng khoảng thời gian kia để lục tung cả cánh rừng này lên mà tìm cô.

Một lát sau Edward thả cô ra, bàn tay ấm áp đặt lên khuôn mặt Tom, anh ngẩng nhìn cô. Tom hơi mất tự nhiên, hành động của Edward khiến cô ngượng ngùng.

“Xin lỗi, tại tôi chỉ muốn ôm em thôi. Hôm nay đến sớm vậy? Vào trong đi, em đã ăn gì chưa?” Vừa nói anh vừa đẩy cửa đi vào trong rồi để Tom vào.

“Cám ơn anh, tôi chưa.”

“Vậy em ngồi chơi chút đi, để tôi đi nấu bữa sáng.”

“Vậy để tôi giúp.” Tom bỏ túi đồ trên ghế đệm ở phòng khách rồi đi theo Edward xuống bếp.

“Thôi không cần đâu.”

“Nếu không tôi sẽ không ăn đâu.”

“Thôi được rồi, tôi chịu thua em.”

Bữa ăn sáng được xử lý nhanh chóng xong cả hai cùng dọn dẹp. Edward hỏi Tom:

“Vậy hôm nay em đến đây để làm gì?”

“Ồm! Tôi chưa nghĩ tới việc này.”

“Có phải do nhớ tôi quá không?”

“Không! Tại vì ở nhà chán quá nên tôi tới đây chơi thôi.”

“Chơi cái gì ở đây? Có gì đâu mà chơi?”

“Kệ tôi.”

“Pfff..” Edward phì cười, cô nhỏ nhắn đáng yêu như vậy. Rõ ràng là muốn gặp anh nên mới đến đây vậy mà lại không dám nói ra. Dọn dẹp xong anh đứng dựa vào bàn nói tiếp.

“Vậy hôm nay em muốn chơi gì ở đây? Muốn chơi với tôi à?”

“Gì chứ....tôi..tôi không có...tôi..” chơi với anh ta sao? Chơi....?đầu óc của cô không phải thuộc dạng ngây thơ tất nhiên sẽ liên tưởng đến những thứ khác. Edward chọc ghẹo khiến Tom đỏ mặt hơn, nói lắp ba lắp bắp.

“Sao?”

“Thật ra tôi chỉ muốn đến để gặp anh....” bị ép quá khiến Tom cúi mặt xuống ngại ngùng nói.

“Nói sớm có phải tốt hơn không? Vậy giờ em gặp tôi xong rồi làm gì nữa?”

“Tôi không biết.”

“Vậy em ở đây được đến khi nào?”

“Chiều....”

“Có muốn đi dạo trong rừng không?”

“Ừm! Cũng được.”

Hai người đi dạo trong rừng, đi cùng Edward khiến Tom hồi hộp không thôi, cô cứ không được thoải mái. Tim đập như đánh trống.

“Sao vậy? Em không khỏe sao? Có cần tôi giúp gì không?” Edward đi dạo thì mặc thêm một cái áo vải tay dài xăng lên màu trắng. Anh thấy cô không được tự nhiên thì hỏi han.

“Không có, tôi bình thường mà.”

“Vậy sao?”

“Ừm mà đi dạo thì anh mang súng theo làm gì?”

“Nhớ có thú dữ thì sao? Ở đây cũng là rừng mà.”

“À! Đi với anh an toàn thật.” Nghe Tom nói vậy Edward cười mỉm.

“Này đừng đi bên đó, có bẫy! Mà em đến đây được cũng hay thật, tôi đặt bẫy khó thấy vậy mà.”

“Ý anh là gì đây? Anh đặt bẫy trong rừng chứ đâu có đặt ở đường mòn..” Tom lườm anh một cái.

“Thông minh đấy. Nhưng mà vẫn chưa cao được tí nào nhỉ?”

“Tôi hết cao được 3 - 4 năm rồi. Được chưa?”

“Ừ ừ. Đồ lùn.”

“Gì hả?”

“Không có gì, mình đi tiếp thôi.”

“Hừm...”

“Này! Tôi thực sự nhớ em đấy.”

“Vây.. vậy sao?”

“Ừm, nếu hôm nay em không đến tôi sẽ vẫn cứ nghĩ là em ăn tôi xong rồi chùi mép bỏ đi đấy.”

“Này... anh nghĩ tôi giống tiểu nhân lắm sao? Mà lẽ ra tôi mới phải là người có suy nghĩ như vậy chứ nhỉ?”

“Biết đâu là vậy. Ai bảo em đột ngột xuất hiện, lấy đi trình tiết của tôi, còn ăn ngủ ở nhà tôi cả tuần rồi sau đó đi biệt tăm biệt tích.”

“Này, làm như anh uất ức lắm vậy. Tôi cũng bị anh ức hiếp đó thôi. Tôi cũng có biết làm cách nào để liên lạc với anh đâu...ừm” Edward cứ thích làm cô bị bất ngờ. Đột nhiên đang nói lại bị anh hôn cuồng nhiệt, nồng nàn. Không biết Tom thì thế nào nhưng Edward thì gửi biết bao nhiêu là nhớ nhung của anh vào nụ hôn ấy.

“Ừm.. Edward anh...ừm..”

Anh dẫn cô vào gốc cây to lớn, khom xuống hai tay xốc đùi cô lên đặt lên hông mình. Bị anh làm cho mê muội, Tom cũng phối hợp theo hai tay bám lên vai anh để anh bế xốc lên tựa lưng cô vào thân cây. Cả hai hôn cuồng nhiệt một lúc rồi từ từ nhả môi nhau ra.

Đi dạo trò chuyện một lát cũng đến trưa, bọn họ trở về ngôi nhà trong rừng dùng bữa trưa, nghỉ ngơi một lát. Sau đó anh làm việc nhà, cô cũng phụ một chút. Nhìn Tom như đứa con nít đi vòng vòng trong nhà làm Edward cũng thấy vui hẳn lên, không như mấy ngày trước, ngôi nhà thiếu vắng cô thấy buồn đi vài phần.

“Thật ra lần trước lúc em về tôi cũng quên mất hỏi em nếu em có quay lại đây, mấy ngày nay tôi thật sự nhớ em. Em lần sau có đến đây nữa không?”

“Tôi nghĩ là có.” Tom nhìn anh, nói

“Chọn ngày đi, tôi sẽ đón em ở một đoạn đường.”

“Chi vậy, thôi không cần đâu.”

“Tôi không muốn em phải đi một mình đến đây vào lúc trời còn tối như thế nữa.”

“Thì tôi đi trễ một chút.”

“Tôi vẫn muốn đón em.”

“Nhưng nếu ngày đó tôi đột ngột gặp chuyện rắc rối, không đến được thì làm sao báo cho anh biết? Chẳng lẽ anh cứ đợi như vậy?”

“Có sao đâu. Nếu em lo cho tôi thì cho tôi biết nhà đi, tôi tới nhà mang em đi luôn cho tiện. Đùa thôi. Tôi cho em xem thứ này.” Edward ngược lên chu môi ra huyết một tiếng. Một lát sau một con chim bay từ cửa sổ vào, Edward đưa tay ra cho nó đậu lên.

“Đây là bồ câu, một loại chim có khả năng đưa thư. Tôi mua nó vào tháng trước, nó được huấn luyện rồi nên giờ chỉ cần thực hành thôi.”

“Được sao? Lúc trước tôi cũng có nghe về bồ câu đưa thư nhưng chưa thấy qua bao giờ ”

“Ừ! Bây giờ cũng chiều rồi đây, em khi nào về thì nói tôi biết.”

“Tôi nghĩ là bây giờ tôi sẽ về.”

“Được rồi, vậy em mang theo con chim này về nhà, rồi viết thư cho tôi bỏ vào trong cái ống nhỏ ở chân nó này. Sau đó em thả nó đi, nó sẽ biết đường quay về đây.”

“Vâng, tiện thật.”

“Giờ cho phép tôi tiễn em một đoạn nhé.”

“A! Tôi tôi...”

“Sao?”

“À không có gì, vậy chúng ta đi thôi.” Tom định nói rằng cô định hóa sói đi cho nhanh nhưng thôi. Được chàng đẹp trai tiễn đi như vậy cũng được. Bất quá anh ấy tiễn xong thì mình tìm bụi nào đó rồi hóa sói chạy về thôi. Nghĩ vậy Tom đồng ý với anh luôn.

Trên đường đi Edward lại hỏi Tom: “Em một mình đến đây cũng gan thật, tôi lại thắc mắc rằng sau những gì tôi đã làm với em thì em vẫn không cảnh giác gì mấy nhỉ?”

“Cảnh giác sao, tôi có mà...” nói chưa hết Edward đột nhiên cúi người về phía Tom làm cô giật mình rút cổ lại, Edward thì càng ngày càng tiến về phía cô khiến cô lùi lùi lại...kết quả là đập trúng một cục sỏi to tròn làm cô trượt chân.

“Ed..Edward anh làm gì....áa..” may là Edward nắm cô lại ôm vào lòng.

“Thấy chưa? Chẳng cảnh giác tí nào.”

Tom tim đập thành thạch bị Edward ôm vào lòng, đến nỗi anh cũng cảm nhận được nhịp tim của cô.

“Edward bỏ..bỏ tôi ra.” Tom hoàn hồn lại, nói.

“Ồ xin lỗi, tôi định chọc em chút thôi, xin lỗi.”

“Ừm không sao, anh...tôi..chúng ta đi tiếp thôi.”

“Ừ.” Edward cười cười, vẻ mặt mãn nguyện đi tiếp cùng Tom.

“Tới đây thôi nhé, anh không cần phải tiễn tôi nữa đâu.”

“Em tự về được không, còn xa không?”

“Được mà. Cũng sắp tới rồi, nếu để người trong làng thấy thì sẽ không hay...”

“Ừ, vậy em đi cẩn thận nhé, bồ câu đây. Nhớ viết thư cho tôi.”

“Vâng, vậy chào anh.”

“Ừ, chào em.” Tom mỉm cười quay lại đi tiếp, còn Edward vẫn đứng đó nhìn theo Tom một lúc nữa thì anh mới quay về. Giờ trong lòng cô lại nở hoa sung sướng quá trời.

Tối đó sau khi dùng bữa xong, Tom lén lút chui lên phòng viết thư cho Edward. Từng dòng từng chữ ngay hàng, nét thanh đậm hiện lên theo nét bút uyển chuyển của Tom.

Gửi Edward.

Tôi có dự định sẽ đến nhà anh vào thứ bảy tuần này, chuẩn bị nhé, 5 giờ ở nơi đã hẹn. Nếu có gì bất trắc tôi sẽ báo cho anh. Cảm ơn vì ngày hôm nay, tôi vui lắm. Chúc anh ngủ ngon.

Tom

Viết xong Tom lập tức cuộn nó lại rồi nhét vào ống ngay chân con bồ câu. Vì sợ mọi người thấy nên cô leo lên tận mái nhà mới dám thả chim bồ câu đi. Trong lòng Tom hồi hộp không thôi, kèm theo chút vui sướng cùng hưng phấn. Cô trở về phòng, chui lên giường đọc sách, vừa đọc mà vừa nghĩ đến cảnh Edward sẽ đọc được thư của cô, cô lại thấy vui sướng. Một lát sau từ cửa sổ lọt vào trong một cái gì đó khiến Tom giật mình nhìn ra phía cái thứ vừa nãy bay vào.

Là con bồ câu lúc nãy, sao nó lại quay về đây? Lạc đường sao? Trời ạ.... nhưng mà khoan, trong ống thư là một tờ giấy khác màu vàng. Giấy của cô là màu hơi hồng mà. Tom rút tờ giấy đó ra xem.

12. Chương 12: Thư Tình

Tom, tôi nhận được thư của em rồi, chữ đẹp lắm. Thứ bảy tuần này sẽ đón em trên đường lúc này tôi tiễn em, nhớ ra đó nhé! Giờ thì em giữ chim bồ câu đi, có gì bất trắc thì dùng nó báo tôi. Hôm nay nhờ có em, tôi rất vui, cảm ơn em. Chúc em ngủ ngon.

Edward

Đây là chữ viết của Edward sao? Ôi Tom sướng điên lên, tay cô run run cầm lá thư đọc đi đọc lại, rồi cô để nó xuống nệm, tót xuống giường nhảy nhót, úp mặt vào gối hét lên. Tom vui chết được, lần đầu cô cảm thấy hạnh phúc đến vậy, được người mình thích chúc ngủ ngon, cảm giác thật tuyệt. Tom lấy hộp ký ức ra xếp bức thư lại cẩn thận rồi bỏ vào đó, trước khi xếp lại cô còn đọc một lần nữa rồi cười tít mắt. Sau đó Tom cất cái hộp đi. Cô nằm lên giường rồi không sao ngủ được vì mãi nghĩ đến anh.

Nhưng vì sao thư lại gửi nhanh đến vậy nhỉ? Cô cứ tưởng gửi cỡ nửa ngày mới đến nơi.... Chắc do nơi cô với anh cũng không xa lắm, cùng một cánh rừng mà. Hay là do loài chim bay nhanh nhỉ? Tom nằm lẩn qua lẩn lại cả đêm nghĩ về anh mà vui không ngủ được. Cô lại tự hỏi không biết mình có phải là người đầu tiên cùng anh ấy trao đổi thư từ với nhau hay không. Đạo này cô cứ hay thắc mắc về việc bên cạnh anh ta có cô gaia nào đặc biệt khác không ấy nhỉ. Có phải cô ích kỉ quá rồi không?

Có lẽ thực sự là vậy nên cô mới có ý nghĩ muốn anh trở thành của mình mau mau, nếu không sẽ bị người khác tranh giành mất. Được rồi cô sẽ cố gắng hơn nữa, anh ấy đã bắt đầu thân mật với mình hơn rồi, hy vọng không phải là vì làm tình. Phải làm cho anh ấy cảm thấy thích cô hơn mới được.

“Tom! Em có chuyện gì vui sao?” Lời nói của Rudy khiến nàng giật mình: “Hả? Có gì đâu em bình thường mà.”

“Đồ ăn nguội rồi kìa, lo ăn đi. Sáng giờ em cứ cười như cô ngốc vậy.”

“Vậy à, hi, em nghĩ tới mấy chuyện buồn cười nên mới vậy thôi. Không có gì đâu, mọi người tiếp tục đi.”

“Hừm..” Rudy cùng Sandy nghi hoặc nhìn Tom. Toff cùng Leo thì chẳng quan tâm lắm chuyện của đám con gái. Tom ngồi nhồi nhột một lát cũng ăn xong, cô dọn bàn rồi rửa chén bát cùng chị. Sau khi lên phòng, Tom nghĩ xem thứ bảy này đến nhà anh thì sẽ làm gì. Nghĩ tới nghĩ lui Tom lại muốn làm cái gì đó tặng anh nên cô chạy vội sang nhà cô Lissa gõ cửa gọi rồi mở ra đi vào luôn.

“Cô Lissa...”

“Ô! Sao thế cháu yêu?” Lissa đang nằm đọc sách, nghe Tom gọi cô liền bật dậy.

“Cô có bận gì không ạ?”

“Không. Cháu cần gì nào?”

Tom đi tới ngồi xuống cạnh Lissa mặt lại hơi đỏ đỏ. Nhìn ra vấn đề của cô bé, Lissa cười cười: “Cần cô tư vấn gì không nào?”

“Cháu..cháu muốn làm một món quà tặng cho anh ta..” Tom ngược mặt lên nhìn Lissa, mặt càng đỏ hơn nhưng không vì ngại ngùng mà cô từ bỏ.

“Phì, cháu đáng yêu quá đó cô bé ạ. Thế cháu đã có ý định làm quà gì chưa?” nhìn thấy vẻ kiên định chân thành trên khuôn mặt đáng yêu kia Lissa không nhịn được mà véo nhẹ má cô nhỏ một cái.

“Cháu chưa nghĩ ra, cháu không biết quà gì hợp với con trai hết. Cô có cách nào không ạ?”

“Để xem. Làm bánh tặng này, đan áo len này, tặng giày, vòng tay, dây chuyền, túi, khăn choàng... nhiều thứ để cháu chọn lắm. Cháu suy nghĩ rồi chọn một cái đi, cô sẽ hỗ trợ cháu làm quà. Chịu không?” Lissa vẽ mặt hào hứng nói thuyên thuyên một lèo.

“Vâng ạ, cảm ơn cô! Mà làm bánh thì, anh ấy nấu ăn ngon lắm, cháu nghĩ không nên làm bánh tặng anh ấy. Còn đan áo sao? Cháu muốn làm thử một cái. Cô có thể dạy cháu không?”

“Được thôi cô bé. Vậy đi mua một ít len với cây móc len cho cháu nào. Ôi! Bọn trẻ trưởng thành hết rồi, nhìn mấy đứa yêu làm cô cũng thấy hạnh phúc theo.”

Hai cô cháu lượn lờ một vòng chợ cũng mua được những thứ cần mua, hai người quay về nhà cô Lissa.

“Cháu có nhớ được kích thước cơ thể của anh chàng đó không? Để đan cho vừa ấy.”

“Có ạ.” phải rồi, cô được nhìn cái cơ thể ấy cả tuần thậm chí cả vài năm rồi mà. Còn được tận mắt nhìn, còn được sờ nữa là. Nếu không nhớ được thì cô đúng là ngu ngốc thật rồi.

“Rồi, vậy nhìn theo cô làm rồi làm theo nhé...” Lissa lấy ra cuộn len màu nâu rồi bắt đầu, Tom ngồi xem Lissa đan len rồi cũng lấy cây móc với len ra học làm theo, lúc đầu còn bị rối len, móc sai, móc lệch kích thước... nhưng cuối cùng sau một ngày trời Tom cũng đan được một nửa cái áo, tuy còn chỗ lồi chỗ lõm nhưng nhìn cũng được. Có điều Tom vẫn không hài lòng, cô cảm ơn Lissa vì đã dạy cô đan len sau đó ôm đồng len cùng hai cây móc với cái áo đan dở mang về nhà. Bước vào phòng, cô vút “tác phẩm đầu tay” của mình lên ghế rồi ngồi phịch xuống giường, kiên nhẫn đan một cái áo khác thật tỉ mỉ.

Đến khi trời chập tối, bụng kêu cồn cào Tom mới dừng đan, chạy xuống bếp ăn cơm cùng mọi người. Lần này Tom im lặng ăn nhanh như chớp trong khi mọi người vẫn còn nhàn nhã vừa ăn vừa trò chuyện, cô vội cất đĩa rồi lao vội lên phòng làm việc tiếp.

“Hôm nay nó thế nào ấy nhỉ?” Sandy thắc mắc.

“Con bé hôm nay thế nào à? Mẹ thấy nó vui vẻ làm sao ấy, mà thôi kệ nó đi chắc có chuyện vui ấy mà.” Rồi cả nhà cùng ăn tiếp. Rudy cùng Sandy nhìn nhau rồi lại cười gian.

Sáng thứ sáu - sáng hôm sau, Tom nhìn bơ phờ như người chết đến nỗi dọa cả nhà.

“Ôi trời ơi, con làm sao vậy Tom? Con bệnh sao?” Vừa nói, bà Noal vừa lo lắng đặt tay lên mặt, lên trán Tom.

“Con ổn mà mẹ, chẳng qua là tối hôm qua con gặp ác mộng thôi.” Tom nói dối cho việc thức khuya đan áo

của cô. Kết quả cái áo rất vừa ý Tom, sau đó cô mới chịu đi ngủ.

“Ôi làm mẹ lo chết được. Vào bàn ngồi ăn đi con, mẹ cùng bố đi làm việc đây.”

“Vâng.” Sáng nào cũng chỉ có mấy anh chị em ăn sáng cùng nhau, lúc đầu Tom thấy còn chưa quen. Nhưng rồi cũng quen.

Hôm nay Tom có hẹn đi gặp bạn, cùng đi dạo quanh làng, mua quần áo, trang sức cùng vài thứ linh tinh khác. Họ khoác tay nhau đi đến hết cửa tiệm này đến cửa tiệm nọ, ríu rít lựa đồ.

“Này các cậu, sao mấy ngày nay tớ không thấy Thomas đâu vậy?” Tom thắc mắc hỏi mấy cô bạn.

“Đến giờ mới quan tâm người ta hả? Đi ”tuần” rồi.” Christa nói. Ở làng của Tom, mọi người sói được trưởng thành đều phải thi nhau canh gác bên ngoài làng. Chỉ trừ những cá nhân ốm yếu, bệnh tật mới được miễn đi.

“Nhanh vậy à?”

“Chứ sao, người ta cũng trưởng thành rồi, ai như cậu? Bao nhiêu năm rồi vẫn chẳng lớn lên được chút nào.” Lola đứng kế bên vỗ vỗ vai Tom. Tính ra Tom vẫn là đứa nhỏ con nhất đám.

“Kệ tớ, xì.... tớ như vậy mới lâu già, ai như mấy cậu, có nếp nhăn hết rồi kìa.”

“Hừ, đâu ra. Mà nè bộ cậu không để ý hả? Thomas giờ nhìn đẹp trai lắm nha, gần đây có nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ cậu ta lắm. Cậu lo mà giữ chồng tương lai đi, kẻo bị dân chúng cướp mất lúc nào không hay ấy.”

“Cái gì chứ? Chồng tương lai ở đâu ra? Nè mấy cậu đẹp cái vụ ghép đôi tớ với Thomas đi nha. Tớ...tớ..có người ấy rồi, không phải Thomas đâu...”

“Haha, đừng có xạo. Thomas thích cậu như vậy, hai cậu còn là bạn thân từ nhỏ, thanh mai trúc mã nữa. Giờ cậu nói cậu có người ấy rồi thì ai tin. Mà nếu có thì đó là anh chàng nào?”

“Việc gì tớ phải nói cho mấy cậu nghe? Nói chung là tớ đã có người mình thích rồi, còn nữa tớ và Thomas chỉ là bạn thôi, CHỈ - LÀ - BẠN - THÔI!”

“Không nói tức là không có, hi. Đừng dối lòng nữa Tom à, tớ biết cậu ngại ngùng trước vẻ đẹp trưởng thành của Thomas đúng không. Không sao bọn này hiểu mà, hihi. Xem nào, cô bạn nhỏ của chúng ta đang ngại quá hóa giận đây mà. Đừng lo cậu không muốn nói cũng không sao. Bọn này sẽ giữ bí mật chuyện cậu phải lòng Thomas mà. Yên tâm nha.”

“Mấy cậu thôi bẹo tớ đi nha, tớ không thèm cãi với mấy cậu nữa, mua đồ nhanh rồi sang quầy khác nào.”
dứt lời cô hồng hộc kéo mấy cô bạn bép xép thích chọc ghẹo người khác tiếp tục đi tìm đồ.

Đêm xuống, trong căn phòng sáng tỏa ánh đèn dầu Tom hăng hái gom đồ vào balo. Vì mai là ngày Tom sẽ gặp Edward nên cô lại nôn nóng. Tom không biết đây có phải là tâm trạng khi yêu không nhưng cô thích cái cảm giác này. Đợi chờ để gặp được người mình yêu.... Tom loay hoay một hồi cũng xong, vỏ đồ bé bé xin xắn được đặt ở góc giường. Cô nằm trên giường lấy lá thư của Edward ra xem, cảm giác ngọt ngào lại bao trọn lấy cô, lan tỏa ra cả phòng. Tom cất lá thư đi, nằm nhắm mắt ôm gối cười tủm tỉm, hai má đã ửng hồng từ khi nào.

Mở mắt ra, Tom mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn tối. Cô thắp sáng chiếc đèn dầu trên cái bàn cạnh giường soi rọi lên đồng hồ bé cạnh đó. Đã 4 giờ, Tom còn 1 tiếng, cô nhẹ nhàng bước xuống giường, nhanh chóng thay đồ rồi lặng lẽ treo từ cửa sổ xuống thật im lặng như mọi lần. Cô rình mò xem có ai không, rồi tìm một nơi hoang vắng gần chỗ có lỗ hổng nhỏ trên bức thành đủ để Tom chui qua vừa vặn bằng hình sói của cô.

Ở đó, Tom cởi bỏ tất cả đồ của mình ra rồi bỏ vào túi, đẩy nhét nó qua lỗ nhỏ sau đó cô mới hóa sói rồi chui qua cái lỗ đó. Xong, Tom gặm lấy cái túi rồi chuẩn bị chạy, cô nghe thấy tiếng động lạ, lại ngửi được mùi của Thomas.... Tom đẩy cảnh giác nhìn xung quanh, cô thấy được đằng xa đúng là Thomas đang đi về phía mình, Tom hoảng hốt nhét túi đồ vào lại bên trong, cô cũng chui lại vào trong thành.

Nhìn qua lỗ, Thomas đứng cách nơi Tom không xa, anh ta dường như phát hiện ra cái gì đó. Sau đó anh ta bước lại gần cái lỗ làm Tom run bần bật, sợ bị phát hiện. Thomas cúi xuống lụm lên một vật, nhìn khá giống chiếc vòng cổ mà cô vừa mua chiều hôm qua. Khi này cô mang theo bỏ trong túi đồ, có lẽ là rơi ra. Mà thôi kệ dù sao Thomas cũng nhặt chiếc vòng rồi đi mất sang chỗ khác.

Tom vội bắt lấy cơ hội, gặm túi đồ chui ra ngoài, một lần nữa cô nhìn xung quanh xem Thomas đã đi khuất chưa. Thấy xung quanh không có ai cô liền mang túi đồ chạy như bay ra chỗ đã hẹn với Edward. Tom không biết mình có trễ hẹn không, cô chỉ biết Thomas đã làm mất của cô một khoảng thời gian, cậu ta còn lấy đi chiếc vòng cổ mà cô tính đeo lên người để đi gặp người ấy. Mà thôi, của đi thay người, ít ra cô không bị phát hiện.

Đến được con đường mòn, Tom men theo đường đi thêm một lúc nữa cô thấy có một bóng hình quen quen. Nghĩ là Edward, Tom chạy đến đó mà quên mất cả hóa thành người. Nhưng đã muộn vì anh đã thấy cô, anh bước lại cầm lấy túi đồ cho Tom rồi xoa đầu cô nhẹ nhàng.

“Chào buổi sáng, Tom.”

Tom chẳng biết làm sao để thoát nên lời, cô đành thay việc chào hỏi bằng cách vẫy đuôi vậy. Thấy Tom như vậy, Edward càng cảm thấy muốn cưng chiều cô hơn. Biết cô không thể hóa người vì nếu làm vậy cô sẽ khóa thân trước anh. Edward cũng không có ý kiến gì, mang cô về rồi để cô thay đồ sau cũng được.

“Tom! Đây là Richard, ngựa hoang của tôi.” Tom lại vẫy đuôi thay lời nói khiến anh buồn cười, cảm thấy cô đáng yêu vô cùng. Edward mang túi đồ bé bé của Tom trên lưng, một tay anh ôm hình dạng sói nhỏ bé của Tom vào lòng, tay còn lại cầm dây cương cưỡi ngựa chạy về ngôi nhà nhỏ của bà. Nhìn từ yên ngựa

xuống đất thật đáng sợ, Tom nghĩ mình có thể rơi xuống bất cứ lúc nào nên tay sỏ của Tom bầu vào cánh tay anh đang ôm cô thật chặt.

Cảm giác được Tom sợ hãi, Edward càng ôm chặt cô vào lòng, vỗ về: “Không sao đâu, ổn thôi, tôi sẽ không để em rơi xuống.” Giọng nói trầm ấm của Edward cũng khiến Tom an tâm phần nào nhưng cô vẫn thấy sợ, nép vào lòng anh.

Về đến nơi, Edward mang cô vào phòng, đặt túi đồ cô xuống rồi nói: “Em hóa thành người lại rồi thay đồ đi. Tôi đi tắm cái đã.” Rồi anh bước ra ngoài. Đến khi anh tắm xong, bước ra ngoài đã thấy Tom ngồi chơi ở phòng khách. Thấy Edward bước ra, cô hỏi: “Sáng nào anh cũng tắm à?”

“Ừ! Khỏe mà.” Edward nhướn mày lên, vẻ mặt tất nhiên.

“Vậy sao?”

“Ừm.”

Nhìn Edward cười trần Tom lại nhớ đến có một việc cô cần làm. “Đợi tôi một chút.” Vừa nói Tom vừa mở túi đồ của mình bên cạnh, lấy ra một chiếc áo len với hoa văn nhiều màu nhẹ nhàng của người dân tộc. Cô giơ lên trước mặt Edward ngại ngùng nói:

“Tôi tặng anh này.”

“Wow, em tự làm sao?” Edward tràn đầy sự ngạc nhiên nhận lấy chiếc áo rồi nhìn ngắm.

“Vâng.”

“Em khéo tay thật, đẹp lắm. Tôi mặc thử được không?” Edward háo hức như đứa trẻ nhận được quà Giáng sinh vậy, mặc dù lúc này đã gần đến mùa hè rồi.

“Ừ! Vâng, Anh thử đi.” Tom được khen khiến tim cô đập thành thịch, mặt thẹn đỏ cả ra, cúi cúi xuống cười mỉm. Rồi lại ngược lên nhìn Edward trông chiếc áo vào. Anh giơ tay lên mặc áo tuy động tác nhanh nhẹn nhưng từng cơ thịt chuyển động kia không một cái nào là không lọt vào mắt Tom cả. Không biết có phải do cô háo sắc quá không hay do đã tập đi sẵn mà ánh mắt lại quan sát đến điều luyện như vậy. Mặt cô nóng lên như sốt đến nơi, nhận ra được máu mình đang sôi trào cô lại ngượng ngừng tiếp tục cúi mặt xuống.

“Tom!”

“Vâng! Sao ạ?” Edward bỗng gọi tên cô nghiêm túc khiến cô có chút giật mình. Tưởng áo len của mình đan có vấn đề gì, ngược lên nhìn lại thấy anh nhìn cái áo, rồi lại nhìn cô với vẻ mặt thắc mắc.

“Em lấy số đo của tôi từ khi nào vậy?”

“Tôi đâu có...” Tom hai mắt tròn xoe khó hiểu nhìn Edward mà lắc đầu.

“Vậy sao em có thể đan vừa y với cơ thể tôi chứ?”

“Thì... thì nhìn anh mãi tôi cũng ước lượng được mà.”

“Phì...Vậy sao? Cám ơn em, tự dưng tặng quà thế này tôi thấy ngại quá.” đúng là cũng chỉ có cô mới thần thần với anh như vậy. Ngắc ngèn anh sao? Chúng tỏ anh cùng rất cuốn hút đấy chứ! không, phải là quá cuốn hút mới đúng. Nghĩ vậy Edward cười đắc ý.

“Hi. Có gì đâu, anh cứ giữ đi.”

“Em chắc chưa ăn gì đâu nhỉ?”

“Vâng.” anh biết ngay mà. Đến nhà anh thì làm gì có thời gian ăn sáng chứ. Vậy thì càng có cơ hội trở tài đầu bếp của anh. Hà hà! Cô nhỏ sẽ lại mê tí và trưng bày ra bộ mặt đáng yêu lúc ăn cho xem.

“Thế tôi làm món ngon cho em ăn.” Edward hào hứng bước nhanh vào bếp khua tay múa chân động tác điêu luyện như đầu bếp chuyên nghiệp làm Tom lóa cả mắt. Có phải anh làm hơi quá rồi không? Tom phì cười.

Một lúc sau khi Edward vào bếp, anh mang ra một chiếc bánh trông khá ngon mắt, nhìn như bánh mì dạng hình vuông đẹp nhưng có vài loại rau mà cô biết với vài thứ lạ lạ trên đó nữa. Tom thắc mắc chỉ tay vào một miếng tròn tròn hỏi: “Đây là cái gì?”

“Xúc xích heo.”

“Xúc xích....heo... ư?”

“Ừ. Ăn thử đi ngon lắm đó, đây là lời cám ơn của tôi dành cho món quà của em.”

“Cám ơn anh.” Nói rồi Tom lấy một miếng bánh Edward đã cắt sẵn ra cho cô bỏ vào miệng, Tom ngạc nhiên không thôi. Cô chưa bao giờ ăn loại thức ăn nào đặc sắc thế này, vừa thơm, vừa đẹp mắt, lại ngon một cách lạ thường. Cô nghĩ có lẽ là do thứ có tên là Xúc Xích Heo tạo nên vị ngon chính của bánh. Vừa ăn ngấu nghiến, thấy Edward nhìn cô ăn ngon lành thì cô tán dương: “Wow! Ngon thật đấy, đúng là anh không lừa tôi.” nghe vậy mặt Edward đen lại.

“Tôi đã bao giờ lừa em đâu.”

“Tôi đùa thôi mà. Anh ăn không?”

“Không, em ăn đi.”

“Sao thế? Ngon vậy mà...” Tom bĩu môi.

“Tôi nghĩ em ngon hơn.”

“Khụ khụ...”

Thấy Tom nuốt không trôi, Edward vội đưa ly nước cho cô uống rồi vỗ nhẹ lưng cô lo lắng:

“Em có sao không? Xin lỗi, tôi chỉ đùa thôi. Xin lỗi em.”

“Ừm, không sao, tại...khụ... tôi ăn vội quá thôi... không sao đâu.”

“Thật ra thì trong lúc làm bánh tôi đã ăn một phần rồi.”

“Vây à.”

“Ừm. Em... mặt em dính thức ăn kìa.” Nghe vậy Tom giơ tay lên định chùi nhưng bị Edward ngăn lại: “Để tôi.” Xong anh chồm qua hôn nhẹ lên mép môi cô liếm lấy miếng vụn thức ăn rồi ngồi trở lại ghế của mình.

“Anh làm gì vậy?” Tom đỏ ửng mặt.

“Chùi thức ăn cho em.”

Tom ngượng, không thềm nói nhiều với anh nữa, cô nhanh chóng xử lí bữa sáng rồi đem đĩa đi rửa, cất vào tủ. Haha! Cô bé ngượng ngừng đúng ý của anh rồi, đợt này chắc phải cảm ơn mấy ông anh trong hội thợ săn lúc trước đã phô bày “bí kiếp” tán tỉnh phụ nữ của họ rồi. Còn anh thì chỉ cần mặt dày một chút là thành công ngay. Thật là không uống công anh ngồi nghe chút nào.

Hôm nay Edward đưa Tom ra cánh đồng hoa chơi, một mảng hoa oải hương tím thắm cả một vùng tuyệt đẹp, Tom thích thú chạy tung tăng trên đồng hoa cỏ. Cô còn làm một vòng hoa đội lên đầu anh, thấy anh cười, mặt cô lại đỏ ửng lên. Cô hỏi: “Edward anh có muốn ra ngoài đó chơi không?”

“Chơi cái gì ở ngoài đó?”

“Thì... anh không đi thì tôi tự đi vậy.” Tom cũng chẳng biết rủ anh ra đồng hoa để làm gì, chẳng lẽ bắt bướm sao?

“Ừ. Chỗ này tôi cũng tới nhiều rồi, nhưng thấy đẹp nên muốn đưa em ra đây ngắm. Em đi chơi đi, tôi sẽ lấy đồ dã ngoại ra, đừng đi xa khỏi tầm mắt của tôi là được.”

“Vâng.” Tom lại chạy ra ngoài hít lấy mùi cỏ, mùi hoa thơm, thật là thoải mái cả người. Cô lại nảy ra một ý nghĩ rồi vội chạy về chỗ Edward.

“Edward anh có dao không?”

“Có, em làm gì?”

“Tôi muốn cắt vài nhánh oải hương này.” nghe vậy Edward mới rút dao găm anh luôn mang theo mỗi khi ra ngoài rồi đưa cho Tom cũng không quên nhắc nhở cô.

“Cẩn thận nhé. Bén lắm đấy.”

“Ừm! Cảm ơn anh.”

Edward ngồi trên miếng vải to được trải ra trên đất, lấy ra những món ăn anh đã chuẩn bị sẵn để trong vỏ sau đó đặt lên giữa tấm vải rồi ngắm nhìn Tom đáng yêu ngồi thụp ngoài cánh đồng cắt bông, Edward càng nhìn càng say lòng, anh cứ ngắm Tom mãi cho đến khi thấy cô chạy về phía anh. Cả buổi đùa vui ngoài cánh đồng hoa cũng làm Tom thấm mệt, mau đói. Cô chạy về nơi Edward đang ngồi dưới bóng cây, xung quanh anh toang là đồ ăn ngon khiến bụng Tom sục sôi.

“Tới đây ăn đi, đói rồi phải không?” Edward cười cười khi thấy Tom thèm thuồng nhìn mấy đĩa thức ăn. Anh vỗ vỗ tay xuống chỗ cạnh mình ý muốn kêu Tom đến đó ngồi. Tom cũng làm theo, cô trả lại dao cho anh, đặt bó bông vừa thu gom được để sang một bên rồi ngồi xuống rồi dùng bữa cùng anh.

“Ah~~. Đồ anh nấu đúng là ngon thật.” Tom vỗ vỗ cái bụng đã căng no của mình.

“Tôi mà.” Edward cười đắc ý.

Chiều, Edward đưa Tom về hai phần ba đoạn đường bằng ngựa. Sau đó những lần sau hai người gặp nhau Edward đều đưa đón Tom như vậy, bọn họ đưa nhau đến nơi này, nơi kia khắp rừng, Edward chỉ cô một vài chiêu khi săn mồi, Tom cũng chỉ ngược lại anh về những bản tính của con mồi nhằm mục đích cho anh hiểu rõ nhiều loài vật hơn, dễ săn bắt hơn. Họ học hỏi từ nhau rất nhiều, cũng như tình cảm của họ được trau dồi thêm. Người xung quanh Tom cũng chẳng có gì là nghi ngờ cô.

Thomas sau đêm đó đã đến nhà Tom gửi trả lại chiếc vòng cổ. Tom đã bịa chuyện là bị một con sóc đánh

cấp nên có lẽ nó làm rơi ở đó, rồi cô cảm ơn Thomas. Cũng may cậu ta không đa nghi, nếu không thì phiền chết.

Mọi chuyện vẫn bình thường cho đến khi “anh chàng bạn thân” ấy lại có ý muốn mời cô đi chơi vào đúng ngày cô và Edward hẹn gặp nhau. Khó khăn lắm cô mới từ chối được, cô hỏi Thomas có dời lại sang ngày khác được không vì ngày hôm đó cô bận nhưng cậu ta lại không đồng ý, nhất quyết là phải đi ngày hôm đó. Nhưng cuối cùng Thomas cũng phải thất vọng bỏ đi, Tom thở phào nhẹ nhõm.

Đến ngày “hai người tình” gặp nhau, cũng như mọi lần Edward đến rước Tom về nhà đợi khi cô hóa người anh mới thấy bất thường.

“Em bị sốt hửm? Sao mặt đỏ ửng vậy?”

“Tôi ổn mà, không có gì đâu.”

“Phải không? Không biết có phải tôi ảo tưởng không nhưng tôi thấy em mỗi lần nhìn tôi là đỏ mặt, vậy còn bây giờ? Không bệnh mà cũng không nhìn tôi thì đỏ mặt là thế nào nhỉ?” Edward nhướn mày lên.

“Anh thôi đi.” Tom cau có tránh sang một bên đi vào nhà bếp rồi Edward cũng đi vào theo để làm bữa sáng, mặt anh hiện lên nét cười nhưng anh lại cảm thấy hôm nay Tom là lạ, có vẻ khó chịu hơn thì phải. Tom cảm thấy trong người hôm nay khác lạ thế nào ấy, cô cứ bất ổn trong người, cảm thấy cơ thể nóng hơn bình thường cùng triệu chứng thêm thệt. Ăn xong thì cô cảm thấy không ổn, cô gục xuống bàn làm Edward lo lắng đỡ cô dậy.

13. Chương 13: Đêm Trăng Tròn

“Này, em sao vậy? Sao nóng quá... em sốt rồi.” Anh bế Tom vào phòng ngủ, đặt cô lên giường rồi đi lấy khăn nhúng nước lau mình cho cô hạ nhiệt. Tom nóng đến thở hồng hộc tự động hóa trở lại thành sói rồi nằm cuộn tròn lại. Thấy vậy Edward lo lắng không thôi, sợ Tom nóng, anh gom áo quần của Tom để sang một bên, bế thân sói cô lên ôm vào lòng để cô truyền nhiệt bớt sang anh. Tom mê man đến chiều tối cô mới mơ màng tỉnh dậy, hóa trở lại thành người.

“Dậy rồi hả? Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Tôi ổn rồi, không sao. Cơ mà mấy giờ rồi?”

“7 giờ tối.”

“Cái gì? Không ổn rồi tôi phải về thôi.” Tom vội xuống giường đi chào chào về phía cánh cửa.

“Tom, em chưa khỏe mà, hey... cẩn thận..”

Tom mở cửa chính nhìn ra ngoài trời, cô có cảm giác bất an rồi chợt nhớ ra cái gì đó, cô quay lại hỏi.

“Edward hôm nay là ngày mấy vậy?”

“Ngày 15, sao vậy? Em vào trong nghỉ đi, sáng mai rồi tôi đưa về.”

“Chết chắc rồi...” Tom lo lắng cắn cắn môi. Đêm trăng tròn vào khoảng từ ngày mười bốn đến mười bảy mỗi tháng âm lịch, khi đó người sói sẽ trở nên hoang dã, dữ dằn cộc tính hơn và cũng có thể là ham muốn mạnh mẽ hơn. Ngày 15 tháng 3 hôm trước cô đã an toàn ở trong nhà cùng những người sói khác nhưng cô vẫn cảm thấy khó chịu trong người, ngoài cảm giác dễ cộc cằn thì cô còn cảm thấy cơ thể cô khao khát một cái gì đó mà trước giờ cô chưa bao giờ có trong đêm trăng tròn, cô cũng nghĩ đến Edward nhiều hơn và điều này khiến cô nghi ngờ về việc ham muốn của mình trong đêm trăng tròn. Cô còn lén mượn trộm cả tiểu thuyết “người lớn” của Lissa để xem.

“Chết chắc cái gì?”

“Hôm nay là trăng tròn...” cô nhìn Edward, trong lòng dấy lên sự hoang mang.

“Thì sao? Em có gì bất ổn ư?”

“Ừm.” Mặt Tom lại bắt đầu đỏ hơn.

“Nếu tôi bị ánh trăng chiếu vào thì sẽ hóa thành nửa người nửa sói và sẽ giết hết bất cứ ai gần đó... tôi sẽ trở nên rất đáng sợ.”

“Vậy em không ra ngoài là được chứ gì.”

“Chắc chắn là tôi sẽ không ra ngoài rồi, tôi sẽ có hơi cộc cằn một tí nhưng mà...” Tom ngượng ngùng, cơ thể lại nóng ran lên.

“Năm nay tôi 18 tuổi, là sói trưởng thành rồi... về phần sinh lý...tôi.” cô ấp a ấp úng không biết nên giải thích thế nào.

“Em làm sao nào?”

“Ham muốn hoang dã.” Tom cúi gằm mặt xuống không dám nhìn Edward.

“... vậy là... em.. chuyện đó hửm?” Edward dường như hiểu ra, anh cũng hơi bối rối nhưng anh không thể “làm vậy” với cô nữa.

“Phải có cách nào đó để chặn việc này chứ nhỉ? Ở nhà em mỗi khi trăng tròn thì sẽ làm gì?”

“Họ sẽ không ra khỏi nhà và uống thuốc để ngăn sự bộc phát của bản thân.”

“Rồi thuốc của em đâu?”

“Tôi không mang theo, tôi quên mất hôm nay là ngày trăng tròn.”

“Vậy bây giờ em tính thế nào?”

“Grr..Làm sao tôi biết được chứ?” Tom bắt đầu khó chịu khi anh cứ hỏi cô mãi.

Thấy biểu hiện Tom cộc cằn, Edward cũng hơi lo lắng.

“Tôi có nên cách li em trong phòng cho đến sáng mai không nhỉ?”

“Cái gì? Anh điên à? Anh muốn nhốt tôi?” Giọng của Tom càng to hơn khiến Edward giật mình.

“Tom, bình tĩnh nào, tôi không có ý đó.” Edward nhận thấy được Tom đã bắt đầu thay đổi. Nhưng chính anh cũng chẳng biết làm thế nào.

“Vậy em ở ngoài này, để tôi tự nhốt mình trong phòng nhé?”

“Sao anh lại cố né tránh tôi? Anh nghĩ tôi là quái vật sao? Grr” Tom cau mày nhìn Edward, cô khó chịu khi thấy anh cứ né tránh mình như vậy mà mình đã làm gì anh ta đâu.

“Tôi đâu có ra ngoài ánh trăng, tôi đâu có biến thành ma sói? Sao anh lại sợ như vậy?”

“Nhưng..nhưng em đang giống như muốn nhào vào cắn tôi vậy.”

Ý thức được những gì Edward nói là đúng. Cô mới nghĩ lại này giờ hình như cô hơi cộc cằn với anh. Cô lại khôi phục về trạng thái ban đầu.

“Tôi..tôi.. xin lỗi anh.” Tom ngượng ngùng nói.

“Không sao, có phải lỗi của em đâu, vậy bây giờ em xác định là em có ổn không?”

“Không.” Trong Tom lại dâng lên sự ham muốn, cô nhìn Edward, nhìn cơ thể, nhìn bờ môi của anh, cô ngứa ngáy muốn làm gì đó với cái người kia.

“Tom.!”

“Hả? Vâng?” Tom ngược lên nhìn anh ngơ ngác.

“Làm gì nhìn tôi dữ vậy, tôi hỏi em không ổn thế nào?”

“Tôi.. tôi..” cô tiến lại gần Edward, đưa tay ra sờ cơ ngực, cơ bụng của anh. Edward tính hỏi cô định làm gì thì cô cắt ngang nói trước anh.

“Tôi muốn anh.”

Edward bắt lấy cánh tay đang sờ soạn lung tung của Tom, hơi thở bắt đầu bất ổn.

“Không được, dừng cho tôi cơ hội. Tôi tôn trọng em và tôi không muốn phạm đến cơ thể em nữa. Tôi không muốn em bị tổn thương..”

“Nhưng tôi đâu có tổn thương, tôi chỉ là muốn anh thôi.” Ham muốn nguyên thủy đã khiến Tom không còn ngần ngại nói ra suy nghĩ của mình. Hai tay cô cố thoát khỏi bàn tay của anh nhưng không được, cô liền áp mặt vào cơ ngực anh.

“Tom..., bình tĩnh lại nào...tôi rất nguy hiểm.” Edward lùi lại, cố giữ khoảng cách với Tom. Anh đã tự hứa là sẽ không “phạm” đến cô nữa. Bây giờ anh phải nhin, nhin và nhin chứ thật ra anh cũng muốn cô lắm.

“Anh làm sao nguy hiểm bằng tôi bây giờ? Bỏ tôi ra đi.” Tom cố vung ra, nhưng vẫn không được nên cô cắn tay anh. Edward nhanh chóng buông tay ra trước khi bị nanh sói ghim vào, anh chưa kịp lùi lại Tom đã bất ngờ xông đến, nhảy lên người và ôm cổ Edward, hai chân quăn quanh hông anh thật chặt. Edward bị bất ngờ nhưng phản xạ của anh lại là đỡ lấy Tom vì sợ cô ngã. Một tay anh đỡ dưới mông, một tay đỡ sau lưng Tom. Mất thăng bằng khiến anh ngã xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, anh nằm dài trên ghế một chân để chạm đất còn Tom thì ngồi đè lên anh.

Cô nàng được nước lấn tới, hai tay cô ôm mặt Edward đồng thời nướng người lên hôn môi anh cuồng nhiệt. Tom đã bị ham muốn chiếm hữu, cô chẳng còn biết ngại ngùng, điều duy nhất cô biết bây giờ là phải thỏa mãn dục vọng của mình. Còn Edward thì cố gỡ Tom ra khỏi người mình nhưng rồi... ngực cô dán vào anh, cọ xát. Đôi môi cô cuốn lấy môi anh khiến anh gần như mất cả lý trí. Tay cô đặt lên ngực anh, khiêu khích ve vãn.

“Hừm.. Tom... khoan đã nào.”

Cơ hội đến, Edward vừa mở miệng, Tom nhanh chóng đưa lưỡi mình vào hòa quyện cùng lưỡi anh. Ba lần ân ái lúc trước cũng khiến Tom học hỏi được không ít, cô bắt chước Edward dùng lưỡi dây dưa. Cô nằm trên người anh, ngón tay ve vãn cần cổ, xuống xương quai xanh rồi xuống ngực, xuống bụng anh. Edward thở dốc, lí trí cuối cùng đã mất, Edward để mặc cho Tom phá phách trên cơ thể anh.

Ngón tay Tom lại trượt xuống quần anh. Edward thở hắt ra một hơi. Cô ngừng hôn anh, cả hai nhìn nhau trong lòng sôi trào.

“Con bé hư hỏng, em học ở đâu ra mấy thứ này?”

“Trong sách..” Tom đỏ mặt, nhìn chàng trai mình vừa hôn, tay cô vẫn tiếp tục trượt xuống dưới cho đến khi chạm vào một vật cứng rắn. Cô luồn tay vào bên trong quần anh, bóp nắm “nó”

“Hừm... sách nào lại viết ba cái này?” Edward thoải mái nhìn Tom.

“Tiểu thuyết người lớn.” Tom trả lời tỉnh bơ.

“Em vẫn còn đọc cái đó?”

“Tôi cũng đủ tuổi rồi còn gì?” Cô bóp mạnh, trừng mắt lại với Edward.

“Ah...Nhưng em nhìn vẫn chỉ như cô bé 13 tuổi thôi, bé con à. Em không nên làm như vậy... ” hiển nhiên Edward đã bị cô quyến rũ thành công, anh không ngăn cô nữa mà để yên cho cô nhỏ sở soạn. Mùi dục vọng nồng nặc tỏa ra khắp người anh, đôi mắt xanh sâu hút bên trong là ngọn lửa ham muốn. Tom à em chết chắc rồi, tôi đã cho em cơ hội chạy thoát rồi mà em lại bỏ lỡ.

“Có sao đâu? Tôi với anh cũng không phải là chưa làm chuyện đó.” Vật đó đã cứng nhô lên trong sự kích thích của bàn tay nhỏ bé kia. Edward liền đưa nó ra ngoài, cây gậy to lớn đứng sừng sững.

“Vậy em tính làm gì tiếp theo đây?” Edward nhếch môi, khuôn mặt tà mị hỏi. Ánh đèn dầu vàng cam chiếu lên hai con người trên ghế, Tom đỏ mặt nhưng cô vẫn tiếp tục, cô lùi lại quỳ gối trên ghế giữa hai chân Edward, một tay thì không đủ nắm hết vật đó của anh, cô đành dùng hai tay. Tom nắm chặt nó rồi cuối xuống há miệng ngậm mất đỉnh đầu của nó. Hai tay ma sát lên xuống trên phần thân cứng cỏi. Do vật quá to, cô không thể ngậm được dù chỉ là một nửa nó, nên chỉ gặm liếm phần đầu.

“Hừ... em...hahhhh” giọng anh khàn đặc rên lên một tiếng, nhìn hành động càn rỡ của Tom mà thở dốc, không nghĩ là cô lại dám làm thế này. Nhưng cũng không phải không tốt, cô làm anh rất thoải mái, ánh mắt thỏa mãn nhìn Tom đang liếm mút của mình. Cô liếm đến khi gậy của anh được bao trọn bởi nước bọt trong suốt mới nhả ra. Cô gờ tay tính cởi đồ nhưng..

“Ồ.. quần áo tôi đâu?”

“Vì lúc này em là từ sói hóa lại thành người, chưa kịp mặc quần áo vào đã vội chạy ra ngoài, bé con ngớ ngẩn.”

Vậy nên Tom cũng không cần phải cởi gì nữa mà tìm tư thế thích hợp để đưa vật đó vào bên trong cô.

Chống hai tay lên cơ bụng săn chắc, Tom dịch tới dịch lui tìm cách đưa vật của anh vào vì lần này là cô chủ động, tuy xem qua sách nhưng không có hình ảnh minh họa, cô cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Nhìn Tom quần tới quần lui trên cơ thể mình, Edward thấy nóng lòng. Anh không cầm cự được nữa mà Tom thì cứ không chịu bắt đầu, Edward mất kiên nhẫn, anh bảo cô lại ngồi lên bụng anh như lúc này đi. Tom thắc mắc nhưng cũng làm theo.

Sau đó hai tay anh bám vào eo nâng cô lên trên đỉnh đầu vật của mình. Rồi hạ cô từ từ xuống, cho vật đó từ từ chui vào bên trong.

“Ah...Edward..., tôi sắp rách. Ừ...” Tom bám lấy cánh tay Edward bên hông cô, nức nở nói.

“Yên nào, bót thể này làm sao mà vào hả? Thả lỏng đi, em muốn bóp nát tôi sao?” Edward cau mày, tiếp tục đưa cây gậy của mình vào trong, tay anh di chuyển ra sau mông cô, tách cặp mông đẩy dạn ra rồi kéo lên làm căng cửa huyết. Ấn ấn cô xuống để dương vật to lớn chui vào từ từ, nhưng rồi vẫn bị kẹt lại.

“Tom, sợ đau không?”

“Hừm...Sợ... Sao vậy?”

“Sợ thì mở rộng đùi em ra một chút, sao hôm nay em nhỏ vậy? Khó vào quá.”

“Tôi vẫn vậy mà. Do anh to hơn thôi, ah...”

Tom chịu không nổi sự to lớn của anh, đáng lẽ anh phải để cô quen với kích thước này đã nhưng anh quá hấp tấp, làm đau cô khiến cô vùng vẫy muốn rút ra một chút. Edward lại tưởng cô muốn thoát ra thật, anh liền nhanh chóng kéo cô ngồi xuống để vật đó vụt sâu vào trong, đâm vào miệng tử cung. “Ah~~, cuối cùng cũng vào được rồi, quá chặt nhưng sướng khoái không kém” Edward thở hắt ra.

“Ah... Edward! Đau..đau quá..” Tom thốt lên, hai bàn tay cô nắm chặt lại chống trên bụng anh, cô chưa ngồi xuống hẳn vì gậy còn chưa vào hết thì đã chạm mốc rồi. Edward thấy vậy cũng để yên một hồi cho cô quen dần với kích thước to lớn kia. Vật to lớn được đưa vào làm mất cả âm môi.

“Hức... đau quá, Edward... thả tôi ra.” Tom bắt đầu ngo quây, vặn vẹo gỡ tay anh ra khỏi eo mình. Cô vặn vẹo như vậy làm bên trong xoắn qua lại vật của anh, khiến anh càng thêm muốn cô.

“Tom, ngồi yên... nếu không tôi sẽ không khống chế được...” mặt Edward nghiêm túc hẳn ra làm Tom có chút giật mình, cô nhìn anh rồi nghe lời, không động đậy gì cả. Sau đó anh nâng eo cô lên, đưa vật đó ra ngoài khiến Tom nhẹ nhõm: “Ah..” một tiếng. Chưa ra hết anh lại đẩy nó vào trong khiến Tom căng thẳng, đau đốn một lần nữa ủa về khiến Tom rưng rưng nước hai hốc mắt.

“Á! Đừng...” rồi Edward lại nâng cô lên, rồi lại một lần nữa kéo cô xuống. Vật của anh cứ như vậy ra vào trong cô.

“Hah...từ từ thôi...”

“Không phải em muốn vậy sao? Tôi đang chỉ em cách để làm đấy.” Edward nhếch môi.

“Không, tôi không cần, á... anh bỏ ra đi.” Tom hét lên, Edward cười cười bỏ tay ra khỏi eo Tom để cô tự ý hành động, tay anh đặt hai bên đùi Tom vuốt ve làn da mịn màng của cô. Tom ngại ngùng định hình lại một chút rồi hít vào một hơi, bắt đầu ngồi lên xuống thật chậm.

“Ừm...hừ..” tự cảm nhận vật to lớn ra vào bên trong mình, Tom cảm thấy đau đốn được vơi đi vài phần, sự dễ chịu càng rõ hơn. Tom cứ từ từ lên xuống như vậy mà Edward thì cần cô nhanh hơn.

“Tom, nhanh lên một chút được không?” Giọng anh khàn đặc nhuốm mùi vị ham muốn thốt lên, thấy cô rề rà như vậy anh thật muốn đè cô ra để anh làm cho nhanh.

“Được.” Tom tăng thêm lực lên xuống, nhún nhún trên người anh. Edward cảm thấy dễ chịu hơn nhưng hình như vẫn chưa đủ. Càng ngày anh càng muốn cô nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Động tác rề rà của cô làm anh như phát điên lên.

“Tom em không ngồi xuống được sao?” Nhìn Tom ngồi xuống nuốt được mới gần một nửa của anh thôi thì cô đã chồm lên rồi. Điều này khiến Edward khó chịu chết đi.

“Không, tôi không có đủ chỗ...”

“Không đủ chỗ hay là em không dám ngồi? Để tôi làm cho...” Edward vừa nhấc tay lên Tom lại đè tay anh xuống nói.

“Được rồi, tôi làm tôi làm mà anh không cần phải động tay đâu.” Tom cảm thấy sợ hãi khi phải để Edward hành động, năng lực của anh cô rõ hơn hết, cô vẫn chưa hưởng thụ đủ, nếu để anh làm thì cô chỉ có chịu đựng thống khổ mà thôi.

Nói rồi Tom hồi hộp ngồi chằm chằm xuống, đến khi cảm nhận được vật ấy đã chạm đến tử cung thì cô nhạy cảm rung mình một cái rồi lật đật ngồi chồm lên.

“Làm gì vậy?”

“Tôi..tôi chưa quen, đợi một chút.” Tom ngượng ngùng một lần nữa làm lại như lúc nãy nhưng kết quả cũng không khác gì. Edward bực bội không thôi, anh gấp gấp đặt hai tay lên eo Tom lần nữa, rồi ấn mạnh cô xuống đồng thời nâng hông mình lên để thúc vật đó vào sâu trong Tom. Cô vừa bị bất ngờ, vừa bị đâm trúng nơi mẫn cảm nên hét toát lên.

“Á...Edward anh làm gì..”

Chưa kịp nói xong anh lại rút ra rồi đâm vào tiếp, làm cho Tom đau đớn xen lẫn tê dại. Cứ tưởng mình sẽ được thỏa mãn nhưng lại bị anh hành cho chảy nước mắt, đổ mồ hôi.

“Dừng...dừng lại, ah..” Tom vỗ vỗ lên tay Edward bên hông ý bảo anh dừng đi nhưng đâu có dễ.

“Em muốn thế này mà, đúng không? Cái này... giống cưỡi ngựa không? Hừm bé con?” Edward hung hăng đánh tới tấp bên trong Tom khiến cô nhỏ chịu không nổi mà ngã lên người anh. Cô nhìn anh với đôi mắt ướt đầm, hai tay bám lên ngực anh.

“Hừm...Edward tôi sai rồi, á..dừng lại đi..” Edward vẫn tiếp tục dùng lực thân dưới ra vào. Tom mệt mỏi thở hồng hộc chờ đau đớn qua đi, khoái cảm bắt đầu rõ hơn làm Tom cất lên tiếng rên rỉ yếu mị.

“Tôi cần em làm như thế này này, xem ra tôi sẽ phải dạy em nhiều hơn nữa về vấn đề giường chiếu rồi.”

Cô mềm mại nằm xụi lơ trên cơ thể vạm vỡ của Edward để mặc cho anh làm gì, cô chỉ cần cảm nhận và hưởng thụ. Edward kề sát mặt lại hôn lên trán Tom rồi đến mũi, rồi xuống môi, cuối cùng anh ngậm lấy tai cô. Chạm đến nơi mẫn cảm khiến Tom run người một cái, xong anh nhả ra rồi thở gấp:” Hm...nhớ cho rõ những gì đêm nay tôi làm với em, nhớ cho rõ tôi ở trong em như thế nào...” tốc độ càng ngày càng nhanh, càng hoang dã hơn.

“Ahhhh... nhẹ thôi Edw..hừm..ừ” Tom chịu không nổi đâm ra nức nở, tay bấu vào vai Edward phát ra âm thanh rên rỉ non nớt.

“Nhớ cho rõ quyền rũ tôi thì sẽ có kết quả như thế nào....đồ hư hỏng” tay anh chuyển từ eo xuống hông Tom xoa nắn sau đó vỗ nhẹ một cái khiến cô thẹn đỏ mặt.

“Anh..anh làm gì vậy?”

“Phạt em.”

“Hừm...ừm...” Tom ngượng ngùng vùi mặt vào ngực anh.

“Cũng biết ngại sao? Lúc này muốn tôi lắm mà.”

“Ah...anh im đi.” Tom lấy tay bịt miệng Edward khiến anh buồn cười, anh lấy tay cô xuống để lên cổ mình, cười nói.

“Ôm cổ tôi.”

“Ah...chi..vậy..?”

“Dời chỗ, hừm... ở đây bất tiện quá.” Tom nghe lời ôm lấy cổ Edward, anh ngồi bật dậy, tay đỡ lấy lưng Tom để cô không ngã ra phía sau. Nhưng do bật dậy làm vật đó chui sâu hơn vào người Tom khiến cô nhỏ run rẩy.

“Á!” Nghe Tom hét lên như vậy, Edward cũng biết được nguyên nhân nhưng anh vẫn giữ nguyên tư thế, vẫn kiềm chặt cô như vậy mà cười cười. Tom thở hổn hển, nhường người lên để không bị đâm nhưng tay Edward cứ kiềm chặt cô.

Quyết định tìm chỗ mới, Edward hai tay nâng hai đùi của Tom lên hai bên hông mình kêu cô kẹp chặt lấy. Buông một tay xuống chống lên ghế lấy đà đứng dậy, một tay anh ôm Tom thật chặt. Tom mà buông tay ra là sẽ tuột xuống và bị anh xuyên thủng mất, nghĩ vậy Tom liền ôm chặt lấy cổ anh cố nhường người lên.

“Ngoan nào, không sao đâu.” Edward đứng dậy vừa đi đến nhà bếp vừa kéo cô xuống để chui sâu vào trong.

“Hừm...anh đừng đâm nữa... tôi chịu không nổi..hức..”

Đặt Tom xuống bàn ăn trong khi nơi đó của hai người vẫn không tách rời. Thật vừa vặn vì cái bàn cao vừa đủ, anh không cần phải khụy xuống hay nhón lên để đưa “nó” vào trong Tom.

“Em muốn thỏa mãn mà, đúng không? Đêm nay tôi sẽ tiếp đãi tận tình.” Vừa nói xong Edward lại đẩy vào bên trong, đẩy đến Tom ngã luôn ra bàn.

“Wahhh... ahh.” Tom bị đẩy ngã ra bàn, mồ hôi tuôn nhễ nhại. Edward liên tục đâm sâu vào trong, mang theo khoái cảm lan tràn khắp người Tom. Anh đưa tay ôm lấy hai chân cô gác lên vai mình rồi tăng lực đẩy cùng tốc độ. Cũng lâu rồi anh chưa làm chuyện đó với cô, giờ lại cảm thấy thêm.

Tom chịu không nổi liền chống tay lên bàn, ngồi dậy nhưng rồi cũng lại bị đẩy ngã ra. Edward hung hăng đến nỗi chiếc bàn cũng rung rinh theo, ly nước đặt trên bàn phía trên đầu Tom cũng sắp rơi xuống đất. May thay Edward nhanh tay nhóm người lên bắt lấy ly, đồng thời đẩy cự thú vào sâu hơn nữa làm Tom nhói lên.

“Aaaaaaa...aaa...” bàn tay nhỏ bé cùng hai chân cô đâm đá lung tung, quơ quào trên người Edward cố đẩy anh ra. Nước mắt tràn ra vì đau đớn, cô cắn môi chịu đựng. Thấy vậy Edward giật mình đứng thẳng dậy đặt ly nước lên bếp rồi hơi rút vật khùng ra, tay anh đặt lên môi Tom vừa xoa nhẹ vừa lo lắng nói:

“Em không sao chứ? Tôi xin lỗi, đừng cắn nữa, ngoan nào, nhả ra đi...” Anh rút vật đó ra một chút khiến Tom nhẹ người, cô cũng thôi cắn môi. Mùi vị máu tanh từ đôi môi ngọt ngào của Tom tràn ra, Edward nhìn thấy mà xót xa cuối xuống ngậm lấy môi cô, mút hết những chất lỏng đỏ tươi đi rồi mới nhả ra. Rồi lại mút hết những giọt nước mắt trên má cô.

“Anh...ăn hiếp tôi..hức”

“Tôi xin lỗi, ngoan, đừng khóc nữa, tôi xin lỗi.” Thấy Tom khóc Edward lại càng tự trách, quên cô nhỏ bé không thể chứa hết anh. Anh tính rút ra vì sợ mình lại làm đau cô nhưng ba phần tư cơ thể anh lại kêu gào muốn cô chết đi được.

“Không sao...anh tiếp tục đi...nhẹ thôi.”

“Ừm.” Anh cuối xuống hôn lên đầu cô rồi từ từ đưa nó vào trong, rồi nhẹ nhàng rút ra.....rồi lại tăng tốc từ từ cho cô kịp thích ứng. Đường như tìm lại được khoái cảm khiến Tom lên đỉnh rồi tuôn trào. Thấy vậy Edward cười cười.

“Thỏa mãn chưa?”

“Ừm..” Tom ngưng ngưng không dám nhìn anh.

“Nhưng tôi thì chưa. Em còn chịu được nữa không?”

“Được..”

“Được rồi..” Edward lại bắt đầu tăng tốc, tay anh chống lên bàn, tay Tom bám lấy tay anh, chịu không nổi mà rên rỉ to hơn. Khuôn mặt đáng thương nhăn nhai mồ hôi, cô cau mày thở dốc, hai chân kẹp chặt lấy hông anh.

“Hah...anh to quá...ư.. Nóng quá...”

“Biểu hiện của em thật làm tôi tự hào, bé con.” Edward đưa tay sờ nắn đôi ngực trắng đang nhảy nhót lên xuống trên người Tom, vuốt ve hạt nhỏ mẫn cảm. Rồi cuối xuống cắn mút cần cổ trắng ngần của cô.

“Hừm...AH.....AH... Tôi chịu không nổi...” Tom bị kích thích, ngẩng mặt lên rên rỉ điên cuồng. Hai tay bám lên vai săn chắc của anh.

“Tom...muốn tôi ra ở đâu? Em có mang thuốc không?”

“Tôi..tôi...”

“Nhanh lên đi...”

“Có. Bên trong, ra bên trong tôi.”

“Như em muốn..”

Edward điên cuồng chạy nước rút trong Tom, đâm thủng tới tấp vào tử cung nhạy cảm làm cô nhỏ chịu không nổi mà bầu cào tạo nên mấy đường trầy xước rỉ máu trên lưng anh. Nhưng anh không quan tâm, điều khiến anh chú ý lúc này là ra bên trong Tom.

“A..a..”

“Hm...”

Cùng một lúc cả hai chất lỏng tình ái hòa vào nhau giữa khung cảnh ướt át ám muội. Edward rút gậy gộc ra khỏi người Tom rồi tựa đầu lên trán cô thở hổn hển.

“Mệt chưa?” Edward cười cười hỏi.

“Ừm.”

“Thỏa mãn chưa?”

“Rồi..”

“Nữa không?”

“Hả? Ý anh wah...?”

Chưa kịp hỏi rõ Edward đã bế cô lên đi vào phòng ngủ rồi đặt cô lên giường anh kéo rèm cửa sổ gần giường lại tránh ánh trăng rọi vào. Sau đó bóng dáng Edward cao to lại một lần nữa úp xuống Tom nhỏ bé, đây đưa cùng cô. Sức lực Edward quá to lớn, anh rong đuối hết lần này đến lần khác bên trong Tom mặc cho cô cầu xin. Cứ ôm cô mà làm đến khi cô nhỏ chịu không nổi mà ngất lịm đi...

14. Chương 14: Yêu

“Hwaaa.....”

“Hm...chuyện gì vậy?” Đang ngủ thì Tom hét lên làm Edward nằm kế bên cũng giật mình dậy nhìn sang cô.

“Ôi...không có gì, tôi gặp ác mộng ấy mà.” Không biết có nên nói là ác mộng không bởi vì cô mơ thấy mình cùng Edward đang làm chuyện đó thì bụng cô bỗng to ra sau đó lại sinh ra một đứa trẻ rồi sau đó lại thành một bầu trẻ. Thật kì quái...cô cũng muốn sẽ có con với Edward nhưng cô có lẽ còn hơi sớm so với việc này với lại cô còn chưa kết hôn cùng anh mà.

Edward mặt còn ngái ngủ, nhú mồm mở hờ mắt nhìn sang đồng hồ gỗ treo trên tường.

“Còn sớm, ngủ thêm đi.” Edward kéo Tom vào lòng, ôm cô ngủ tiếp.

“Không được, bây giờ tôi phải về, nếu trễ hơn họ sẽ phát hiện mất...” cô ngo quậy muốn thoát ra khỏi vòng tay của anh.

“Hmmm... được rồi, vậy em có muốn tắm không?” Edward chống tay chòm dậy hỏi cô.

“Không cần, tôi về nhà trước rồi tắm sau cũng được.”

“Ừm, vậy thay đồ rồi ăn chút gì đi tôi mới đưa em về. Hôm qua em ăn có một bữa...”

“Nhưng vậy sẽ không kịp mất..”

“Ngoan đi... tôi sẽ đưa em đi nhanh hơn gấp đôi tốc độ bình thường...”

“Nhưng..”

“Hay là tôi làm thêm một lần nữa nhỉ? Em có vẻ không nghe lời, muốn bị phạt sao?” Tom cứng đầu thì chỉ có hù dọa cô bằng cách này cô nhỏ mới sợ. Anh lật người đè lên Tom khiến cô hoảng hốt, hai tay đặt lên ngực anh đẩy ra.

“Đừng, đừng...tôi ăn, tôi ăn mà.”

“Vậy mới ngoan, tôi thích. Còn việc về nhà, em cứ yên tâm. Tôi sẽ đưa em đến tận cửa trước 6 giờ.” Anh

xoa đầu cô.

Nói được làm được, ăn xong Tom lên ngựa chỉ đường cho anh phi ngựa đưa cô đến tận bức tường thành nơi có cái lỗ nhỏ mà cô chui ra vào. Cô nhảy xuống ngựa, Edward cũng xuống theo. Cô chỉ kịp nói khẽ: “Tôi sẽ viết thư cho anh sau.” Rồi hóa thành sói, nhờ Edward gom đồ bỏ vào túi giúp. Cô găm lấy túi đồ chui tọt qua lỗ vào bên trong rồi chạy thẳng một mạch về nhà, leo lên phòng, đồng hồ vừa vặn điểm đúng 5 giờ 45. Cũng may là sau đêm trăng tròn, người sói thường dậy muộn hơn những ngày bình thường, nên cả làng bây giờ vẫn còn chìm trong những giấc mộng.

Còn Edward cũng nhanh chóng lên ngựa rời khỏi lãnh thổ người sói sau khi Tom chui qua bên kia bức thành, trong lòng anh lại chờ đợi lá thư của Tom.

Về đến nhà, Tom ngay lập tức mang đồ đi tắm giặt. Lau chùi đi tất cả những mùi vị hoan hoái đêm qua. Nghĩ lại Tom thật muốn chui xuống đất, cô ngượng chết đi được. Sao cô lại có thể làm ra loại chuyện đó chứ? Nào giờ cô có vậy đâu?

“Mày điên rồi Tom à.” Cô lẩm bẩm một mình.

Chợt nhớ ra hôm qua cô đã bảo anh ra bên trong. Vậy là giờ phải uống thuốc nữa rồi. Haiz!

Mở tủ ra lấy lọ thuốc tránh thai lần trước trước chị cô mua cho lúc cô bị Edward cưỡng bạo, cũng may cô đã giữ lại rồi cất giấu trong tủ đồ của mình, nếu không cô chẳng biết làm sao để lấy thuốc uống đây. Sau khi uống thuốc cô liền ngồi ngay vào bàn, lấy giấy bút ra viết thư cho Edward.

Tôi về an toàn rồi, cũng uống thuốc rồi, xin lỗi anh vì chuyện tối qua, tôi sẽ cẩn thận hơn và không để những chuyện như vậy xảy ra nữa. Tôi cũng xin lỗi về vết thương trên lưng anh. Tôi gửi một ít thuốc này, anh trộn với nước nóng rồi đắp lên nhé, sợ chim bay không nổi nên tôi không thể gửi nhiều thuốc được. Tôi thực sự xin lỗi. Nếu có thể, anh hãy quên đi những chuyện hôm qua đi có được không?

Tom

Cầm lá thư trên tay cùng một gói thuốc nhỏ, Edward phì cười. Con bé này thật ngốc, bị anh làm đến sáng nay còn không lết xuống giường nổi, phải đợi một lúc quen được rồi mới có thể để anh dìu xuống rửa mặt. Vậy mà còn xin lỗi anh, lo cho vết cào trên lưng anh... Sao cô nhỏ lại không biết nghĩ cho bản thân vậy chứ?

Em không cần cảm thấy có lỗi. Tôi cũng không thể kiềm chế được bản thân mà. Em nên quan tâm cho mình nhiều hơn đi, tôi khỏe lắm. Xin lỗi vì đêm qua tôi nhiệt tình quá, mấy vết thương này chẳng là gì cả. Còn về việc quên đi thì tôi không làm được đâu. Em cho tôi nhiều kỷ niệm khó quên như vậy mà. Còn nữa, ăn nhiều vào cho mau lớn khỏe khoắn, nếu không làm sao chịu nổi tôi nữa đây? Không nên để tôi “lâm trận” một mình như vậy vào lúc sắp kết thúc chứ...còn đau thì nằm nghỉ ngơi đi. Tôi còn việc phải làm, có gì thì báo tôi biết đấy, bé con hư hỏng! Lần sau còn như vậy nữa tôi sẽ thẳng tay trừng trị em. Tối qua tôi còn nường tay đó. Tôi có để bánh trong túi của em, muốn thì lấy ra ăn.

Edward

“Đồ vô sỉ...” đọc mà thẹn cả mặt, bộ anh ta thích chọc cô lắm sao? Cô đâu có muốn vậy, chẳng qua do cô quên xem lịch thôi mà. Yêu anh khiến cô chìm đắm trong ngọt ngào, gần như gạt tất cả sang một bên, chỉ chú ý đến anh. Đọc xong thư cô mở túi ra xem, đúng là có bánh thật. Bánh nhỏ mềm được gói trong túi giấy, mùi vị thơm lừng kích thích khứu giác cô. Cô lấy ra ăn ngay, thật ngon, tay nghề của anh chỉ có hơn chứ không kém. Phải chỉ ngày nào cũng được anh nấu cho ăn thì thích chết được! Cô phải mau mau chiếm anh làm của riêng thôi.

Còn việc hôm qua cô biến mất cả ngày mà không ai biết là bởi vì toàn bộ người trong làng đều nằm ở nhà nghỉ ngơi và điều dưỡng để tránh việc hóa điên vào ngày trăng tròn. Người nhà của cô ai cũng đều rút về phòng người nấy nên mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ. Tom vẫn chưa bị phát hiện, đúng là kì tích. Trước đây cô không giấu diếm được điều gì quá hai ngày, duy nhất về vấn đề tình cảm là cô tuyệt đối giữ bí mật rất kiên trì, đến cả cô còn tự nể phục mình vì đã thành công che giấu chuyện của mình với Edward... Tuy là hai chị cô và Lissa đã biết. Nhưng không sao, cô biết họ về phe cô mà.

“Tom..”

“Vâng?” Nghe tiếng Edward gọi Tom mới giật mình hoàn hồn lại. Ngước lên nhìn anh.

“Giúp tôi một chút nhé?” Thấy Edward mang về vài con gà, Tom liền chạy đến ôm gà để anh cất súng với áo khoác. Sau đó hai người ra sau bếp xử lí đám gà.

“Tom này, nếu em là người sói vậy có khi nào cũng có người gà hay không?”

“Pfff...hahaha người gà sao?? Haha...” Tom không nghĩ Edward lại hỏi cô một câu ngớ ngẩn đến vậy.

“Sao? Tôi thắc mắc thật mà.”

“Ừ, chắc là lũ gà này một lát nữa sẽ hóa thành người gà đấy, sau đó chúng sẽ trả thù anh.”

“Ồi sợ quá...Haha... vậy còn em? Em cũng đang lột lông chúng đấy, chúng không trả thù em sao?”

“Tôi nghĩ gà sợ sói nên chắc người gà cũng sợ người sói nên tôi sẽ an toàn thôi.”

“Pff... em nhỏ con như vậy thì ai mà sợ cho được?”

“Kệ tôi...lo làm việc của anh đi.”

Quay qua quay lại cũng đã gần hết tháng. Tom vẫn đến nhà Edward đều đặn để gặp anh. Cô đã không còn ngại nhiều như trước dù vẫn còn hay đỏ mặt nhưng cư xử cũng đã tự nhiên hơn khi ở cùng anh.

Từ khi được anh bồi dưỡng cho ăn đủ thứ món ngon đến nay thì trông Tom đã không còn ốm yếu như trước nữa. Giờ cô đầy đặn ra nhìn càng quyến rũ hơn, dù vậy cô vẫn chẳng có tí mỡ thừa nào do cùng Edward vào rừng săn, đặt bẫy. Cả ngày hoạt động như vậy thì mỡ nào chịu cho nổi mà tích tụ đây? Có vẻ sở thích của hai người đều là đi săn, thích rình rập con mồi.

“Tom!”

“Vâng?”

“Lần sau ở lại đây qua đêm có được không?”

“Sao vậy?” câu hỏi của Edward làm cô ngạc nhiên, trong lòng lại dâng lên cảm xúc ngọt ngào quen thuộc.

“Chẳng sao cả, chỉ là lâu quá rồi không ngủ cùng em nên...nói sao đây nhỉ? Thiếu hơi chẳng?”

“Pff... thôi đi.” “anh ấy vui tính thật” Tom nghĩ thầm.

“Không, tôi nói thật mà. Với lại ba hôm nữa trong thị trấn tôi có tổ chức lễ hội. Trước ngày đó là ngày em đến đây, tôi nghĩ muốn em ở lại cho đến sáng hôm sau để tôi đưa em đi dự lễ hội luôn. Em nghĩ sao?”

“Ừm... tôi nghĩ là được. Ba hôm nữa là nửa năm đúng không? Làng tôi họ sẽ sang các làng khác để trao đổi hàng hóa cùng với vài thông tin gì đó. lúc đó cha mẹ và anh cả tôi cũng đi nên có lẽ tôi sẽ đi cùng anh được.” tuy hơi không hiểu vì sao chuyện của cô và Edward luôn diễn ra thuận lợi, ít gặp bất trắc gì nhưng như vậy cũng tốt thôi.

“Thật sao? Vậy thì tốt rồi.”

“Nhưng còn chuyện qua đêm...” nói đến đây Tom hơi mất tự nhiên.

“Sao?”

“Sao anh lại muốn ngủ cùng tôi? Tôi hỏi lại... Anh có thích tôi không?” Cô quay sang nhìn thẳng vào mắt anh. Cô muốn xác định lại một lần nữa, cũng đã hai tháng rồi chứ có ít đâu. Cô đợi đến mệt chết rồi.

“Chuyện này...em có thể đợi đến hôm lễ hội được không? Tới lúc đó tôi sẽ cho em biết.” Edward cũng tính nói anh thích cô rồi nhưng nghĩ lại tổ tình trong chốn đông người, có hoa, có đèn và tiếng nhạc đêm lễ hội như vậy không phải lãng mạn hơn sao? Cô chắc chắn sẽ thích chết thôi. Tom hình như cũng nghĩ vậy, nghĩ

là anh sẽ tỏ tình cô trong đêm lễ hội sẽ lãng mạn hơn nên cô mới đồng ý đợi thêm một chút.

“Được.”

“Vậy lần sau em ngủ lại nhé?”

“Ừm.” Mặt Tom lại hơi ửng hồng, Edward thấy cô ngượng ngùng nhin không được mà đưa tay lên véo má cô.

“Cám ơn em, vì đã đợi tôi.” Rồi anh hôn chụt lên trán Tom, sau đó lại quay sang nấu nướng. Điều này làm Tom càng chắc chắn hơn rằng anh sẽ nói thích mình. Cô trông chờ đến ngày đó chết được.

“À còn nữa, tôi có cái này đưa em. Đợi chút.”

Edward rửa tay rồi chạy đi lấy một thứ mang ra đưa cho Tom.

“Tặng em này.”

“Cái này là vòng Dream Catcher? Để xua đuổi những giấc mơ xấu?”

“Ừ! Tại tôi thấy em hay gặp ác mộng nên tôi tặng em đấy.” Edward cưng chiều xoa đầu Tom. Còn cô thì cảm thấy ảm áp không thôi.

“Ôi cám ơn anh. Anh chu đáo thật đấy. Giờ tôi yên tâm ngủ ngon rồi.”

“À còn nữa! Nhớ mang theo lọ thuốc màu xanh hôm bữa.”

“Lọ thuốc màu xanh... à để che đi mấy cái của nợ này hm?” Cô chỉ lên tai và đuôi của mình.

“Thông minh lắm!” Edward tán dương.

“Edward! Ở đây...này” Tom với tay ra khỏi lỗ hổng trên bức thành vẩy vẩy vừa ra hiệu vừa gọi nhỏ Edward.

“Sao em không ra đây?” Edward thì thầm đủ để cô nghe thấy.

“Anh vác cái này lên ngựa đi, mau lên, sắp có người...” Tom vừa nói vừa vội đẩy túi đồ “mập mạp” của mình qua lỗ rồi hóa sói chui ra theo cũng không quên găm lấy bộ đồ của mình. Edward thấy vậy vội vàng leo xuống ngựa vác cô sói và túi đồ kia lên ngựa rồi phóng nhanh đi. Được một đoạn khá xa làng người sói, Edward bỗng dừng lại.

“Em có thể hóa thành người không? Bởi vì tôi một tay ôm em, một tay xách đồ thế này thì nắm dây cương hơi khó. Dây túi đồ của em đứt rồi nên cũng không thể cột vào ngựa....”

Mới nghe anh nói khúc đầu thì cô tính lắc đầu từ chối nhưng nghe anh giải thích rồi thì thấy cũng đúng, nhưng nếu làm vậy không phải cô sẽ trần như nhộng sao? Đường như thấy được sự e thẹn của cô Edward cũng đoán ra được, anh nói:

“Lấy áo choàng của tôi mà khoác vào này.” Cuối cùng Tom cũng đồng ý mà hóa người rồi chộp lấy áo choàng đỏ của anh khoác vào, che đi thân người bé nhỏ quỵến rũ. Hành động ngại ngùng của cô làm Edward buồn cười không thôi.

“Có gì đâu mà ngại chứ. Thân thể em tôi quen thuộc lắm rồi.”

“Anh đáng ghét.”

Xong Edward tươi cười để cô ôm túi đồ của mình, anh thì ôm cô phi ngựa chạy về nhà. Vừa đến nơi, Tom xuống ngựa để anh ôm xuống ngựa rồi cô ôm đồ chạy thẳng vào nhà, vào phòng thay đồ. Lại đúng lúc đó Edward bỗng mở cửa khiến Tom giật mình nhảy lên giường vớ lấy cái mền che đây rồi hét lên đuổi anh ra ngoài.

“Sao vậy? Cơ thể em tôi đã thấy hết rồi. Sao phải ngại?” Edward mặt dày đứng dựa người vào thành cửa trên chọc cô.

“Anh không biết xấu hổ à? Ra ngoài để tôi còn thay đồ.” Tom ngồi trên giường ôm chiếc mền khư khư che thân thể cô lại. Nhìn anh bước dần về phía mình, Tom càng hoảng hốt hơn.

“Anh anh... anh làm gì vậy? Sao không đi ra ngoài?...anh đừng bước đến đây nữa... á.” Thấy Edward nhấc tay lên cô tưởng anh tính làm gì mình nên cô hét lên. Kết quả là anh chìa tay ra đưa cho cô chiếc vòng cổ cô đánh rơi lúc xuống ngựa.

“Của em này.”

“Ôi... ôi tôi cảm ơn. Sao anh không để lát nữa rồi hãy đưa tôi?”

“Vì tôi không thích.” Nói rồi Edward mỉm cười tà một cái rồi bước ra ngoài để lại Tom ngồi vừa xuống ngựa vừa cảm thấy anh thật đáng ghét.

Sau khi dùng bữa sáng, Tom thấy có gì đó không ổn, cô chạy vào nhà vệ sinh sau đó nôn ra hết những gì cô đã ăn khiến Edward lo lắng không thôi. Anh bế cô về phòng đặt lên giường rồi hỏi han các kiểu, sợ cô bệnh.

“Tôi không sao đâu. Chắc là do hôm qua tôi ăn bậy gì rồi.” Tom cũng không biết có phải Edward đã bỏ gì vào trong thức ăn hay không nhưng vẫn là cô tin tưởng anh nên bác bỏ suy nghĩ đó.

“Em tốt nhất đừng nên làm gì cả. Em nghỉ ngơi đi, cần gì thì cho tôi biết nhé.” Nói rồi Edward đi vội ra ngoài lấy những cuốn sách y học, tra xem triệu chứng của cô nằm ở đâu rồi tìm cách điều trị,....

“Edward, anh có ngoài đó không?”

“Sao thế? Tôi đây.” Vừa nghe tiếng người thương gọi, Edward nhanh như cắt chạy vào.

“Tôi.. tôi đói. Anh có bánh ngọt không?” Tom liếm liếm môi khô của mình.

“Em muốn ăn loại nào?” Edward hai mắt sáng rực khi nghe Tom đòi ăn. Rốt cục cô vẫn không sao

“Tôi, anh có thể làm cho tôi cái bánh đen đen hôm trước anh bồi thường cho tôi được không?”

“Ý em là bánh chocolate?”

“Vâng.” Tom vẫy vẫy đuôi.

“Có ngay, em nằm nghỉ đợi một chút nhé.”

Vài phút sau, Edward mang vào ba bốn cái bánh như yêu cầu cùng với một ly trà và một ly nước.

“Của em này, ăn đi.”

Nhìn Tom ăn ngon lành, Edward dịu dàng cười mỉm véo má cô.

“Sao vậy?” Bất ngờ bị véo má, Tom hỏi.

“Không có gì. Em ăn tiếp đi.”

Sau một trận no nê, Tom lại trở nên hoạt bát. Cô cùng anh chuẩn bị cho ngày mai. Họ mang quần áo đi giặt, phơi. Rửa chén bát rồi quét lau nhà. Sau đó lại mang đồ vào xếp lại cho vào túi để ngày mai mang theo. Rồi họ nghỉ ngơi, trò chuyện với nhau về ngày mai sẽ đi đâu, làm gì. Rồi lại nói thuyên thuyên về gia đình, công việc và nơi ở của nhau.

Đến chiều Tom lại thấy thèm ăn cái gì đó ngọt ngọt.

“Edward! Anh có thứ gì ngọt không?”

“Đường.”

“Ý tôi là thức ăn, không phải gia vị.”

“Biết rồi, đùa em thôi. Em lại muốn ăn bánh ngọt hửm?”

“Vâng. Anh có thể... làm cho tôi một phần nữa được không?”

“Hừm, có công không nhỉ? Tôi không làm không công đâu.”

“Gi? Chẳng phải sáng nay tôi phụ anh làm việc nhà rồi đó sao?”

“Ừm nhưng đó là trả cho phần bánh buổi sáng của em.” Edward bày ra vẻ mặt thản nhiên.

“Xì. Đồ keo kiệt.”

“Sao nào?”

“Việc nhà đã làm hết rồi, anh muốn trả công thế nào đây?”

“Về chuyện trên giường thì thế nào?” Edward cười xảo trá.

“Cái gì? Anh... anh...” cô tính nói anh là đồ háo sắc nhưng nghĩ lại hôm trước cô cũng háo sắc nên thôi.

“Sao nào?”

“E hèm.... không được. Tôi sẽ lỗi rất nặng.”

“Vậy là em nhin đói?”

“Tôi không có ý như vậy. Anh đổi công khác đi. Trừ chuyện đó ra, còn lại gì cũng được.”

“Gì cũng được sao?”

“Ừ...khoan. không không. Trừ chuyện đó và cả chuyện tôi phải theo ý anh nữa.”

“Wow thông minh đấy. Tôi cũng vừa tính nói muốn em làm theo ý tôi. Vậy ngoại trừ hai cái đó ra thì đều được phải không?”

“Ừm” nghĩ đi nghĩ lại cô cũng không nghĩ ra được thêm cái nào.

“Vậy tôi muốn em trả công bằng việc tắm cho tôi.”

“... cái gì? Sao tôi lại phải tắm cho anh? Anh không tự tắm được sao?”

“Được nhưng có người tắm cho thì sướng hơn, không phải sao?”

“Nhưng nhưng.... không được. Anh đổi cái khác đi.”

“Không. Khi này em đã nói ngoại trừ hai cái kia thì tôi muốn trả công thế nào cũng được mà. Phải giữ lời chứ. Với lại em cũng chỉ tắm cho tôi thôi mà”.

Tom lại suy nghĩ, cũng được, tắm cho anh ta thôi mà, anh ta cũng chỉ là ngồi cho mình tắm. Chỉ cần không nhìn chỗ không nên nhìn là được.

“Được rồi. Tắm cho anh thì tắm. Vậy anh làm bánh cho tôi đi. Tôi đói chết mất.”

“Có ngay.” Edward mặt mày hớn hở đi làm bánh. Trong đầu anh lại đang tính toán cái gì đó xấu xa. Một lát sau ăn xong, Tom lại phải thực hiện lời nói của mình. Cô đi theo Edward đến phòng tắm mà tim đập liên hồi, mặt cũng nóng rực cả lên. Lúc trước nếu không phải trong lúc làm tình với anh thì cô cũng không chạm vào anh nhiều lắm. Nếu có cũng chỉ là chạm nhẹ hay anh ôm cô. Vậy mà bây giờ cô lại sắp phải chạm vào anh lại còn chạm khắp cả người, kì cọ, tắm cho anh.

“Đứng đó làm gì? Sao không vào đây? Em tính tắm cho tôi bằng ánh mắt của em từ xa hay sao?” Edward chọc ghẹo khiến Tom đỏ cả mặt, cô lườm anh một cái rồi bước vào.

Nhìn Edward cởi từng cái áo cái quần, Tom nuốt nước miếng không thôi. Đến khi anh cởi nốt mảnh vải

cuối cùng thì Tom đã cúi gầm mặt xuống đất không dám nhìn nữa.

“Đừng nhìn xuống đất nữa. Chẳng có gì ở đó đâu. Đến đây tắm cho tôi này.”

Tom bước đến cạnh bồn tắm, nơi Edward đang ngồi bên trong, nước lấp đầy lên đến nửa bụng anh. Cơ thể vạm vỡ của anh hiện lên rõ mồn một khiến tim cô gái đập thành thịch. Cô nhìn từ khuôn mặt đẹp ngời ngời của anh xuống cổ, xuống xương quai xanh đầy quyến rũ rồi xuống cơ ngực cơ bụng. Xuống dưới nữa cô thật không dám nhìn. Cô đưa mắt sang vai anh rồi bắt đầu kì cọ cơ thể nam tính. Nhìn cô căng thẳng ma sát bàn tay mềm mại trên cơ thể mình, Edward hài lòng mỉm cười.

“Thoải mái đi nào, cứ xem tôi như đứa trẻ cần mẹ tắm cho đi.” Giọng nói và hơi thở nam tính của anh phả vào mặt cô làm cô run run.

“Anh không biết xấu hổ sao? Có đứa trẻ nào lớn như vậy mà còn để mẹ tắm cho chứ?” Nói xong, cô liền cảm giác có một bàn tay to lớn ấm áp đặt lên tay cô kéo nó về phía ngực anh.

“Sao lại chỉ chà một chỗ vậy?”

“Từ từ.” Tom như sắp phun trào. Cô ngượng ngừng cực điểm. Một lúc sau anh lại kéo tay cô xích xuống xích xuống nữa đến khi sắp chạm đến vật kia thì rốt cục cô không chịu được nữa mà rút tay về rồi đứng dậy. Mặt cô gái đỏ ửng.

“Tôi.. tắm cho anh xong rồi. Tôi.. tôi ra ngoài đây.”

Vừa quay đi Tom lại bị anh nắm kéo về khiến cô mất thăng bằng mà ngã nhào vào người anh, nước bắn tứ tung ướt cả áo cô.

“Anh..anh làm gì vậy?”

“Chưa xong mà? Em tính đi đâu đây?” Lại một lần nữa Tom ngửi thấy mùi cơ thể nam tính của anh rõ hơn. Cô liếc sang nơi khác không dám nhìn thẳng vào anh.

“Tôi.. tôi.. tôi tắm cho anh xong rồi mà, thả tôi ra.. ưm” Edward hôn bất ngờ, anh đẩy lưỡi cô dây dưa sau một hồi mới nhả ra.

“Tốt, giờ để tôi tắm cho em.” Anh đột ngột ngồi thẳng dậy cởi đồ Tom ra, làm cho cô hốt hoảng.

“Không. Tôi không cần, tôi tự tắm.. ưm” không để Tom nói nhiều, Edward lại tiếp tục bịt miệng cô bằng môi lưỡi mình.

Tom rồi bời chỉ còn biết đẩy anh ra, một tay nín giữ quần áo mình không cho anh cởi ra. Nhưng vẫn là Edward làm chủ, chỉ một lúc sau Tom đã trần như nhộng mà bất lực dựa vào người anh. Quần áo cô văng tứ tung trên sàn nhà. Tom rất không muốn mọi chuyện thành ra như thế này nhưng cô không thể kháng cự lại anh. Bởi vì trong tâm cô cũng có một phần muốn được anh làm cho như vậy.

Trong bồn tắm, bàn tay người đàn ông to lớn mơn rón trên làn da mềm mại của cô gái nhỏ. Sau nụ hôn đã khiến Tom mất đi vài phần sức lực. Giờ với sự khiêu khích của anh lại khiến cô càng run rẩy. Cô ngồi áp lưng vào lòng anh, hai tay ôm ngực, chân ngồi co lên che đi cảnh xuân. Sự kích thích của anh làm lí trí cô phiêu dạt đi đâu mất, cô cứ ngồi đó. Một phần muốn chạy đi nhưng cô vẫn sẽ bị anh bắt kịp thôi. Một phần lại muốn ngồi đó và chờ đợi....

“Tom...” từ phía sau Edward nói nhỏ vào tai cô rồi ngậm lấy vành tai bé xinh khiến cô rụt cổ lại.

“Đừng..”

“Tom! Tôi thực sự nhớ em.” Tom không hiểu ý Edward là gì đây bởi vì trong tình huống này chỉ có thể là anh ta nhớ cô hoặc là anh ta nhớ cơ thể của cô. Câu nói của Edward khiến Tom run rẩy không thôi cô co người rút lại, càng cảm nhận rõ hơn sự khác thường sau lưng. Nó đang to ra và cứng hơn, dán sát vào lưng cô. Tom tim đập thành thịch, lần này cô chắc chắn một điều....

“Em có thể cho tôi không?” Edward đang muốn cô nhưng câu nói của anh ta khiến Tom ngỡ ngàng. Anh không nói là “phạt” hay ép buộc gì cả, mà là muốn hỏi ý kiến của cô.

15. Chương 15: Thị Trấn Barly

“Sao anh lại hỏi vậy?”

“Tôi chỉ muốn biết em có đồng ý hay không thôi. Tôi muốn cả hai đều tự nguyện. Nên nếu em không đồng ý, tôi sẽ dừng lại ngay.”

Cô Lissa có nói, yêu là cả hai phải tự nguyện, không có sự ràng buộc hay gượng ép gì cả. Mà phải là tôn trọng quyết định, ý kiến của người kia. Vậy thì có phải anh đã yêu cô, đã tôn trọng cô rồi không? Tom cảm thấy thật sự hạnh phúc. Cô không nghĩ gì nhiều nữa, nếu anh đã tôn trọng cô như vậy, cô cũng đã không cần phải đắn đo.

“Được.”

“Thật sao?” Được sự đồng ý của người thương bé nhỏ, Edward trong lòng vui như đứa trẻ nhận được quà. “Em đã xác định kỹ chưa?”

“Ừm.” Tom then thừng.

“Vây tôi bắt đầu đây.” Ghé sát vào tai Tom, Edward nói nhỏ đầy mê hoặc. Sau đó hôn lên vành tai nhỏ bé xinh xinh của cô rồi liếm mút cần cổ rắng mịn. Dường như Tom đã nhạy cảm hơn nhiều, cô run rẩy theo từng lần anh chạm môi vào làn da của mình. Cô rên lên một tiếng làm kích thích Edward. Anh ngắm nhìn cô từ phía sau, đẹp và bé nhỏ ngồi gọn trong lòng anh. Sự ham muốn càng tăng lên khi anh có cảm giác Tom đang run rẩy vì sự kích thích của anh.

Rồi anh đưa ngón tay thô của mình vào trong Tom, tay còn lại xoa nắn bầu ngực cô. Tom đưa tay bám vào cánh tay rắn chắc của anh dùng lực nắm chặt để kìm nén cảm xúc đang dâng trào từ bên dưới thân.

“Gọi ra đi.” Edward lại nói nhỏ vào tai cô rồi ngậm vành tai trắng nõn ấy.

“Ah!.. E..Edward..” Tom bắt đầu cự quậy. Cô sắp không chịu được nữa rồi. Nhiều kích thích như vậy. Ngón tay anh phía dưới vào càng sâu hơn, càng kích động nhiều hơn. Tom co chân lại thở dốc, tay cô dùng sức đẩy nhẹ cánh tay anh một chút. Càng ngày Edward lại càng cuồng nhiệt hơn, đến khi Tom lên cao trào rồi rên lên một tiếng thỏa mãn thì anh mới rút ngón tay ra.

“Chỉ mới vậy thôi mà đã ra ư? Em hẳn cảm đến vậy sao? Tôi làm hư em mất rồi, bé con!” Anh nâng hông cô nhắc bổng cả người cô lên rồi đưa vật đã sớm đứng thẳng của mình vào cửa huyệt của cô. Sau đó từ từ hạ cô xuống đến khi cô bao trọn lấy anh.

“Ah~~! To quá.... hah...” Tom đã ra một lần rồi, lại nhờ ngón tay của anh cũng làm cô giảm bớt đau đớn khi anh đưa vật to lớn ấy vào. Ma sát nhẹ nhàng khiến Tom mau chóng thích nghi được với anh, khi anh chạm đến vạch cuối cùng của cô, cô rên lên mất hồn.

“Bé ngoan, tăng tốc nhé.” Dường như thấy được Tom đã quen với mình, anh nâng cô lên xuống ngày một nhanh hơn. Phía sau, anh hôn lên vai cô, thỉnh thoảng cắn nhẹ làm cho Tom hưng phấn không ngừng rên rỉ. Sự co bóp chặt chẽ bên dưới lại khiến Edward như mất đi lí trí mà điên cuồng ra vào. Mặt nước không ngừng chuyển động nhấp nhô theo hai người.

“Một cô bé như em, sao lại khiến tôi điên đảo thế này... tôi thật sự muốn làm chết em.”

“Ah... đừng mà...Edward...”

“Sao?”

“Chúng ta... đôi tư thế có được không?” Tư thế này khiến cô không thấy được anh, lại chỉ có anh nhìn cô, quan sát cô khiến cô mắc cỡ không thôi.

“Sao vậy?”

“Bởi vì... tôi... ah... tôi cảm thấy thế này tôi khó ngồi quá.”

“Ah! Sao không nói sớm.” Dứt lời, Edward xoay người cô lại làm bên trong cũng xoay một vòng ma sát, anh thở dài một cái mê luyến rồi phủ lên môi cô, dây dưa với lưỡi cô. Tom như điên đảo, Edward bên dưới vẫn to lớn xông vào, bên trên lại cuồng nhiệt quấn lấy lưỡi cô.

“Ôm tôi nhé...” Edward để chân Tom vòng qua hông mình rồi anh ôm cô đứng dậy. Anh dồn cô vào tường để lưng cô áp lên vách, hôn môi và tiếp tục đâm sâu vào bên trong khiến cô rên to hơn.

“Edward dừng...” Tom ôm ghì lấy vai và cổ Edward để trụ lại. Sợ chẳng may bị trượt xuống thì chắc bị anh xuyên chết mất.

“Dừng cái gì?”

“Dừng vào sâu quá..”

“Chịu không nổi?”

“Ừm...hahh..”

“Tôi cũng chịu không nổi...” Edward thủ thủ bên vành tai bé xinh của cô, lại vào càng sâu hơn mặc cho Tom rên rỉ cầu xin.

“Hah... dừng mà... hừm” miệng thì van xin Edward dừng nhưng trong lòng Tom lại muốn nhiều hơn thế nữa. Cô nghĩ sao bản thân mình lại phức tạp vậy...

“Em muốn tôi ra ở đâu?”

Tom suy nghĩ... nhưng Edward thì không còn nhiều thời gian nữa.

“Nhanh lên nào.”

“Bên trong...ah..” Edward thúc vào Tom một cái chôn sâu vào đó rồi bắn ra chất trắng đục vào sâu trong cơ thể Tom, cô cũng phun trào.

Tiếp tục một lần nữa Edward đổi tư thế khác, anh xoay người Tom úp vào tường, để cô quỳ trên một cái ghế cao để đồ gần đó. Rồi anh một lần nữa xô xuyên qua Tom. Cự thú căng cứng một lần rồi lại một lần nữa chui tọt vào trong Tom.

“Ah... đừng thô lỗ như vậy...”

“Vậy tôi sẽ nhẹ nhàng...” Edward thả chậm tốc độ ra vào, cố ý làm cho Tom không được thỏa mãn. Tom cảm thấy ma sát không đủ khiến bên dưới ngứa ngáy khó chịu.

“Ed... Edward...”

“Thế nào?”

“Đừng... đừng chậm như vậy..”

“Vậy tôi dừng nhé?” Nói xong làm thật. Edward dừng hẳn động tác, anh cố gắng kìm chế lửa đốt ham muốn trong người chỉ để trêu Tom.

“Không! Đừng dừng lại... xin anh.. tiếp tục đi.”

“Nếu không thì em sẽ làm gì?” Edward vẫn trơ trơ ra đó mặc dù bản thân đã muốn cắn xé hành hạ Tom lắm rồi.

“Đừng mà Edward...” Tom nói như sắp khóc làm Edward hết hồn nhưng hành động của cô lại làm anh hết hồn hơn nữa. Cô nhỏ không khuất phục mà tự động nhấp nhô cơ thể mình, cô không đủ kiên nhẫn để đợi anh nữa. Tự nuốt vào rồi nhả anh ra và cứ thế lặp lại, cô nhỏ rên rỉ càng thêm kích thích anh. Edward đã đến giới hạn của mình. Nhìn Tom như thế này càng khiến anh lửa đốt ngùn ngụt, anh đưa tay phát nhẹ vào mông Tom một cái rồi một tay bám lấy vai một tay kìm eo cô. Đâm vào rút ra thật cuồng nhiệt làm cô nhỏ bất ngờ mà bị ép sát vào tường. Bầu ngực đáng thương cũng bị dán chặt vào.

“Ư... ahhh...Edward... anh sao vậy?..”

“Ồ bé con dâm đang, đêm nay đừng hòng ngủ.” Chẳng hiểu sao càng nghe những lời trách mắng, hù dọa này Tom chẳng những không sợ mà còn cảm thấy kích thích hơn.

“Xem ra tôi làm hư em thật rồi... phải dạy dỗ lại thôi.” Bên dưới không kiêng nể mà thúc vào. Bên trên lại nghe những lời nói kích thích. Tom cuối cùng cũng tuôn trào. Nhưng Edward vẫn còn mạnh tiến vào vào khiến cô ra nhiều hơn.

“H...hah... Edward... ”

“Hm... Tom.. Tom..” gọi tên nhau càng khiến đôi phương tăng thêm cảm giác thỏa mãn.

“Edward anh... ah.. anh to quá...”

“VẬY có thích không?”

“Ah... có, tôi rất thích.”

“Tốt...”

Cả hai dây dưa cuốn nhiệt cho đến khi Edward cảm thấy Tom có vẻ như sắp ngất đi thì anh mới dừng lại. Nếu ngày mai không phải dậy sớm để vào thị trấn thì anh đã làm cho cô bất tỉnh nhân sự luôn rồi. Nhưng chỉ là nếu thôi, vậy nên anh không chế mình một chút, giữ lại chút sức lực cho cô đi chơi vào ngày mai. Nhìn cô bé trắng hồng như quả đào nằm thở hổn hển dưới thân mình, Edward yêu chiều hôn lên trán cô.

“Giữ chút sức lực cho em, giờ thì vệ sinh một chút rồi đi ngủ nhé.”

“Vâng.” Tom toàn thân mệt rũ rời để cho anh ôm mình đi vào bồn tắm. Hôm nay cô hạnh phúc làm sao! Càng hạnh phúc hơn khi nghĩ rằng ngày mai sẽ nhận được lời ngỏ của anh. Cô nhỏ mím cười, rút vào lòng Edward rồi để cho anh chăm sóc mình.

Nhìn người thương bé nhỏ trong lòng, Edward toát ra vẻ cưng chiều không thôi. Anh để cô ôm cổ mình, hai tay còn lại bế bồng cô đặt xuống bồn tắm, một lần nữa tiếp tục công việc lau chùi tắm rửa. Xong, anh bế cô trở về phòng ngủ rồi đặt cô lên ghế, lau đầu cho cô.

“Tóc em mềm thật... có mùi hương thảo, nhỉ?”

“Anh nhận ra được à?”

“Ừ, nhận ra lâu rồi mà chưa có dịp hỏi. Mùi rất dễ chịu.”

“Cám ơn anh, tôi cũng rất thích mùi này nên phòng tôi chỉ toàn hương thảo thôi.”

“Thích vậy? Có thể tặng tôi một ít mang về trồng không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Cám ơn em.”

Tóc đã khô, anh liền mang cô lên giường rồi ôm vào lòng tận hưởng cảm giác mềm mại. Edward mặt đầy thỏa mãn vùi đầu vào tóc của cô, hít ngửi hương thơm dễ chịu. Chợt nhớ ra chuyện gì đó anh vội hỏi cô.

“Em đã uống thuốc tránh thai chưa?”

“Chưa. Thật ra thì không cần đâu, tôi đang trong thời kỳ an toàn.”

“Thời kỳ an toàn?”

“Anh biết đó, phụ nữ thường hay đến kỳ kinh nguyệt.... Nói chung là không sao đâu.”

“À à. Ừm” anh đã từng nghe qua vấn đề sinh lý này, nhưng mà cô gái của anh nói không sao thì chắc là không sao rồi.

“Edward! Thị trấn như thế nào nhỉ? Có giống làng không? Con người ở đó thế nào?”

“Có lẽ hơn làng một chút nhưng theo tôi thấy thì... phức tạp.”

“Phức tạp?”

“Ừ! Người tốt chẳng có bao nhiêu đâu. Vậy nên ngày mai bám sát tôi một chút. Với cái vẻ mặt câu hồn này của em thì dễ bị bọn buôn người để ý lắm đấy.”

“Anh đang khen tôi?”

“... cũng có thể cho là vậy.”

“Xi.”

Edward lại nhéo má cô, Tom rốt cuộc chịu không nổi mà buộc miệng nói:” Edward.... nếu anh còn làm như vậy....tôi sẽ càng thích anh hơn! Vậy nên đừng thân thiết quá với tôi như vậy nếu không tôi sẽ.... ” câu “tôi sẽ ảo tưởng mất” ngay lập tức bị Tom nuốt vào bụng. Edward nhú mày cuối xuống nhìn Tom, để mắt anh gần sát mặt cô.

“Em sẽ làm sao??”

“Không có gì!” Tom bị khuôn mặt gần sát của anh làm cho tim đập loạn xạ, kết quả là ngượng ngùng mà quay mặt sang một bên.

“Phải không?”

“Ừa! Vậy nên anh đừng thân thiết với tôi quá được không?”

“Em không thích sao?” Edward ghé mặt càng gần cô, Tom nằm dịch ra một chút để tránh khuôn mặt và ánh mắt sát bén của anh.

“Tôi...tôi...”

Edward thấy Tom lùi lùi lại thì trong lòng vui vẻ *chọc con bé này vui phết, dễ thương cực kỳ*. Edward đầu buông tha cho cô dễ dàng như vậy. Anh lại từ từ tiến tới, Tom lùi bao nhiêu thì anh tiến lên bấy nhiêu cho đến khi cô chạm trúng vách tường. Edward ngay lập tức chồm dậy chống tay xuống giường, dồn cô vào phạm vi trong lòng anh.

“Trả lời tôi đi nào.” Edward nở nụ cười giễu cợt, một tay còn lại của Edward nâng cằm Tom lên để mặt cô đối diện với mặt anh, tuy nhiên đôi mắt Tom vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Edward mà liếc sang hướng khác.

“Thích chứ nhưng...anh...tôi...nhưng..”

“Được rồi không đùa em nữa, ngủ ngon nhé cô bé.” Edward cười cười khi thấy cô ấp a ấp úng như vậy, hôn lên trán chúc cô ngủ ngon rồi lật người nằm sang bên cạnh. Anh đưa lưng về phía cô khiến cô có chút hụt hẫng... không phải anh sẽ ôm cô ngủ sao? Đợi một lúc cô mới quyết định đưa tay lên khều anh xem anh ngủ chưa. Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tom đặt lên lưng anh rồi ấn nhẹ rồi vuốt ve, cảm nhận được làn da rắn chắc của Edward khiến cô tim đập thành thịch.

“Chết tiệt! Em chẳng những không bảo tôi ôm em ngủ mà còn khiêu khích tôi sao?” Chịu không nổi điểm kích thích từ bàn tay bé nhỏ kia đem lại. Edward không giả vờ được nữa mà quay phắt sang ôm Tom vào lòng, cũng khiến cô hốt hoảng một chút.

“Ồ...”

“Đừng nói gì nữa mà ngủ đi, trước khi tôi lại lên cơn.”

Đúng như anh nghĩ, lời uy hiếp này thực sự có tác dụng với Tom. Cô nhỏ ngoan ngoãn nằm im thín thút trong lòng anh mãi đến khi anh nghe được nhịp thở đều đều của cô anh mới chậm chậm rời khỏi giường mà không làm cô thức giấc. Anh chuẩn bị đồ đến khuya rồi mới trở lại giường tiếp tục ôm cô mà ngủ.

Sáng hôm sau, Edward mặc bộ đồ đi săn của anh vác theo một túi đồ và một cây súng, còn Tom thì mặc đầm của chị tặng vào sinh nhật năm trước, vì không dùng nhiều nên vẫn còn như mới và vẫn vừa vặn với cô. Những cô gái khác ở tuổi dậy thì này mỗi năm đều phát triển nên quần áo cũ chật cũng phải thay. Còn Tom thì không cần vì cô cũng chỉ mãi có nhiều đó thôi.

Chiếc đầm ren trắng tinh khôi có hai dây mỏng vòng qua vai, đầm ôm vào người Tom không quá sát nhưng

cũng đủ để lộ bờ vai mềm mại và thân hình mảnh mai duyên dáng của cô. Bên dưới đầm là nhiều lớp ren trắng làm cho chiếc váy phồng ra, dài chưa đến đầu gối Tom. Ở hông là một sợi ren trắng buộc nhẹ ra sau lưng thành nơ. Cô để tóc xoã đều hai bên thật tự nhiên, thắt bím hai bên tóc mai rồi cột ra phía sau thành một vòng và buộc vào đó một chiếc nơ bằng vải lụa đỏ, mang một đôi giày màu nâu cùng vớ thổ cẩm ngắn. Trông Tom như một cô tiểu thư nhỏ nhắn, màu đỏ của nơ quả thật rất hợp với làn da trắng hồng và mái tóc nâu đen của cô. Edward nhìn Tom say đắm, anh cũng nhận ra điều đó. Thật là xuất sắc khi anh đã phát hiện ra điều này sớm.

“Tom, đợi tôi chút.” Edward chạy đi lấy cái áo choàng mình đã chuẩn bị cho Tom hôm qua khi cô ngủ say. Anh thức đến nửa đêm để may ngắn lại chiếc áo choàng ấy, trước đó cũng đã giặt qua nên còn thơm phức mùi xà phòng.

“Mặc vào đi, tôi đã giặt rồi, cũng sửa lại một chút cho vừa với em...”

“Sao..sao mà được? Đây là của anh mà.”

“Tôi chỉ gấp lại rồi may cho ngắn lên thôi, em không dùng nữa tôi cũng có thể cắt chỉ, nó sẽ lại dài ra bình thường thôi. Yên tâm đi, nghe lời tôi mặc vào...”

Tom khoác chiếc áo lên theo lời anh rồi buộc dây ở cổ áo lại thành một cái nơ. Đúng như Edward nghĩ, quả thật có sự khác biệt, Tom như cô nhỏ xinh xắn bước ra từ câu chuyện cổ tích nào đó hay là như một con búp bê gốm sứ nhỉ?. Ai mà ngờ được cô bé đáng yêu này lại là một thiếu nữ 18 tuổi?

Edward thoáng mơ hồ một lúc, cuối xuống hôn lên má Tom khiến cô ngạc nhiên sau đó hai má như có lửa, nóng ran lên bất thường.

“Phản ứng nhanh thật.” Edward không biết khi nào đã trở lại trạng thái ban đầu, anh giơ tay khều mũi mình rồi đánh giá Tom đang đỏ mặt trong phút chốc ngay sau khi anh đặt nụ hôn lên má hồng kia.

Trời vẫn còn sớm nhưng để kịp cho việc dắt Tom đi tham quan quanh thị trấn nên Edward đành phải khởi hành sớm. Anh cùng Tom bước ra khỏi nhà bà, khóa cửa lại sau đó anh quay người ra phía rừng, “húyt” một tiếng mạnh mẽ.

Một lát sau có một con ngựa đen huyền chạy tiến về phía hai người một lớn một nhỏ kia. Edward giơ tay như chào đón nó, đến khi nó dừng lại bên cạnh anh.

“Chào mào, Richard.” Tom cẩn thận vuốt ve đầu Richard và mỉm cười. Cùng lúc đó Edward mang đến một cái yên, vác lên lưng con ngựa sau đó chỉnh sửa ngay ngắn, chắc chắn. Túi đồ và súng anh mang trên vai, Tom nhìn anh phóng lên yên ngựa một cách điêu luyện sau đó đưa tay về phía Tom kéo cô lên trước mặt, ngồi gọn trong lòng anh, hai chân vắt sang một bên.

“Em đã dùng thuốc chưa nhỉ?” nhìn thấy cặp tai sói trần trụi Edward cuối xuống hỏi Tom.

“Ah chưa! Tôi làm ngay đây.”

Sau khi hoàn tất việc dùng thuốc, Edward ôm Tom phi ngựa đi nhanh về phía thị trấn.

“Em bám chặt nhé, sẽ xóc đấy.”

“Vâng, nhưng tôi ngồi thế này thì bám vào đâu?”

“Aiz! Ôm tôi.” Ngựa đã bắt đầu chạy. Ngồi trong lòng Edward, Tom nao nao tim đập mạnh, đây là lần đầu cô ôm anh, lại ôm chặt như vậy vì sợ ngã. Tom bối rối, khuôn mặt trắng lại ửng đỏ hai bên. Mỗi lần rẽ hướng cô lại càng ôm chặt Edward hơn. Edward một tay cầm dây cương một tay ôm Tom từ sau lưng tất nhiên cảm nhận được sự bất thường ở nơi đang pháp phồng liên hồi của cô, miệng anh nhếch lên một cái rõ đẹp.

Dưới bình minh tỏa nắng, có một chàng thanh niên tuấn tú cưỡi ngựa ôm một cô gái nhỏ xinh đẹp trong lòng, phi qua cánh rừng thơ mộng của vùng Conust, một cảnh tượng đẹp biết bao.

Ba mươi phút trôi qua, đúng 6 giờ Edward và Tom đã đến nơi, anh ôm Tom bước xuống và thả Richard chạy vào rừng.

“Sao anh thả nó đi vậy? Lỡ có ai bắt nó thì sao?”

“Tin tôi đi, nó khôn hơn chúng ta tưởng đấy. Giờ thì đi thôi.” Edward vỗ nhẹ đầu Tom rồi khoác vai dắt cô đi.

Lần đầu đến nơi sinh sống của loài người, Tom thấy cũng không khác gì quê hương của cô là bao. Nhưng có điều ở đây hiện đại hơn, cũng náo nhiệt và đông vui hơn nhiều.

“Woa! Đông vui quá.”

“Hôm nay là lễ nên không khí mới trở nên hào nhoáng như vậy thôi, bình thường không có đâu.”

“Ồ! Chán vậy sao!”

Trên đường đi, mọi người xung quanh đều nhìn Tom và Edward một cách ngạc nhiên, bất ngờ hay dò xét gì đó khiến Tom không được tự nhiên.

“Ồ chà một cô bé xinh xắn, cháu có muốn một cây kẹo táo hay không? Chà, màu đỏ thật hợp với cháu nha.” Một ông già tóc và râu đều bạc trắng đứng bên vỉa hè bán kẹo táo, thấy Tom đi cùng Edward liền chào hỏi. Tom hơi bất ngờ, cô bối rối không biết phải làm gì, ở quê hương cô đâu có món này, ăn không biết vị như

thế nào.

“Em có muốn nếm thử không? Rất ngon đấy.”

“Vâng!” Nghe Edward nói vậy Tom liền gật đầu đồng ý rồi đột nhiên Tom nhớ ra điều gì đó, cô kéo Edward xuống nói nhỏ vào tai anh.

“Edward! Tôi không mang theo tiền của con người.”

“Tưởng gì, yên tâm đi, hôm nay tôi bao em cả ngày.”

“Không được, vậy thì kỳ lắm, tôi rất áy náy..”

“Không cần áy náy, coi như tôi đang chịu trách nhiệm cho em là được rồi.”

“Nhưng...”

“Suyt!” Edward đặt ngón tay trở lên môi Tom không cho cô nói nữa sau đó quay về phía ông lão nói: “Cháu lấy một cây ạ.” ông gật đầu nhận lấy tiền sau đó đưa cho Tom một cây kẹo táo đỏ tươi.

“Cô bé này ta chưa thấy qua ở đây bao giờ, Edward cô bé là gì của cậu vậy? Ta nhớ cậu đâu có em gái nhỏ thế này?”

“À! Em ấy là em một người bạn của cháu ở nơi khác đến đây, cậu ấy bận việc rồi nên nhờ cháu trông giúp cô bé.”

“Vậy à! Cháu bé thật xinh, cháu tên gì cô bé?”

“Cháu ạ? Cháu là Tom ạ.”

“Chà, cái tên chả giống cháu tí nào.”

“Hi! Cháu cũng không biết nữa.”

“Chăm sóc cô bé cẩn thận đó chàng trai.”

“Chắc chắn rồi ạ, chào ông, cháu đi đây.”

“Tạm biệt ông.” Tom cũng nói theo.

“Ừ ừ, đi cẩn thận.”

Vừa đi Tom vừa nói với Edward:” người dân ở đây thân thiện thật.”

“Cũng tùy người thôi cô bé, đừng dễ tin người như vậy nếu không sẽ có ngày em bị bắt đem bán đấy. Hoặc bị... cưỡng hiếp. Em có thể lấy tôi ra làm một ví dụ cụ thể.” Edward quay sang Tom cười đắc ý, nghe vậy Tom lườm anh một phát.

“Cơ mà tiền khi này tôi sẽ trả lại cho anh sau. Xem như anh cho tôi mượn đi.”Thấy Tom cứng đầu như vậy Edward cũng hết nói nổi.

“Thôi được rồi. Vậy em nợ tôi đấy.”

Nói rồi Edward lại dắt cô đi tiếp, anh chỉ cô nơi này đến nơi khác, rất nhiệt tình, mọi người ai thấy Edward cũng chào hỏi, Edward cũng vậy, có vẻ anh rất thân quen với người dân ở đây. Thị trấn với kiến trúc Tây âu đẹp lung linh, đường lát đá theo từng hàng bằng phẳng, hai bên đường là những căn nhà hay các cửa hàng, văn phòng rất cổ kính cùng với những hộp đèn dầu và những cây trụ đèn dọc đường, khu trung tâm còn có cả hồ nước với tượng đài Hy Lạp cổ và một tòa thành lớn, bên trong tòa thành là cung điện to lớn nguy nga đẹp lộng lẫy hai bên có lính gác đứng trang nghiêm gác cổng. Tom như trẻ nhỏ lần đầu thấy thứ gì đó, hai mắt cô mở to ra, khuôn mặt ngạc nhiên, thích thú hết lần này đến lần khác.

Khắp phố phường nơi nào cũng náo nhiệt, các quý ông quý bà đưa nhau ra ngoài đi mua sắm, đi dạo... Các nam thanh nữ tú thì đưa nhau đi hẹn hò, những cặp vợ chồng cũng dắt con cái họ ra ngoài chơi. Edward đưa cô đến từng phố hẻm, giới thiệu chỗ này chỗ kia cho cô biết, để cô chơi đùa cùng lũ nhóc ở khu khuôn viên, lũ nhóc có vẻ rất thích cô, chúng còn làm một vòng hoa cài lên đầu cô.

Hình ảnh người con gái nhỏ nhắn xinh đẹp trong chiếc áo choàng đỏ cùng với vòng hoa trên đầu, cô đứng trên thảm cỏ xanh biếc dưới ánh bình minh, cô gái ngược lên cười với Edward khiến anh thốt nhiên một hồi. Edward quyết định mua cho cô một bó hoa hồng thơm lừng từ một cô bé bán hoa đứng gần đó, điều này khiến Tom ngượng đỏ cả mặt. Mọi người xung quanh lần đầu nhìn thấy Tom đã bắt đầu chú ý đến cô, giờ đây lại được xem cảnh chàng trai Edward nổi tiếng đẹp như một vị thần cầm trong tay một đóa hoa hồng tặng cho cô bé áo choàng đỏ xinh đẹp kia. Những người dân có mặt ở đó trầm trồ không thôi, họ thầm lặng chúc phúc cho hai người trẻ đẹp đôi đang đứng ở giữa bãi cỏ kia. Tom ôm bó hoa trong tay, ngượng ngùng cười cảm ơn Edward một tiếng.

Vẫn nụ cười ấy lại làm Edward thấy càng có cái gì đó khó tả đang dần dâng lên trong người, một loại cảm xúc gì đó như mỗi lần anh thấy Tom cười lúc còn ở nhà bà. Anh tự hỏi có phải mình nên thổ lộ ngay lúc này hay không thì có một đám người tiến về phía anh.

“Hey! Lâu rồi không gặp, khỏe không?”

“Tôi khỏe, cảm ơn.” Edward đáp lời chàng trai đối diện. Tom đứng sau lưng Edward, nhìn đám người lạ mặt đầy cảnh giác

16. Chương 16: Những Người Bạn

“Edward. Thiên sứ nhỏ bé nào vậy? Đừng nói đó là khẩu vị của cậu đấy nhé. Nhỏ xíu vậy sao?”

Zig chọc ghẹo khi thấy cô gái nhỏ bé xinh như búp bê đứng sau Edward. Còn Edward thì lắc đầu cười cười, anh khoác vai Tom nói.

“Tom, đây là Zig, Lord, Autumn, Kate, Elis, Mun, Philip, họ là bạn tôi. Các cậu đây là Tom, người quen của tôi.” Edward giới thiệu từng người một.

“Wow! Chào em, cô bé xinh xắn.” Zig chủ động đưa tay ra bắt tay trước sau đó lần lượt tới những người khác.

“Chào các anh chị.” Tom một tay cầm kẹo, ôm bó hoa mỉm cười, tay kia cũng đưa ra bắt tay với bọn họ.

Chào hỏi nhau xong Lord quay sang Edward cười cười nói nhỏ.

“Oh! Cô bé này ở đâu ra vậy, từ nhà quý tộc nào à? Dễ thương thật đấy.”

“Cô ấy là em của bạn quen biết xa của tôi đến đây, cậu ấy có việc rồi nên nhờ tôi trông giúp con bé.” Edward tự bịa ra chuyện, nhìn Tom cười rồi trả lời.

“Edward cô bé thật đáng yêu, có thể cho em không? Muốn có một cô em xinh xắn thế này quá.” Kate lên tiếng.

“Em hỏi ý em ấy xem.” Edward nói với Kate rồi nhìn Tom nhướn mày cười.

“Cô bé, em bao nhiêu tuổi vậy? Thật là giống búp bê sứ. Dễ thương quá trời.” - Elis.

“Em 18 a.” Tom trả lời tỉnh bơ, tiếp theo là một loạt bộ mặt và biểu hiện ngạc nhiên của đám người khiến Tom buồn cười, cô che miệng lại và cười mỉm. Dường như người mới quen nào cũng lầm tưởng về số tuổi của cô hết. Lúc trước cô cũng có hơi tự ti vì mình nhìn nhỏ hơn bạn cùng tuổi. Nhưng giờ thì cô cảm thấy điều này cũng tốt thôi vì cô sẽ trẻ lâu hơn bọn họ một chút.

“Tôi không tin đâu. Nhìn em thế nào cũng cỡ 13 - 14 tuổi thôi.” - Lord nghi hoặc.

“Tôi đồng ý với anh ấy.” Philip bĩu mũi.

“Edward anh nói đi. Em nghĩ cô gái nhỏ như vậy phải gọi em bằng anh mới đúng chứ.” - Mun.

“Well, xin lỗi mọi người nhưng con bé nói thật đấy.” Edward nhoẻn miệng cười.

“Wut? Không thể nào.” Cả đám đồng thanh trừ Tom và Edward.

“Autumn, Philip, Mun các chú nên gọi cô ấy bằng chị đi.” Edward cười cười.

“Sao cũng được,... Chị dâu.” Autumn nhếch môi nhìn Edward châm chọc khiến Edward chột dạ mà quay đầu sang hướng khác ho khan một tiếng.

“Vậy Tom cậu hẳn là đã được Edward dẫn đi tham quan rồi đúng không? Có muốn đến địa đạo của bọn mình không?” - Kate, cô nàng tóc vàng lên tiếng.

“Được sao? Cảm ơn cậu.” Tom hưng phấn không thôi cùng Edward và đám bạn anh ta đi đến nơi mà bọn họ làm căn cứ.

“Nói này Tom, ở đây có Lord là lớn tuổi nhất, sau đó đến Zig với Edward, tớ, Elis bằng tuổi cậu, còn ba nhóc kia thì mới 16 thôi.” Kate khoác tay Tom vừa đi vừa nói.

“Ồ vậy à, vậy các cậu đều là thợ săn sao?” Tom cũng nhanh chóng bắt kịp sự cởi mở của Kate.

“À không, tớ và Elis chỉ đi theo chơi thôi, Elis là chị của Mun, tớ là Em của Zig.”

“Wow, vậy à.”

“Ừa! Vậy cậu là gì của James?”

“James là ai?”

“Edward đó, trời ạ cậu không biết sao? Anh ấy là Edward James”

“Ồ, giờ tớ mới biết.”

“Cậu làm sao biết về anh ấy nhiều bằng tớ.” Kate lúc này vẻ mặt cười mỉm, trông có vẻ khá hạnh phúc.

“Vậy cậu là gì của anh ấy?”

“Chúng tớ là người quen thôi.” Do Edward ngu ngốc vẫn chưa chịu thổ lộ với cô nữa nên cô chỉ có thể nói vậy.

“Thật không?” Có vẻ từ “Chị dâu” mà lúc này Autumn trên Edward đã khiến cô nàng này có chút hoang mang vì cô cũng thích Edward, vậy mà đúng một cái từ đâu xuất hiện một cô gái lạ bên cạnh anh ta, không hoang mang mới lạ.

“Thật.”

“Ồ! Vậy cậu có biết bí mật nào của anh ấy không?” Elis chen vào

“Bí mật hả? Để xem....”

Trong khi các cô gái đang nói chuyện cười đùa ở phía trước thì ở phía sau Edward cùng các chàng trai cũng không khác gì mấy.

“Edward tôi không biết là cậu có người quen nào có cô em gái xinh đến vậy đấy. Làm mai cho tôi đi.” Lord cười cười khoác vai Edward.

“Tôi không nghĩ cô ấy sẽ chịu anh đâu.” Edward trề môi cười.

“Sao vậy? Có người trong mộng rồi à?”

“Ừa.” Edward nhìn Tom bằng ánh mắt dịu dàng.

“Gã nào vậy, tôi tin chắc tôi đẹp trai hơn gã ấy đấy, và có lẽ em ấy sẽ bị hấp dẫn bởi tôi, haha.”

“Anh tự tin gớm nhỉ.” Edward châm chọc: “Sao anh không tự đi hỏi em ấy thử xem.”

“Được đấy, đêm nay tôi sẽ mời cô bé nhảy.” Nghe đến đây Edward cảm thấy không được thoải mái cho lắm, có lẽ anh không thích có người đàn ông khác ở bên cạnh Tom nhỏ bé.

“Được thôi, tôi cũng sẽ mời cô bé thử xem sao.” Edward lại cười đắc ý.

Bọn họ ghé vào một khu chợ mua bánh mì để ăn trưa và thực phẩm để nấu cho buổi tối rồi lại đi tiếp.

“Tada, tuyệt không hả, cô bé khăn đỏ? Chào mừng em đến với căn cứ của bọn anh.” Lord nói.

“Wow, nhà trên cây sao? Đây là các anh tự làm hết hả? Tuyệt thật” Tom ngạc nhiên không thôi, ở làng cô cũng có một cái nhưng không hoành tráng to lớn được như vậy.

“Tất nhiên rồi, bọn này làm mà.” Mun vênh mặt.

“Được rồi vào trong thôi, các nàng.” Philip lên tiếng.

Bước vào trong, điều đầu tiên Tom thấy là một cây piano cũ ở giữa nhà, xung quanh nhà là bàn ghế, còn có một cái vông, trên trần là những thứ như Mặt Trăng hay Mặt Trời reo lơ lửng cô có thấy qua trên sách, còn có những ngôi sao, những bình thủy tinh chứa đất và cây trồng. Trên vách treo một cây guitar và một bộ violin cùng vài bức tranh gần đó, còn có cả đầu mấy con thú hoang, vừa nhìn qua Tom đã mém hốt hoảng khi thấy đầu của một con sói được gắn vào một miếng gỗ và treo trên đó, cô nhận ra được đây là loài sói hoang, không phải người sói nhưng cô vẫn cảm thấy khiếp đảm. Edward không khó nhận ra sự sợ hãi của Tom, anh vội bước đến kéo cô đi lên một tầng khác.

“Đừng nhìn nữa, đi thôi.”

Mọi người thấy lạ nhưng nghĩ lại một cô bé như Tom sợ những cái đầu thú này cũng chẳng có gì lạ, bọn con gái ở đây nhìn quen rồi nhưng Tom thì khác.

“Anh có vẻ không thích hợp với chị ấy rồi, Lord thân mến.” Autumn đi ngang qua Lord cười chọc ghẹo vì vốn dĩ mấy cái đầu thú đó là ý kiến của Lord.

“Được rồi lo việc của nhóc đi. Các cô cậu nấu nướng gì cho buổi trưa đi tôi với Edward sẽ tiếp khách, ok?”

“Đi tán gái thì nói đại đi.” Elis cười cười. Trong khi Lord chạy đến bên Tom nói: “Sao em không cởi áo khoác ra nhỉ?”.

“Ah, tôi quên.” Nói rồi Tom cởi áo khoác ra.

“Đưa đây anh đem máng lên cho”

“Vâng cảm ơn anh.”

Phía trên là những phòng nhỏ khác, gồm phòng làm việc hay họp nhóm, phòng nghỉ, phòng ăn, phòng sách và trên cùng là một miếng ván to trên ngọn cây.

“Có phải mọi người hay ngồi ở đây ngắm cảnh không?” Tom thắc mắc.

“Ừa.” Edward xoa đầu Tom.

“Đúng rồi cô bé, cảnh trên này rất tuyệt, đây là ý tưởng của tôi đó, em thấy sao?” Lord chen vào phá ngang khung cảnh lãng mạn của hai người....

“Đẹp lắm ạ.” Tom cười cười.

Sau khi Tom tham quan hết tất cả thì mọi người đều cùng nhau dùng bữa trưa tại phòng ăn và sau đó ngồi chơi ở căn phòng có cây piano hình hộp chữ nhật cũ cổ điển, cây đàn còn có vài phím bị chùng xuống có lẽ là do đã quá cũ rồi nên phím đàn vài chỗ cũng bị tróc mảng bọc để lộ ra miếng gỗ bên trong. Thế là Edward quyết định sẽ chơi một bản nhạc với mục đích là troll tài, khoe mẽ với Tom. Có lẽ cô nàng sẽ mê tít khi nhìn anh lướt tay trên phím đàn thôi.

Edward lấy tám phũ trên phím đàn ra sau đó ngồi vào ghế và đánh khúc nhạc nhẹ nhàng nhưng nghe rất rung động lòng người. Ngón tay dài uyển chuyển lướt trên dãy phím đàn trắng đen xen kẽ. Âm thanh từng cung bậc trầm ấm vang lên bao trọn lấy cả không gian xung quanh bọn họ.

“Anh Edward đó là bài gì vậy? Nghe hay quá đi.” Kate lên tiếng hỏi. Edward vừa tính nói rằng anh không nhớ thì một giọng nói trong trẻo vang lên.

“A time for us.” Tom nhìn vào cây đàn piano.

“Em biết bài này sao?” Edward ngạc nhiên. Anh nhìn Tom đứng dậy đi đến chỗ treo mấy cây đàn. Đây là bản nhạc lúc nhỏ mẹ thường chơi cho anh nghe nhưng anh chẳng biết tên của nó là gì cả. Không ngờ Tom lại biết.

“Vâng! Tôi có thể mượn cái này không?” Tom chỉ vào cây violin treo trên vách.

“Ồ được chứ cô bé, để anh lấy cho.” Lord mỉm cười đi đến với lấy cây violin đưa cho Tom. “Cám ơn anh.” Tom mỉm cười với Lord một cái làm anh say mê, cô bước đến bên cạnh cây piano nói với Edward:

“Anh có thể đệm lại bài lúc này cho tôi không?” mặt Tom háo hức hẳn ra.

“Hả? À được chứ. Tôi không biết em có thể chơi đàn violin đấy.”

“Anh cứ thử đi rồi biết.” Tom nhún vai. Edward nhướng mày bĩu môi: “Okay!” Nói rồi anh bắt đầu lướt ngón tay trên những phím đàn đánh khúc dạo đầu, Tom cũng bắt đầu kéo violin.

(vid mang tính tượng trưng:3. Nghe rồi tưởng tượng đi nào các độc giả của ta.)

Tiếng dương cầm trầm ấm cùng tiếng vĩ cầm du dương, hòa lại làm một, bản tình ca được hai người tạo nên từ những nhạc cụ cổ điển, âm thanh ngân vang lọt ra khuôn cửa sổ bật ra ngoài đến những phố phường, làm cho bao người say mê. Tiếng piano khiến họ nhớ đến anh chàng thợ làm bánh ở gần cuối con đường Valley gần trung tâm thị trấn, chàng trai Edward - người chơi dương cầm hay nhất nhì của vùng. Nhưng họ lại thắc mắc tiếng vĩ cầm làm rung động lòng người ấy là của ai, âm thanh ngọt ngào này họ chưa bao giờ được thưởng thức, thật kì diệu.

Kết thúc bản nhạc cũng là lúc Edward và Tom nhận được những tràng vỗ tay từ những người bạn của họ, sau đó là những tiếng kêu gọi từ phía bên ngoài cửa sổ vọng vào.

“Này Edward! Chơi hay lắm, nhưng ai chơi vĩ cầm vậy?” Một trong số những người dân gần đó lên tiếng.

“Là cô bé sáng nay đi cùng cháu đã chơi vĩ cầm, cảm ơn lời khen của bác.”

“Cô bé dễ thương đấy à? Thật là giỏi.” Một người khác gần đó nói. Lúc này Tom mới nhú đầu ra đồng đặc nói.

“Cháu cảm ơn ạ, chúc bác một ngày tốt lành.” Tom cười tươi như hoa. Người đàn bà phía dưới gật đầu sau đó nói với bạn của bà ấy: “không biết con nhà ai mà đáng yêu quá.”

“Ừa! Sáng nay tôi mới thấy thằng bé Edward tặng hoa cho con bé ở khuôn viên, không biết hai đứa có phải tình nhân không. Nếu phải thì phải nói là đẹp đôi quá trời.”

“Ừ! Tôi cũng thấy vậy...”

“Tom bản nhạc khi này nghe lãng mạn quá nhưng tớ lại cảm giác có chút gì đó buồn bã.” Elis nói lên cảm nhận của mình.

“Thật ra đây là bài nhạc của một câu chuyện buồn.” Tom nói.

“Kể đi, tớ rất muốn nghe đấy.”

“Edward anh biết bản nhạc này vậy hẳn là anh cũng biết câu chuyện của nó đúng không? Tôi nghĩ anh nên kể đi” Tom quay sang hỏi Edward.

“Ồ không, tôi nghĩ em kể sẽ hay hơn vì tôi chẳng biết rõ về câu chuyện này lắm.”

“Em đi ngủ đây, em không có hứng nghe mấy câu chuyện tình cảm sến súa đâu.” Autumn bĩu mũi.

“Em cũng vậy”. Philip cũng lăn ra chiếc sofa gần đó mà ngủ, Autumn thì nằm trên vông.

“Vậy à. Được rồi... vậy thì.... Câu chuyện bắt đầu tại thành Verona, hai dòng họ nhà Montague và nhà Capulet có mối hận thù lâu đời. Romeo, con trai họ Montague và Juliet, con gái họ Capulet đã yêu nhau say đắm ngay từ cái nhìn đầu tiên tại buổi dạ tiệc tổ chức tại nhà Capulet, do là dạ tiệc hoá trang nên Romeo mới có thể trà trộn vào trong đó. Tình yêu đầu đầu đã dẫn lối cho đôi trai gái này đến nhà thờ nhờ tu sĩ Friar Laurence để bí mật làm lễ cưới.”

“Wow, can đảm đấy.” Mun nói.

“Aw! Ước gì tớ được như họ.” Kate mơ mộng.

“Rồi cậu sẽ hối hận khi đã nói vậy” câu nói của Tom khiến Edward phì cười. Tom vẫn tiếp tục kể.

“Đột nhiên xảy ra một sự việc: do xung khắc, anh họ của Juliet là Tybalt đã giết chết người bạn rất thân của Romeo là Mercutio. Để trả thù cho bạn, Romeo đã đâm chết Tybalt. Mối thù giữa hai dòng họ càng trở nên sâu nặng. Vì tội giết người nên Romeo bị trục xuất khỏi Verona và bị đi đày biệt xứ. Tưởng như mối tình của Romeo và Juliet bị tan vỡ khi Romeo đi rồi, Juliet bị cha mẹ ép gả cho Bá tước Paris. Juliet cầu cứu sự giúp đỡ của tu sĩ Laurence. Tu sĩ cho nàng uống một liều thuốc ngủ, uống vào sẽ như người đã chết, thuốc có tác dụng trong vòng 24 tiếng. Tu sĩ sẽ báo cho Romeo đến hầm mộ cứu nàng trốn khỏi thành Verona.”

”Đám cưới giữa Juliet và Paris trở thành đám tang. Xác Juliet được đưa xuống hầm mộ. Tu sĩ chưa kịp báo cho Romeo thì từ chỗ bị lưu đày nghe tin Juliet chết, Romeo đau đớn trốn về Verona. Trên đường về chàng kịp mua một liều thuốc cực độc dành cho mình. Tại nghĩa địa, gặp Paris đến viếng Juliet, Romeo đâm chết Paris rồi uống thuốc độc tự tử theo người mình yêu. Romeo vừa gục xuống thì thuốc của Juliet hết hiệu nghiệm. Nàng tỉnh dậy và nhìn thấy xác Romeo bên cạnh đã chết, Juliet rút dao tự vẫn.

Do cái chết tang thương của Time và Juliet đã thức tỉnh hai dòng họ. Bên xác hai người, hai dòng họ đã quên mối thù truyền kiếp và bắt tay nhau đoàn tụ, nhưng câu chuyện tình yêu ấy vẫn mãi sẽ là nỗi đau rất lớn trong lòng những người biết đến họ. Đó chỉ là cốt truyện thôi.”

“Well, đúng là tớ nên rút lại câu nói khi nãy” Kate vừa nói xong thì cả bọn lăn ra cười.

“Nghe có vẻ hay đấy, có viết thành sách không? Tớ muốn đọc quá.” cô nàng ngồi cạnh Kate đôi mắt sáng ngời rạo rực hỏi han về câu chuyện lãng mạn kia.

“Chuyện tình Romeo và Juliet, tớ khuyên cậu nếu không muốn sưng mắt thì đừng nên đọc. Nó sẽ vắt kiệt nước mắt của cậu.”

“Gì ghê vậy, nhưng tớ vẫn muốn xem thử.”

“Tùy cậu, dù sao nó cũng là một tác phẩm kinh điển. Đáng để xem! Vì có điều không biết nó có thực hay không thôi.” Tom nhún vai.

“Mẹ ơi! Cậu khóc đấy à Philip? Thật không vậy?” Tiếng nói của Autumn làm mọi người quay lại nhìn vào Philip đang thút thút trên bộ sofa và sau đó lại là một tràng tiếng cười.

“Thôi nào, em chỉ là không tìm được, em đã đọc cái đó rồi, chỉ là liên tưởng một chút thôi.....”

Buổi chiều Tom và Edward leo lên “sân thượng” ngắm cảnh. Những người khác đều đã đi làm việc của họ, lẽ mà! Ai cũng bận bịu cho việc ăn mặc tối nay.

“Em học đàn violin ở đâu vậy?” Đây là điều mà Edward thắc mắc này giờ.

“Từ một người bạn.” Tom mỉm cười. Thật ra lúc còn nhỏ cô từng thấy Lissa chơi vĩ cầm và rồi cô thích thú từ đó, cô nâng nấc đòi Lissa dạy cho chơi vĩ cầm. Lissa còn bảo cô ấy biết chơi cả dương cầm và ghi-ta nữa nhưng vì không đủ tiền để mua một chiếc dương cầm, còn ghi-ta thì quá to so với Tom nên cô chỉ có thể học vĩ cầm.

“Vây à, em chơi giỏi đấy.”

“Cám ơn anh. Anh cũng chơi piano hay lắm.”

“Cám ơn.”

“Bình thường anh đều ở đây sao?”

“Không, chỉ những ngày vui thể này bọn tôi mới tụ tập lại thôi. Và... một vài bữa họp.”

“À, vui thật đấy.”

“Tom này... tôi muốn nói là tôi th...”

“Này hai bạn trẻ, xuống ăn chiều nào.” Giọng nói của Lord làm cắt ngang câu nói của Edward.

“Xuống ngay đây.” Edward nói với Lord.

“Edward lúc nãy anh nói gì vậy?”

“Tôi sẽ nói sau, bây giờ thì đi ăn nào.”

Trên bàn ăn bày ra toàn món ngon trong đó có thịt bò và cả thịt gà làm Tom thích chết được nhưng cô vẫn điềm đạm mà ăn. Thấy vậy Edward ngồi cạnh Tom cúi xuống nói nhỏ với cô: “Tôi nhớ lần trước nướng thịt em ăn dữ dội lắm mà.”

“Kệ tôi. Lo phần của anh đi.” Tom lườm Edward rồi nói nhỏ lại với anh. Lord thấy hai bạn trẻ cứ rù rì với nhau thì ngứa mắt. Anh lấy ra một chai rượu nho rót vào ly mời mọi người nhằm phân tán cuộc nói chuyện ngàm của hai bạn trẻ kia.

“Cái quái...! Anh lấy ở đâu ra vậy?”

“Im nào, đây là phần thưởng cho các cô cậu ngày hôm nay.” Anh mở nắp chai rượu ra rồi rót ra li cho mỗi người. Cuối cùng anh đưa ly rượu của mình đến trước mặt Tom, miệng cười quỵn rũ.

“Nào Tom, uống với anh một ly nhé.”

“Hả! Tôi...không uống được đâu.” Tom cười trừ. Lời mời của Lord khiến Tom nhớ đến sự việc cô uống say sau đó... với Edward làm cô sinh ác cảm với rượu.

“Sao vậy, chỉ một chút thôi, không say đâu mà.” Lord nài nỉ.

“Sao vậy Tom? Chỉ là rượu nho thôi mà, nếu có say đi nữa thì lát tôi sẽ đưa em về, yên tâm đi.” Edward cười nhỏn miệng, nhếch nhếch mày lên xuống. Tom đá chân Edward một cái trong khi miệng vẫn cười và nói: “Cảm ơn lòng tốt của anh.”

“Không có gì.” Edward làm như không có chuyện gì, tươi cười với Tom.

“Vậy thì Tom uống với anh nhé.” Lord vẫn chưa bỏ cuộc.

“Đùa thôi, cô ấy không uống được đâu, cô ấy có ”ác cảm” với rượu. Để tôi uống thay.” Tom nhẹ người khi nghe Edward nói vậy, nhưng cô vẫn cười nhẹ nhàng với Edward một cái che đi ánh mắt cô đang trừng anh.

“Vậy à, thế thì... nào..” cả hai nâng ly và uống một hơi.

Sau khi bữa tiệc kết thúc mọi người ai nấy đều lo về nhà chuẩn bị cho lễ hội.

“Tom, tính mặc vậy đi luôn hả?” Kate lên tiếng hỏi.

“Có sao không?”

“Không không, chỉ là cậu đã mặc nó từ sáng đến giờ rồi.”

“À! biết làm sao giờ? Tớ giờ chẳng còn bộ đồ nào cả.” Tom cười trừ.

“Hành lý cậu đâu? Đừng nói là bị cướp nha.”

“Hành lý?..... À anh hai tớ xách theo bên người rồi.”

“Ừ! Thế thì chịu, thôi..hẹn gặp cậu tối nay nhé.”

“Ừa, hẹn gặp cậu tối nay.” nói xong Kate quay sang nhìn Edward rồi cười:“Hẹn gặp anh tối nay.”

“Ừ” Edward cũng cười lại với cô.

“Hình như Kate thích anh phải không?”

“Ừ. Sao em biết?”

“Nhìn ánh mắt và cử chỉ của cô ấy thì nhận ra ngay thôi.”

“Vậy sao?”

“Ừm. Không biết sẽ thế nào nếu cô ấy biết được chuyện giữa chúng ta nhỉ?”

“Trừ phi em nói ra, em ấy sẽ không biết. Mà nếu biết rồi cũng chẳng sao. Cùng lắm khóc lóc vài ngày rồi thôi. Tôi cũng chẳng quan tâm lắm... thôi về nhà nào.”

Trước bao con mắt kinh ngạc của người quen, người thân, Edward dắt Tom về nhà mình một cách thần nhiên. Nhà anh ở phía sau tiệm bánh, ngôi nhà này có vẻ lớn hơn gấp hai lần so với nhà bà. Cửa tiệm sang trọng cũng khá rộng lớn, lại có nhiều khách mà hôm nay lại là lễ nên khách đặc biệt đông.

Edward dắt tay Tom luôn lách qua hàng người đến bên trong quầy bán bánh, anh mỉm cười gật đầu với hai cô cậu bán hàng đang trở mặt nhìn anh rồi mở ra cánh cửa gần đó dắt Tom vào trong. Ngay khi bước vào trong, Tom cảm thấy không còn mùi người vật lộn lộn nữa mà là mùi bánh thơm lừng dễ chịu, Tom lại nổi lên sự thèm thuồng ăn vặt.

“Em có muốn tắm không?”

“Muốn nhưng tôi không có đồ để thay.”

“Ngồi đây chờ tôi chút.”

Xong Edward vừa chạy đi để lại Tom ngồi một mình trên sofa thì có một người phụ nữ bưng một khay bánh đi ra từ phòng bếp gần đó, bà ấy ngạc nhiên nhìn Tom trong khi chân vẫn đang đi nhanh đến cánh cửa.

“A! Chào bác, cháu...cháu là Tom, bạn của Edward.” Tom giật mình đứng dậy.

“Ồ, chào mừng cháu đến đây... cháu có thể mở cửa giúp ta không?” Người phụ nữ mỉm cười với Tom.

“A...Dạ để cháu...” Tom lật đật chạy đến mở cửa cho người phụ nữ ấy mang bánh ra ngoài xong một lát thì bà ấy bước vào đóng cửa lại rồi mỉm cười với Tom.

“Chào cháu. Ta là Waynee, mẹ của nhóc Edward. Mà hình như ta chưa thấy qua cô bé xinh xắn như cháu bao giờ nhỉ?”

“À cháu ở... ở vùng khác đến ạ.” Tom xém chút nói ra tên vùng của mình.

“Ồmmm... vùng nào nhỉ?” Waynee ngồi mang trà và bánh ra cho Tom rồi ngồi xuống đối diện với cô. Mặt bà ấy có vẻ như không khó mà còn rất nhiệt tình, điều này khiến Tom thoải mái một chút nhưng câu hỏi của bà chợt làm Tom bối rối.

“Mẹ!” Tom đang lưỡng lự không biết phải trả lời thế nào thì Edward bước ra từ dãy hành lang.

17. Chương 17: Nhà Edward

“Edward con về mà không báo với ta một tiếng sao?” Waynee quay lại nói với vẻ mặt lo lắng.

“Con xin lỗi!”

“Không sao, vậy cô bé này là...?”

“Em của một người bạn, cô ấy là Tom. Well, mẹ biết đấy con quen biết khá rộng nên có một người bạn từ xa đến đây chơi, giờ cậu ta bận việc nên nhờ con trông cô bé ấy mà.”

“Thật không?” Waynee nhướn mày nhìn Tom.

“Thật.” Edward nhún vai.

“Vậy cô bé đáng yêu này con phải trông cho cẩn thận đấy, thật dễ thương như búp bê vậy ôi chà, xem nào. Trời ơi không biết con nhà ai mà xinh quá chừng. Cháu bao nhiêu tuổi hả cô bé?”

“Cháu 18 ạ.”

“Hả?” Waynee ngạc nhiên. Một đứa trẻ thế này nói mười lăm tuổi bà còn hơi tin, sao lại đến 18 được nhỉ?

“Cháu bị suy dinh dưỡng nên hơi nhỏ con thôi chứ cháu 18 rồi ạ.”

“Ồ, ta cứ tưởng cháu 13 tuổi thôi. Dễ thương quá đi, làm con ta nhé?” Waynee sang ngồi kế bên Tom, nắm lấy tay cô nói với vẻ mặt dịu dàng.

“A! Dạ?” Tom bị bất ngờ đến tim đập thành thịch không nghĩ rằng bác ấy lại nói vậy.

“Mẹ!” Edward ho một tiếng nhắc nhở.

“Ta xin lỗi, tại vì con bé đáng yêu quá thôi.”

“Tom, tôi mang đồ cho em nè, phòng tắm ngay cuối hành lang, em đi tắm đi rồi chuẩn bị cho lễ hội.”

“Vâng. Cháu xin phép ạ.” Tom gật đầu với Edward rồi quay sang lễ phép với Waynee khiến bà mỉm cười hài lòng.

“Ừ! Ngoan quá, đi đi con.”

Tom bước vào phòng tắm, cô mở ra bộ đồ Edward đưa, là một bộ đầm công chúa đỏ hồng xen lẫn hoa văn trắng. Tom hơi bất ngờ không biết anh ta lấy đầm này ở đâu. Nhưng quả thật đầm rất đẹp, màu sắc đỏ sẫm nhưng trẻ trung, có rất nhiều họa tiết được thêu đính kèm vào, đẹp đến làm cô vui sướng không thôi.

“Vậy bà đâu rồi ạ? Bố Paul đã khỏe hơn chưa?” Edward đứng dựa vào ghế sofa.

“Sáng nay bà đi mua đồ cùng bà May rồi, giờ chắc cũng đang ở buổi dạ hội. Bố con thì khỏe hẳn rồi, dù sao cũng chỉ là cảm nhẹ thôi mà.”

“Vâng.”

“Lát con có đi không?”

“Có. Nhà mình có đi không ạ?”

“Tụi nhỏ chắc chắn là đi rồi, hôm nay tiệm sẽ mở đến khi hết khách. Ta sẽ ở nhà với Paul trông coi tiệm. Cơ mà hồi chiều ai chơi bản nhạc đó cùng con vậy? Mẹ đoán là cô bé đó.”

“Vâng.” Edward cười cười.

“Wow! Tài vậy sao? Giỏi thật. Vừa đáng yêu, vừa có tài, còn lễ phép như vậy.”

“Vâng.”

“Vậy con với Tom khi nào thì mới công khai tin vui với mẹ đây?”

“Công khai tin vui gì ạ?”

“Ta thấy ánh mắt của con khi nhìn cô bé. Với từ trước đến giờ con có mang cô gái nào về đâu? Còn đưa chiếc áo choàng yêu thích may lại cho vừa với cô bé.” Waynee nói với vẻ mặt thản nhiên.

“Bình thường thôi mà mẹ.”

“Vậy con giải thích thế nào với dấu hôn nhạt trên cổ con bé? Bà già này tinh mắt hơn anh nghĩ đấy.”

“Con...”

“Được rồi, chăm sóc con người ta cho kĩ đi. Mẹ cũng muốn sớm có cháu bông lắm rồi.... Vậy đi. Mẹ đi dọn bếp đây.”

“Vâng.”

“Mà hai đứa được bao lâu rồi?”

Nếu nói ba tháng thì hơi nhanh với dấu hôn đó, phải giải thích kiểu gì đây? Nên...

“Vài năm trước con gặp cô ấy nhưng bây giờ chúng con mới xác định. Con chưa định nói với mọi người.....” anh ngập ngừng một chút rồi nói tiếp: “Thật ra con chưa thổ lộ.”

“Cái gì? Vậy dấu hôn đó... không phải của con à? Ôi mẹ xin lỗi vì đã nghĩ là con làm. Vậy chàng trai nào may mắn có được cô bé vậy? Tiếc thật, phải chi cô bé là con dâu nhà mình, tội cho chàng trai bé bỏng của mẹ, phải yêu đơn phương như vậy.” Wayne chọc ghẹo con trai mình khiến anh cau mày.

“Mẹ!”

“Sao? Mẹ nói gì sai à?”

“Không! Chỉ là...hãy nghe con nói... dấu hôn đó thật ra là của con...”

“Sao cơ?”

“Thật ra đã có một sự cố và... con và cô ấy đã...nhưng cô ấy thích con, con cũng thích cô ấy nhưng chỉ mới đây thôi và con vẫn chưa trả lời tỏ tình của cô ấy.”

“Cái thằng này, anh muốn tôi đau tim mà chết hả? Rồi bây giờ thế nào? Cô bé đã ”có” chưa?”

“Có cái gì?”

“Thai.”

“Sao cơ? Không không.”

“Haiz! Làm tôi mừng hụt, anh bị yếu sinh lý à?”

“Mẹ này!”

“Rồi giờ anh tính như thế nào?”

“Con tính đêm nay con sẽ nói với cô ấy. Chúng con sẽ chính thức hẹn hò.”

“Ừ! Hai đứa cưới luôn cũng được, mẹ muốn có cháu lắm rồi, chị con thì chả trông cậy được, nó chỉ biết mỗi công việc thôi. Này! Nhớ...”nhẹ nhàng” một chút. Tôi mà biết anh quá đáng với con gái nhà người ta là anh chết chắc với tôi.” Nghe xong Edward cười phì rồi gật đầu với mẹ đang đi vào bếp.

Một lát sau, Tom bước ra ngoài với bộ đầm đỏ hồng nói: “Edward! Anh thấy thế nào?” Edward ngơ ngác nhìn Tom một hồi rồi mới lên tiếng.

“Ừ được đấy.” thực sự là xuất sắc, quá hoàn hảo. Sao lại hoàn hảo đến vậy chẳng lẽ Rose có thể đoán trước được tương lai hay sao mà may được bộ đầm hợp với em ấy đến vậy nhỉ? Edward vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Hình như hơi rộng...”

“Wow! Chào em, cô bé xinh xắn. Bạn gái chú hả Edward?” lại một người nữa bước vào từ cách cửa kia và lên tiếng. Là một cô gái trẻ đẹp, người bán hàng lúc này. Cô ấy có mái tóc vàng, da trắng hồng nhìn khá cao và còn quyến rũ xinh đẹp. Trước câu hỏi của cô ấy, Edward cười cười rồi gật đầu khiến Tom như hoa nở trong tim, “có lẽ nào anh ấy đang ngầm tỏ tình mình?” Tom sướng rơn muốn hét lên.

“Chúa ơi! Thật sao? Cuối cùng chú cũng biết yêu.... Callum chào chị dâu tương lai đi nào.” Cô ấy quay ra phía sau nói với một cậu con trai có vẻ cao hơn Tom một cái đầu, da trắng phớt như công tử bột, nhìn khá điển trai nhưng cũng không kém phần dễ thương. Nghe vậy thì cậu ta đỏ mặt sau đó: “xì” một cái rồi bước vội vào phòng.

“Ồ! Thằng này...ngại cái gì không biết. Vậy cả tháng nay chú ở ngoài cửa gái hả Edward, không thèm về nhà luôn.” Cô ấy lại quay sang Edward.

”Đâu có, em trông nhà cho bà mà, bà không nói với chị à?”

“Có, chị muốn bẹo chú chút thôi, vậy cô bé này tên gì đây? Bao nhiêu tuổi? Chị là Rose, chị gái của Edward. Rất vui được gặp em.”

“Em là Tom ạ -Tom Lauren. Em 18. Em cũng rất vui khi được gặp chị.” Cô nàng lễ phép chào hỏi.

“Hả?”

“Em bị suy dinh dưỡng ạ.”

“Vậy mà chị cứ tưởng Edward nó là thể loại đó chứ. Hi.”

“...” Tom cười trừ nghĩ thầm *cũng có thể lắm chứ, mình nhìn chẳng khác nào trẻ con, vậy mà anh ta cũng rảnh “ăn” cho được. Nhiều lại là đẳng khác*.

“Chà! Không sao, nhỏ nhỏ dễ ôm. Chị là Rose cơ mà đó có phải đầm của chị may không?”

“Nó đó.” Edward nói.

“A! Vậy vậy chị có cần nó không ạ?” Tom bối rối.

“Không không, chị làm sao mặc vừa? Chị may xong bộ đó rồi, tất cả đều hoàn hảo chỉ có điều nó hơi bé, nhưng giờ thì có em mặc vừa rồi. Thật lòng lấy đúng không? Em cứ mặc nó đến lễ hội, tặng em đó.”

“Thật ạ? Cám ơn chị.” Tom cười tươi như hoa.

“Ồ! Không cần cám ơn đâu, em mặc bộ đó là chị thấy biết ơn em rồi, có ai hỏi thì nhớ nói là chị làm nhé.” Rose nháy mắt với Tom.

“Vâng ạ”

“Awww! Cô bé dễ thương quá đi Edward. Chú thật tốt khi cho chị cô em dâu bé xinh thế này” Rose cười tươi với Edward.

“Vâng, nhưng bọn em đã cưới nhau mà..!”

“Nhưng tương lai biết đâu sẽ vậy. Chú nên lên kế hoạch trước đi nhá, chị rất muốn có cô em dâu này đây. À phải rồi chị sẽ may đồ cưới cho hai đứa luôn.” Lời nói của Rose làm Tom cảm động không thôi. Cô nghĩ gia đình của Edward thật vui, không như gia đình của cô, cha cô đều ít khi ở nhà, các anh trai cũng vậy, chỉ có hai chị là gần gũi với cô nhất, mẹ thì cũng có lúc tâm sự với cô nhưng càng lớn, cô lại cảm thấy mẹ bận giúp đỡ cha nhiều hơn nên cô cũng không tiếp xúc với mẹ được nhiều như trước.

“Lo chuyện của chị đi, mẹ vẫn còn rầu vì chưa có cháu bông kia.” Edward cười nhếch miệng chọc ghẹo chị gái.

Bị nói trúng khiến Rose tức giận lườm Edward một cái: “Tom à! Vào phòng chị em mình cùng chuẩn bị nào. Edward chú tắm đi, hơi quá.” Rose nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tom rồi kéo cô đi, cũng không quên đá xéo Edward một cái khiến anh lắc đầu buồn cười sau đó đi tắm.

Trong phòng, Rose làm tóc cho Tom. Cô thắt bím nửa đầu trên cho Tom, phần dưới để xõa ra bông bênh gọn sóng. Sau đó cô quẹt một ít son môi lên ngón tay để thoa son cho Tom.

“Ôi chà! Coi bộ có lẽ em không cần phải trang điểm nữa đâu nhỉ.” Rose nhìn gương mặt xinh đẹp của Tom mà thốt lên. Tay đang tính thoa son cho Tom cũng hạ xuống.

“Vâng ạ?”

“Ừ, chị thấy em để tự nhiên là đẹp xuất sắc rồi, xem nào, má hồng, môi son, mắt sâu, to v.v... hoàn hảo rồi cưng ạ. Giờ để chị thay đồ đã.”

“Vâng! Cám ơn chị nha.” Tom mỉm cười nhẹ nhìn Rose.

“Không có gì, giúp chị một chút nhé.” Rose nhờ Tom kéo dây phía sau đầm giúp.

“Vâng, để em.”

“Mà em với Edward quen nhau từ khi nào vậy?”

“A! Cỡ hơn hai tháng rồi ạ.” Tom nghĩ là nên nói từ lúc cô gặp anh ở dạng người đến giờ.

“Sao mà... ít quá vậy? Hai đứa mới quen nhau có hơn hai tháng? Đã hôn chưa?” Rose mặc xong bộ đầm của mình, quay sang hỏi Tom với giọng ngạc nhiên, tay cô thì vẫn đang chảy tóc. Nhìn thấy Tom gật đầu, hai má cô bé đỏ ửng lên thì Rose bật cười.

“Haha! Em đáng yêu quá đi. Thành Edward có làm gì quá đáng với em không?” Rose nựng má Tom.

“Không có ạ.” Nói dối, rõ ràng bị người ta hành hạ mấy ngày liên tiếp như vậy, còn mấy ngày sau nữa....Tom lắc đầu nhưng mặt vẫn không ngừng đỏ lên.

“Cái mặt đó là sao đây? Hửm, nói thật cho chị nghe đi, thành đấy đã làm gì em rồi?” Rose kê mặt sát lại, ánh mắt híp lại nghi ngờ hỏi Tom.

“Dạ...dạ không có ạ. Anh ấy chẳng làm gì em cả.” Tom tim đập thành thịch, một trong những điểm yếu của Tom là nói dối... nên bây giờ cô cứ áp a áp ứng chẳng biết nói gì ngoài chối cả.

“Thật không? Vậy sao mặt em lại đỏ lên vậy?” Rose cười gian.

“Em... em... em...”

“Chà! Còn dấu hôn ở cổ nữa, ở ngực nữa... để xem nào. Nó đã ”làm điều đó” với em đúng không? Cô bé.” Rose liếc nhìn xuống cổ và xương quai xanh của Tom. *Edward đồ chết tiệt, anh hại em rồi*, Tom không hề biết rằng Edward đã lưu lại dấu vết trên cơ thể cô, mà ác hơn lại là những chỗ dễ thấy nữa. Có lẽ sáng nay cô choàng áo và xả tóc đã che đi dấu vết này nên không ai thấy. Bây giờ cô lại đang vén tóc lên...

“...” hết đường chạy, Rose nói vậy làm Tom câm nín luôn. Mặt cô cúi xuống nhìn như một đứa trẻ mắc lỗi bị mẹ la khiến Rose phì cười.

“Pfff! Ôi em làm chị... cưng em quá đi. Thằng nhóc đó nhanh thật, mới hơn một tháng thôi mà... Tom! Lại đây nào, để chị che dấu hôn đó cho em.”

“Chị...không sao chứ ạ?”

“Ý em là sao?”

“Em tưởng chị sẽ mắng em và anh ấy.”

“Ôi!! Thời nào rồi, Edward nó làm được chuyện đó là chị mừng, ở tuổi nó người ta yêu nhau âm ỉ, nó thì chẳng để ý dùm chị đứa nào. Chị cứ tưởng nó không thích con gái nữa là. Mà em nhỏ thế này... chắc phải ”chịu cực” lắm hả? Thằng Edward cao to vậy mà....”

“Em...em... cũng bình thường thôi ạ.” Nói vậy nhưng bên trong cô lại nghĩ *rất cực là đằng khác, nhưng chỉ thời gian đầu thôi.*

“Xi.. em hiền như vậy coi chừng bị nó ăn hiếp đó nha.”

“...” Tom ngồi im để Rose phủ phấn lên dấu hôn mờ ảo trên người cô, che đi chúng hoàn toàn. Cô nghe Rose nói vậy thì phì cười.

“May mắn là giờ có em rồi, mà sao nó để ý em được hay vậy? Có phải thấy em dễ thương quá đúng không?”

“Em...chuyện này...”

“Sao vậy? Khó nói à?”

“Vâng, khá rắc rối ạ.” Nếu cô nói lần đầu cô gặp anh ở dạng người là lần đầu anh ăn cô luôn thì không biết Rose sẽ phản ứng ra sao nhỉ, thôi im lặng là vàng.

“Không sao. Bây giờ hai đứa thương nhau là được rồi. Chị đợi ngày nó rước em về lắm đấy. Hi”

“Dạ.. em cũng mong đến ngày đó.” Tom vui mừng không thôi. Cả người nhà của Edward cũng chào đón cô rồi, giờ chỉ còn mỗi câu trả lời của anh thôi. Được rồi, tối nay Tom quyết định sẽ hỏi anh một lần nữa và nghe câu trả lời chính thức của anh.

“Chị Rose này, chị có thật sự chỉ là thợ làm bánh hay không?”

“À! Em đang thắc mắc về bộ váy xinh đẹp này á?”

“Vâng.” bởi vì Tom nghĩ một thợ bánh sao lại có thể khéo tay đến như vậy, cái này chắc chắn phải do một thợ may chuyên nghiệp làm ra.

“Ừ, thật ra chị là một thợ may, hôm nay do tiệm đông khách quá nên chị về phụ gia đình ấy mà.”

“Thật vậy à? Chị thật là tài giỏi. Em hâm mộ những người khéo tay như chị lắm đấy.” Tom mở đôi mắt to tròn nhìn Rose với vẻ mặt đầy phấn khởi, ánh mắt hâm mộ chân thành của Tom làm Rose nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

“Em biết không Tom, hay là em gả cho Edward nhà chị vào tháng sau luôn đi. Để chị có thể may cho em một bộ váy cưới xinh đẹp nhất thế giới này. Ôi, em đáng yêu quá đi mất. Thằng Edward đúng là mang về vật quý rồi.”

Một lát sau hai cô gái cũng hoàn thành công việc sửa soạn. Cả hai bước ra ngoài thì đã thấy Edward cùng cậu em út đang ngồi chờ trên bộ salon của nhà họ. Edward mặc bộ vest đuôi tôm ôm sát cơ thể vạm vỡ săn chắc của anh. Callum cũng mặc hết như vậy nhưng có điều cậu ta hơi mảnh mai so với Edward.

“Xong rồi sao hai người đẹp?”

“Nhìn còn không thấy hay sao?”

Vậy chúng ta đi thôi.” Edward đứng dậy nói, anh mỉm cười dịu dàng khoác vai Tom đưa cô đi ra ngoài, phía trước là hai chị em nhà James.

8 giờ tối, ba chị em nhà Edward và Tom cùng đi đến cung điện bằng xe ngựa thuê. Tom ngồi đối diện với Rose và Callum, ngồi cạnh cô là Edward. Tom cứ thấp thỏm, đây là lần đầu cô đến lãnh thổ của loài người, cũng là lần hẹn hò chính thức đầu tiên của cô và Edward. Có thể nói là vậy! Tim cô đập không ngừng, chỉ một chút nữa thôi cô sẽ được đến cung điện của loài người, sẽ đứng trước bao nhiêu con người, bao nhiêu ánh mắt.

“Em ổn chứ Tom?” thấy Tom cứ hít thở sâu Edward liền hỏi han.

“À vâng! Tôi không sao, chỉ là hơi hồi hộp thôi.”

“Hey bình tĩnh đi nào cô bé, tới đó tôi sẽ dắt em đi mà, chẳng ai làm gì em đâu đừng lo.” Edward nắm lấy tay Tom an ủi cô.

“Vâng, cảm ơn anh.” Tom đỏ mặt cười với Edward.

“E hèm. Chắc tôi chết rồi.” Rose nói vu vơ làm Edward phì cười, còn Tom thì mắc cỡ rụt rụt lại. Thấy vậy Edward càng nắm chặt tay cô hơn, anh để tay còn lại lên miệng chống khuỷu tay lên thành xe rồi nhìn ra

ngoài, che đi nụ cười của mình.

Đến nơi, Tom không biết đây có phải là ga-lăng hay thủ tục truyền thống không nhưng cô thấy hai người đàn ông Edward và Callum bước xuống khỏi xe trước sau đó Callum dìu chị cả Rose bước xuống xe, còn cô thì được Edward dìu xuống bằng cách nâng tay. Tom ngượng ngùng nói: “cám ơn anh.” Xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng bàn tán ầm ĩ của mọi người nhưng phần lớn lại là phái nữ.

“Edward kìa trời ơi, anh kìa thấy không? Là anh đó.”

“Thấy thấy, đẹp trai quá trời cơ mà anh ấy đi cùng ai vậy?”

“Không biết! Kệ đi, đi cùng ai thì anh ấy vẫn đẹp trai và phong độ...”

“James kìa, trời ơi!!”

“Ê người tình trong mộng của cậu kìa.”

“Anh ấy là Edward Jame đấy, lúc trước tớ đã kể đó, trời ơi anh ấy bảnh lắm. Nhìn đi.”

“Edward kìa các cô gái, tối nay bắt chuyện với anh ấy đi. Ở cô bé nào vậy?”

“Sáng nay mình thấy con bé đó đi cùng anh ta ấy, không biết là ai.”

...

“Đi nào Tom! Bám sát theo tôi nhé.”

“À! Vâng.”

Giọng trầm ấm của Edward làm Tom bừng tỉnh, cô cất bước theo anh vào trong tòa lâu đài rộng lớn theo thảm đỏ. Phía trước là Callum cùng Rose. Edward đưa Tom đi vào hành lang dẫn đến sảnh lớn, nơi tiếp đón khách.

“Quý tử cùng tiểu thư con của bá tước Paul, Callum James và Rose Jame”

Nghe đến từ Bá Tước, Tom không khỏi tò mò mà quay sang hỏi thăm Edward.

“Edward, bá tước là thế nào vậy?”

“Đó là một tước hiệu của các quý tộc mà có thể xem như là người thân cận của Hoàng đế, người ủy quyền của hoàng đế...”

“Cha của anh là người thân cận của Hoàng đế sao?”

“Không hẳn, chỉ là vì một lý do nào đó mà tôi không biết. Hoàng đế đã cho cha tôi tước hiệu đó. Đi thôi, tới lượt chúng ta rồi...” anh dắt tay Tom tiến về phía trước và mỉm cười với người gọi tên.

“Quý tử của bá tước Paul, Edward Jame cùng...”

“À, tiểu thư Tom Lauren.” Edward nói nhỏ với người giới thiệu.

“Cùng tiểu thư Tom Lauren.”

Đến đây mọi người đều nhìn lên Edward đang dắt tay Tom bước xuống bậc thang. Mọi người lại xôn xao bàn tán với nhau, nội dung mà Tom nghe được cũng có phần giống lúc này nhưng giờ thì phần lớn là thắc mắc cùng sự tò mò về cô. Điều này lại càng làm Tom thêm mất tự nhiên.

“Không sao đâu, có tôi ở đây mà. Tối nay em đẹp lắm.” Có lẽ đã đọc được sự bất an của Tom, Edward quay sang mỉm cười nói nhỏ với Tom. Nghe vậy Tom cũng quay sang mỉm cười gật đầu với anh: “cảm ơn anh. Anh cũng vậy, mấy cô gái phía dưới trông như muốn nhào lên cầu xé anh vậy.” Không biết là cô đang khen hay chế nhạo anh nhưng anh lại cảm thấy buồn cười, nhưng gương mặt anh trông vẫn kiên nghị và nghiêm túc vô cùng. Cô cá chắc nếu là ở nhà anh sẽ cười phá lên cho xem.

Cô cứ nghĩ mấy người ở trong sảnh chỉ cuốn cuộn lên vì Edward nhưng cô lại không biết bản thân mình cũng lọt lầy xinh đẹp khiến cho những người kia say đắm. Tom mặc bộ đầm trắng hở nửa lưng, thắt ở eo sau đó phồng ra từ eo xuống tận nền gạch bóng loáng, thắt lưng cột thành nơ sau lưng. Trên ngực nổi liền vải lụa qua hai cánh tay, trên cổ là một vòng ren trắng có một chiếc nơ đáng yêu. Đôi giày búp bê nắp sau từng phồng cũng trắng tinh. Tóc cô nàng tết một nửa và cài hoa màu nhẹ nhàng ở phần tóc tết đó, một nửa tóc còn lại xõa gọn sóng. Cùng với khuôn mặt xinh đẹp, Tom trông còn nổi bật hơn những cô gái quý tộc phía dưới.

Họ vừa dắt tay nhau bước xuống bậc thang nhẹ nhàng, vừa mỉm cười nói gì đó với nhau trông rất thân mật. hai người cứ như một cặp tuy chênh lệch chiều cao nhưng lại đẹp đôi vô cùng. Điều này khiến cho bao cặp mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen ghét dán lên hai người họ.

Lúc này Rose đã kéo Callum đi ăn mấy món ngon rồi, cô luôn cảm thấy những buổi tiệc lớn thế này mà không biết thưởng thức mùi vị đồ ăn của nhà bếp hoàng cung thì thật ổng phí vì biết đâu cô sẽ học hỏi được gì đó để làm cho chiếc bánh nhà cô ngon hơn.

Trong sảnh rộng lớn bao la có sức chứa đến hơn ba ngàn người, Tom chẳng có quen biết lấy một người nào trừ nhà Jame và mấy người bạn cô vừa làm quen lúc chiều nay. Cô đang lia mắt tìm kiếm mấy người bạn của Edward thì họ cũng từ đám đông đi lại phía của cô với Edward.

“Chào, đồ đẹp đấy Tom.” Lord lên tiếng trước tiên, anh nhìn một vòng từ trên xuống dưới của Tom mà quên cả chớp mắt, cô bé này trông như trẻ con mà lại có chút trưởng thành. Phải nói sao ấy nhỉ? Vừa đáng yêu vừa quyến rũ sao? Đúng thật là vậy và anh bắt đầu cảm thấy say nắng cô nhiều hơn rồi.

“Wow! Phải công nhận là chị đẹp thật, có lẽ đêm nay chị sẽ phát mệt với sự bám dai của đám đàn ông ở đây...”

“Hah! Nếu họ có thể bước qua xác của Lord và Edward.”

“Cậu đẹp thật đấy, ôi cái váy này cậu mua ở đâu vậy? Mình tưởng cậu mặc lại đồ cũ.” Kate thấy Tom xinh đẹp như vậy cũng ghen không được mà hỏi. Trong lòng cô cũng ghen tị không ít trước vẻ đẹp xinh tươi của Tom.

“Cám ơn, mọi người cũng mặc đồ đẹp lắm. Còn bộ này là của chị Rose cho mình. ” Tom cười tươi như hoa. Nhưng câu nói của Tom lại làm Kate cảm thấy vô cùng lo lắng và ghen tị. Cô sợ cô nàng nhỏ nhắn này sẽ có được trái tim của Edward. Nhưng cũng đúng thôi, cô bé dễ thương lại có tài như vậy mà...

18. Chương 18: Tiệc

Trong khi cả đám đang chào hỏi vui vẻ thì có vài người bước về phía họ. Trông có vẻ cũng toàn là nam thanh nữ tú. Họ bước đến với khuôn mặt thân thiện mỉm cười và bắt đầu màn chào hỏi của họ.

“Xin chào Lord thân mến.” Một trong số bọn họ lên tiếng. Anh ta nhìn cũng trạc tuổi Lord, lời chào hỏi của anh ấy đã cho Tom biết được người này hẳn là có quen biết với Lord.

Mọi người không khó để nhận ra được ý đồ của gã người ngoài này. Mục đích của hắn là tiếp cận cô bạn nhỏ mới đến ở đây, có điều nhóm của gã chỉ còn mỗi gã là độc thân vậy nên không cần phải lo mấy tên còn lại. Nhưng gã này vẫn khiến Edward cùng Lord cảm thấy không mấy dễ chịu, cứ như lại có thêm một đối thủ. Mà biết làm sao được vì họ là người quen, chỉ là làm quen thôi mà, nếu hắn ta dám động đến bé con của họ, họ sẽ chẳng thềm nể mặt nữa.

“Ồ chào! Đến đây nào tôi muốn giới thiệu một chút các bạn với cô bé này.” Lord cười thân thiện nói thẳng ngay vào vấn đề.

“Ồ mục đích của bọn này cũng là vậy đó. Chúng ta hiểu ý nhau quá nhỉ.” Anh ta cười đắc ý sau đó bước đến gần Tom hơn và chờ đợi lời giới thiệu của cậu bạn Lord với cô nàng bé nhỏ này. Anh đoán bé con tuy nhỏ tuổi nhưng nhìn đã xinh thế này, lớn lên hẳn là sẽ không kém tiên nữ. Có lẽ anh nên nhân cơ hội này làm quen với cô bé, rồi sẽ từ từ cô bé sẽ trở thành của anh cũng nên.

“Haha! Biết ngay mà. Nào xin giới thiệu đây là Tom, em gái của một người bạn của Edward. Còn Tom, đây là người quen của anh Mathan, Elesie, Mark, Fin và Tayler.”

“Xin chào! Rất vui được làm quen.” Tom vẫn giữ nụ cười tự nhiên.

“Chào em, rất vui được làm quen. Chà đúng là xinh đẹp như tiên.”

“Quá khen rồi.”

“Chào em cô bé.”

“Chào chị ạ.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Tôi.. tôi 13.” Tom phát ngán với câu hỏi này rồi. Cô đoán chắc khi cô bảo mình 18 tuổi họ sẽ chẳng tin đâu và sẽ lại bày ra cái bộ mặt như gặp quỷ đó nữa. Vậy nên cô lấu cá nói dối thử xem phản ứng của họ sẽ thế nào nhưng cái khiến Tom ngạc nhiên là không đợi đến khi đám người lạ lên tiếng, cô đã nghe đồng loạt âm thanh bất ngờ của nhóm bạn Edward.

“Cái gì?”

“Sao cơ?”

“Ồ... hả?”

“Các người làm sao vậy? Tôi thấy bình thường mà, bộ có gì lạ sao?” Một cô gái trong nhóm của Mathan lên tiếng.

“Nhỏ thế này thì 13 tuổi là phải rồi.” Tyler cũng thấy cô bé có vẻ nói không sai, khuôn mặt non nớt cùng thân hình bé nhỏ như vậy, nếu nói 15 hay 16 tuổi thì cũng chẳng đáng tin.

“Nhưng...” Lord làm ra vẻ mặt khó coi, anh cũng bất ngờ không kém.

“Pfff! Hahaha. Em khá lấm cô bé.” Dường như chỉ có mỗi Edward là nhận ra sự lấu cá của Tom, anh biết cô đang muốn trêu đám người này. Anh tính im lặng chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra nhưng khi vừa nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch như vừa bị dọa ma của bọn họ anh không thể nhịn cười được nữa. Anh vỗ nhẹ đầu Tom và cười toét miệng trong ánh nhìn khó hiểu của bọn họ.

“Này! Đợi đã nào, có chuyện gì đang xảy ra vậy?” Fin - anh chàng to cao của đám người kia lên tiếng.

“Xin lỗi! Tôi đùa thôi. Tôi đã 18 tuổi rồi. Tôi xin lỗi.” Tom cũng nhận không được mà lấy tay che miệng

cười khi nghe mấy người kia lên tiếng.

“Ôi trời! Cứ tưởng thật. Em đã mừng hụt khi nghĩ rằng chị ấy sẽ gọi em bằng anh đấy.” Callum lên tiếng.

“Khoan đã nào! Em... 18 tuổi?” Mathan vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Vâng! Lúc này tôi chỉ muốn trêu mọi người một chút thôi. Thật ra tôi đã 18 rồi. Và lí do là bởi vì tôi dậy thì thất bại.” Nói đến đây, Tom vẫn còn cảm thấy buồn cười.

“À! Em khá đấy. Haha! Không ngờ cũng có ngày tôi bị một cô bé lừa thế này đấy.” Bọn họ đều cười phá lên. Dường như gã Mathan vừa cảm thấy hụt hẫng khi nghe Tom nói vậy, nhưng gã lại càng yên tâm hơn vì ít ra cô bé cũng đã trưởng thành. Ít nhất cũng có thể cười rồi.

Cùng lúc đó, Edward thấy bà của anh nên anh thông báo với Tom cùng mọi người rồi rời khỏi nhóm và bước đến chào hỏi bà của mình. Tom thì vẫn còn trò chuyện cùng những người bạn mới cho đến khi nghe được thông báo rằng buổi lễ bắt đầu.

Cô nhìn thấy một đám người toàn là phụ nữ mặc những bộ đầm như nhau. Họ đi thành hàng ra đến giữa sảnh. Mọi người đều dạt ra để trống một khoảng tròn ở giữa sảnh cho những cô gái kia biểu diễn. Họ bắt đầu múa khi tiếng nhạc vang lên, rất đều và uyển chuyển. Phải nói rằng đây là lần đầu cô được xem một vũ điệu múa đẹp như thế này.

Chuyến này đi cùng Edward quả thật không uống phí chút nào. Lại còn có đồ ăn ngon, Tom thích thú không thôi. Nhưng dần dần, thân thể nhỏ bé của cô bị chen lấn, đùn đẩy. Những con người cao lớn kia ngăn cản khiến cô không thể xem được màn múa đẹp mắt. Cô vẫn có thể nhờ đám bạn của Edward giúp nhưng cô lại không muốn làm phiền đến họ. Mãi đến khi cô bất lực và chán nản bỏ đi ra ngoài ban công thì Kate mới hỏi.

“Sao vậy Tom? Cậu không xem nữa à? Cậu không khỏe sao?”

“À xin lỗi! Tôi cảm thấy hơi ngột ngạt. Tôi nghĩ mình nên ra ngoài một chút.”

“À vậy thì đi đi. Đừng đi lâu quá nhé, lát nữa có khiêu vũ đấy.”

“Vâng, chỉ một lát thôi.” Tom cười mỉm rồi bước ra ngoài, cô lại cảm thấy cô đơn ở nơi đất khách này. Chống tay lên thành vịn, cô ngược nhìn lên bầu trời đầy sao. Gió thoảng thoảng mang theo mùi hương quen thuộc thoảng qua, cô mỉm cười nói với người vừa xuất hiện sau lưng mình.

“Anh không xem màn biểu diễn đẹp mắt đó sao?” Đợi đến khi người đó đi đến cạnh cô tựa người vào thành vịn thì cô mới nhìn anh.

“Không! Tôi có cái đáng xem hơn.”

“Thật sao? Là gì vậy ngài quý tử?”

“Em.” Câu trả lời của Edward làm Tom cười nhẹ, cô không nhìn anh nữa mà tiếp tục nhìn cảnh đêm bên ngoài.

“Còn em, sao lại chạy ra ngoài này? Không phải em bảo màn trình diễn đó đẹp mắt sao?”

“À, bởi vì tôi không thể xem được màn múa đó trước những người khổng lồ như anh và họ khiến tôi cảm thấy như họ đã hút hết không khí của tôi vậy, thế nên... tôi ở đây.”

“Ah! Sao không nói sớm, có muốn xem nữa không? Tôi sẽ bế em lên.”

“Thôi đi, tôi không muốn bị chú ý quá nhiều đâu. Tôi còn quá trẻ để chết vì những cuộc đánh ghen của mấy người phụ nữ kia.”

“Pff hahaha... em hài hước thật.”

“Sao.. tôi nói thật mà.” Tom vừa cười vừa nhún vai nói.

“Hahah... ừm... được rồi. Vậy chúng ta sẽ ở đây.”

Cả hai lại rơi vào sự im lặng một lúc Edward mới lên tiếng.

“Vậy... em thấy hôm nay thế nào?”

“Vui lắm. Hôm nay là ngày tuyệt nhất mà tôi từng có. Cảm ơn anh.. rất nhiều.”

“Ồi, có gì đâu. Em vui là được, em biết không, em rất thu hút đấy.”

“Ồ! Vậy sao? Cảm ơn anh.”

“Er.. ừm em thực sự là tâm điểm của bọn đàn ông háo sắc nhỉ.”

“Sao cơ?”

“Em thấy đấy, từ lúc tôi đưa em bước vào, gần như toàn bộ đàn ông trong cái sảnh này đều nhìn em chăm chú đến khi em gặp mấy người bạn Lord và sau đó một trong số họ như cái tên Mathan đã đến làm quen với em...” Edward từ tốn nói.

“Hey khoan đã nào. Sao anh chú ý nhiều quá vậy? Tôi có nên xem là anh đang ghen không?” Tom nghi hoặc. Nói là quan tâm thì hơi thừa rồi, có lẽ anh ta đang lo sợ điều gì đó chẳng?

“Cũng có thể, tôi chỉ muốn cảnh báo cho em là coi chừng họ thôi. Mấy gã đó háo sắc dê cụ lắm.” Edward nghiêng đầu nhún vai một cái ra vẻ như điều anh nói là tất nhiên.

“Hah! Bằng anh không?” Lợi dụng cơ hội, cô nhỏ nói móc anh ngay.

“Ý em là đang nói tôi háo sắc dê cụ sao?” Edward nhướn một bên mày lên, mí mắt khép hờ nghi vấn.

“Haha! Nếu ý tôi là vậy thì sao?” Tom nâng mặt mình lên cao, cô khiêu khích anh với cặp chân mày nhô cao.

“Hmm. Nếu em đã muốn so sánh tôi với mấy gã đó như vậy, tôi cũng không ngại chứng minh cho em thấy ngay tại đây đây.” Theo lời nói, Edward càng tiến gần tới Tom hơn, anh dồn cô vào giữa hai cánh tay mình với thành vịn, lời nói của anh phả ra hơi thở nam tính mê hoặc bao trùm lấy gương mặt bé nhỏ của Tom.

Dù biết là anh đang trêu mình nhưng cô vẫn không thể không chế được cảm xúc. Cô nhỏ đứng nép vào thành vịn, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng lên. Cô bối rối nhìn Edward đang cúi đầu xuống thấp. Gương mặt anh tiến gần lại với mặt cô, môi anh lướt qua gò má có thể véo ra sữa của cô sau đó khẽ gọi tên Tom vào vành tai khiến cô nhỏ rùng mình.

“Edward tôi chỉ đùa thôi mà.”

“Nhưng tôi lại xem nó là thật đấy, em tính thế nào?”

“Đừng... có người thấy...” Tom chống tay lên vòm ngực của anh đẩy ra.

“Phì... đi thôi.” Thấy Tom ngượng sắp bốc khói lên đầu Edward mới cười gượng một cái rồi kéo cô đi.

“Hả.. đi.. đi đâu?” Bất chợt Edward dừng lại khiến cô cũng ngừng bước theo, đột nhiên anh quay mặt về phía cô. Anh cúi người xuống một tay đặt ra sau lưng anh một tay thẳng thóm chỉ ra trước mặt Tom, anh nói.

“Tiểu thư, khiêu vũ cùng tôi nhé?” Đột nhiên thấy Edward nghiêm túc và lịch thiệp như một quý ông thế này, Tom không khỏi ngỡ ngàng. Cô ấp a ấp úng, mặt hồng hồng nói.

“À à.. vâng..” cô đặt bàn tay của mình lên bàn tay đang chìa ra của Edward.

Edward nhận được sự đồng ý ngượng ngùng của cô, anh nhếch môi mỉm cười rồi nâng bàn tay của Tom lên hôn chụt một cái. Tom như điên đảo, nhịp tim lại một lần nữa rồi tung lên vì vẻ quyến rũ ma mị của Edward. Anh nắm tay đưa cô trở lại vào trong sảnh, đến đây cô lại chợt nhớ ra một chuyện.

“Ed.. Edward tôi không biết khiêu vũ như cách của con người.”

“Không sao, cứ bước theo chân của tôi hoặc giẫm lên chúng luôn cũng được.” Bị câu nói của Edward làm cho kinh hãi, cô càng không biết phải thế nào hơn. Đến khi cô đã được đưa vào trong giữa đội hình khiêu vũ thì Edward nở nụ cười dịu dàng với cô, tay nắm chặt tay cô hơn. Anh đặt một tay xuống eo cô và nói một câu làm Tom nhẹ người hơn một tí.

“Sẽ ổn thôi, nhịp điệu rất chậm, em sẽ theo được. Cứ nghĩ là dễ hơn đi săn đi, em sẽ làm được thôi. Không thì nhìn mấy người phụ nữ khác mà học theo. Chuẩn bị đi nào.”

Tiếng nhạc êm tai vang lên cũng là lúc mọi người bắt đầu buổi khiêu vũ. Edward nâng tay Tom bước qua trái bước qua phải rồi xoay một vòng. Động tác vô cùng uyển chuyển. Nhìn xung quanh và làm theo, Tom cảm thấy cũng không khó lắm. Hơn nữa anh luôn nói những động tác chỉ dẫn cho cô như.

“Trái, phải, tiến, lùi, trái, xoay....”

Không lâu sau cô đã học được và khiêu vũ cực kì hợp với Edward dù trước đó có vài lần lỡ giẫm lên chân anh hay bước hụt. Phía xa là những đôi mắt ngưỡng mộ cùng ghen tức mà trong đó có cả phần của Lord cùng Mathan và Kate. Và tất nhiên là họ ghen tức rồi, trong lòng luôn rửa thầm tên Edward mưu mô này đã nắm bắt thời cơ dẫn người đẹp bé nhỏ đi ra ngoài rồi mời cô khiêu vũ. Hèn gì họ tìm cô mãi không thấy. Còn Kate cũng ghen tị nhưng cô không thể làm gì hơn ngoài việc buồn bã đi ra ngoài ban công. Nhưng sớm đã có một chàng trai bước lại và mời cô khiêu vũ cùng anh ta, kết quả là cô đồng ý sau đó chàng trai ấy đưa cô vào trong bắt đầu những bước chân uyển chuyển.

Lord vẫn còn tức tối, Mun cảm thấy có lẽ cậu nên ghẹo ông anh này một phát.

“Đừng nóng vội, ông anh à. Lát nữa anh cũng có thể mời lại cô ấy mà.” Mun cười cười.

“Mà thôi em cũng tìm cô nào đó rồi khiêu vũ đây. Ông anh ở lại vui vẻ.”

“Cút đi thằng quỷ nhỏ.”

“Hahaha...” Mun cười đến phát khóc trước biểu tình ghen tuông của Lord.

“Này anh Lord hay chúng ta cùng khiêu vũ nhá?” Autumn nói giọng gió khiến giọng của cậu như con gái

cố ý chọc ghẹo Lord và cái kết khiến cả đám phải cười lăn lộn khi nghe câu trả lời của Lord.

“Thôi biến đi cho anh mày nhờ.. toàn lũ quý.”

Giữa sảnh bây giờ là một nhóm người đang khiêu vũ mà trong đó cặp đôi của Edward lại được mọi người chú ý nhất. Nhưng trong mắt cả Tom và Edward bây giờ chỉ có đối phương. Tom cảm nhận được bàn tay anh nắm chặt eo cô lại mỗi khi đến động tác cô ngã người ra sau. Tuy chặt nhưng không đau, cứ như anh sợ cô không quen nên dễ ngã. Nghĩ vậy cô cảm thấy ấm áp hơn trong lòng. Mỗi lần xoay vòng chiếc đầm trắng lại bung xòe ra mang lại vẻ đẹp khó tả cho chủ nhân của nó. Và mỗi khi Tom ngã người và nhẹ nhàng nâng chân lên, bộ đầm cùng dáng người mềm mại kia khiến cho gần như toàn bộ người trong buổi tiệc thưởng thức được vẻ đẹp rung động lòng người của cô cùng Edward.

Chàng thợ săn Edward dù đã được ngắm nhìn thân thể, gương mặt xinh đẹp này nhưng động tác vừa uyển chuyển vừa hướng thụ bản nhạc của Tom, anh vẫn bị cô làm cho say đắm.

“Edward, lúc trước anh có khiêu vũ cùng ai như thế này chưa?”

Không vội trả lời câu hỏi của cô, anh phì cười một cái. Cô nhỏ này lại đang điều tra quá khứ của anh có cô nàng nào khác hay không sao?

“Em nhìn sang bên đó kìa.” Tom hơi khó hiểu nhưng vẫn nhìn theo hướng mắt của anh. Cô vừa ngạc nhiên vừa buồn cười khi thấy Rose đang kéo Callum khiêu vũ theo chị ấy. Động tác của họ có vẻ hơi trục trặc vì hình như Callum không biết khiêu vũ và động tác của cậu ta luôn bị đơ đơ sao ấy. Còn chị Rose thì nhìn có vẻ điêu luyện hơn nhưng khi hai người kết hợp thành một cặp để khiêu vũ thì nó thật là một thảm họa. Nhưng có vẻ chị ấy không mấy quan tâm đến những người xung quanh, mục đích của chị là dạy cậu em trai đơ đơ của mình khiêu vũ có nghệ thuật hơn.

“Pff.. được rồi tôi công nhận là rất buồn cười, vậy còn câu trả lời của anh...?”

“À ừm... thời gian trước đây tôi không có bạn nhảy, cũng không biết khiêu vũ. Em thấy callum rồi chứ?”

“Ừm.. có gì sao?”

“Vào lúc này của ba năm trước tôi đang ở vị trí của cậu ta.”

“.. thật sao?” Vẻ mặt của cô như không thể tin được.

“Ừ, còn hai năm trở lại đây tôi đã trốn được bà chị ấy.”

Tom cố nhịn cười trước lời kể của anh. Có vẻ hơi khó nhưng vì không để mình bị chú ý cô sẽ ráng nhịn.

“Vậy làm sao mà anh có thể có những động tác khiêu vũ tuyệt vời như thế này được?”

“Tôi tự học.”

“Tự học?”

“Ừ. Sao? Động tác nhìn đẹp không?”

“Ừm. Quyển rũ đây.” Tom cười mỉm khen anh.

“Em cũng có khiêu đấy chứ. Mới đây đã khiêu vũ được rồi, tiếp thu nhanh lắm.”

“Vậy có thưởng không?”

“Thưởng? Em muốn thưởng cái gì?”

“Để tôi suy nghĩ đã, tôi sẽ nói sau.”

“Hah! Được thôi thưa quý cô.” Edward tiếp tục dìu Tom bước từng bước theo điệu nhạc. Hôm nay đúng là ngày vui, tâm trạng của Edward đang dần tăng thêm vài bậc. Ngược lại Tom cảm thấy có điều bất thường, cô thì thào với anh.

“Edward! Có một gã đàn ông này giờ cứ nhìn chúng ta đấy.”

“Thật sao? Ai vậy?”

“Bên trái của anh, người ngồi một mình trong góc ấy.” Nghe theo Tom nhìn sang hướng bên trái của mình. Đúng như cô nhỏ nói, một gã trung niên đang nhìn anh nhưng sau đó gã ta mấp máy môi, có vẻ gã ta đang nói gì đó. Edward lập tức sững sốt đến quên cả khiêu vũ với Tom.

“Edward... anh làm sao vậy?” Giọng nói của cô nàng làm anh bừng tỉnh, anh vừa nói vừa dắt cô bước ra khỏi sàn khiêu vũ.

“Đi theo tôi nào.” Anh đưa Tom về phía đám Lord và nói với anh ta.

“Lord, trông cô bé giúp tôi. Tôi có việc gấp.” Rồi anh lại quay sang Tom: “em ở đây đợi, tôi đi một lát rồi quay lại ngay.”

“Ừm.” Xong Edward đi vội ra ngoài khuôn viên bên hông của sảnh, nơi có người đàn ông lúc này đứng đợi. Anh bước lại đối mặt với gã ấy, bình tĩnh lên tiếng.

“Ông là ai? Ông biết những gì.”

“Tất cả. Từ lúc trước khi con sinh ra đến giờ.”

Phải rồi, vì khi này gã ta đã nói “Xin chào, Lewis Baron. Gặp ta ở ngoài.” Nếu đã biết tên thật của anh thì điều này không hay chút nào. Nhưng nhớ lại lời mẹ nói lúc 10 năm trước, mẹ anh có nhắc đến một người đàn ông và chiếc huy hiệu bà đưa cho anh.

“Ông là... người lính gì đó?” Nhìn kỹ thì ông ta có một vết sẹo ngắn trên má. Tóc và râu vẫn chưa ngã màu, tương người công kênh khá hợp với giọng nói trầm ồ ồ của ông ta.

“Lính? Con đùa ta sao? Haha... ôi nhóc con, ta đã từng là kỹ sĩ bí mật cho mẹ con dưới triều đại của Loris Baron.. ờm và con biết đấy... ngài ấy là ông của con. Còn ta... con có thể gọi ta là bác vì ta là anh ruột của mẹ con đấy.”

“Và...?”

“Và lí do ta ở đây là để đưa con cháu của hoàng gia trở lại.”

“Khoan đã, trước hết tôi muốn ông kể lại mọi chuyện.”

“Được thôi.”

Trong khi đó...

“Tom, em có phiền không nếu tôi mời em khiêu vũ một lát?” Lợi dụng thời cơ Lord liền ra tay. Tom cũng hơi bất ngờ, cô nhìn ra hướng ngoài khuôn viên rồi hơi đắn đo. Lord thấy vậy liền nói:

“Không sao đâu, cậu ta đi một lát rồi sẽ quay lại ấy mà. Trong thời gian đó em khiêu vũ cùng tôi nhé?” Tom nghe vậy cũng bớt lo, cô gật đầu nhẹ.

“Vâng.” Lord nâng tay dìu Tom, một lần nữa cô được đưa vào vòng người đang khiêu vũ.

“Em có chuyện gì sao Tom? Trông em có vẻ không được tốt.”

“Không sao! Tôi ổn mà, có gì đâu.”

“Vậy à? Vậy cho phép tôi hỏi em một câu nhé.”

“Anh cứ nói đi.”

“Em đã có người trong lòng chưa?” Tom ngay lập tức nhận ra ý của Lord, anh ta đang có ý với cô đây mà.

“Ngại quá, tôi đã có người mình thích rồi.” Tom không ngần ngại nói ra sự thật làm Lord thất vọng.

“Ồ, chàng trai nào may mắn được em để ý vậy? Để tôi đoán nhé, có phải Edward không?” Lord đang thầm mong rằng đó không phải là Edward nhưng sự thật lại đánh bại anh ta một lần nữa.

“Vâng.” Lord trong lòng chua xót không thôi, tại sao thằng nhãi Edward kia luôn hơn anh cơ chứ. Mà thôi, đã vậy rồi thì anh cũng nên rút lui.

“Ồ, thằng nhóc đó có phúc thật đấy, xem ra tôi không có cơ hội rồi. Em biết không, em là một đóa hoa xinh đẹp nhất tôi từng thấy đấy. Nhưng đừng để tình cảm làm tổn thương đến sự đẹp đẽ ấy nhé.” tuy Tom không hiểu ý của anh lắm nhưng cũng vâng đáp lại một tiếng rồi sau đó hai người tiếp tục khiêu vũ đến khi Tom xin phép ra ngoài một chút.

Vừa đi tìm Edward cô vừa thầm trách chẳng biết anh ta đã mất tích ở đâu rồi, sao tự dừng lại bỏ cô ở giữa đám người lạ đó lâu như vậy chứ? Làm cô lo lắng chết được. Đang đi dọc theo dãy hành lang, cũng đã sắp đến vườn hoa thì cô thấy bóng dáng của Edward xa xa đang đứng trong vườn hoa mặt hướng về phía cô nhưng không biết anh có nhìn thấy cô không, cô định vẫy tay với anh thì bỗng Kate không biết từ đâu đi ra từ vườn hoa đến trước mặt Edward nói nói gì đó rất nhiều và có vẻ cô ấy đang bối rối giống như... Tổ tình? Đó cũng chỉ là suy nghĩ của Tom thôi cho đến khi Edward bỗng tiến đến ôm Kate và hôn cô ấy.

Tom như không tin được vào mắt mình, cô tưởng mình nhìn nhầm, tưởng anh chàng kia không phải là Edward nên cô bước lại để nhìn rõ hơn. Nhưng sự thật luôn mất lòng, anh ta đúng là Edward và anh ta cũng đúng là đang hôn Kate... giữa vườn hoa thơ mộng, dưới ánh trăng bạc lãng mạn... Tom không thể biểu đạt được cảm xúc của mình lúc này. Đôi mắt mở to nhìn chằm chằm vào hai người đang hôn hít nhau kia, mất một lúc sau cô mới hoàn hồn lại sau đó quay đầu chạy đi.

Tại sao lại như vậy? Cái người tên Kate kia, vị trí của cô ta đáng lẽ phải là của cô mới đúng. Sao Edward lại hôn cô ta? Anh ta bảo hôm nay sẽ cho cô câu trả lời mà. Không lẽ đó là câu trả lời của anh ta sao? Rằng anh ta yêu Kate? Vậy tất cả mọi thứ từ trước đến giờ anh ta làm cho cô là vì cái gì? Anh ta tốt với cô là vì lý do gì? Lại còn thân mật với cô? Còn cùng cô làm chuyện đó...nhiều đến vậy...

Tom vừa chạy vừa khóc, nước mắt không thể nào ngừng chảy được. Cô liên tục đưa tay lên gạt nước mắt, không may trên đường bị Rose bắt gặp, chị kéo tay cô lại hỏi han.

“Em làm sao vậy? Sao lại khóc? Nói chị nghe nào.”

“Không có gì đâu ạ... Chỉ là... Em muốn về nhà trước... Chào chị.” giọng Tom nghẹn ngào, uất ức nói đứt quãng, cô không còn muốn ở cái nơi xa hoa này thêm chút nào nữa, tất cả những gì cô gái nhỏ ấy muốn là nhà, được về nhà, chui vào trong căn phòng - thế giới của riêng cô để có cảm giác an toàn....để mạnh dạn đối mặt với đau đớn trong lòng.

“Ồ Lord... Đó có phải chị Tom không? Chị ta làm sao thế nhỉ? Hình như đang khóc...”

“Ở đâu?” vừa nghe nhắc đến Tom khóc Lord bỗng ngược lên tìm hình bóng bé nhỏ ngay.

“Chạy đi ra cổng mất rồi.” Mun vừa dứt lời cũng là lúc Lord phi vèo đi như một cơn gió.

Ra đến cổng Tom lại bị một người cản đường. Lord nắm cô lại hỏi.

“Em... Em làm sao lại khóc? Ai làm gì em? Nói tôi nghe xem nào?”

“Không.. Hức... Không có gì... Anh để tôi đi, tôi muốn về nhà.”

“Trời tối thế này em về một mình làm sao được? Để tôi đưa em về.”

“Không... Buông ra. Anh buông ra...” Tom gào lên làm Lord giật mình, tay cũng vô thức buông cô gái nhỏ ra để cô chạy đi mất....

19. Chương 19: Tiệc Tàn

Giữa bầu trời đêm một mình Tom chạy như bay vào khu rừng, cô như điên loạn khóc nức lên. Tay vội vàng cởi bỏ hết tất cả những thứ trên người đang mặc ra. Cuối cùng hóa thành sói biến khuất vào trong khu rừng đen.

Edward anh là đồ tồi! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã làm gì có lỗi với anh sao? Đồ bạc tình, đồ khốn. Không phải hôm nay anh sẽ ngỏ lời với tôi sao?

Tom về đến nhà trong sự lo lắng của Rudy và Sandy cùng với Lissa. Bọn họ đã che giấu để hôm nay cô được đi chơi nhưng cuối cùng cô lại trở về với khuôn mặt đầm nước mắt. Cô chỉ khóc mà không nói một lời nào dù cho mọi người có hỏi gì đi chăng nữa. Tom khóc đến đau lòng, cô nhốt tự nhốt mình trong phòng đến sáng hôm kia, cả ngày cũng chẳng ăn uống gì cả. Đến khi có người đến đập cửa phòng lôi cô ra.

“Em làm cái gì vậy hả Tom? Tự dưng không ăn uống gì hết mà nhốt mình trong này là sao? Cũng không nói với ai một tiếng. Em muốn cái gì đây hả? Tụi chị lo sắp chết rồi, em có chuyện gì thì phải nói chứ. Chúng ta đều là người thân mà. Có phải tên thợ săn kia đã làm gì em không?” Rudy cùng Sandy lo lắng

Nhìn cô em nhỏ xơ xác tự hành hạ mình cả ngày kia. Lissa cũng không đỡ hơn là bao. Trong thời gian cha mẹ của chị em Tom vắng nhà Lissa chạy qua làm cơm nước cho chị em Tom, cô cũng lo lắng cho Tom không thôi, nhìn con bé chẳng còn chút sức sống khiến cô đau lòng.

Nhắc đến chuyện buồn Tom lại không kiềm được mà trào nước mắt. Rudy thấy vậy vội ôm em vào lòng vỗ về, Sandy cũng lại ngồi cạnh mà vỗ nhẹ lưng em an ủi.

“Thôi nào Tom, con cũng phải nói để bọn cô biết chứ. Nhìn cháu như vậy mà không biết có chuyện gì bọn cô thực sự rất bất lực. Vì vậy cháu làm ơn hãy nói cho cô biết đã có chuyện gì hay không?” nghe vậy Tom cuối cùng cũng chịu mở miệng.

“Cháu... Cháu đã thấy... Anh ta hôn một cô gái khác... Hức... Vậy nên cháu bỏ về...”

“Ôi trời đất ơi! Sao có thể như vậy?”

“Cháu cũng không biết hức... Tại sao anh ta lại làm như vậy... Cháu rất buồn. Cháu không hiểu tại sao cháu yêu anh ta đến vậy... Mà anh ta lại đối xử với cháu như thế...”

“Đúng là thằng khốn. Chị đã tin lầm người rồi, chị nên giữ quan điểm bọn đàn ông loài người là bọn háo sắc, phản bội, trăng hoa. Hừ... Thằng khốn đó...” Sandy tức giận.

“Em muốn đi hỏi thằng anh ta xem chuyện này là thế nào...”

“Đúng rồi đấy. Ta cũng thấy cháu nên làm như vậy. Ít nhất cũng phải có lí do chứ.”

“Đúng đó, chứ chị cũng không nghĩ anh ta vô duyên vô cớ lại làm vậy. Anh ta đã từng rất tốt với em cơ mà.” Rudy cũng đồng ý với Lissa.

“Vậy cháu nghĩ khi nào sẽ đi làm rõ sự thật?”

“Cháu nghĩ là hôm nay luôn đi ạ... Cháu bứt rứt lắm rồi...”

“Ừ Ừ... Chịu luôn. Đi nào. Rửa mặt thay đồ đi, rồi cô cháu mình cùng đi đến đó.”

“Cháu muốn đi một mình...”

“Sao vậy? Một mình nguy hiểm lắm..”

“Nhưng đây là chuyện của cháu, cháu muốn một mình cháu giải quyết...”

“Thôi nào cưng, nếu vậy cô để Rudy đi với cháu nhé. Cô cùng Sandy sẽ ở nhà đợi. Như vậy cô mới an tâm.”

“... Vậy.. Cũng được ạ.” cuối cùng cũng dỗ được con bé Tom. Cả ba người phụ nữ thở phào.

Rudy đưa Tom đến ngôi nhà trong rừng kia. Cảm giác thân thuộc lại tràn về nhưng nó cũng lại gợi cho Tom nhớ đến buổi tối đau lòng kia, ngực cô nhói lên không ngừng. Nhưng dù vậy cô vẫn phải làm rõ chuyện. Cô bước đến gõ cửa nhà, khi đó một bà lão đã mở cửa. Tom bối rối... Đây là bà của Edward cơ mà..

“Ô chào hai cô gái, các cháu tìm ai à?”

“Dạ... cháu.. Cho cháu hỏi có Edward ở nhà không ạ?”

“À cháu tìm thằng bé Edward sao? Một lát nữa nó sẽ đến đây, cháu không vội thì có muốn vào trong đợi không?”

“Vâng, vậy cháu cảm ơn ạ.” bà lão mời hai cô gái vào trong ngồi rồi mang lên hai tách trà.

“Hai cháu dùng trà nhé.” bà mỉm cười hiền từ.

“Vâng ạ... Cháu cảm ơn bà... Trà ngon lắm ạ.” Rudy bưng một tách lên nếm thử thì khen ngay. Bà lão cũng mỉm cười đáp lại.

“Thế hai cháu là bạn của thằng bé Edward à?”

“à.. Cũng không hẳn ạ.” Tom mỉm cười đau khổ.

“Vậy... Cháu tìm nó có việc gì à?”

“Thật ra cháu chỉ muốn làm rõ một việc thôi ạ, nên hôm nay cháu muốn hỏi trực tiếp anh ấy.”

“À.” Cả ba đang ngồi đợi trong phòng khách thì bỗng có người lao vào bắt lấy cánh tay Tom.

“Con nhỏ này... Cậu điên à? Sao lại xảy ra chuyện như vậy mà không nói cho tớ biết? Cậu có còn xem thằng này là bạn không vậy?”

“Th.. Thomas? Cậu làm gì ở đây?” Tom hoảng hồn, Rudy cũng bất ngờ không kém.

“Đến lời cậu về chứ làm gì? Cậu bị điên hay sao lại bám lấy cái thằng cha đó chứ? Hắn là thợ săn đấy! Đi.. Đi về với mình...” Thomas kéo Tom đứng dậy.

“Cậu thôi đi Thomas, bỏ tay mình ra. Sao cậu lại biết chuyện này.”

“Cậu không nói thì sẽ qua mặt được mình sao? Sandy cùng cô Lissa kể mình nghe hết rồi. Mình đã rất tức giận... Sao cậu có thể đối xử với mình như vậy? Chúng ta là bạn mà...”

“Mình xin lỗi Thomas nhưng mình có lí do riêng. Cậu đừng xen vào, đây là chuyện của mình, giờ thì bỏ mình ra. Cậu về đi...”

“Hừ... Còn nói kiểu đó... Mình sẽ không về nếu không có cậu...” Thomas vẫn tiếp tục lời kéo Tom theo cậu ta. Nhưng Tom vẫn gầy dựa kịch liệt.

“Không... Cậu điếc sao? Mình bảo cậu buông mình ra... Dừng lại đi Thomas... Cậu làm đau mình...” bà của Edward và Rudy thấy vậy cũng đứng dậy can ngăn nhưng Thomas lại đẩy họ ra. Rudy thì không sao nhưng bà của Edward lại bị ngã xuống sàn lại đụng trúng bàn kéo theo tấm trải bàn xuống làm cho tách rơi xuống đất vỡ ra. Tom cùng Rudy hết hồn, Tom vung tay ra khỏi Thomas chạy lại đỡ bà dậy.

“Ôi.. Cháu xin lỗi bà... Là lỗi của cháu... Cháu xin lỗi...” Tom luống cuống đỡ bà dậy ngồi lên sofa cạnh đó còn Rudy thì nhanh chóng nhặt mảnh vụn của tách tách bị vỡ lên.

“Ta không sao... Không sao đâu...” trong khi đó Thomas vẫn còn điên tiết.

“Tom.... Mình không ngờ cậu lại đi yêu cái thằng khốn đó... giờ thì nhìn xem hắn ta đáp trả cậu như thế nào. Sao cậu không chọn mình mà lại chọn hắn? Mình có gì không tốt so với hắn chứ?” Thomas đang trách Tom thì lại có thêm một người nữa xông vào.

“Bà... Có sao không? Mấy người làm gì ở đây?” nhìn thấy Edward bước vào đi tới bên cạnh bà của anh ta, tìm Tom như ngừng đập. Cái hình bóng này sao mà quen thuộc quá.... Quen thuộc đến nỗi đau lòng...

“Ta không sao.... Mấy cô gái này đang đợi cháu...”

“Có gì muốn nói?” Edward vẫn không quay lại nhìn Tom mà nhìn đi hướng khác. Khuôn mặt anh lạnh lùng khiến tim Tom càng đau nhói hơn.

“Rốt cuộc thì câu trả lời của anh là gì?”

“không phải cô đã thấy sao? Còn hỏi?”

“Anh yêu Kate?”

“ ... ”

“Vậy tại sao anh không nói cho tôi biết? Mà lại lừa dối tôi như vậy?”

“Tôi lừa dối cô khi nào?”

“Hai tháng qua anh làm gì tôi anh còn không rõ sao?”

“Thế thì sao? Không phải đó là điều cô muốn sao?”

“Điều tôi muốn là anh thật lòng với tôi...”

“Tôi đã nói tôi không tốt như cô nghĩ rồi đó thôi. Ai bảo cô không nghe?”

“Vậy sao anh còn làm thế với tôi? Anh biết rõ tôi thích anh... Mà anh còn không từ chối, anh lại để tôi lún sâu vào thêm rồi sau đó anh vứt bỏ tôi đi yêu một người con gái khác...”

“Cô với tôi đã là gì của nhau đâu sao tôi lại vứt bỏ cô được. Chúng ta vốn dĩ chẳng là gì của nhau cả. Cô bớt ảo tưởng đi.”

“Anh cũng có thể nói ra những lời như vậy sao? Anh là đồ tồi..... Tôi không nên tin anh mới phải. Tôi nên tin lũ đàn ông loài người các anh toàn là một lũ hoa trắng, một đám tồi tệ...”

“Hừ... Vậy sao? Vậy thì cùng dắt tay với anh bạn cùng loài kia của cô về nhà rồi cưới nhau sinh con để cái đi. Tôi cũng chẳng quan tâm đến giống loài hôi hám của cô. Cút đi, đừng đến đây gây phiền phức cho tôi nữa...”

“Edward sao cháu lại nói như vậy?...”

“ ”

Nghe những lời sỉ nhục như vậy từ chính miệng của kẻ cô đã từng yêu suốt mấy năm trời... Tom như muốn chết đi phần tâm. Nước mắt cô rơi ra không ngừng... Tay cô giơ lên muốn đánh thật mạnh vào mặt anh nhưng rồi...thôi... Cô như người vô hồn bước ra khỏi cửa lẳng lặng đi về mặc kệ mọi người ở đó ra sao. Cô bước từng bước một lê đôi chân nặng trĩu về đến nhà. Ai nói gì cô cũng chẳng nghe rõ nữa. Cô đi lên phòng đóng cửa khóa chốt lại, nằm cuộn mình trong tấm chăn bông rồi lại khóc...

Cũng không biết đã qua bao lâu, cô chỉ biết mình khóc đến khi mệt mỏi quá mức mà thiếp đi.

“Tĩnh rồi.... Con bé tĩnh rồi.. Ôi mừng quá.” Rudy la lên báo cho mọi người biết. Bà Noal ngồi cạnh đó cũng khóc nức lên khi thấy con gái tĩnh lại.

“Có chuyện gì sao? Mọi người sao vậy?”

“Trời ạ con đã bất tỉnh ba bốn ngày nay rồi. Mẹ cứ tưởng con sẽ có chuyện gì...” Noal không kiềm được ôm lấy con gái mà khóc.

“Em làm cả nhà lo chết đi, cũng may là không sao.”

“Sao con lại ngất? Con nhớ là mình chỉ khóc thôi chứ đâu có làm gì quá sức...”

“Tom... Lão Dada nói... Em đã..”

“Em làm sao?”

“Em đã mang thai được hơn một tháng rồi..”

“Cái gì?... Không thể nào... Nhưng... Em đã uống thuốc tránh...”

“Chị biết nhưng trường hợp của em là trường hợp hiếm có. Nên bây giờ em đã mang thai gần hai tháng rồi. Nên việc em khóc đến kiệt sức lại không ăn uống gì cũng ảnh hưởng đến em. Em bây giờ rất yếu, em cần phải bồi dưỡng cho cơ thể thêm nữa.”

“Mẹ... Con...”

“Không sao đâu con gái. Các chị đã kể với mẹ hết rồi. Mẹ và bố con cũng đã rất tức giận mắng hai chị con một trận. Nhưng chuyện gì qua thì thôi, cũng không quay lại được. Con cũng nên rút ra một bài học cho mình đi.”

“Vâng... Con cảm ơn mẹ.”

“Ôn trời... May là em không sao... Bây giờ em tĩnh lại là tốt rồi, giờ em phải nghỉ ngơi đó.” Rudy nhắc nhở.

“Vậy còn... Cái thai này thì thế nào ạ?”

“Thì giữ chứ còn thế nào? Chẳng lẽ em muốn hủy hoại một sinh linh bé bỏng?”

“Nhưng nếu nó ra đời nó sẽ không có cha và... Nó còn là con của em và tên khốn kia...”

“Chúng ta mặc kệ.. Đứa nhỏ vẫn sẽ ra đời... Em lo liệu mà chuẩn bị làm mẹ đi.”

“Chị con nói đúng đó. Chúng ta không cho phép một sinh linh quý báu bị hủy hoại đâu. Hơn nữa con cứ để đứa trẻ ra đời đi, làm mẹ một điều rất tuyệt vời.” Noal hôn lên trán Tom, ánh mắt bà chứa đầy sự triều mến.

“Mẹ cũng muốn nói xin lỗi các con vì thời gian gần đây đã không quan tâm nhiều đến các con. Nên mới xảy ra sự việc này, một phần đều là lỗi của ta và cha các con. Mẹ xin lỗi các con, mẹ cam đoan điều này sẽ không xảy ra nữa.”

“Mẹ này, có phải tụi con còn nhỏ đâu mà cứ cần mẹ chăm sóc chứ.”

“Các chị lớn rồi thì không nói. Giờ em nó thành ra thế này còn không phải lỗi của bậc cha mẹ như tôi sao?”

“Vâng vâng. Con sai rồi ạ.” Rudy le lưỡi.

“Mà Bố cùng các anh với Thomas đâu ạ?” giờ cô mới nhớ đến mấy người đàn ông thân cận của mình.

“Bố và các anh con đang ở ngoài nói chuyện với Dada kia, còn Thomas cũng ở ngoài đó ngồi nghe ngóng tình hình của con đấy. Lúc mới biết con có thai họ mừng mừng vui vui đi xử đẹp thằng nhóc Edward kia nhưng cũng may mọi người ngăn lại để họ bình tĩnh suy nghĩ lại vấn đề. Rốt cục họ cũng chấp nhận sự thật, giờ thì bố con đang vui mừng vì sắp có cháu luôn rồi kìa. Anh hai con lớn như vậy rồi cũng cưới vợ rồi lại chẳng cho mẹ một đứa cháu để bồng.”

“Còn Thomas ấy, nghe tin em có thai cậu ấy là người nổi điên nhất. Cậu ta như một kẻ điên lao ra khỏi rừng gào thét đòi lấy mạng tên Edward rồi cũng bị mọi người ngăn lại. Sau đó cậu ta đau khổ khóc lóc âm ỉ lên. Nhìn buồn cười muốn chết, haha...” nghe Sandy nói vậy Tom cũng không nhịn được mà cười mỉm một cái. Một lúc sau thì bố và các anh của Tom vào hỏi han Tom rồi trò chuyện cùng cô.

“A quên mất, còn cô Lissa đâu ạ?”

“Mọi người cũng đang nháo nhào lên đây. Cô ấy bỏ đi rồi, cô ấy bảo đã đến lúc cô ấy gặp lại con trai mình.”

“Vậy à..”

“Phì... Cô ấy còn dặn em là nếu như cô ấy hoàn thành xong mục đích mà em chưa lấy ai, cô ấy sẽ mang em về làm dâu. Cô ấy còn viết thư về bảo con trai cô ấy đẹp trai tài giỏi lắm. Nhất định em sẽ thích. Vậy nên em đừng buồn nữa mà quên cái tên khốn kia đi.”

“Chị nói đúng, em nên quên hẳn ta đi.”

Nói chuyện với nhau xong mọi người để Tom ăn nhẹ một ít cháo rồi uống thuốc bổ sau đó để cô nằm nghỉ ngơi trong phòng. Lúc đi ra họ còn vui vẻ bàn tán với nhau là sắp có cháu rồi, nên đi mua thêm đồ về...v...v..

Đến chiều Thomas mới vén khuôn mặt như cơm thiêu của cậu vào thăm Tom.

“Giờ mới chịu vào hả? Tên gốc này... Mình nghe nói cậu khóc lóc ầm ĩ lắm...” nói đến đây Tom bật cười một cái nhìn Thomas mặt còn chù ụ.

“Cậu vui lắm sao? Bị thằng khốn đó làm cho ra như vậy...”

“Gì chứ... Cũng tại mình gốc không nghe mọi người cảnh báo thôi. Mình xin lỗi vì đã giấu cậu.. Thomas.. Mình thực sự xin lỗi. Lúc đấy mình như bị mê mụ vậy, mình chỉ nghĩ đến yêu và yêu thôi. Đến khi xảy ra chuyện rồi lại...”

“Thôi được rồi mình chấp nhận lời xin lỗi của cậu. Giận cậu mình cũng có vui hơn đâu...! Giờ thông minh ra chưa cô? Xì... Cậu vẫn chẳng lớn được tí nào.” ý Thomas ở đây là nói Tom chẳng lớn được về vẻ ngoài lẫn bên trong suy nghĩ.

“Ừ mình đúng là con gốc mà...” Tom gượng cười..

“Rồi.... Cái thai đó... Cậu sẽ sinh ra nó sao?” Thomas ngồi xuống cạnh giường Tom nắm lấy tay của cô, ân cần hỏi han.

“Ừa. Chứ biết làm sao giờ? Nếu giết nó mình sẽ thành kẻ sát nhân mất.”

“Vậy... Đứa trẻ sinh ra sẽ không có cha..”

“Ừm..”

“Tom... Mình có thể trở thành cha đỡ đầu của con cậu không?” Thomas chân thành nhìn thẳng vào mắt Tom khiến cô cảm thấy cũng vui vẻ hẳn ra. Phải rồi, không cần tên khốn kia, bên cạnh mình vẫn còn nhiều người lo lắng thương yêu mình mà. Đặc biệt là tên bạn thân gốc ghêch này của cô đây.

“Ừ... Mình rất vui khi cậu nói vậy.”

“Thật sao? Cám ơn cậu... Mình sẽ làm một người cha tốt.”

“Xi.. Tên dần này. Mình nói vậy thôi chứ cậu cũng phải tìm cho mình một người vợ tốt đi, đừng có suốt ngày bám theo mình. Mình bây giờ không thể trở thành vợ của cậu rồi.”

“Sao lại nói vậy? Sao cậu lại không thể trở thành vợ của mình chứ?”

“Thomas à... Mình đã có con với người khác. Cậu mà cưới mình cậu sẽ mang tiếng đó.”

“Có gì đâu chứ, ai thèm quan tâm...”

“Xi... Đồ ngốc...”

“Mình ngốc mới quan tâm đến con ngốc như cậu.”

Coi bộ nếu thế này cô sẽ có thể mau chóng quên đi tên bội bạc kia thôi. Cô cũng mong là mình sẽ mau quên hẳn ta đi, cô sẽ không phải đau khổ nữa. Nhưng cô đã nhầm, đứa trẻ đang lớn dần trong bụng cô kia là tác nhân khiến cô không thể nào quên được hẳn ta... Điều đó khiến cô càng phiền muộn hơn. Tại sao cô lại phải đau khổ vì hẳn nhiều đến vậy chứ? Ông trời thật không công bằng... Ông cho cô khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời người thật ngắn ngủi sau đó chìm cô trong nỗi đau cả phần đời còn lại. Giờ cô mới thấy hối hận khi đã yêu con người, nhưng cũng cảm ơn vì hẳn ta đã cho cô một bài học làm cô mạnh mẽ hơn.

Xuân hạ thu đông cứ như vậy mà nối tiếp nhau kéo dài đến năm năm. Đã năm năm rồi cô vẫn còn nhớ đến hẳn ta, sao khó quên vậy chứ... Nhưng cũng đã đỡ hơn lúc trước nhiều rồi. Giờ đối với cô, hẳn ta chỉ như một phần của kí ức thôi. Cũng chẳng còn lưu luyến là bao.

“Daley... Về thôi con, trời sắp tối rồi.”

“Vâng thưa cha...” Thomas nắm tay dắt bé con đáng yêu về nhà mẹ của nó. Đến trước nhà, anh bịt mắt nó lại rồi nói.

“Cha có cái này muốn cho con xem, nhắm mắt lại nhé, rồi đi thẳng vào... Đúng rồi con bước tiếp đi.” Thomas khéo léo dụ dỗ con nít bước vào cánh cửa kia, anh lại đếm.

“1, 2, 3..” sau đó thả hai tay bịt bắt cô bé ra.

“TADA.... Chúc mừng sinh nhật con Daley yêu dấu của chúng ta...” mọi người đều háo hức xem phản ứng của cô bé. Kết quả cô nhóc vui mừng hét lên sau đó chạy lại ôm mọi người.

“Mẹ, cô, chú, ông bà... Con cảm ơn mọi người ạ. Hihi.” sau đó cô bé cùng mọi người ăn bữa tiệc hoành tráng của mình.

“Ô chà, Daley cháu cưng của chúng ta. Năm nay con ước gì nào?” Hall ôm cháu gái ngồi lên đùi mình trìu mến hỏi.

“Cháu ước mẹ sẽ cưới cha, sau đó cha và mẹ ở cùng nhau.” cô bé nói một lèo sau đó chồm lên thổi nến.

“Chà... Ước lớn quá ta. Nhưng mà ông tiên nói sẽ cho điều ước của con thành hiện thực rồi.” Noal vui vẻ nói.

“Thật không ạ? Ông ấy sẽ không nuốt lời chứ?”

“Thật, Daley à. Cha và mẹ hai tuần nữa sẽ tổ chức đám cưới, vậy là điều ước của con lại sắp thành hiện thực rồi nha.”

“Thật không ạ? Mọi người không nói dối chứ?”

“Thật, biết vì sao không?”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì năm nào cháu cũng ngoan nên ông tiên mới thực hiện điều ước của cháu đó.”

“Vậy tốt quá, cháu sẽ ngoan hơn nhiều nữa. Vậy ông tiên sẽ thực hiện được nhiều điều ước của cháu hơn.”

“phì.. Không được tham lam nếu không ông ấy sẽ không cho con nữa đâu.”Thomas phì cười.

“Thế thì con chỉ xin thêm ba điều ước nữa thôi.”

“Vậy con ước gì nào?”

“Tạm thời con chưa nghĩ ra nên con sẽ để dành ạ.”

“Haha, con bé lanh lợi quá trời, đáng yêu quá đi mất.” Rudy nựng má Daley một cái.

“anh hai à, khi nào thì chị hai sinh vậy?”

“hai tháng nữa thôi.” mặt của anh hiện lên vẻ hạnh phúc.

“A con biết rồi. Các dì cũng đang có em bé, vậy con sẽ ước cho em bé khỏe mạnh mau lớn để sau này chơi với con.”

“Haha, đứa trẻ ngoan. Con hiểu chuyện lắm, mai cô dắt con đi mua đồ chơi.”

“Chị đừng chiều nó như vậy, sẽ hư đó.”

“Em cũng đừng quá nghiêm khắc với nó Tom à. Nó đáng yêu như vậy mà, lại thông minh đáng yêu giống em nữa.”

“Ai cha! Còn khuôn mặt thì cũng chỉ có đôi mắt là giống con Tom thôi, còn lại đều giống thằng cha nó hết... Nhìn thấy ghét.”

“Sandy này, nhìn đáng yêu như vậy mà. Chị càng lớn càng khó tính nha, không khéo sau này thành bà già khó tính đó.”

“Xì..”

Tối đó Tom để cho mọi người chơi đùa cùng Daley. Còn cô và Thomas thì ra ngoài ngồi trò chuyện. Họ leo lên nhánh cây to mà lúc nhỏ thường lên đó để ngắm cảnh. Bầu trời đêm nay cũng thật đẹp, cố tình tạo nên khung cảnh lãng mạn cho bọn họ.

“Nhanh thật, vậy mà đã năm năm rồi nhỉ Thomas.”

“Đối với anh thì nó rất chậm... Tom... Cuối cùng em cũng có thể là của anh rồi.” Thomas dịu dàng nắm lấy tay Tom.

“Em cũng vui lắm, nếu lúc trước nhận ra anh đáng yêu như vậy em sẽ không phí thời gian của mình mà lập tức chọn anh ngay.” năm năm, một thời gian dài cũng khiến Tom và Thomas thay đổi không ít. Tom thì cơ thể và khuôn mặt vẫn y như lúc cô 18 tuổi chỉ có điều thần thái cô không còn là một cô thiếu nữ trẻ trung tươi tắn nữa mà giờ vẻ mặt cô đã có nét trưởng thành hơn, lại càng khiến cô quyến rũ hơn. Suy nghĩ cũng trưởng thành hơn.

Còn Thomas cũng không còn là cậu trai trẻ ngày nào mà đã thành một người đàn ông chính chắn. Cũng trở nên đẹp trai lên hẳn nhưng so với Edward năm đó thì Thomas vẫn còn kém vài phần. Dù vậy anh vẫn là người đẹp trai nhất làng.

“xì, toàn nịnh. Em đã chuẩn bị trở thành cô dâu của anh chưa?”

“Em... Đã chuẩn bị từ lâu rồi.” Tom cũng nắm lại bàn tay ấm áp của Thomas, cười dịu dàng với anh. Sau đó Thomas kéo cô dựa vào người anh để anh nhẹ nhàng ôm cô.

“Em nói vậy, anh rất vui. Anh đã chờ em rất lâu rồi, anh nên cảm ơn ông trời vì ông ta đã cho anh thêm một cơ hội nữa để đến với em. Anh thực sự rất hạnh phúc.”

“Ôi Thomas.... Từ khi nào anh trở nên sến đến vậy?” nghe Tom nói vậy Thomas bật cười.

“Từ khi yêu em...”

“Cảm ơn anh vì đã đợi em, em cũng yêu anh. Em cũng rất hạnh phúc.” và cứ thế họ ôm nhau ngắm nhìn trời mây cho đến khi trăng lên cao.

20. Chương 20: Lễ Cưới

Đêm trước hôn lễ..

“Ôi em căng thẳng quá các chị à.”

“Trời ạ, có gì đâu mà lo. Em phải vui chứ.”

“Nhưng em cảm thấy hồi hộp... Ôi em sắp lấy chồng rồi sao. Ôi buổi lễ linh thiêng nhất của cuộc đời em.” Tom không ngờ được mới năm nào còn bé tí chạy theo Thomas đi chơi mà giờ đây qua ngày mai là cô sẽ cưới anh. Thời gian trôi qua thật nhanh. Giờ Tom cũng đã có thể tự rút tai và đuôi vào trong, có thể hoàn toàn hóa thành một con người hoàn chỉnh. Đó thực sự là thành công không nhỏ đối với Tom.

“Phì... Đám cưới thôi mà em có cần làm quá vậy không. Lúc chị đám cưới cũng thấy bình thường thôi mà....” Rudy cười dịu dàng ngồi dựa móng tay cho Tom.

“Tính ra qua ngày mai thì nhà mình còn mỗi Sandy là đơn thân thôi nhỉ?”

“Nói xấu tui gì đó?” Sandy lườm Rudy một phát sau đó tiếp tục đọc sách. Rồi cả Rudy và Tom đều bật cười trước khuôn mặt biểu cảm của Sandy.

“Nhưng em vẫn còn không chắc với quyết định của em.”

“Cô lại muốn giở trò gì trước đêm tân hôn đây hả?”

“Không.. Chỉ là em vẫn không chắc là mình yêu Thomas. Em vẫn nghĩ rằng chỉ là do trong lúc em khó khăn thì anh ta đã ở bên em vậy nên em chỉ phải lòng anh ta một chút thôi.”

“Phải một chút không? Chị thấy em phải lòng Thomas mấy năm nay rồi ấy. Không cần ít hay nhiều, phải lòng là phải lòng. Hơn nữa Thomas cũng rất tốt, em không cần phải lo nữa đâu Tom.”

“Chính vì anh ta rất tốt mà em lại càng phải lo, em sợ một lúc nào đó em sẽ làm tổn thương anh ấy mất. Chị biết mà, sau lần đó... Em nghĩ em đã không thể yêu ai được nữa. Em cảm thấy chẳng thể để ai vào trái tim mình thật sâu đậm như vậy được nữa. Em sợ điều đó sẽ làm Thomas tổn thương.”

“Thôi nào cô em. Người ta thường nói tình đầu luôn dang dở, nhưng về sau nếu em lấy được người thật sự yêu em thì đó mới là hạnh phúc mà em cần. Chứ ba cái tình đầu gì đấy chẳng hy vọng được đâu. Còn việc tổn thương nhau là không thể tránh đâu Tom à. Thỉnh thoảng chị với chồng chị cũng choáng nhau đó thôi nhưng rồi cũng lại bình thường trở lại, thậm chí chị còn yêu thương anh ấy hơn sau mỗi lần bọn chị có xích mích ấy chứ.”

“Như vậy thì tốt quá rồi.” Tom nắm lấy tay chị mặt tươi cười.

“Ừm.. Ai cha, coi bộ Lissa chậm trễ mất rồi, cô ấy không mang em về làm dâu được rồi. Nhưng chị chắc cô ấy sẽ luôn chúc phúc cho em.”

“Vâng.. Em rất vui nếu cô ấy làm vậy.”

“Ừa... Thôi được rồi, ngủ sớm đi cô. Để có quãng thâm là ngày mai em sẽ thành cô dâu xấu xí cho coi.” rồi hai cô chị đi ra ngoài để lại một mình Tom trong phòng ngủ.

Cũng đã năm năm rồi, tuy đã không còn cảm giác đau khổ dằn vặt như lúc trước nữa nhưng Tom vẫn luôn nhớ về Edward. Không biết bây giờ anh ta làm gì, ở đâu? Đã cưới Kate chưa hay anh ta sẽ lấy một cô gái khác. Tom buồn thoang thoáng, cũng đã có thật nhiều chuyện xảy ra trong khoảng thời gian vừa rồi. Cô đã sinh ra một đứa nhỏ và nó là con của cô với mối tình đầu của cô. Nhưng cô lại đặt tên nó là Daley Lauren, lấy theo họ mẹ. Sau đó Thomas trở thành cha đỡ đầu của đứa trẻ như anh ta mong muốn. Anh ta rất tốt, rất yêu thương Tom và đứa trẻ kia, nhưng cũng có một khoảng thời gian anh ta bị dính tin đồn cặp kè với một cô gái trong làng. Nhưng Tom tin tưởng anh không phải là loại người như vậy. Chẳng qua điều khiến cô lo sợ là cô sẽ không bao giờ yêu được Thomas hay ai khác nữa.

Tại một khu nhà kho cũ.

Có một người phụ nữ xinh đẹp đang đứng đợi, theo sau đó là Thomas tiến vào.

“Cô có chuyện gì muốn tìm tôi? Nói nhanh đi.”

“Lần trước Dada đã bắt mạch cho em, nói em có thai rồi.”

“Làm sao biết được đó là con ai? Tôi không nhận đâu, cô cũng biết là tôi đã sắp có gia đình mà. Đừng dây dưa với tôi nữa. Chuyện tối hôm đó thật sự là nằm ngoài ý muốn. Tôi đã quá say và chẳng nhớ gì cả. Với lại tôi chỉ cùng cô một đêm đó thôi, không thể nào lại có ngay từ lần đầu được.”

“Không đâu Thomas, ngoài anh ra em chẳng có quan hệ với bất kì gã đàn ông nào cả. Xin anh hãy suy nghĩ lại đi.”

“Tôi không muốn dây dưa với cô nữa, hãy tha cho tôi đi, được không. Còn đứa trẻ kia tôi không chắc đó là con tôi nhưng nếu cô cần thì tôi có thể giúp đỡ thời gian đầu. Nhưng tôi sẽ không nhận nó. Với lại chuyện này sẽ phải được giấu kín, tôi không muốn ai biết. Nếu chuyện này đến tai Tom, tôi sẽ không ngại giết cô lẫn đứa trẻ trong bụng cô đâu.”

“Thomas sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Anh nỡ giết con mình sao? Đáng lí ra anh phải chịu trách nhiệm với em sau đêm đó chứ.”

“Tôi đã nói là đêm đó tôi say quá chẳng biết gì cả, vậy mà cô còn bò lên giường tôi thì tôi phải làm sao đây? Còn nữa, tôi chỉ có thể có con với Tom thôi. Cô dừng lại đi.” nghe Thomas phũ phàng như vậy, cô gái kia buồn bã mà bật khóc một hồi. Sau đó lại nghe Thomas nói tiếp.

“Này, chuyện này nằm ngoài mong muốn của tôi, được chứ? Tôi không yêu cô, hơn nữa tôi còn chẳng quen biết cô, vì vậy hãy buông tha cho tôi đi.”

“Được rồi, với điều kiện đêm nay anh phải là của tôi.” cô ta lau chùi đi nước mắt trên khuôn mặt, bình tĩnh lại mà nói.

“Cái gì?” Thomas như không thể tin được, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Thomas.. Chỉ đêm nay thôi, hãy cho tôi một đêm nay thôi, sau đó tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời của anh, không bao giờ xuất hiện nữa. Được chứ?”

“Cô chắc chứ?”

“Tôi chắc. Nếu tôi không giữ lời, anh có thể giết tôi.”

“Được thôi....” sau đó anh ta đi đến bên cô gái trẻ đẹp, hôn cô ấy thật mãnh liệt....

Đêm đó, trong ngôi nhà kho cũ kĩ kia phát ra tiếng rên kiêu mị của cô gái cùng tiếng thở trầm đục của gã đàn ông. Mà họ không biết rằng đang có một đôi mắt theo dõi họ thông qua khe gỗ trên vách gần đó. Sau một hồi cái bóng đen ấy biến mất vào khu rừng. Mang theo bí mật động trời kia của Thomas.

Sáng hôm sau rốt cuộc cũng đã đến. Tom nôn nao ngồi trong phòng chuẩn bị. Sandy thì mặc trang phục cô dâu truyền thống vào cho em gái sau đó trang điểm cho cô theo phong cách truyền thống, chít vẽ những hoa văn uyển chuyển lên tay Tom, khuôn mặt thì chấm tròn vài chỗ nối tiếp nhau tạo thành đường ngắn dưới mắt rồi đến trán, mũi. Những đường nét ấy không làm xấu đi Tom mà còn khiến cô trông mị hoặc hơn.

Sau đó Tom ngồi đối diện gương, nhìn rudy đang chải tóc cho mình rồi quăn nó lên. Những thứ này làm Tom trông trưởng thành hơn nhưng không thể nói là đẹp như một phụ nữ vì khuôn mặt cô vẫn còn mang nét tươi trẻ mà chỉ có ở tuổi thiếu niên. Điều đó làm Tom càng thu hút hơn.

“Em hồi hộp quá, Rudy.”

“Thư giãn đi cô gái. Đừng có run quá rồi trốn đi nghe chưa. Mọi người đang trông cô ở ngoài kia kìa. Hôm nay là ngày cô đẹp nhất đó.”

“Em đâu có điên đến nỗi trốn đi chứ. Chỉ hồi hộp quá thôi. Thời gian vậy mà nhanh quá.”

“Phải rồi, không chừng nhìn qua nhìn lại em đã có một bảy cháu rồi đấy chứ.”

“Chị này...” Tom cười cười. Phải rồi nếu là cô của năm năm trước, chắc chắn bây giờ cô sẽ thẹn đỏ cả mặt lên. Nhưng đáng tiếc, cô đã không còn là cô thiếu nữ ngây ngô lúc trước. Thời gian đã giết chết tất cả, bên trong con người cô cũng thay đổi dần. Chỉ có ngoại hình là vẫn giữ được vẻ đẹp thời niên thiếu kia. Cô vẫn đẹp như một búp bê sứ vậy. Có điều trong đôi mắt kia là một sự già dặn đang trưởng thành cùng với một chút ưu buồn, trầm lắng.

“Mẹ, mẹ... Hôm nay mẹ thật là xinh đẹp. Cha sẽ rất thích cho xem.”

“Vậy sao? Cảm ơn con gái. Hôm nay Daley cũng đáng yêu lắm nha.” Nói xong Tom hôn chụt lên má hồng hây hây của cô bé. Hôm nay cô bé mặc một bộ đồ truyền thống gần giống như Tom, thên vào đó là một vòng hoa xinh đẹp trên đầu cô bé.

“Hi hi.”

“Tom.. Còn ngồi ra đó làm gì? Buổi lễ sắp bắt đầu rồi nhanh lên...”

“A.. Vâng ạ..” rồi Tom dắt tay cô con gái bé xinh của mình ra ngoài. Tim đập rộn ràng, phải rồi, hôm nay

là ngày vui của cô mà.

Khung cảnh bên ngoài rất náo nhiệt. Thấy Tom bước ra thì mọi người đều im lặng nhìn cô. Ai cũng mang vẻ mặt chúc phúc cho cô cùng Thomas. Tom đi đến phần thảm nâu trải dài đến nơi Thomas đang đứng đợi cô. Hall đi đến thì Tom bước từ từ đi lên thảm rải đầy hoa. Phía trước là cô con gái nhỏ bé Daley cùng một bé con khác đi trước, tay cầm một vỏ cánh hoa rải lên trông rất đáng yêu. Đi đến khi Tom được Hall trao tay cho Thomas. Hall mỉm cười hạnh phúc nói với Thomas rằng.

“Chăm sóc con bé giúp ta nhé.”

“Vâng, thưa bố.” Thomas nâng lên bàn tay bé xinh của Tom, tiếp tục dìu cô đi đến trước già làng.

“Các con hãy lặp lại theo lời ta nhé. Tôi, Thomas Crown..”

“Tôi, Thomas Crown xin thề sẽ yêu Tom Lauren vô điều kiện. Sẽ luôn ủng hộ và luôn tôn trọng em. Sẽ là người bạn trung thành nhất của em trong khó khăn lẫn hạnh phúc. Tôi sẽ luôn là một người chồng, người cha tốt cho tới những giây phút cuối cùng của cuộc đời này. Dù buồn vui, dù ốm đau bệnh tật, dù cho có bao nhiêu khó khăn, tôi vẫn sẽ luôn bên em.” Thomas dịu dàng nhìn Tom, anh cất lên giọng nói trầm ấm thật rõ ràng. Chứng minh cho lời thề của anh.

“Tôi, Tom Lauren.. Xin thề sẽ luôn yêu thương và tôn trọng Th...” Tom bỗng giật mình khi có một mũi tên bay xẹt qua giữa cô và Thomas cuối cùng cắm phập xuống tấm thảm nâu kia.

“Á á á.... Chuyện gì vậy? Có kẻ phá đám...” giờ thì là tiếng xôn xao của mọi người. Họ đang không hiết có chuyện gì xảy ra.... Bỗng một luồng khí màu trắng từ trên trời phủ xuống như sương sớm. Mọi người đều không rõ đó là thứ gì nhưng họ lại cảm thấy nặng trĩu hai mí mắt, họ lim dim gật gù sau đó gục xuống ngủ say như chết.

Tom cũng không tốt hơn là bao, cô chỉ biết trước khi cô thiếp đi đã có một người bịt mắt đến vác cô lên vai sau đó cô chìm sâu vào trong giấc ngủ. Lại gặp thêm một rắc rối sau những tháng ngày yên bình rồi.

Tỉnh dậy, Tom mở đôi mắt còn mờ ảo ra cố nhìn rõ xung quanh. Cô đang ở trong một cái hang to lớn, tay và chân đều bị trói, nằm ở phía bên kia là một hình bóng quen thuộc. Tom vội chồm người dậy, cổ lếch sang bên đó, miệng không ngừng kêu.

“Thomas, Thomas...” lếch được một khúc thì cô bị khựng lại do dây trói buộc vào một cái cọc gỗ gần đó, Thomas vẫn chưa tỉnh lại. Cô lo lắng sợ hãi, không biết tại sao mình và cả Thomas đều bị bắt. Nhưng cô chẳng có bị thương ở đâu cả. Thật kì lạ! Cô lại nghe tiếng động gì đó phát ra từ sau lưng cô.

“Ừm.. Ừm...” chất giọng non nớt phát ra khiến tim Tom cứng lại. Cô vội quay lại thì thấy ngay cô con gái

bé bỏng của mình cũng bị bắt theo, nhưng thay vì chỉ bị trói tay trói chân như cô, con bé lại còn bị trói miệng khiến nó không thể nói chuyện được.

“Daley, con không sao chứ? Bọn chúng có làm gì con không.” con bé lắc đầu, khóc nức lên. Tom thật muốn điên lên. Tại sao lại bắt cả con gái cô theo? Rốt cuộc là ai làm chuyện này?

“Tĩnh rồi à?”

“Anh là ai? Tại sao bắt chúng tôi?” Tom quay về phía người đàn ông vừa cất tiếng nói. Hắn ta cũng đã cỡ trung niên, để râu quai hàm, trên mặt còn có sẹo trông rất đáng sợ. Theo sau hắn là vài tên rạch mặt khác.

“Chà, cô em không sợ ta sao? Hah! Được thôi, ta sẽ trả lời. Thật ra có một người đã thuê ta bắt em cùng với hai đứa kia. Hắn chỉ đường cho ta và bảo ta bắt sống các người về cho hắn. Mục đích là gì thì ta không rõ. Coi bộ hắn muốn phá đám cưới của cô em với tên nhóc kia rồi. Còn con bé nhỏ xíu kia chắc là con của em hả? Lạ nha, em tái hôn sao? Còn trẻ vậy mà đã hai đời chồng rồi à?”

“Không phải việc của ông. Hắn ta chi trả bao nhiêu cho việc này?” dường như câu hỏi thẳng thắn của Tom làm tên đàn ông ngạc nhiên.

“Một khoảng khá lớn.... Đủ để ta cùng mấy anh em đây sống no đủ vài năm.” chết thật, nếu thực sự là vậy thì cô không thể tự chuộc mình về được rồi. Nhưng nếu..

“vậy... Tôi có thể dùng số tiền của mình để chuộc đứa trẻ kia không?”

“Ồ em muốn chuộc con gái của mình à. Được thôi, chỉ cần làm thỏa mãn bọn ta. Ta sẽ sắp xếp cho con bé về nhà nó ngay. Thế nào hả cô em đáng yêu?” gã ấy đưa ánh mắt thêm thường sang nhìn Tom sau đó hất mặt ra lệnh đàn em của mình tiến về phía cô.

“Không... Các người không sợ nếu động đến tôi sẽ làm hư thỏa thuận với người đàn ông muốn bắt tội tôi sao?”

“Ai chà, ta nói cô em nghe này. Tên đấy bảo là bắt sống các người nhưng đâu có nói là không được động chạm đến các người đâu? Haha. Giờ thì thỏa mãn bọn ta đi, bọn ta hứa vẫn sẽ giữ mạng lại cho em. Yên tâm rồi nhé.” bọn họ tiến đến giữ lấy cô, một tên nắm lấy vạt áo cô xé toạc ra. Cô vùng vẫy cắn thật mạnh lên tay hắn đến khi hắn chảy máu. Gã đàn ông hét lên một tiếng sau đó dùng lực thật mạnh tát cô khiến cả người cô ngã ra phía sau, đầu đập vào một tảng đá to gần đó. Cũng may nó không nhọn, nhưng cú va chạm lại khiến cô bất tỉnh trong tiếng ú ớ la hét của cô con gái bé bỏng.

Sau đó một mũi tên bay thẳng vào xuyên qua đầu gã đàn ông đã đánh Tom khiến tất cả các gã đàn ông còn lại hoảng hốt. Sau đó nữa là một loạt binh lính xông vào giết chết hết tất cả các tên cướp - đánh thuê, chỉ giữ lại tên cầm đầu. Đám lính sau khi hoàn thành nhiệm vụ đều đứng thành hàng cúi đầu chờ đợi. Một người đàn ông mặc đồ như quý tộc nghiêm nghị mà bước vào nhìn một lượt xung quanh, này giờ đã có một trận chiến nhỏ ầm ỹ cũng khiến Thomas giật mình tỉnh dậy.

“Mấy người là ai? Sao lại bắt tôi?”

“Người bắt anh là đám người đã chết này. Tôi đến đây để cứu các người.” người đàn ông mặc đồ quý tộc nói.

“Anh... Anh là...” Thomas nhận ra điều gì đó quen thuộc từ người đàn ông này. Anh lắp ba lắp bắp. Còn người mặc đồ quý tộc kia thì đi đến phía Tom nâng cô lên dùng vạt áo của mình lau đi vết máu trên đầu cô. Rồi sau đó anh hôn lên vết thương ấy.

“Anh... Anh là Edward...”

“Ta không phải. Jay, mang tên này ra ngoài trước đi.”

“Vâng ạ.” rồi người lính tên Jay cùng một người lính khác đi đến chỗ Thomas cởi trói chân cho anh sau đó mang anh ra ngoài. Thomas vẫn không hiểu gì cả, sao anh lại bị bắt? Rồi sau đó Edward lại xuất hiện trong một bộ đồ sang trọng cùng mấy tên lính này? Thomas như một tên ngốc bị lôi ra, Lewis cũng không để ý. Anh tiếp tục cởi trói cho Tom rồi ra lệnh.

“Cởi trói cho đứa trẻ kia.”

Lewis ôm Tom còn đang ngất đứng dậy đi về phía bé con nhỏ kia. Cảm nhận được sự sợ hãi của cô nhóc, anh nói.

“Đừng sợ, ta đến cứu con và mẹ con. Cái này... Cho con, cầm chơi đi và đi theo ta.” anh rút ra một món đồ chơi tinh xảo làm bằng bạc đưa cho cô bé. Daley đã không còn khóc nữa mà khuôn mặt tò mò nhìn món đồ chơi đẹp mắt vừa được chú đẹp trai cho.

“Chú là ai? Chú là người quen của mẹ con hả?” thấy Lewis ôm mẹ mình bước đi, cô bé cũng vội chạy theo nắm lấy áo bào của anh.

“Ừa, giờ thì im lặng và làm theo những gì ta nói, nếu ngoan thì con sẽ có nhiều đồ chơi và bánh kẹo hơn.” Lewis xoa đầu Daley rồi ôm Tom ngồi lên ngựa.

“Vâng, chú hứa nhé.”

“Ừm, Autumn... Mang nhóc con này đi.”

“Vâng. Còn tên cầm đầu thì sao ạ?”

“Giết.”

Autumn tuân lệnh, anh hạ lệnh giết tên cầm đầu kia rồi ôm đứa trẻ lên ngựa phóng theo sau ngựa của Lewis. Cả đoàn binh rút lui quay về cung điện, chỉ để một vài binh lính lại xử lý việc.

Tỉnh dậy một lần nữa, Tom lại nhìn xung quanh. Lần này không phải là cái hang khi nãy mà là một phòng làm việc cấp cao của giới nhà giàu. Hình như bộ đồ cô mặc cũng bị thay đổi thành một trang phục sang trọng hơn. Đầu bỗng nhói lên, đau như bị búa bổ. Mắt cô bắt đầu nhìn rõ hơn, trước mặt cô là bàn tay cầm tờ văn bản hướng về phía cô. Điều đó chứng tỏ là có người sau lưng cô, càng chắc chắn hơn là cô đang ngồi trong lòng hắn ta, thể loại biến thái gì nữa đây? Trước khi cô kịp mở miệng thì hắn đã cất giọng trầm ấm.

“Tỉnh rồi à?”

“Anh là ai?” Tom quay đầu lại nhìn, lúc này mới cảm nhận được tay của cô vẫn còn bị trói. Nhưng nó không làm cô ngạc nhiên bằng khuôn mặt quen thuộc đến đáng hận kia. Tim cô đập như trống, mãi đến một lúc sau nhìn nhau cô mới cất lên được một tiếng.

“Anh là..Ed.. Edward?”

“Hửm?” anh ta vẫn thản nhiên trả lời cô.

“Anh... Anh làm gì ở đây? Còn tôi tại sao lại ở đây?” anh vẫn bình tĩnh trầm ổn mà nhìn Tom.

“Tôi đang làm việc ở đây, em ở đây là vì tôi mang em đến.”

“Nhưng khi nãy... Bọn người kia...”

“Tôi đã giết hết bọn chúng, cứu em ra và sau đó mang em đến đây.”

“Vậy tại sao anh trói tôi? Cởi trói cho tôi...”

“Tôi rất tiếc nhưng tôi không muốn phải tốn công đi bắt em về lần nữa. Ngồi yên đi.” một tay anh vẫn còn cầm tờ giấy xem xét, tay còn lại ôm Tom chặt vào lòng.

“Vì sao tôi phải nghe theo anh chứ? Thả tôi ra... Đừng động vào tôi...” cô giãy dụa.

“Làm việc xong tôi sẽ thả em ra.” anh tiếp tục xem tờ giấy.

“Anh muốn gì ở tôi nào?” Tom lại như lần đầu gặp Edward, tìm cô đập ngày càng nhanh hơn, khuôn mặt cũng vì vậy mà đỏ ửng.

“Muốn em ngồi yên.” Lewis mắt vẫn dán vào tờ giấy.

“Anh bị gì sao? Thả tôi ra.... Thomas đâu? Còn Daley nữa, đứa trẻ đó đâu?”

“Họ vẫn ổn, đang ở đây.”

“Tôi muốn gặp họ... Thả tôi ra.” Lewis hết sức kiên nhẫn đọc hết văn bản thật nhanh sau đó đặt tờ giấy xuống gọi ra bên ngoài.

“Đưa anh ta vào đây.” sau đó là tiếng cửa mở, Thomas được đưa vào trong. Khi Thomas nhìn thấy Tom ngồi trong lòng Lewis thì ánh mắt tối lại.

“Thomas! Anh không sao chứ.”

“Ừ anh không sao, còn em?”

“Em ổn, chỉ hơi đau đầu thôi, Daley ở đâu? Nó có ở cùng với anh không?”

“Không, Tom anh xin lỗi, anh chẳng biết con bé ở đâu cả, chỉ biết hẳn ta đã mang con bé theo.” Thomas hất mặt về phía Lewis.

“Edward, con bé ở đâu...” mặt Tom tối lại khiến Lewis cũng bất ngờ. Biểu hiện của Tom không còn là một cô gái thiếu niên nữa. Cô thay đổi như vậy khiến anh cũng hơi bất ngờ.

“Con bé đang chơi ở gần đây. Khi nào xong việc với tên này tôi sẽ dắt em đi gặp nó.”

“Vậy thì nhanh lên, hai người có ân oán gì làm ơn giải quyết nhanh đi.”

“Tom, anh chẳng có làm gì có tội với anh ta cả...”

“Nhưng cậu có tội với Tom.” Lewis thản nhiên nói.

“Ý anh là sao?” Thomas thấy Cam liếc nhìn qua tên hầu cận của Lewis cạnh mình.

“Autumn!” có lẽ đó là tên của tên hầu cận ấy. Khi Lewis gọi tên cậu ta, cậu ta liền lên tiếng ra lệnh cho

mấy người ở ngoài mang vào một cô gái.

“Anh có biết đây là ai không?” Autumn hỏi Thomas. Khuôn mặt Thomas hết sức căng thẳng lắc đầu. Autumn nhanh chóng thuật lại câu chuyện.

“Cô gái này tên là Maria cùng làng với anh. Một đêm vào ba tháng trước anh đã uống say sau đó cùng lên giường với cô ta. Sau đêm đó anh rũ bỏ tất cả. Trước ngày tiến hành hôn lễ của anh với Tom, cô ta đã đến gặp anh trong một nhà kho. Cô ta nói đã có thai với anh, sau đó cô ta ra điều kiện nếu anh trở thành của cô ta chỉ trong đêm đó thì sau này cô ta sẽ không làm phiền đến anh nữa, anh đã đồng ý với điều kiện đó.”

“Thật vậy sao Thomas?” Trong mắt Tom hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Không, bọn họ bịa chuyện. Em đừng tin, họ đang muốn tách chúng ta ra đây.”

“Maria cô có gì muốn nói không?” - Autumn.

“Tôi... Tôi xin lỗi Thomas... Tôi không thể nào quên anh được...”

“Tôi không biết cô là ai cả.” Thomas thấp thỏm trong lòng, sợ mọi chuyện bị bại lộ.

“Tốt thôi!” Autumn lại cho gọi vào một người nữa. Lần này thì Tom biết người được gọi vào là ai. Đó là con trai của chủ tiệm rượu ở làng của cô. Anh ta là Phallan.

“Tôi xin làm chứng cho sự việc đêm đó. Tom, Thomas thực sự đã ngủ với Maria. Anh ta đã dứt lút tôi nên tôi đã không nói với cậu. Tôi thật sự xin lỗi Tom, tôi đã vì tiền làm lu mờ tâm trí.”

“Vậy sao bây giờ cậu lại đến đây nói với tôi?” Tom khó hiểu nhìn Phallan.

“Vì tôi nghĩ cậu nên biết, nếu không tôi sẽ day dứt chết mất... Còn Thomas, tôi sẽ trả lại tiền cho cậu sau. Xin lỗi, tôi không thể không thành thật được.”

“Cậu được lắm...” Thomas lờm Phallan.

“Đúng vậy, tôi đã làm như thế nhưng thật sự lúc đó tôi đã quá say, tôi chẳng biết gì cả và cô ta thì bò lên giường tôi.... Tom à, anh xin lỗi nhưng khi đó do anh say quá.. Anh chẳng biết gì cả... Tom hãy tha thứ cho anh...” Thomas buồn rầu nói.

“Vậy còn chuyện đêm trước hôn lễ?” Tom vẻ mặt lạnh lùng dò hỏi.

21. Chương 21: Bắt Giữ

“Điều đó... Thật sự đã xảy ra. Anh có làm như vậy nhưng lúc đó anh đã nghĩ chỉ cần cô ta không làm phiền chúng ta nữa... Nên anh...”

“Em rất thất vọng về anh.. Thomas..” Tom u buồn nhìn Thomas, cuối cùng người cô tin tưởng sẽ làm cô hạnh phúc cả phần đời còn lại bây giờ lại phản bội, lừa dối cô...hệt như tên khốn sau lưng cô vậy.

“Anh biết.. Anh sai rồi, anh không nên lừa dối em... Tom.. Hãy cho anh một cơ hội nữa... Em biết anh rất yêu em mà... Chỉ vì hôm đó anh..”

“Em nghĩ... Nếu anh thật sự có tình cảm với em, trân trọng em, anh sẽ không làm như vậy với em.”

“Nhưng... Tom... Anh... Anh...”

“Đủ rồi Thomas. Anh nên lo cho Maria cùng đứa trẻ kia đi, Em sẽ không để bụng chuyện này đâu. Chúng ta chấm dứt thôi.” Tom gượng cười, nụ cười mang theo nỗi buồn đến day dứt lòng người. Nhìn Tom như vậy càng khiến Thomas cảm thấy tội lỗi hơn nhưng sớm Autumn đã đưa anh cùng mấy người còn lại ra ngoài.

“Tom.. Xin hãy nghe anh.... Tom... Hãy cho anh một cơ hội... Tom...”

“Không ai được phép bước vào trong.” Sau khi bọn Thomas bị lôi ra ngoài, Lewis lại ra lệnh cho Autumn, anh ta vâng một tiếng rồi lui ra ngoài khép chặt cửa lại. Để lại Tom cùng Lewis ở bên trong.

“Giờ anh vui chưa? Có thể thả tôi ra rồi chứ?”

“Tôi rất nhớ em....” Lewis ôm chặt lấy Tom từ phía sau.

“Đừng nói những lời khiến tôi buồn nôn như vậy.” Tom cười khinh bỉ. Rốt cuộc thì cô vẫn phải nếm chịu nỗi đau khổ bởi tên khốn này sao? Cô đã làm gì sai mà ông trời lại phạt cô như vậy?

“Tôi thực sự rất nhớ em... Đêm đó.. tôi không nên làm như vậy.. Là tôi có lỗi...”

“Tôi đã rất mệt mỏi rồi... Làm ơn buông tha cho tôi được không?”

“Không.”

“Vậy anh muốn gì nữa đây?”

“Em..” nghe vậy Tom bỗng thấy buồn cười.

“Tôi? Anh muốn gì ở tôi?”

“Mọi thứ của em.”

“Sao vậy? Kate không đủ cho anh à?” Tom cười khổ.

“Tôi chưa bao giờ nói yêu Kate hay để ý đến cô ta.”

“Ồ vậy sao? Cô ấy chắc cũng giống như tôi nhỉ? Thật tội nghiệp. Thế nào? Cô ấy ở bên anh được bao lâu nào? Có hơn tôi không?”

“Cô ấy không ở bên tôi một ngày nào cả.”

“wow, anh chuyển sang chơi tình một đêm luôn rồi à. Tôi khâm phục anh thật đấy.”

“... tôi và cô ấy không có gì cả.”

“Ồ.. Tôi thấy các người đã hôn nhau mà... Anh còn nói là không có gì sao?”

“Hãy cho tôi đêm nay để nói rõ mọi chuyện với em.”

“Xin lỗi tôi không rảnh đến vậy. Tôi còn nhiều việc phải làm. Xin anh thả tôi cùng con gái tôi ra.” Dù cho sự níu kéo của anh có thể làm Tom cảm động thật nhưng cô đã hận anh đến mức lấn át cả cái cảm động kia rồi. Giờ cô chỉ có nỗi hận đã khắc sâu vào trong con người cô.

“Không, em và con bé phải ở lại đây.”

“Cho tôi một lý do chính đáng.”

“Vì nó là con tôi. Em cũng sẽ trở thành vợ tôi.” nghe vậy Tom không khỏi tức giận.

“Ồ? Con anh? Anh còn có thể nói con bé là con anh à? Thế khi tôi cần anh nhất thì anh ở đâu hả? Khi con bé chào đời nó không có cha, nó cần anh nhất thì anh ở đâu hả? Khi nó bệnh đau thì anh ở đâu hả? Anh không có tư cách là cha của con bé. Thomas còn tốt hơn anh nhiều. Còn nữa... Như anh đã nói, chúng

ta chẳng là gì của nhau cả. Vậy nên xin anh hãy thả tôi đi....” Tom vừa nói vừa nhớ lại những ngày tháng cực khổ mà cô đã trải qua, nước mắt cô lại không kiềm được mà tuôn trào.

“Tôi biết, tôi xin lỗi. Nhưng chỉ cần đêm nay thôi, hãy để tôi nói rõ mọi chuyện với em. Còn rời đi? Em đừng mong tôi thả em ra.” đến đây Tom thật sự điên tiết lên.

“Tên khốn, thả tôi ra. Anh bị điên à? Tôi làm cái gì có lỗi với anh mà anh đối xử với tôi như vậy chứ anh nói đi? Tôi chẳng động gì đến anh cả, con cũng tự tôi nuôi chẳng phiền đến anh tại sao anh cứ không chịu buông tha cho tôi?...”

“Vì em còn thiếu nợ tôi.”

“Hơ.. tôi mắc nợ anh cái gì sao tôi không biết vậy?”

“Em mau quên thật, em còn thiếu tôi tiền hôm tôi dắt em đi lễ, thiếu tôi bộ trang phục của chị tôi, thiếu tôi một phần thưởng và thiếu tôi trách nhiệm.” lời Lewis nói ra khiến Tom buồn cười không thôi, anh ta đưa ra cái lí do thật vớ vẩn.

“Những cái trước tôi có thể trả cho anh. Nhưng trách nhiệm, tôi thì cần có trách nhiệm gì với anh?”

“Tôi đã bảo không phải em ăn tôi xong rồi chùi mép bỏ đi đấy chứ?”

“Anh buồn cười thật... Thế năm năm trước là ai chùi mép bỏ đi trước vậy? Anh đừng đổ oan cho tôi... Tôi với anh chẳng còn trách nhiệm gì với nhau cả. Bởi vì chúng ta chẳng là gì của nhau cả. Anh có cần tôi nhắc lại cho anh nhớ những gì anh đã nói ngày hôm đó không?”

“Tôi nhớ, nhưng trách nhiệm tôi nói là em nên để Daley biết tôi là cha ruột của nó.”

“Vì sao tôi phải làm vậy? Tôi thấy anh không đáng trở thành cha của con bé. Thomas làm cha của con bé tốt hơn anh rất nhiều. Thomas thích hợp làm cha của con bé hơn...a...” Bỗng nhiên Tom bị nhắc lên đặt trên bàn rồi bị Lewis giữ chặt lấy mà hôn thắm thiết.

Anh chen vào giữa hai chân Tom khiến cô không trụ vững được mà ngã ra trên bàn vì tay cô bị trói ra sau lưng. Lewis dùng tay bóp miệng Tom khiến cô đau đớn mở miệng ra, anh nhanh chóng luồn ngón tay cái vào trong chặn hàm răng sắp khép lại kia khiến Tom không thể ngậm miệng được.

Lưỡi anh nhún cơ hội đó mà luồn vào trong dây dưa với lưỡi của Tom khuấy đảo trong khoang miệng... Hôn đến khi cảm nhận được cô sắp cạn hơi anh mới nhả ra, ngón tay cũng rút ra khỏi miệng Tom. Anh chống tay lên bàn, đôi mắt trầm đục nhìn cô thở hồng hộc. Bé con này cứ nhắc đến tên đàn ông khác làm anh khó chịu chết đi, lại còn nói hắn ta có thể làm cha của con anh tốt hơn cả anh. Hừm... Xem ra anh phải phạt cô gái nhỏ này một chút thôi.

“Hm... Coi kìa... Thú tính của anh... lại bộc phát sao? Đúng là đàn ông loài người chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới... Anh không nhịn được nữa rồi hay sao? Thêm đến vậy à?”

Lewis ngày càng khó chịu với những lời nói châm chọc của Tom, thật ra anh đã nhịn từ nãy đến giờ rồi. Về mặt anh vẫn trầm tĩnh cuối xuống sát mặt Tom, mặt đối mặt với cô lạnh lùng nói.

“Tôi không biết em học ở đâu ra cái thể loại khiêu khích châm chọc này nhưng đừng khiến tôi nổi giận...”

“Ô! Anh đang đe dọa tôi sao? Đáng sợ thật... Anh sẽ giết tôi à? Vậy cũng tốt, tôi sẽ không phải gặp tên khốn biến thái như anh nữa..a..” Tom vẫn không kiêng nể gì mà cố châm thêm dầu vào lửa, cô thực sự hận tên đàn ông này, cô muốn cho hắn tức điên lên, tức đến chết lại càng tốt. Nhưng cô đang nói thì hắn đã mạnh mẽ xé bỏ trang phục của cô ra vớt trên sàn. Khiến cô hơi giật mình mà hét lên.

Anh ta cuối xuống ngậm lấy một bên ngực trần trụi của cô liên tục, còn cắn vài cái đến phát đau..

“Hừm... Anh... a.. Bị tôi nói trúng tim đen..anh không chối được nên mới bắt nạt tôi chứ gì... Suy cho cùng... Anh cũng chỉ muốn hành hạ tôi thôi. Anh chẳng có gì tốt đẹp cả. Cứ ngỡ khuôn mặt anh nhìn được...á.. Không ngờ anh lại đồi bại thế này... Một thanh niên trai tráng mặt mày...sáng láng như vậy... Mà lại đi làm loại chuyện này với một cô gái nhỏ sao? Còn ai biến thái hơn anh nữa chứ... Buông ra! Đồ khốn...” Tom càng nói càng tăng thêm sự tức giận trong Lewis... Tom cũng tức giận không kém.... Đã năm năm rồi... Anh ta bắt cô chịu đựng tổn thương một mình trong năm năm, khiến cô không thể vui vẻ như trước nữa... Giờ lại bắt cô trở về, tiếp tục hành hạ cô cả về thể xác lẫn tinh thần. Xem có quá đáng không chứ?

Anh ta đúng là tên vô sỉ. Lại tăng thêm lực giằng vò lên trên bộ ngực đáng thương của cô khiến cô đau đớn. Mồ hôi trên trán Tom bắt đầu tuôn ra.

“Hah.... Đây là bộ mặt thật của anh sao? Một kẻ cuồng dâm? không nhịn được nữa à? Tôi biết rõ cái mà anh nói là đêm nay sẽ giải thích cho tôi... Thật ra anh cũng sẽ làm như thế này với tôi thôi chứ gì? Mấy cô gái ở đây không đủ để thỏa mãn anh sao mà lại..hừm.. đi tìm một đứa nhỏ bé như tôi mà... Ô! Anh còn có sẵn cả đồ nghề sao? Đáng gờm thật. Anh nghiện làm chuyện đó đến nỗi sẩm đồ nghề luôn ư? Ừ..hừm... Áaaa” cô đang nói, Lewis bỗng đưa vật to lớn đã sớm thức tỉnh ra, thấm ướt nó một chút bằng lọ dung dịch anh đã chuẩn bị từ trước, sau đó cũng bôi một ít lên cửa huyệt của Tom rồi không nói lời nào đã nhét vào và thúc thật sâu vào bên trong khiến Tom chết điếng người. Sau đó lập tức ra vào liên tục không cho cô có cơ hội thích nghi.

Lewis cũng biết cô gái này quá nhỏ bé, cơ bản là không chịu được anh, huống chi cơ thể lại chẳng có tí nào là thay đổi, còn anh thì thay đổi một chút, lớn hơn một chút, sức lực cũng mạnh hơn một chút. Anh cũng đã có ý định gặp lại cô sau đó sẽ ăn cô thật mãnh liệt để thỏa lấp nỗi nhớ nhưng suốt năm năm. Vì vậy tránh cho anh khó khăn đi vào cô, anh đã cho người đặc chế ra cái bình nhỏ chứa thứ dung dịch trơn này. Không ngờ hôm nay vừa gặp nhau lại bị Tom chọc cho nổi giận rồi lôi ra dùng luôn. Thật ra thì từ nãy đến giờ cảm nhận sự mềm mại ngời dựa vào lòng anh cũng đủ khiến cho máu anh sôi trào, toàn thân ngứa ngáy rồi.

Tom quên mình đã lâu lắm rồi không làm chuyện đó, chính xác hơn là đã năm năm rồi. Ngoài Edward ra, sau đêm đau khổ đó cô chẳng còn động đến những chuyện này. Vậy nên bây giờ thực sự là quá khó cho cô

khi phải chịu đựng trực tiếp như vậy mà không có sự thích nghi. Đau đớn vọt đến bất thành linh khiến Tom không nén được mà rơi nước mắt, cau mày hết cỡ biểu hiện cho sự đau đớn tột cùng mà cô phải nếm trải.

“Khóc rồi sao? Khi này em còn mạnh miệng lắm mà? Sao không nói tiếp đi? Hửm?” Lewis lạnh lùng nhìn Tom, tay anh bám lấy hông Tom bắt đầu thúc đẩy thật nhanh, không cho cô có cơ hội thích nghi. Bị hành hạ như vậy làm Tom đau đến muốn ngất đi. Tay cô bấu chặt lại vào nhau, cô cắn chặt môi dưới không muốn phát ra cái thứ tiếng kia, nhưng thật sự là quá đau. Lewis cũng đâu chịu để yên, anh lại bóp miệng cô, cạy răng cô ra rồi chặn lại một ngón tay ở đó.

Cửa miệng được khai mở, Lewis dùng sức phía dưới đâm một cái thật mạnh. Tiếng kêu bị đè nén từ trong cuống họng Tom cũng theo đau đớn mà bắt đầu phát ra.

“hư.. Ha... A.. A...” tiếng kêu đứt quãng đầy đau đớn của Tom phát ra càng gây kích thích hơn cho Lewis. Nhưng có một điều làm anh còn khó chịu, dù cho bị hành hạ như vậy, Tom lại nhìn anh bằng đôi mắt chứa đầy sự hận thù. Ngón tay anh bị cắn đến rỉ máu, lại càng tăng ham muốn trừng phạt cô trong lòng anh hơn.

“Ồ..khó.n..hư...ah..” Tom đôi mắt ngấn nước đầy cảm hận nhìn anh.

“Vẫn còn mắng tôi được sao? Xem ra tôi nhẹ tay quá rồi.” Lewis nâng một chân Tom đặt lên vai rắn chắc của anh, lại ấn vào sâu hơn khiến Tom rít lên một cái. Cô bé này cứng đầu quá rồi. Anh nhìn cô đau đớn trong lòng cũng chưa xót không thôi nhưng anh vẫn còn rất tức giận. Hơn nữa đã năm năm rồi anh không được động vào cô, năm năm không được phát tiết. Cảm giác rất khó chịu, vì vậy lần này anh quyết định xả ra hết.

“Ừm... Hư... Hahh...bỏ ra...” tiếng va chạm càng rõ mồn một. Bên dưới vì anh ma sát quá nhanh mà bắt đầu nóng rát lên. Tom bắt đầu ngo nguẩy phản kháng.

“Hửm... Dừng lại đi..Ồ tồ...hah...Ồ biến thái.. Tôi có thù oán gì với anh.. Sao?”

“Hửm...Ồ....hức...Ồ bạo dâm... Ahhh... Tôi hận anh..”

“Bạo dâm sao?... Được rồi... Tôi sẽ cho em biết thế nào là bạo dâm...”

Ánh mắt Lewis trầm lại, anh lật người Tom nằm sấp trên bàn. Xé một miếng vải bịt mắt cô nhỏ lại. Rồi lại xé thêm hai miếng nữa một nhét vào miệng Tom một bịt miệng cô lại. Tom hốt hoảng khi bị bịt mắt, cô chẳng thấy gì cả, vì vậy mà cô trở nên mất cảnh giác hơn, mỗi cái chạm của Lewis đều khiến cô run lên một cái. Khuôn mặt điển trai hiện lên vẻ gian tà. Thứ to lớn kia vẫn đang nằm bên trong cô ma sát thật nhanh. Bỗng anh tát vào mông cô một cái thật mạnh, mông cô hiện lên dấu bàn tay đỏ ửng sau đó bị bàn tay thô bạo kia nắn bóp.

“ưmmmmmmmm...”Tom gào lên, anh ta điên rồi... Anh ta làm cái quái gì vậy? Tom bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Lewis nắm gáy cô hơi dùng sức bóp lại, ấn cô nằm sát xuống bàn. Tay còn lại phát thêm vào hông cô hai ba cái nữa thật mạnh. Tom bắt đầu giãy dựa cô khóc nức lên, miệng không thể nói được vì bị nhét cuộn vải bên trong. Nếu không cô sẽ đào bới cả tổ tiên anh lên mà nguyên rửa thật to. Ngực cô áp xuống bàn bị chà xát lên xuống đến đáng thương. Anh lại gặm cắn tấm lưng trần của cô, hơi dùng sức khiến cô phát đau.

Đồ khốn anh xem tôi là gì hả? Đồ khốn nhà anh, đồ hách dịch, bỉ ổi. Tôi hận anh. Tom điên cuồng gào thét trong lòng. Lewis như một con thú dại rong đuối điên cuồng bên trong cơ thể cô. Tiếng da thịt đập vào nhau ngày một lớn hơn. Bàn tay kia rời khỏi gáy cô, vuốt ve tấm lưng trần mềm mại một đường xuống hông cô rồi bám tay ở đó. Bỗng anh nghĩ đến việc liệu năm năm qua cô có làm chuyện này với ai khác hay không, máu anh lại sôi lên.

“Hắn ta có làm như thế này với em không? Có động đến em không? Hả? Hay em đã làm chuyện này với gã đàn ông nào khác?” Vừa nói anh vừa đẩy thật mạnh, thật nhanh đá động bên trong Tom. Hơn nữa càng lúc lại càng động mạnh mẽ vào tử cung khiến cô đau đớn, tê dại mà run rẩy, mỗi lần hỏi anh lại vả vào hông cô một cái đến phát đau. Anh làm cô đến nỗi cô sợ rằng nếu mình gật đầu nói có thì anh ta sẽ đâm thủng mình luôn mất. Vậy nên cô bán sống bán chết mà lắc lắc đầu, lòng thầm mong anh ta nhẹ nhàng lại một chút.

“Làm sao tôi có thể tin cô nhóc dám dăng như em được chứ? Lúc trước em tìm cách quyến rũ tôi đến thế mà. Không lẽ em nhịn được trong năm năm sao? Em thành thật khai báo đi. Có hay là không?” Đây rõ ràng là anh ta cố tình hành hạ cô, còn giả bộ không tin để rồi tra tấn cô bằng cách thúc mạnh hơn nữa, mỗi lần anh ta đẩy vào đều kéo hông cô lại làm cho vật ấy thâm nhập ngày một sâu hơn. Tom gào thét khóc đến đáng thương, cô điên cuồng lắc đầu miệng phát ra tiếng “Ừm ừm...ừm..ừm..”. Hai tay bị trói phía sau cũng vịn vẹo rồi dũi thẳng ra, bàn tay nhỏ bé trắng hồng tinh xảo như gôm sứ kia bám vào bụng dưới của Lewis ra sức đẩy anh ra, nhưng bàn tay nhỏ bé còn đang run run ấy làm sao chống lại cái hông săn chắc linh động kia đây? Bị anh hành hạ khiến mấy ngón chân cô cũng co quắp lại. Cô sai rồi, cô không nên chọc giận con bạo thú này mới phải.

Nhìn thấy cô nhỏ phản ứng như vậy anh mới hài lòng mà không chế sức lực một chút. Tay anh kéo hai tay Tom lên về vị trí cũ trên thắt lưng của cô. Anh mỉm cười cúi xuống hôn lên đầu lên vai và lưng cô rồi nói.

“Không có thì tốt.” rồi lại tiếp tục ra vào với nhịp vừa phải làm Tom dễ chịu hơn lúc đầu, càng lúc cô càng cảm thấy không thể khống chế được mình nữa, bị Edward dẫn dắt từng bước đến ngọn lửa dục vọng, cô chỉ còn biết nằm yên mà cảm nhận sự săn sóc đầy cảm xúc khoái lạc mà gã đàn ông kia đang mang đến cho cô.

Trong căn phòng làm việc dày đặc mùi tình dục, tiếng rên nhỏ kèm theo tiếng nức nở đứt quãng của cô gái cùng tiếng thở dốc trầm đục của người đàn ông. Sau một hồi thật lâu anh ta mới bắn ra hết tinh hoa vào trong người cô rồi rút ra lùi lại ngồi xuống ghế sau lưng. Tom thì vẫn còn nằm sấp trên bàn một hồi thở, hai chân thì treo lơ lửng không chạm đến đất để lộ ra toàn cảnh xuân trước mắt anh.

Anh nhìn chăm chăm vào hoa huyết đáng yêu kia đang chảy ra dòng sữa trắng đục của anh hòa cùng một chút máu tươi chảy ra nhiều xuống đất. Tom nằm thở hổn hển, cô mệt mỏi đến mức có cảm giác như cửa tử sắp mở ra chào đón mình rồi. Cũng may là anh ta dừng kịp lúc chứ nếu không thì cái mạng này cô cũng chẳng thể giữ nổi.

Phía sau Lewis nghỉ một chút rồi lại nở ra một nụ cười gian tà. Anh chồm người về phía trước bắt lấy cặp

mông của Tom kéo về phía mình đến khi anh bắt được hai cánh tay đang bị trói sau lưng kia thì anh kéo lại khiến Tom đứng xuống rồi khỏi bàn nhưng chân cô đã tê rần hết rồi đứng không còn vững nữa nên mất thăng bằng mà ngã ngồi ra phía sau. Tom hoảng hồn vì chẳng thấy được gì cả. Cô hét lên một cái, cứ ngỡ mình sắp ngã xuống đất.

Lưng bé nhỏ liền dựa vào người Lewis, mông ngồi thẳng xuống phần thân đang còn cương cứng kia. Kết quả thứ to lớn ấy chui tọt vào bên trong hậu môn của cô. Cũng may có đôi bàn tay to lớn nâng đỡ phía dưới mông để cây trụ to dài kia không đâm hết vào nhưng việc này cũng nằm ngoài dự kiến của Lewis. Cứ ngỡ nó sẽ đâm vào cái cửa nhỏ phía trước của cô, ai ngờ lại đâm vào cửa sau. Hai tay to lớn nâng mông Tom từ từ hạ xuống khiến vật của Lewis bị bao trọn lấy không chừa một khe hở hay phần dư nào. Tom “úm” lên một tiếng, bên dưới không ngừng truyền đến đau đớn làm cô ưỡn người ngồi thẳng lên. Cái quái gì đang xảy ra với cô vậy... “không phải anh ta đâm vào hậu môn cô rồi chứ?” Tom nhăn nhó thở không ra hơi, cũng không dám cử động.

“Ah...” Cảm giác khít chặt co bóp không ngừng làm Lewis rên lên một tiếng mất hồn sau đó anh hung hăng ôm chặt Tom rồi bắn thẳng vào bên trong cửa sau của Tom, cô nhỏ run rẩy khóc không ra nước mắt, tim như muốn ngừng đập. Lewis hài lòng mỉm cười một cái, cảm giác khi này thật tuyệt vời dù có hơi bất ngờ và đau một chút. Lewis thỏa mãn vui vẻ vuốt ve Tom.

“Ah... Thật tuyệt... Tôi không biết là em thích chơi lỗ hậu đấy Tom...” Lewis hài lòng nhìn tướng ngồi thẳng cứng ngắc không dám động đậy của Tom thì bật cười. Bên dưới cô lại càng siết chặt anh hơn.

“Bầu vật, em sao vậy? Không chịu nổi à?...ah... Đừng căng thẳng như vậy... Em muốn siết chết tôi sao?”

Thân thể nhỏ bé kia Lewis đều có thể cảm nhận được sự run rẩy đáng yêu đó. Cô nhỏ bây giờ lại đặt hai tay bị trói của mình lên bụng dưới cứng cứng của Lewis, chân run run nhón nhón trụ xuống đất từ từ chống đỡ ngồi dậy. Đúng như anh nghĩ, cô đang cố rút cái thứ to lớn của anh ra, miệng cô không ngừng rên rỉ, khóc thút thít. Lewis chờ cho cô nhỏ rút ra được đến đầu vật thì anh gờ hai tay đặt lên vai Tom ngăn cản cô rút ra thêm. Và điều này khiến Tom sợ hãi vô cùng. Nơi bị anh chui vào rất khó chịu, vô cùng khó chịu lại còn rất đau, hình như là bị rách mất rồi. Đúng như cô cảm nhận, bên dưới bị rách một chút đang rỉ máu ra. Vậy mà giờ anh ta lại không cho cô rút nó ra nữa, không lẽ anh ta sẽ...sẽ...

“Đừng vội... Tôi rất thích nơi này.” nói xong hai tay anh dùng lực ấn Tom ngồi xuống trở lại. Khoảnh khắc cô bị ấn xuống như bị rơi xuống địa ngục vậy. Vật to lớn kia một lần nữa được cô bao trọn lấy. Đau đớn đến tận tủy xương khiến Tom gào khóc, cô chịu không nổi, thật sự là chịu không nổi nữa rồi. Sao anh ta có thể tàn nhẫn đến như vậy? Hành hạ cô ở nơi kia còn không đủ hay sao? Hay tại nơi kia không thể chứa được hoàn toàn cái thứ đó nên anh ta mới chơi luôn cả nơi này?

Cô điên cuồng giãy dụa muốn thoát ra khỏi hai bàn tay của Lewis nhưng không thể. Cô khóc đến nước mắt nước mũi chảy ra làm cô trông càng đáng thương hơn.

“Nơi này có thể cất chứa toàn bộ tôi... Sao tôi không nhận ra sớm hơn nhỉ?... Hah... đừng cử động như vậy... Sẽ khiến tôi càng ham muốn hơn thôi. Em không thể thoát khỏi tôi đâu...” anh dờ hai tay xuống eo Tom nâng cô lên một chút, lại hạ xuống rồi lại nâng lên và cứ tiếp tục như vậy... Tom la hét điên cuồng lắc lắc đầu, hai tay cô vẫn trụ trên bụng anh dùng chút sức lực còn lại của mình mà đẩy.

“sao vậy? Không được nữa à?,” cô vẫn tiếp tục lắc đầu, miệng không ngừng ư ư a a. Bộ tóc được quăn lên trước đó giờ cũng đã bị bung ra, tóc Tom được giải thoát, xõa xuống dài đến nửa lưng. Cảnh tượng này làm Lewis nhớ đến lần đầu anh gặp cô, vẫn là mái tóc gợn sóng đen tuyền xinh đẹp này. Mùi hương thảo quen thuộc tỏa ra xung quanh, khiến anh dễ chịu hơn cũng làm anh bình tĩnh, nguôi giận hơn một chút. Không ngờ sau một thời gian dài trầm ổn như vậy, anh lại một lần nữa bị rung động trước cô gái nhỏ này. Thôi... Có lẽ là nhiều đây đủ rồi, anh cũng không muốn hành hạ cô thêm nữa, dù sao mục đích của anh bây giờ là chiếm giữ trái tim Tom một lần nữa. Không thể để cô hận mình hơn.

“Cực căng...Tôi đang làm như em muốn mà. Bao dâm.... không phải đó là điều em muốn ở tôi sao? Bây giờ sao lại không chịu được à?” Lewis thật nhẹ nhàng thả Tom xuống từ từ, ma sát bên dưới làm cô xuýt xoa rên rỉ. Sau đó anh kéo Tom dựa vào người mình cho cô nghỉ. Anh xoa đầu Tom rồi tháo miếng vải bịt mắt và bịt miệng cô ra. Lấy miếng vải nhét trong miệng cô ra vứt sang một bên, anh rút ra một cái khăn tay lau nước mắt nước mũi dính tèm lem trên gương mặt xinh đẹp kia. Một tay anh ôm cô vào lòng rồi với về phía cái bàn, rót nước đưa cho cô uống. Thấy nước, Tom uống lấy uống để đến nỗi bị sặc nước. Lewis thấy vậy thì vỗ nhẹ lưng cô.

“Uống từ từ thôi... Nào..” cho cô uống nước xong anh đặt tách trở lại bàn rồi cởi trói cho hai cổ tay đáng thương kia ra, sau đó dịu dàng ôm Tom vào lòng. Cô nhỏ cũng đã mệt mỏi quá rồi, mặc sức để anh ôm. Cô chẳng còn sức lực để phản kháng.

Haiz! Dù cho đã thỏa mãn được một chút nhưng anh vẫn thấy khó chịu vì Tom vẫn còn chưa chấp nhận anh. Cảm giác bây giờ của anh thật trống trải, chỉ muốn cô nhỏ có thể mở lòng với mình hơn sau năm năm. Nếu như cô có thể vui vẻ mà yêu anh như lúc trước thì tốt quá rồi.

22. Chương 22: Tắm

“Xin lỗi, tôi đã không thể kiềm chế được trước em.” bình thường dù cho có bị xúc phạm hay có chuyện gì xảy ra anh cũng vẫn giữ được tính trầm ổn của mình, bình tĩnh mà giải quyết. Nhưng khi ở cùng Tom, khi nghe cô cứ luôn miệng nhắc đến tên nhãi kia, lại luôn miệng chửi mắng anh thì anh lại không thể không chế được sự tức giận của mình.

“...” Tom không lên tiếng đáp lại, cô chỉ có mở miệng ra thở.

Đầu anh cúi xuống ngửi nhẹ tóc Tom... Một mùi hương thật dễ chịu. Tay anh nắm lấy tay Tom giơ lên rồi đặt một nụ hôn lên đó. Nụ hôn gửi gắm bao nhiêu nhớ thương của anh. Hôn xong anh đặt tay Tom xuống, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô.

“Tom...”

“...”

“Tôi vẫn còn nhớ em đã nói sẽ cho tôi một chậu cây hương thảo...” anh cúi xuống nói nhỏ vào vành tai bé

xinh của Tom khiến cô run một cái rồi né đầu sang một bên.

Mặt Tom đen lại, tại sao thằng cha này nhớ dai thế? Lại còn keo kiệt đòi nợ cô. Hắn bây giờ như công tử nhà giàu vậy, nhìn xung quanh đi. Trang trọng như vậy còn có người hầu... Hắn có thiếu cái gì đâu tại sao lại đòi tiền cô cùng một chậu cây hương thảo? Cái loại cây đó đâu có khó kiếm đến vậy chứ?.. Nhưng vì quá mệt mỏi... Cô không muốn mở miệng tranh cãi với tên biến thái này nữa.

Nhưng cơ thể cô lại làm cô xấu hổ hơn nữa. Vào lúc như thế này...mà bụng cô lại kêu rột rột lên ra hiệu nó đang đói. Lewis dừng động tác một chút, bỗng anh bật cười một cái rồi với lấy áo choàng trên kệ gần đây của mình khoác lên cho Tom che đi cơ thể cô. Dù vậy nhưng anh vẫn không rút cái thứ kia ra khỏi người cô, một chút cũng không. Anh dịu dàng ôn nhu hôn lên đầu Tom từ phía sau rồi giọng trầm ấm cất lên vọng ra bên ngoài.

“Mang thức ăn lên đây.”

Chất giọng hơi lớn làm Tom giật mình một cái, bên dưới cũng co lại khiến Lewis thở hắt ra một hơi. Ôi.. Anh yêu cô nhỏ này chết mất, anh sẽ không để cô rời xa mình nữa đâu.

Một lát sau vài món ngon được mang vào trong, đặt lên bàn trước mặt Tom. Đám người hầu ai nấy đều không khỏi đỏ mặt khi nhận ra sự khác thường trong căn phòng này. Đức vua của họ đang để một cô bé ngồi trong lòng, mặt ngài lại cười dịu dàng nhìn cô bé ấy. Còn cô bé thì được bao bọc trong áo choàng của ngài, vẻ mặt mệt mỏi, hai má còn đỏ hồng nhìn như vừa trải qua một lần kích tình. Trên đất là vài miếng vải bị xé rách. Tuy vậy nhưng họ vẫn không nói gì, im lặng mà lui ra ngoài.

Còn Tom thì lại thắc mắc rằng anh ta không sợ mang tiếng hay sao mà lại để người ta thấy cảnh này. Trong lúc Tom đang suy tư thì Lewis đã múc một ít thức ăn trên muống rồi đưa đến trước mặt cô. Tom quay đi, cô không muốn ăn, đặc biệt là thức ăn ở đây, càng đặc biệt là thức ăn do anh ta đưa lên.

“Tom... Ngoan. Ăn một ít đi. Em đã không ăn gì từ hôm qua đến bây giờ rồi.” Lewis vẫn tiếp tục đưa thức ăn đến trước mặt Tom nhưng cô vẫn cứ né sang một bên.

Thấy Tom né tránh như vậy Lewis nhăn mày, anh đưa tay lên kiểm mặt Tom rồi bóp hai bên má để mở miệng cô ra, tay cầm muống thức ăn đưa đến trước miệng Tom.

Lúc này cô mới đưa tay yếu ớt lên đẩy tay Lewis ra, tay còn lại bấu vào bàn tay đang bóp hai bên má của cô.

“Đừng bắt tôi phải trói em lại. Không ăn thì đừng mong gặp con bé.” Lewis mang Daley ra đe dọa Tom quả nhiên có hiệu nghiệm. Cô bỏ tay xuống ngoan ngoãn mở miệng ra để anh đút cho ăn. Thấy vậy anh mới thỏa mãn.

“Nếu em ngoan thế này thì tôi đâu có phải dùng biện pháp mạnh với em.” anh tiếp tục đút cô. Tom vừa nhai vừa buồn bực trong lòng. Sao cô vẫn không thể thoát ra khỏi cảnh này vậy? Cô thật sai lầm khi nhìn

trúng anh, sai lầm hơn là lại để anh bắt lại được. Giờ cô chẳng thể phản kháng vì cô còn Daley, cô lo lắng cho con bé thế nào Lewis biết rất rõ, vậy nên anh lại mang con bé ra đe dọa Tom.

Nước mắt Tom lại ứa ra, cô vừa nhai vừa khóc khi nhớ lại những thứ trước đây. Cô nhớ đến cái đêm anh ôm Kate và hôn cô ta giữa vườn hoa thơ mộng kia, lại nhớ đến sáng hôm cô gặp lại anh ở nhà bà ngoại của anh. Anh đã nói những điều khiến cô không thể nào tổn thương hơn rồi đuổi cô đi. Vậy tại sao bây giờ lại bắt cô trở về? Rồi lại hành hạ, làm nhục cô? Tom bắt đầu run rẩy. Thấy vậy Lewis cũng không khỏi đau lòng, anh đặt muống xuống rồi lấy khăn lau nước mắt cho Tom.

“Đừng khóc...” anh cúi đầu hôn lên má Tom từ phía sau rồi lại hôn lên đầu Tom.

“Tom.. Đừng khóc... Hãy trở thành của tôi.. Hãy để tôi yêu em một lần nữa... đừng khóc...” Lewis ôm cô, vùi mặt vào tóc cô.

“Tại sao anh làm vậy với tôi?” Tom nuốt thức ăn rồi nói.

“Vì tôi yêu em.”

“Nếu anh thật sự yêu tôi anh sẽ không làm tôi tổn thương. Sẽ càng không hành hạ tôi như thế này.”

“Tom... Tôi xin lỗi, là tôi có lỗi, tôi đã lo sợ... Hãy để đêm nay tôi sẽ giải thích cho em. Bây giờ không tiện...” thấy anh ta cứ khẳng khẳng như vậy cô cũng đành chịu thua.

“Thôi được rồi, nhưng bây giờ hãy cho tôi gặp con bé.”

“Tom, con bé ổn. Nó rất thích nơi này, em đừng lo. Em ăn xong chúng ta sẽ đi gặp con bé ngay.”

“Tôi no rồi.” Tom có cảm giác như anh ta vừa đánh cô một cái sau đó quay sang xoa xoa cô vậy.

“Ăn thêm một ít nữa đi. Em gầy lắm.” Lewis lại múc một ít thức ăn đút cho Tom. Cô cũng không nói gì, để mặc anh đút cho mình. Áo choàng hơi tuột xuống, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào làm Tom run một cái, bên dưới càng siết chặt hơn làm Lewis nhìn không được mà lại tuôn trào đầy ra phía bên trong. Cô cau mày tuôn ra mồ hôi, anh ta làm cô khó chịu chết mất, bên dưới... Thật là khó chịu quá đi, anh ta lại ra nữa à... Tèn cuồng dâm..

Dùng bữa xong, Lewis mang cô đến một phòng tắm rất nguy nga tráng lệ. Cô ngược mình xung quanh như một đứa trẻ tò mò. Anh nhìn cô, vui vẻ mang cô đến một hồ tắm nước nóng đặt cô xuống. Sau đó anh cũng cởi đồ mình ra. Tom ngược lên nhìn, tuy rằng cô rất hận anh ta nhưng giờ phút này cô không thể không công nhận là mình vẫn bị hấp hồn trước cơ thể kia.

So với năm năm trước thì cái cơ thể này bây giờ còn khiến người ta đổ mắt hơn. Anh ta thực sự có to lớn

hơn một chút, màu da nâu mật ong lóng bóng, vài nốt ruồi trên ngực và bụng, còn nơi khác thì cô không biết có không. Những vết sẹo lúc trước vẫn còn đó, giờ lại tăng thêm một vài lần nhỏ không khiến cái thân thể ấy xấu xí đi mà còn làm cho nó quyến rũ chết người hơn. Cánh tay rắn chắc, đôi chân dài cũng chắc nịch, đến khi cô đưa mắt đến nơi kia thì bản thân liền không tự chủ được mà đỏ mặt, cô quay sang hướng khác để tránh bị cơ thể của anh làm phân tâm nữa.

Anh ta đi lại gần rồi bước vào trong hồ ngồi đối diện Tom. Hai tay anh gác lên thành hồ phía sau, hai chân dũi thẳng ra gác lên nhau. Anh dùng đôi mắt hút hồn ấy mà chăm chú nhìn Tom đang ngồi đối diện. Hai tay cô nhỏ đặt lên người che đi những nơi nhạy cảm, cô không nhìn anh mà hơi cúi xuống nhìn sang hướng khác, khuôn mặt hơi ửng hồng. Anh lại hơi nghiêng đầu tiếp tục quan sát cô, ánh mắt dò xét kia khiến Tom không được tự nhiên, anh càng nhìn thì mặt cô lại càng đỏ hơn, cả người cô càng co lại hơn.

Thấy vậy anh liền bật cười rồi đứng dậy đi về phía Tom ngồi xuống bên cạnh cô. Sau đó một tay kéo cô ngồi lên đùi mình, anh nâng mặt cô lên, cô vẫn không nhìn anh.

“Sao em không nhìn tôi?” hơi thở nam tính phả ra cùng với giọng nói trầm ấm khiến tim Tom đập nhanh hơn một chút.

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Vì lúc này tôi cởi đồ ra em vẫn còn nhìn tôi chằm chằm mà. Sao giờ không nhìn nữa?” anh cười cười cúi mặt xuống sát mặt Tom. Vì vậy cô càng né anh ra hơn, vẫn cố chấp không nhìn anh. Lại bị anh nói trúng tim đen, cô bối rối.

“Tôi..tôi không có. Chẳng qua nhìn một chút để xem rốt cuộc anh có gì tốt đẹp mà lúc trước tôi lại ngu ngốc mê mẩn như vậy.”

“Vậy có thấy được cái gì tốt đẹp không?” Lewis cười tà mị.

“Một.. một chút cũng không, hừ. Đều là đồ đáng bỏ đi.”

“Vậy à? Em phũ phàng thật đấy, vẫn còn giận tôi sao?”

“...”

“Tom!... Nhìn tôi.” Lewis giọng trầm thấp nói. Anh nâng cằm cô lên thêm một chút nữa, rốt cuộc cô cũng nhìn anh. Anh hài lòng nhìn cô rồi từ từ cúi xuống gần sát mặt cô hơn. Đến khi hai đôi môi gần chạm nhau thì Tom xoay mặt sang một bên né tránh. Lewis hơi hụt hẫng nhưng được rồi... Nếu cô không muốn hôn thì anh cũng không ép cô nữa. Tom né đầu sang một bên để lộ ra cằm cổ trắng ngần. Anh nhìn rồi cũng không kiềm được mà thuận tiện cúi xuống hôn lên đó thật sâu.

Cô nhỏ giật mình đưa tay lên theo phản xạ đẩy đầu anh ra nhưng chưa chạm đến mái tóc kia thì đã bị bàn

tay to lớn của anh nắm lấy kéo về đặt lên khuôn ngực vạm vỡ kia. Ngay lập tức nhịp tim đập từ trong lồng ngực kia truyền đến tay Tom làm cô ngạc nhiên. Tim của anh cũng đập nhanh như tim cô vậy. Không lẽ anh ta cũng đang ngại sao? Mỗi lần ngại ngừng tim cô cũng đập nhanh như vậy nên cô cũng cho rằng anh ta như vậy. Nhưng cô đâu biết thật ra là anh đang hưng phấn. Cô lại cảm nhận được có thứ đang cương cứng lên chạm vào đùi mình thì cô sợ hãi.

“Đừng..” bàn tay đặt trên ngực anh cũng dùng sức đẩy anh ra.

“Đừng.. Edward..” giọng Tom hơi run rẩy phát ra làm Lewis bình tĩnh. Anh buông cô ra rồi xoay cô lại ngồi dựa lưng về phía anh. Anh đặt tay lên bụng cô ân cần hỏi.

“Còn đau nhiều không?”

“Ừm..”

“Xin lỗi.” Rồi anh đặt hai tay lên hai bên đùi Tom kéo sang hai bên khiến cô hốt hoảng tưởng anh muốn làm chuyện đó nữa. Cô giơ tay đẩy hai bàn tay kia ra khỏi đùi mình.

“Anh làm gì vậy?” Tom hét lên đầy sợ hãi.

“Shhh! Đừng sợ. Tôi chỉ muốn lấy hết chúng ra thôi. Em cần phải vệ sinh...” tay anh vẫn còn đặt trên đùi cô, một tay vội đặt úp ở giữa hai đùi Tom, tay vừa chạm nhẹ cánh hoa ấy thì cô lại hét lên. Hai tay chuyển sang cùng giữ chặt bàn tay to đặt ở nơi đó của cô kéo ra, đùi cũng khép lại.

“Không... Đừng... Tôi có thể tự làm được.” nghe vậy Lewis dời tay về chỗ cũ, kéo đùi Tom giang rộng ra rồi giữ ở đó.

“Vậy em làm đi.” vẻ mặt Lewis đầy hứng thú chờ xem cô nhỏ này tự xử lí thế nào.

“Anh bỏ tôi ra...” Tom quay lại cau mày trừng mắt với anh.

“Không! Nếu bây giờ em không làm thì tôi sẽ làm.” Lewis nhanh nhẹn lại đặt tay vào nơi đó của Tom thì cô nhỏ lại hét lên, đẩy tay anh ra.

“Đừng đừng... Được rồi.. Tôi làm. Nhưng anh không được nhìn.”

“Được thôi.” Anh nhắm hai mắt lại.

“Anh quay sang chỗ khác đi.” Tom thấy như vậy vẫn không an tâm. Kêu anh quay sang chỗ khác, anh cũng làm theo.

“Như vậy được chưa.”

“Anh không được quay lại nhìn đấy...” Tom vẫn còn lo lắng. Nếu anh ta nhìn thấy được cảnh tượng cô sắp phải làm thì cô sẽ đào lỗ chui xuống đất mất, ngượng chết đi được... Cái tên biến thái này... Cô cũng muốn không làm lắm nhưng sẽ thế nào nếu như lại khiến hắn tức giận như lúc nãy. Cô sợ nếu cô lại chọc giận hắn thì cái mạng nhỏ này của cô sẽ không giữ được nữa mất. Hắn sẽ làm cô chết mất.

Còn Lewis thấy cô lo lắng nhắc nhở anh như vậy thì anh không thể nhịn được mà mỉm cười một cái.

“Ừ.” sau đó Tom mới quay lại, cô đưa tay vào bên trong của mình, cơ thể cô run nhẹ một cái, cô bắt đầu moi ra chất dịch màu trắng đục đang trú ngụ bên trong. Lewis cũng cảm nhận được cô đã bắt tay vào việc, anh gian xảo mở hé mắt ra hơi nghiêng đầu liếc nhìn động tác vụng về của cô. Tom bỗng có cảm giác không an tâm, cô quay lại kiểm tra thì Lewis đã nhanh hơn cô nhắm mắt lại và quay về tư thế khi nãy. Cô nhỏ không phát hiện ra điều gì thì quay lại tiếp tục công việc nhạy cảm kia.

Lewis lại giở thói gian manh, anh tiếp tục mở mắt ra ngắm nhìn cô đang cho tay vào bên trong móc ra tinh dịch của anh. Nhìn cô vừa run rẩy vừa làm như vậy, nơi kia của anh cũng không chịu được mà ngóc đầu dậy chạm vào lưng Tom. Cô hết hồn quay lại thì thấy ngay bản mặt trầm ngâm của anh đang nhìn mình chăm chăm.

“Anh.. Anh...sao anh lại nhìn tôi. Anh không giữ lời..” bị phát hiện mà mặt anh vẫn thản nhiên cười nói.

“Có gì đâu, chúng ta còn gì mà phải ngại nữa chứ.” Nhìn vẻ mặt dày cộm của anh ta khiến Tom thẹn đến nổi mặt mày đỏ tía lên. Cô thúc khuỷu tay vào sườn sườn anh nhưng không may đã bị anh chặn lại.

“Thôi nào, tôi sẽ không nhìn nữa đâu. Em làm tiếp đi.” rồi anh nhắm mắt quay đầu sang một bên như lúc nãy, miệng vẫn còn nét cười. Tom tức giận nói.

“Tôi làm xong rồi...”

“Chưa mà. Còn một nơi nữa.” Tom nghe vậy liền tức giận quay lại trừng mắt nhìn anh.

“Anh điên sao? Tôi không thể cho tay vào chỗ đó...”

“Vậy để tôi làm cho..” nói rồi anh xoay người Tom lại để cô giang chân ngồi trên người mình, mặt cô đối diện với anh. Cô chống tay lên vai anh vùng vẫy muốn rời khỏi anh.

“Không.. Tôi không cần.. bỏ tôi ra.”

Thấy Tom không yên được anh liền nắm lấy hai tay cô kéo ra sau lưng cô giữ chặt ở đó bằng một tay của mình. Sau đó ép cô ngã dựa vào người mình, cả đùi dán chặt lên cơ thể chắc nịch của anh lại cảm nhận

được vật to lớn kia đang sưng lên bị kẹp chặt giữa bụng mình và bụng anh. Đầu cô bị anh giữ chặt úp vào bờ vai rộng.

“Yên nào, chịu không được thì có thể cắn tôi.” sau đó anh dời bàn tay đặt trên đầu Tom xuống hông cô, ngón tay thô to chạm vào nơi đỏ hồng gần đó khiến Tom run lên đầy sợ hãi.

“Dừng.. Dừng... Nó sẽ lại rách mất...Á.. Đau quá.” ngón tay ngay lập tức chui tọt vào bên trong cửa sau của cô nhỏ. Tom rùng mình một cái rồi hét lên.

“Dừng..hahh... Edward.. Dừng lại đi..a..tôi bị rách rồi.. hức.. EDWARD! Dừng lại...”ngón tay anh bên trong cử động rồi lấy ra một ít tinh dịch rồi lại tiếp tục cho vào trong, lại cho thêm một ngón nữa. Tom khó chịu đến nỗi rơi nước mắt, cô cắn chặt lấy bờ vai săn chắc của anh làm anh xuýt xoa nhưng vẫn chịu đựng để rửa sạch cho cô. Hai tay cô phía sau giãy dụa, cô khó chịu nói.

“Làm ơn... Edward.. Dừng lại đi... Dừng tra tấn tôi nữa.. Xin anh.” nghe Tom cầu xin như vậy khiến Lewis không khỏi ngạc nhiên. Coi bộ cô sợ anh động vào chỗ này lắm đây, bắt được điểm yếu của cô rồi nhá! Lewis vui vẻ rút tay ra, cũng thả hai tay Tom ra, cô tức giận đâm vào ngực anh một cái nhưng chỉ có tay cô đau thôi, anh vẫn thản nhiên nhìn cô cười cười. Người anh ta làm bằng sắt hay sao ấy, cứng chết đi.

“Anh điên sao?..”

“Sao vậy? Không thích à?”

“Nếu tôi làm vậy với anh.. Thì anh có thích không?” Tom đứng dậy bước ra khỏi người anh, nhưng sớm đã bị anh ôm chặt lại.

“Cũng đúng nhĩ...” anh vuốt ve khuôn mặt Tom rồi hôn lên trán cô. Tom nhất thời bất động khi anh làm vậy, tim cô lại đập nhanh hơn. Cô lại tự nhủ rằng không được để anh ta làm mình rung động nữa, phải nhớ năm năm trước anh ta đã khiến cô đau khổ thế nào, lúc này còn hành hạ khiến cô đau đớn ra sao nữa.

Và như đã hứa, tắm xong thì anh bế cô lên đi đến nơi Daley đang chơi đùa cùng đám người hầu.

“Edward bỏ tôi xuống, tôi có thể tự đi..” Tom bị anh bế đi trước khuôn mặt ngạc nhiên của bao nhiêu người trong đó có thằng nhóc Autumn và Mun. Cô hơi thắc mắc sao hai tên nhóc con này lại làm lính cho Edward nhưng thôi để tối nay cô hỏi anh ta luôn cũng được. Nhưng bị bế như công chúa thế này trước bao nhiêu người thì thật đáng ngại. Mặt cô ngượng đỏ lên nhìn Lewis bế mình đi, cô đánh đánh vào ngực anh.

“Em còn mệt, yên đi nào. Để em đi mắc công em lại ngã.” nghe anh ta nói vậy Tom thẹn chết đi. Mấy người hầu kia chắc cũng nghe hết rồi. Cô trông thấy Mun cùng Autumn ngó sang chỗ khác cười cười thì càng thẹn hơn.

Đến một khu vườn thật rộng lớn, Tom nghe thấy tiếng trẻ con cười. Lewis mang cô đến gần với tiếng cười

đó hơn cho đến khi cô thấy một cô bé chạy nhảy giữa vườn hoa. Vườn hoa này cũng có gì đó quen thuộc, hình như là vườn hoa trước kia anh ta ôm hôn Kate, nghĩ lại mặt cô càng trầm xuống hơn. Cô bé kia đang chạy nhảy thì nhìn thấy chú đẹp trai đang bế mẹ mình đi lại, cô vui mừng chạy đến chỗ bọn họ.

“Mẹ!” Lewis đặt Tom xuống để cô đi đến ôm con gái bọn họ vào lòng mặc cho đau đón bên dưới.

“Daley... Daley của mẹ. Con không sao chứ?”

“Con không sao ạ. Chú đẹp trai ấy đã cứu con với mẹ, mẹ có sao không ạ? Cha Thomas đâu rồi ạ?” nghe cô bé nhắc đến tên lừa dối kia, mặt cô hơi không được tự nhiên. Nếu là lúc trước, bị tình yêu lừa dối như vậy cô sẽ. Khóc trong điên cuồng nhưng bây giờ thì cô chẳng còn có thể yêu ai được như cô đã từng yêu tên phía sau mình cả. Hắn đã lấy mất cảm giác nên có khi yêu của cô. Vậy nên đối với Thomas, cô cũng không chắc là mình thật sự yêu anh ta. Bởi vậy khi nghe anh ta phản bội cô cũng chẳng có gì là đau khổ, chỉ hơi buồn một chút. Điều quan trọng nhất với cô bây giờ là Daley.

“Mẹ không sao, còn Thomas... Vẫn ổn. Cậu ta có việc nên đi giải quyết rồi. Hôm qua đến giờ con đã làm gì nào?” Tom đứng dậy nắm tay cô bé cùng đi vào một nhà nghỉ mát trong khu vườn, theo sau họ là Lewis. Hai mẹ con cô ngồi đối diện với anh.

“Hôm qua chú đẹp trai này đã cứu chúng ta sau đó còn cho con một món đồ chơi rất đẹp. Chú nói nếu con ngoan thì con sẽ có nhiều đồ chơi hơn cùng với bánh kẹo..”

“Daley con lại quên lời mẹ dặn rồi sao? Con không được tin lời người lạ, cũng không được lấy bất cứ cái gì họ đưa cho con.”

“Nhưng chú ấy rất tốt mà. Hơn nữa chú ấy hôm nay cho con mặc đồ đẹp, cho con ăn rất nhiều món ngon, còn chăm sóc cho mẹ..”

“Nhưng lỗ hần ta chỉ giả bộ tốt với con chỉ để tiếp cận mẹ rồi sau đó làm chuyện xấu với mẹ thì sao? Chúng ta có thể không sẽ bao giờ gặp nhau nữa...” Tom liếc nhìn Lewis. Anh cũng nhìn cô khi nghe cô nói vậy, vẻ mặt anh đen lại, cô nhỏ này hay lắm. Dám nói móc anh.

“Nhưng..con...” Daley khuôn mặt ươn bướng lấp bắp.

“Daley, mẹ con nói đúng. Con không nên tin lời kẻ lạ mặt, lỗ ta không phải người tốt thì sao? Còn em nữa, tôi sẽ tính chuyện này với em sau.” Tom không thềm trả lời. Còn Daley thì vội nói.

“Nhưng cháu cảm nhận được chú là người tốt bởi vì chú cứu gia đình cháu còn cho cháu đồ chơi. Cháu cũng đã thấy chú chăm lo cho mẹ cháu. Và bởi vì chú rất đẹp trai nên cháu tin chú không phải người xấu.” bây giờ thì Tom lại là người đen mặt lại.

“Daley tên này rất là xấu, con bị hắn lừa rồi. Đừng có tin người như vậy chứ?”

“Chà, con gái em giống em thật đấy. Daley, con biết không, con nói rất đúng. Lại còn có mắt thăm mĩ như vậy lát nữa ta sẽ cho con một món quà.” Lewis vẻ mặt tự hào nghênh lên nói. Tom biết rõ anh ta nói con bé giống cô vì lúc trước cô cũng nói anh rất đẹp trai. Ôi trời...

“Thật không ạ?”

“Ừ nhưng ta hỏi con một câu con phải nói thật.”

“Vâng ạ.”

“Ta và Thomas thì ai đẹp trai hơn? Ai tốt hơn.”

“Tất nhiên là chú đẹp trai hơn. Còn tốt thì... Cháu thấy chú và cha Thomas đều tốt với cháu.” giờ lại đến mặt Lewis đen lại. Nghe con nhóc này cứ gọi tên kia là cha này cha nọ anh cũng khó chịu không ít.

“Tom.. Em nên nói cho con bé biết sự thật.”

“Sự thật gì vậy ạ? Mẹ giấu con chuyện gì sao?” mặt cô bé dò hỏi khiến Tom càng bối rối liếc nhìn Lewis đang ngồi thản nhiên cười.

“Chuyện này...”

“Mẹ giấu con chuyện gì à? Sao mẹ không nói?”

“Ôi Daley mẹ không giấu con gì cả...”

“Mẹ con nói dối đấy.” nghe Lewis nói vậy thì cô bé càng nhúm mày bày ra bộ mặt điều tra nhìn Tom.

“Mẹ nói dối con sao?”

“Daley... Mẹ không có... Mẹ.. Thật ra..”

“Hửm....? Mẹ nói thật đi, nếu không con sẽ không tin mẹ nữa.”Tom tức tối liếc nhìn Lewis đang cười mãn nguyện. Anh ta luôn bức cô.. Thật đáng giận. Cuối cùng cô vẫn phải chịu thua trước đứa con gái của mình.

“Daley thật ra người này là cha ruột của con.” cô buồn bã giải nói.

“Vậy còn cha Thomas?”

“Thomas không phải là cha ruột của con, cậu ấy giống như... Cha nuôi của con vậy.”

“Nhưng... Nhưng... Vậy thì..” cô bé quay sang Lewis.

“Chú này làm sao là cha của con được?”

“Daley.. Ta là cha con. Ta xin lỗi con và mẹ con vì thời gian qua ta có một chuyện quan trọng phải giải quyết. Ta không muốn liên lụy đến hai mẹ con nên ta phải rời xa hai người một thời gian.”

“Mẹ... Nếu vậy cha Thomas phải làm sao?”

“Daley... Mẹ và Thomas không thể lấy nhau được. Cậu ta đã có con với người khác.”

“Vậy... Mọi người đã nói điều ước của con sẽ thành hiện thực mà... Mọi người gạt con sao? Con muốn cha và mẹ cưới nhau.” Cô bé bỗng dưng dưng nổi giận làm Tom bối rối... Nhưng rồi cô nhớ ra...

“Nhưng Daley lúc đó con chỉ nói là ước cho mẹ sẽ cưới cha, sau đó cha và mẹ ở cùng nhau. Con không có nói rõ là cha nào... Là do con không nói rõ nên ông tiên không biết được.” sau khi nói ra thì Tom lại cảm thấy hối hận.

23. Chương 23: Ôn Lại Chuyện Cũ

“Ồ... Con đã ước vậy sao? Con gái?” Lewis nhướn mày lên cười cười nhìn hai mẹ con cô. Ôi Tom ơi là Tom xem mày đã làm nên chuyện gì hại thân mày rồi này. Cô bảo con bé là không nói rõ cha nào... Ngoài Thomas ra thì chỉ còn Edward thôi.“Vậy điều ước lúc đó của con sẽ không được thực hiện sao ạ?” Daley buồn bã nhìn Tom.

“Ồ! Không đâu con gái. Ta cũng là cha của con mà. Ta sẽ cưới mẹ con.” Lewis nổi lên nụ cười gian xảo.

“Nhưng con muốn cha Thomas cưới mẹ thôi.” giờ đến Tom đắc ý cười lại.

“Vì sao? Ta đẹp trai hơn cậu ta, có thể cho con nhiều thứ hơn cậu ta. Ta yêu mẹ con hơn cậu ta yêu mẹ con, ta còn là cha ruột của con. Có điểm nào không tốt sao?” Tom nghe vậy liền nhìn Lewis bằng ánh mắt khinh thường. Yêu cô hơn sao? Nực cười.

“Cũng đúng. Nhưng nếu Cha Thomas không lấy mẹ thì sẽ lấy ai đây.”

“Cậu ta sẽ cưới Maria vì cậu ta đã có con với cô ấy.”

“Chú nói không đúng, cha Thomas làm sao có thể có con với người khác. Cha thương yêu mẹ con mà.”

“Ta nói thật, không tin con có thể hỏi mẹ con.”

“Mẹ?”

“Mẹ rất tiếc nhưng tên này nói đúng. Thomas đã có con với người khác nên mẹ mới không cưới cậu ấy nữa.”

“Vậy cha không yêu mẹ sao?” Cô bé khó hiểu.

“Mẹ không biết nhưng mẹ không muốn gặp cậu ta nữa.” thấy mẹ mình trông buồn, Daley vội chồm dậy ôm mẹ

“Mẹ mẹ, mẹ đừng buồn. Cha Thomas làm mẹ buồn vậy không cần cưới cha nữa. Mẹ cưới chú đẹp trai đi.” Tom cứng người nhìn con gái. Còn Lewis thì cười rộ lên, đặc ý nhìn Tom. Trời ơi con bé con của cô sao lại trở mặt nhanh như vậy? Thật đúng là con của tên Edward trước mặt mình đây.

“Daley, Con rất hiểu chuyện nên ta sẽ cho con thêm một món quà nữa. Ta sẽ làm cho mẹ con vui vẻ hơn bất cứ cô gái nào.”

“Thật ạ?”

“Ừ, gọi ta một tiếng Cha đi nào.” Lewis xoa đầu Daley vui vẻ nói.

“Vâng, thưa cha.” Mặt Tom không thể nào đen hơn được nữa. Tại sao con gái của mình lại phản bội mình thế này. Mặt Tom đầy căm tức nhìn Lewis.

“Cha, cha. Vậy cha tên gì?”

“Ta tên Lewis... Lewis Baron” nhìn thấy Tom khó hiểu nhìn mình thì anh nói với cô.

“Sẽ giải thích cho em sau.”

Chiều hôm đó Lewis để cô cùng con gái chơi trong phòng của cô bé rồi cho người giám sát hai mẹ con đi phòng trường hợp cô ôm con bé chạy trốn. Còn anh thì bận giải quyết công việc trong cung điện. Đến tối thì anh cho người đưa cô đến phòng làm việc của anh. Tom bước vào, cánh cửa đóng lại, bên trong chỉ còn cô và Lewis.

“Đến đây.” anh nhìn cô nói.

Cô cũng lẳng lặng làm theo, cô bước đến bên hông bàn làm việc của anh.

“Đến cạnh tôi.”

“Tôi nghĩ mình đứng đây được rồi.”

“Đừng bắt tôi phải đến ôm em qua đây.” trước lời nhắc nhở của anh, Tom không cam lòng mà bước đến cạnh anh. Anh đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình, ôm eo cô.

“Anh lại muốn gì đây?” Tom đẩy Lewis ra muốn đứng dậy. Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô cất giọng trầm ấm.

“Em biết Lissa không?” nghe anh nhắc đến người phụ nữ thân thuộc ấy Tom vội quay lại, ánh mắt dò hỏi nhìn Lewis.

“Anh biết cô ấy?”

“Bà ấy là mẹ tôi.”

“Cái gì?... Không thể nào.”

“Lúc bà ấy đến làng của em đã nói với cha em là cho bà ấy ở nhờ một thời gian đến khi thời điểm thích hợp thì bà ấy sẽ lên kế hoạch đưa con trai bà trở lại ngại vàng.”

“...” đầu óc Tom đang sắp xếp lại từng thứ.

“Hai mươi tám năm trước cha tôi và bà ấy cưới nhau nhưng vì lục đục trong cung điện. Bọn quan tướng muốn lật đổ ngai vàng của Loris Baron tức là ông nội của tôi. Nhằm vào việc ngăn cản cha tôi lên ngôi và tiêu diệt dòng dõi Baron. Cha tôi vì không muốn liên lụy đến mẹ con tôi nên đã cho người mang mẹ tôi ra ngoài thành trà trộn vào thường dân mà sống. Chiến tranh nội bộ đến năm tôi 13 tuổi thì bọn chúng nắm quyền và giết cha tôi cùng ông nội tôi. Chúng tìm ra tung tích của mẹ con tôi vì vậy bà ấy đã mang tôi rời khỏi đó chạy vào nhà bà tôi gửi tôi lại. Rồi bà ấy đến làng của em, lúc đó tôi vẫn chưa biết gì cả.”

“...” Tom thật không ngờ quá khứ của anh lại ác liệt đến vậy. Cô không nói gì mà vẫn lẳng lặng lắng nghe giọng nói trầm ổn kia.

“Bà tôi đưa tôi trở lại thị trấn nhưng là thị trấn phía Đông, trước kia tôi ở thị trấn phía Tây, tôi trở thành con nuôi của nhà James và sống với cái tên Edward. Trước đó mẹ tôi đã nói khi đến lúc sẽ có một người lính đến nói rõ mọi chuyện với tôi, và ông ta là người đàn ông ngồi trong góc tối nhìn chúng ta khiêu vũ vào đêm đó. Khi đó tôi đã ra ngoài nói chuyện với ông ta, tôi biết được tất cả mọi chuyện. Và tôi biết rõ là tôi sẽ phải tham gia trận chiến ngai vàng này. Tôi đã rất do dự nhưng rồi tôi chọn rời xa em. Hoàng cung

lúc đó còn rất khắc nghiệt, tôi sẽ phải đấu tranh. Việc đó có thể dẫn đến chết chóc đau thương, điều đó là không thể tránh. Tôi không muốn làm liên lụy đến em, nếu em xảy ra chuyện gì tôi sẽ dằn vặt đau khổ cả đời.”

“Vậy nên anh đã hôn Kate...”

“Ừ, khi đó tôi đang suy nghĩ xem nên làm gì thì cô ta đi đến thổ lộ với tôi. Giống như cô ta sợ em cướp tôi đi ấy. Lúc đó tôi đã thấy em, tôi nghĩ nếu tôi làm em nghĩ tôi là kẻ khốn, kẻ bạc tình thì em sẽ rời xa tôi thôi. Và sau khi em chạy đi tôi cũng buông cô ta ra, tôi xin lỗi cô ta vì đã hành động như thế, tôi nói tôi không yêu cô ta, tôi yêu em. Sau đó cô ta khóc, cô ta tát tôi một cái rồi chạy đi... Và... Ngày sau đó thì đến thằng anh của cô ấy chạy đến đánh nhau với tôi.”

“Zig?”

“Ừ Zig.”

Lúc này Tom không còn khó chịu nữa mà cô bật cười.

“Đáng lắm. Sau này tôi nên đi cảm ơn anh ta vì đã đánh anh.” nghe vậy Lewis phì cười, anh lắc đầu tỏ vẻ không còn gì để nói nhưng miệng lại thốt ra một câu.

“Em biết không. Thời gian sau này khi cậu ta biết tin tôi đã lên ngôi vua ấy, cậu ta cứ gặp tôi là cúi đầu tạ lỗi tới tấp. Còn mang quà đến lấy lòng tôi nữa...”

“Xì...”

“Sau đó thì kế hoạch để em rời xa tôi thành công. Và chuyện sau đó thì em biết rồi đấy.”

“Vậy anh đã lật đổ được bên địch chưa?”

“Nếu chưa thì sao tôi dám mang em về đây được?”

“Ừ... Vậy Lissa đâu rồi?”

“Bà ấy sang nước láng giềng chơi rồi, vài ngày nữa mới về.”

“Còn bà anh và nhà James?”

“Bà tôi lúc đầu vẫn còn muốn ở lại trong khu rừng nhưng tôi và mẹ đều khuyên bà ở lại đây vì bà cũng lớn

tuổi rồi, sức cũng yếu, vậy nên bà ấy đã ở lại đây, hiện giờ thì đang ở bên nước láng giềng cùng mẹ tôi. Còn nhà James thì vẫn ở đó thôi, họ vừa đến thăm tôi vào tháng trước.”

“Vậy ngôi nhà trong khu rừng kia thì thế nào?”

“Vấn đề đó thôi, sau này có dịp, chúng ta sẽ lại ra đó chơi...được không?” Anh cười gian nhìn Tom khiến cô hơi bối rối.

“T..tùy anh. Sáng nay tôi thấy Mun và Autumn làm lính cho anh.”

“Ừ tôi tuyển bọn nó vào đây.”

“Còn Lord, Philip với mấy người kia thì sao?”

“Bọn họ cũng đều được tuyển vào hết. Hầu hết binh lính hay kỵ sĩ trong này trước đó đều là thợ săn.”

“Còn.. Kate?”

“Cô ta đã cưới một anh chàng ở nước láng giềng.”

“Ồ.. Vậy sao?”

“Ừ, em còn gì thắc mắc nữa không?”

“Vậy bây giờ anh là vua? Những thứ lần trước được gửi tặng đến làng tôi đều là anh gửi sao?”

“Ừ, đó là một nửa lễ vật cưới hỏi của tôi.”

“Cưới hỏi?”

“Ừ, tôi không có cho không đâu.” Lewis nhéo má Tom nhẹ một cái.

“Anh thâm sâu, lắm mưu thật.”

“Nếu không thì làm sao tôi có thể ngồi lên cái vị trí này được? À còn một chuyện nữa, tôi là kẻ đã thuê đám người kia bắt em hôm hôn lễ. Tôi cũng cho người theo dõi điều tra chuyện của Thomas và cả em. Giờ thì con gái em cũng bị tôi mua chuộc rồi.” Lewis cười đắc ý với Tom.

“Vậy anh biết con bé Daley là con anh cũng là do anh điều tra ra sao?”

“Ừm, thế nào? Ngạc nhiên không?”

“... Sao trên đời lại có người như anh chứ?” hiểu ra được mọi chuyện Tom cũng bớt tức giận hơn.

“Có người như tôi để bám lấy em chứ.”

“Nếu anh có thời gian theo dõi tôi như vậy thì anh đã lên ngôi được bao lâu rồi?”

“Nửa năm rồi, không phải sau khi lên ngôi tôi mới theo dõi em. Mà từ khi bắt đầu chuyện này thì tôi cũng đã ngầm theo dõi em rồi, có điều là mấy năm sau này thì sai người đi theo dõi, điều tra thay tôi.”

“Anh... Những lời lúc đó anh nói...”

“Tôi chỉ kiếm cớ để tách chúng ta ra thôi. Đó không phải những gì tôi nghĩ. Lúc đó nhìn tên nhãi Thomas kia bám lấy em tôi đã rất tức giận nhưng nghĩ đến phải bảo đảm an toàn cho em tôi đã phải ngậm đắng nuốt cay mà nhịn nhục để tên đó dắt em về. Cái hôm nghe tin em và hắn ta chuẩn bị cưới nhau tôi đã điên lên, xuýt thì thuê sát thủ giết hắn nhưng cũng may lí trí đã ngăn tôi lại. Vậy nên Tom... Lúc đó tôi chỉ muốn an toàn cho em nên mới làm vậy. Em đừng tức giận nữa được không? Tôi rất nhớ em. Tom! Lời tôi muốn nói đêm lễ hội ấy là tôi rất yêu em, tôi đã bắt đầu thích em từ lúc em ở cùng nhà với tôi một tuần đầu rồi. Sau đó thì thích nhiều hơn... Tom, hãy để tôi yêu em, hãy trở thành của tôi suốt quãng đời còn lại có được không?”

Lewis ôm cô vào lòng hôn hôn lên má lên trán, lên đầu cô. Tom bây giờ lại rung động như hồi mới biết yêu. Tim cô lại đập như tiếng trống dồn dập. Anh đang thổ lộ với cô sao? Cô vẫn không thể tin được. Cô rung động một hồi thật lâu, nghe anh nói những lời như vậy cô chỉ muốn nhào đến ôm anh thật chặt, nói ra hết những tâm tư tình cảm của mình dành cho anh là nhiều đến cỡ nào nhưng lí trí cô lại không cho phép cô làm như vậy. Cô lại nhớ đến những kí ức không vui trước kia.

“Tôi đã rất hận anh. Cực kì hận anh...Nhưng vẫn không thể nào quên anh được. Lúc đó tôi vẫn cứ nhớ về những ngày tôi đến ngôi nhà trong rừng kia gặp anh. Tôi nhớ đến những lúc anh quan tâm chăm sóc cho tôi. Và bây giờ sau một khoảng thời gian dài tôi đã nghĩ mình không còn yêu anh nữa nhưng sáng nay khi thấy anh.. Tôi đã không thể kiềm được cảm xúc của mình.”

“Tom... Em không cần phải kiềm nén nữa đâu, hận tôi cũng được. Chỉ cần em đừng rời xa tôi. Chỉ cần có thời gian, tôi sẽ bù đắp cho mọi sự tổn thương tôi đã gây ra cho em. Em có thể tha thứ và hiểu cho tôi không?” Lewis xoay Tom lại đối diện mình, anh nâng mặt cô lên. Ánh mắt anh chân thành hỏi cô làm cô không thể chống cự được. Cô gật đầu mỉm cười nhẹ.

“Vâng.”

“Cám ơn em. Tôi sẽ làm cho em nguôi giận nhanh thôi. Đừng lo, bé con của tôi.” nói rồi anh đặt lên môi Tom một nụ hôn thắm thiết, không có dục vọng mà chỉ là sự tha thiết nhớ nhung, chỉ là sự nồng nàn mà anh muốn gửi đến cô thông qua nụ hôn ấy. Sau một hồi nụ hôn cũng kết thúc.

“Em còn thắc mắc gì nữa không?”

“Anh thích cường bạo tôi lắm sao? Có phải anh thật sự là thể loại đó không?”

“phì,.. Haha.. Em muốn biết thật sao?”

“Phải.”

“Vì sao vậy?”

“Bởi vì lần gặp đầu tiên nào anh cũng cưỡng bức tôi.”

“Phì... Lúc trước là do em làm tôi cưỡng bạo em. Bây giờ thì do em không ngoan, chọc giận tôi, vậy nên tôi đâu còn cách nào khác.”

“Vậy thế nào là không ngoan?”

“Là khi em chọc tôi giận, khi em có ý với gã đàn ông nào khác..v..v.”

“Nếu tôi không ngoan thì sao?”

“Thì cứ như sáng nay mà tiếp tục thôi.” Lewis cười cười, anh ngồi xuống ghế rồi hai tay đặt lên đùi Tom vuốt ve nhẹ nhàng. Tom thấy hành động càn rỡ ấy thì vội đẩy tay anh ra.

“Anh... không lo tôi sẽ ghét anh hơn sao?” Lewis cười vui vẻ bắt lấy tay Tom rồi hôn lên mu bàn tay của cô.

“Không, tôi tin vào năng lực của mình sẽ làm em hài lòng, phu nhân à.” nghe vậy Tom lườm anh một cái rồi sau đó cô cũng nở nụ cười. Đã lâu lắm rồi anh không thấy nụ cười này, nụ cười làm anh say ngất ngay từ lần đầu nhìn thấy. Thấy chưa anh đã nói là tin vào năng lực của mình mà. Nhìn xem, mới sáng nay cô còn nằm dưới thân anh, dùng đôi mắt căm hận mà nhìn anh thì bây giờ cô đã ngồi trong lòng anh cười tươi như hoa rồi.

“... Đừng nói đùa nữa. Vậy khi nào anh mới để tôi trở về nhà?”

“Đây là nhà của em.”

“Vì sao chứ?”

“Em là vợ tôi còn gì?”

“Tôi đâu có nói sẽ cưới anh.”

“Nhưng tôi sẽ cưới em.” cô thật sự hết nói nổi với tên biến thái này. Anh ta lại nói tiếp.

“Đồ tôi biếu tặng cho làng em, mọi người đều tiêu thụ hết cả rồi, giờ mà không gả em cho tôi thì sẽ có chuyện đấy. Hơn nữa tôi cũng sẽ tiếp tục mua chuộc họ. Em yên tâm đi. Còn nếu em muốn trở về nhà cha mẹ thì vài ngày nữa đi.”

“Anh... Anh không thể ép tôi.”

“Tôi sẽ không ép em. Tôi sẽ khiến em tự nguyện.”

Được rồi, cô đã thua anh! Anh ta biến thái đến bá đạo như vậy cô làm sao chống nổi đây.

“Tôi vẫn còn giận...”

“Tại sao vậy?”

“Không biết, mỗi lần nhớ đến đêm đó anh hôn Kate thì tôi cảm thấy rất ghét anh. Lúc đó chắc anh thích lắm nhỉ.”

“Thôi mà! Đó cũng do muốn để em rời xa tôi thôi. Nếu tôi không làm vậy thì em sẽ không kiên quyết đâu. Nếu em còn ở bên cạnh tôi thì không chừng em lại xảy ra chuyện... Đến lúc đó em nói tôi phải làm gì đây hả? Sẽ chết già trong nỗi cô đơn sao?”

“Phì...” Tom lại cười...

“Tom... Em có yêu tôi không?” Anh đặt cô lên bàn ngồi đối diện với anh. Sau đó anh đứng lên, cao lớn chống tay lên bàn, kê mặt sát lại mặt cô hỏi. Cô có cảm giác như nếu cô nói không thì anh ta sẽ ăn cô tại đây như lúc sáng mất, trông vẻ mặt anh ta kìa...như sắp vồ lấy cô luôn vậy.

“Tôi.. C.. Có.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Vì sao?” nghe hỏi vậy thì khuôn mặt Tom nổi lên sự ranh ma.

“Vì anh đẹp trai nha.”

“Pff.. Hahaha. Nhóc con háo sắc.” cô gái nhỏ này đáng yêu chết anh rồi.

Bàn tay to lớn ấm áp vòng qua eo Tom kéo cô sát lại rồi anh tiếp tục hôn cô. Tay Tom giơ lên vòng qua cổ anh làm anh vui vẻ hôn cô nồng nàn hơn, lưỡi luồn vào trong nôi đùa khiêu khích làm Tom mê luyến. Cô nhớ chết đi cái cảm giác say đắm này. Anh vẫn như Edward ngày trước, dịu dàng mà lại cuồng nhiệt. Hôn đến khi cả hai đều thở hổn hển mới ngừng. Lewis nhìn Tom yêu chiều, tay lại nắm lấy bàn tay Tom.

“Đêm nay.. chúng ta...” anh hơi ngừng một chút rồi sau đó liếc mắt sắc bén lên nhìn cô. Trông anh như đang phóng tia sét ái tình vào cô vậy, trông hơi đều nhưng lại cuốn hút không kém.

“Không... Em còn đau...” Tom tưởng anh muốn cùng mình làm chuyện đó. Bên dưới chợt nhói lên làm cô hoang mang mà thốt lên.

“Phì... Ta chưa nói gì mà...” Lewis phì cười.

“...vậy ý chàng thế nào?” nhận ra mình suy nghĩ sai lệch, Tom thẹn đỏ mặt.

“Đêm nay chúng ta....” anh ghé sát vào vành tai Tom nói thầm đầy ái muội.....

“...cứ từ từ ôn lại chuyện cũ nhé.” cô còn tưởng có gì ghê gớm lắm, chỉ là ôn lại chuyện cũ thôi mà anh có cần hành động biến thái như vậy không? Nhưng mà bất quá... Cô lại thích vậy. Biết làm sao giờ, ai bảo cô háo sắc anh quá làm chi.

Một lúc sau.

“Ah..ah..ah... Chàng.... Hừm.. Không phải nói sẽ ôn lại chuyện cũ.. Sao?” Tom bị kiềm chặt trên giường yếu ớt rên rỉ trước động tác mạnh mẽ của Lewis. Hai bàn tay nhỏ bám chặt lấy tấm mền, chân cô co lại quẩn lấy hông của anh.

“Đây cũng là một phần của chuyện cũ.. Nàng không nhớ sao?... Trước đó... Chúng ta đã... Làm rất nhiều lần.”

“Chàng thật là biến thái. Hah... Có biết bao nhiêu chuyện... Lại đi ôn thể loại chuyện này.”

”Nàng không phải cũng rất thích sao?

“Chàng thật đáng giận...”

“Vây để xem nàng giận được bao lâu.” Lewis tăng thêm lực, anh mạnh mẽ nhồi vào trong Tom vật to dùng kia. Khiến cô thở dốc, tay Tom nhỏ bé đặt trên vai Lewis.

“Em.. Ah.. Vẫn sẽ gọi..chàng là.. Edward.. Được không?”

“Được hết... Chỉ cần là nàng gọi thì đều được hết.” Lewis cúi xuống hôn lên trán của Tom, hôn lên mắt lên má lên mũi, cuối cùng là hôn lên đôi môi táo đỏ kia. Thật là mê người.... Cô vẫn chẳng thay đổi gì cả, chỉ có bên trong là trưởng thành hơn cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng thôi.

“Nàng thật rất nhỏ bé, hay là do ta quá to lớn nhỉ?... Ta làm thế này với nàng...như đang làm với một nhóc con.. Ta cảm thấy điều đó khiến ta như trở thành một kẻ biến thái vậy..”Tom buồn cười, anh ta nào giờ đúng là kẻ biến thái mà. Giờ mới nhận ra sao?

“...Vây sao chàng..còn làm?”

“Vì ta sẽ chấp nhận làm một kẻ biến thái để thỏa mãn nàng...” chứ không phải là để thỏa mãn bản thân anh ta sao?

“Hừm.. Chàng thật là không biết xấu hổ...ahw...”

Nhẹ cuối người xuống, Lewis há miệng gặm lấy bầu ngực mềm mại kia dùng lưỡi chà sát khối thịt nhỏ nhắn cảm, tay còn lại cũng vờn về viên thịt bên kia khiến Tom rên rĩ không ngừng. Bên dưới nhẹ nhàng thúc đẩy, tiếng ư ư a a trong trẻo mà thanh thanh lọt vào tai của Lewis không ngừng kích thích thính giác của anh, tại đầu lưỡi lại có mùi vị thơm tho ngọt ngào, lòng bàn tay bên kia lại truyền đến sự mềm mại đến có thể véo ra nước, bên dưới thì theo từng đợt ra vào mà sung sướng đến tê dại.

Ngũ giác đều bị kích thích đến cực độ, vật thô to lại tăng tốc thật nhanh rồi kết thúc bằng một cái đâm tận sâu bên trong và trao ra toàn bộ “sự yêu thương” của anh vào người Tom. Cả hai đều thỏa mãn, Lewis lưu luyến vẫn còn mút chặt lấy nhũ hoa của Tom như một đứa trẻ đòi sữa mẹ vậy, khiến cô nhỏ dề mê mà mở tí hí mắt, miệng vẫn còn rên nhỏ nhẹ. Mỗi một lúc sau Lewis mới chịu buông tha cho viên thịt nhỏ đã bị anh giày vò đến sưng đỏ hồng lên kia. Anh hơi ngồi dậy chống tay hai bên cô.

“Cưng à, mùi vị của em khiến ta nghiện mất.., loại bánh ngọt này làm sao ta có thể tạo ra được đây?”

“Chàng có thể lấy công thức từ cha mẹ của em nha.” Tom cười cười đáp trả.

“Haha, được lắm, khi nào đưa em về thăm nhà ta sẽ sẵn tiện hỏi luôn.”

“Chàng.....sao lại đáng ghét đến vậy? Không biết ngượng ngùng hay sao....”

“Vì ta nghe nói phụ nữ thường thích đàn ông mặt dày. Ngượng ngùng thì chỉ có thằng đàn bà thôi.” nhìn về mặt và câu trả lời không thể thần nhiên hơn của anh, Tom thật không biết nên nói gì nữa. Anh ta đã vô sỉ quá rồi, nhưng cũng không phải là không nên. Thật ra cô cũng đúng là thích đàn ông mặt dày cho nên thôi kệ đi. Bỗng Lewis rời khỏi người Tom.

“Chàng đi đâu vậy?”

“Sao thế? Không nỡ rời xa ta à? Hay là còn muốn....” khuôn mặt điển trai phong trần hiện lên vẻ tà mị, cười gian.

“xì, chàng đúng là mặt dày quá rồi.”

“Phi.... Nằm yên đợi ta một chút.” Lewis ngồi thẳng người dậy tháo sợi dây chuyền anh đeo trên cổ xuống. Tom vẫn im lặng quan sát nhìn anh lấy ra hai chiếc nhẫn, mà theo cô nhớ không lầm thì cặp nhẫn ấy là nhẫn cưới của cha mẹ anh. Lewis mỉm cười với cô, nhẹ nhàng nâng đôi tay trắng ngọc ngà kia lên sau đó xỏ một chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô rồi lại nâng lên mà hôn chụt ngay ngón tay đeo nhẫn và mu bàn tay của cô.

Sự ngọt ngào lan truyền từ ngón tay vào đến tận trái tim và linh hồn của cô gái, sự rung động như thuở vừa biết yêu hay sự khát khao của những tháng ngày tươi trẻ lại một lần nữa từ quá khứ kéo nhau trở lại. Và rồi Tom bật khóc trong niềm hạnh phúc ngay khi mà Lewis trao cho cô cái ánh mắt đầy chân thành và gửi gắm tình cảm nồng thắm bấy lâu mà thốt lên từng chữ rõ ràng.

“Tom Lauren, đã có nhiều lúc ta đã không thể hiểu mình muốn gì và cần gì nhưng từ khi em đặt vị trí của mình vào trong một phần cuộc đời ta thì mọi thứ đã hoàn toàn trở nên tốt đẹp hơn. Ta vẫn sẽ không hối hận vì đã để em rời xa ta, nếu ta không làm vậy có lẽ ta mới sẽ phải hối hận vì đã để em bị liên lụy vào cuộc chiến chính trị thối nát này. Vì vậy em có thể một lần nữa tin tưởng ta không? Với những gì tốt đẹp đã từng trải qua ở thời niên thiếu của ta và em, ta vẫn luôn giữ trọn từng khoảnh khắc tươi đẹp ấy trong lòng. Ta cho rằng giữa chúng ta là một mối tình đẹp tuyệt vời và nếu như bây giờ ta cầu xin em để được tiếp tục mối tình này đến mãi về sau đến khi chúng ta chết đi thì em có nguyện ý gả cho ta không?”

Tuy rằng lời văn có vẻ hơi vụng về nhưng ánh mắt lại rất chắc chắn và kiên định. Lewis nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của Tom, chờ đợi câu trả lời. Đôi mắt long lanh kia động một chút, lại ngấn nước.

24. Chương 24: Một Kết Thúc Có Hậu

Nghe thật rõ tiếng lòng của anh đến những lời cuối cùng, Tom xúc động không kiềm được nước mắt, cô nhào đến ôm chặt lấy cổ anh mà khóc nức lên, cọ cọ mặt mình vào má anh.

“Ôi.. Edward. Em đồng ý. Em đã đợi giây phút này lâu lắm rồi Edward à. Em yêu chàng, em nguyện ý gả cho chàng.” cô nhỏ ôm choàng lấy cổ kia, kéo anh lại ôm chặt lấy mình. Phải rồi, đối với cô thì đã là một quãng thời gian dài bao gồm cả lúc cô thầm thương trộm nhớ anh trong hình hài cô sói nhỏ. Cô cũng chẳng còn nhớ đã là bao lâu từ khi cô gửi gắm tình cảm chân thành này cho anh, cô chỉ biết là đã rất lâu, lâu lắm rồi. Cuối cùng điều cô theo đuổi, điều cô ao ước bấy lâu nay đã trở thành hiện thực. Cũng phải trải qua đau khổ chứ chẳng phải lúc nào cũng được như ý muốn.

Một lúc sau cô mới buồn Lewis ra, lại buồn cười khi nhìn lại màn cầu hôn không thể nào trần trụi hơn của anh. Theo như hiểu biết của cô thông qua tiểu thuyết hay lời kể thì người ta cầu hôn là phải có khung cảnh lãng mạn, có hoa có sắc, có người xem và chúc phúc, người nam phải quỳ một gối xuống trao nhẫn cho người nữ, nói những lời lẽ thật ngọt ngào và chân thành khiến người nữ xúc động mà đồng ý.... Vậy mới gọi là cầu hôn. Còn Edward thì... Có lẽ cô không còn gì để nói nữa.

Khung cảnh lãng mạn sau khi làm tình ừ thì cũng có lãng mạn đi nhưng thật sự là khiến cô vô cùng ngại ngùng. Hoa thì... Ừm ở đằng kia cũng có một, hai bình hoa trang trí đi. Người xem sao? Nếu như lúc này có ai dám đứng ở đây xem thì một là họ chắc chắn không thoát khỏi cái chết, hai là cô sẽ phải chui xuống lỗ mà sống đến hết quãng đời còn lại mất.

Còn sắc sao? Sự đẹp trai chết người của anh ta có được cho là sắc hay không? Nếu không thì cũng có thể nhìn ra ngoài cửa sổ rộng lớn kia, cảnh đêm nay cũng thực sự đẹp với bầu trời đêm lung linh đầy sao và trăng sáng ngời ngời đi, ngoài phong cảnh hữu tình ấy ra thì còn có cả một căn phòng nguy nga tráng lệ khắp nơi đều là nến và đèn dầu và cánh hoa với mùi hương thơm thoang thoảng từ đâu đó truyền đến, có lẽ là Lewis đã sai người chuẩn bị trước căn phòng này, nhìn chẳng khác nào phòng tân hôn cả. Hừm, thấy chưa, cô biết ngay là đêm nay anh ta đã có ý đồ chứ không hẳn là chỉ để trò chuyện mà. Vậy mà cô cũng vẫn để cho bị dính bẫy của tên đáng ghét này.

Người nam quỳ một gối xuống? Trời ạ, Edward anh ta đã quỳ cả hai chân trên giường luôn rồi, cơ thể để lộ cả ra ngoài không có một mảnh vải nào che thân. Thật sự là muốn quyến rũ người ta đến chết đây mà, nhìn cơ thể chắc nịch chuẩn tỉ lệ vàng vai và ngực rộng, eo thon mỏng săn chắc kia khiến cô sôi trào, máu huyết khó lưu thông. Và tiếp theo là lời văn cũng không đến nổi vụng về lắm và màn trao nhẫn không thể nào đơn giản hơn. Ngượng chết mất, không biết có ai lại đi cầu hôn theo cách của anh ta không nữa.

Nhưng không sao, như thế này lại càng đặc biệt, nhìn anh như vậy không phải càng cầu hôn và quyến rũ hơn sao? Theo cái cách hoa hòe kia thì cổ lỗ sĩ quá rồi. Cầu hôn trần trụi thế này mới là độc đáo.

“Có phải đã đợi ta không? Ta nhớ không lầm thì mấy hôm trước có người còn sắp làm đám cưới đấy.” Lewis nằm sang bên cạnh tay chống đỡ đầu nhìn sang Tom, tay còn lại vòng qua bụng ôm chặt lấy cô vào lòng. Giọng nói trêu ghẹo phát ra.

“Bởi vì có người năm năm trước đã rời bỏ em đó thôi.” Tom hừ một cái làm vẻ mặt hờn dỗi với anh.

“Biết rồi, sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa đâu. Ta cam đoan sẽ cùng em đi từ đây đến cuối đời. Dù cho ta có chết đi thì tình yêu dành cho em vẫn sẽ tồn tại vĩnh cửu.” Lewis tựa trán mình vào trán cô thủ thủ âu yếm rồi hôn nhẹ lên đó một cái.

“Edward em phát hiện ra gần đây chàng trở nên sến sẩm hơn thì phải. Có phải chàng đã bắt đầu đọc tiểu thuyết lãng mạn rồi không?” giọng nói trong trẻo đầy ý cười của Tom khiến Lewis hơi khựng lại.

“Sến sao? Không phải em sẽ thích những lời như vậy à?”

“Thích chứ nhưng em chỉ thấy buồn cười khi chàng Edward ngây ngô lại trở nên sến sẩm như vậy thôi.” Tom vuốt ve khuôn mặt anh.

Lewis hôn lên mái tóc mang mùi hương dễ chịu của cô rồi tựa cằm ở đó.

“Ừm, ta đều thay đổi vì em mà. không thích sao?”

“Thích.” Cô đặt tay lên cánh tay cứng cáp đặt trên bụng mình kia, vuốt ve dịu dàng nói. Sau đó xoay người ôm chặt lấy và rúc vào lòng anh như chú chim nhỏ.

“Em nhớ chàng lắm.”

“Ta nhớ nàng nhiều hơn.”

“Em nhớ chàng nhiều nhất.”

Nghe cô nhỏ khăng định như vậy Lewis lắc đầu cười cười, gương mặt bé xinh tinh xảo như gốm sứ này, đôi mắt yêu kiều xinh đẹp nhìn anh say đắm có chút mềm mại. Đã bao lâu rồi cô không nhìn anh như vậy, anh thực sự nhớ chết đi được cái cảm giác say lòng này. Không phải thỏa mãn, không phải tình dục mà chỉ đơn giản là hạnh phúc, sự ấm áp của tình yêu. Cũng không cần phải nồng cháy mãnh liệt như lúc trước, chỉ cần sự yên bình và ấm lòng như thế này cũng đủ rồi.

Sao anh luôn luôn không thể kiềm lòng trước sự nhỏ bé mềm mại này như thế. Bàn tay to lớn đặt trên bụng Tom cử động một chút, nhẹ nhàng nắm trọn cả bàn tay, lại đưa lên đặt một nụ hôn trên đó rồi lật lại hôn vào lòng bàn tay một cách âu yếm. Tom lại có một phát hiện mới, gần đây Edward hình như rất thích hôn lên bàn tay của cô.

Lewis hôn lên trán Tom, nhẹ nhàng lướt xuống đôi môi đo đỏ. Xoay một cái lật đê cả người cô xuống bên dưới thân mình.

“Em biết không Tom của ta. Ta đã phải mất những năm năm để có thể thốt ra những lời sến sẩm như hôm nay đây, vì thế nên cho dù em có đồng ý gả cho ta hay không đi chăng nữa. Thì cuối tháng sau ta vẫn sẽ bắt em trở thành cô dâu của ta. Thời gian không bao giờ ngừng trôi đi vậy nên ta phải tận dụng từng giây từng phút với em mới được.... Đặc biệt là đêm nay... Không thể lãng phí.” nở ra một nụ cười gian tà, Lewis lại đưa cô vào những cảm xúc hân hoan khoái lạc bằng sự chiếm hữu mạnh mẽ.

Tom lại nhận ra thêm một điều nữa, không chỉ sến sẩm thôi mà Edward của cô còn thể hiện sự chiếm hữu mãnh liệt rõ ràng hơn lúc trước nữa. Anh xiết chặt lấy cô nhưng điều đó không làm cô cảm thấy ngạt thở, ngược lại càng làm cô vui vẻ hạnh phúc hơn trong vòng tay của anh. Giờ thì thực sự phải nói rằng trên thế giới này có ai hạnh phúc bằng cô chứ.

“Ta sẽ khiến em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.” Lewis ôm chặt lấy Tom, rủ rỉ bên tai cô. Tom cũng vậy, cũng ôm chặt lấy anh. Một tay áp lên mặt anh vuốt ve, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc mỉm cười nói.

“Edward, em đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này rồi.” đáp lại lời nói ấy là nụ cười trầm ấm của anh. Có lẽ anh cũng đã trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới này mất rồi.

Một đêm dài lãng mạn nồng đượm mùi hương hạnh phúc trôi qua. Gã đàn ông to lớn ôm trọn lấy thân hình cô gái nhỏ vào lòng chìm đắm vào trong giấc mơ xinh đẹp của hai người.

“Dậy đi cái con bé này..”

“Hửm.. Ai vậy?”

“Mẹ chồng xinh đẹp giỏi giang của con đây.... Dậy mau lên còn nằm lười ra đó, hôm nay là ngày cưới của con rồi mà còn không lo chuẩn bị gì hết.” Lissa kéo Tom ngồi dậy đi rửa mặt rồi cho người vào giúp cô tân trang.

“Edward đâu rồi ạ?” Tom mặt còn ngáy ngủ nhìn xung quanh.

“Nó cũng đang chuẩn bị rồi. Nào xoay qua đây một chút cho ta xem...” Lissa tràn đầy vui vẻ và phấn khởi vì hôm nay là ngày vui. Nhớ hôm vừa nghe tin thằng nhóc Lewis cướp cô dâu của người ta bà còn hoảng hốt tính mắng anh nột trận nhưng đến khi biết được cô dâu kia là cô bé Tom thì bà lại càng hốt hoảng hơn nhưng không kém phần vui sướng vội vội vàng vàng mà xách đồ cùng mẹ già quay về cung điện. Vừa mới trở về lại hay tin bản thân đã trở thành bà ngoại rồi, trong lòng bà lại như nở hoa. Bà ngoại của Lewis cũng không giấu được vui mừng. Khi đó cả nhà cứ rần rần lên hết mừng rồi lại khen rồi lại mừng Lewis.

Mắc là vì anh hành hạ làm cho con gái người ta mang thai nhưng lại để cho con gái người ta một mình sinh con và nuôi cháu gái của họ, mà lại không cho họ biết về chuyện này. Lúc trước Lissa cũng đã có nghe qua câu chuyện của Tom và con trai bà từ cả hai phía, cũng đã mắng anh hết một trận rồi vì dám “làm chuyện như vậy” với cô bé, lại còn rất nhiều lần, sau đó thì lại bỏ người ta. Còn bây giờ lại khen là vì anh có thể làm cho con bé Tom mang thai và sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh hoạt bát, lại còn biết cướp dâu đúng lúc. Nếu không thì con dâu và cháu gái của bà sẽ thuộc về người khác mất.

Nói qua nói lại thì vẫn là con trai bà vẫn thật là làm cho bà mẹ này mãn nguyện. Cũng đạt được mong ước mang con bé Tom về làm dâu. Lúc trước nghe con bé kể đến người nó yêu bà cứ ngỡ là một chàng trai nào

khác, bà hơi thất vọng vì đã không kịp thời ra tay để con trai bà và cô bé này gặp nhau. Nhưng bây giờ biết được chàng trai mà cô bé yêu say đắm là con trai mình thì bà mãn nguyện biết bao.

Đã bước sang đầu mùa thu rồi, bên ngoài cánh rừng đã nhuộm đỏ vàng cả một vùng. Màu sắc ấy cũng làm cho không khí se lạnh trở nên ấm áp phần nào. Mới đây thôi mà đã đến lúc cô sắp bước lên lễ đường cùng chàng trai năm nào mà cô yêu say đắm đến tận bây giờ.

Lại nhớ đến một tháng trước sau khi Lissa cùng bà ngoại của Edward trở về thì cô cũng ngỡ. Còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần hay giải thích gì thì Lissa đã ngay lập tức gọi cô là con dâu, cô cũng trở thành cháu dâu của bà ngoại của Edward. Sau đó cô vui vẻ ngồi nghe hai người phụ nữ tra tấn lỗ tai của Edward, cảm giác nhìn anh bị mắng rất là thoải mái nhưng cũng chính biểu hiện thoải mái này đã hại cô không thể xuống giường được vào hôm sau.

Vài ngày sau đó cô được Edward bảo hộ cô và Lissa trở về làng người sói mang theo cả một binh đoàn hoành tráng bao gồm một đoàn binh lính và đông lễ vật to đùng đến để hỏi cưới cô. Thật tình là chỉ hỏi cưới thôi mà có cần phải nguy nga tráng lệ như vậy không, mà thôi dù sao cô cũng thích.

Về chuyện của Thomas thì cả gia đình và làng của cô đều đã biết. Cô phải công nhận rằng hiệu suất làm việc của Edward tuy hơi tàn nhẫn nhưng vô cùng hiệu quả và để lại tác dụng tốt cho sau này. Gia đình cô cũng không bắt ép gì nữa trong mối quan hệ tình cảm của cô cùng Thomas nhưng lại trách mắng Edward vì anh ấy khiến con gái út nhỏ bé của họ đau khổ một thời gian dài. Phải công nhận rằng anh ấy thực sự kiên nhẫn ngồi nghe hết tất cả những sự chỉ trích nghiêm khắc. Dù đã là một vị vua tối cao nhưng anh vẫn không kiêu ngạo hay khinh thường bất cứ ai. Kể cả bị mắng anh vẫn không tức giận mà vô cùng nghiêm túc nhận lỗi.

Dù vậy nhưng cuối cùng cha mẹ cô vẫn đồng ý gả cô cho tên đáng ghét đến đáng yêu này. Và họ trở nên tươi rói khi nhận được sính lễ vô cùng quý báu, các anh chị của cô cũng không kém phần vui mừng khi thấy cô đã tìm được hạnh phúc thực sự cho đời mình. Còn có cả bất ngờ khi biết được Lissa chính là mẹ chồng tương lai của cô. Nói chung hôm đó là một ngày tràn đầy sự bất ngờ và vui sướng hân hoan. Cả làng cô còn tổ chức cả một buổi tiệc buổi tối thật vui vẻ để ăn mừng cho cô công chúa nhỏ này và cùng như là một buổi lễ tiễn cô về nhà chồng.

Đến giờ cô vẫn không thể tin được mình thậm chí đã có con với Edward và sắp cùng anh trở thành vợ chồng chính thức sau bao nhiêu năm nay.

“Ôi con gái, con trông thật xinh đẹp. Đến ta còn không kìm lòng được chứ nói gì đến thằng Lewis nhà ta. Ta không rõ làm thế nào mà con có thể tiếp nhận nổi nó bằng cái cơ thể nhỏ bé này nhưng thôi dù sao thì ta vẫn cam đoan nó vẫn là chàng trai yêu con nhất ngoại trừ gia đình con.” Tom đỏ mặt cười ngượng nghịu trông càng xinh đẹp hơn. Cô ôm lấy Lissa, cảm nhận tình thương quen thuộc của bà.

“Con cảm ơn người, con cũng yêu anh ấy hơn bất cứ ai và đảm bảo không thua kém một tình yêu nào trên đời này cả.”

“Cảm ơn con vì đã chọn nó.”

“Không, với tư cách là một người con dâu con mới phải nên cảm ơn người vì đã sinh ra anh ấy và chấp thuận cho việc anh ấy đến bên con. Con cũng cảm ơn người vì những năm tháng qua đã luôn ở bên động viên dạy dỗ con. Con vẫn luôn xem người như một người mẹ thứ hai của mình.” Tom nói ra tiếng lòng của mình thật chân thành. Bản thân lại không ngăn được nước mắt tuôn ra. Lại khiến cho Lissa cũng cảm động lây theo.

“Ôi chào. Sao lại khóc chứ, hôm nay là ngày vui mà con bé này. Nghe con nói vậy làm ta rất vui. Nào giờ thì mặc cái này vào, sắp đến giờ rồi khấn trượng lên nào.” Lissa đưa chiếc váy cưới tuyệt đẹp được làm riêng cho Tom thật hoành tráng. Sau này cô mới biết được là bộ váy cưới này do chính tay Rose tự làm cho riêng cô, đó là quà cưới trang trọng nhất của Rose dành cho cô em dâu này.

Bỗng ông Hall và bà Noan bước vào sau khi Tom vừa làm tóc xong. Cô đứng dậy đi đến ôm lấy hai người.

“Bố mẹ đến rồi sao.”

“Ừa, trông con thật lộng lẫy. Con gái của ta. Mẹ con vui đến mức cứ bắt ta dậy từ sớm để chuẩn bị luôn đây.” ông Hall vui vẻ nói, khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười hiếm thấy.

“Ôi xem con gái của mẹ đã lớn đến thế này rồi này. Nếu như chưa có con bé Daley thì ta vẫn nghĩ còn đến hơn vài năm nữa con mới có thể lấy chồng đây. Đến đây nào, đây là quà cưới của chúng ta.” bà đưa cho Tom một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ để cô tự mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay mỏng bằng vàng nạm vài viên hồng ngọc tinh xảo. Tuy đơn giản nhưng đẹp, khi Bà Noan đeo nó vào cho cô thì chiếc vòng sáng sủa sánh trang trí cho cổ tay của Tom thêm vài phần sang trọng.

“Thật là đẹp, có phải là...”

“Không phải đâu, là chúng ta đặt làm đây. Đồ của bà con mẹ con làm mất hết rồi ”

“Ồ, vậy à?” Tom cười khúc khích.

“Ch.. Ông này.” Noan ngượng ngùng trách nhẹ Hall.

Giờ làm lễ đã đến, Hall dắt tay Tom bước lên sân lễ lớn, phía dưới các bậc thang dài kia là toàn thể dân làng tụ tập lại để chứng kiến cảnh hôn lễ hiếm hoi đẹp chưa từng có của nhà vua. Đây là lần đầu họ được sự cho phép tham dự buổi lễ long trọng thế này, ai ai cũng xúc động. Không chỉ vì đây là một buổi lễ cưới tuyệt đẹp, mà là đức vua của họ, người đã mang cái đói nghèo và sự áp bức ra đi để họ có được cuộc sống tốt đẹp hơn như hôm nay.

Ngài xinh đẹp, phong trần, ngài tài giỏi thông minh. Ngài đánh thắng quân thù và mở rộng đất đai cho đất nước. Ngài mở ra một mối quan hệ tốt với các nước láng giềng khiến cho nguồn sống phong phú dồi dào hơn từ việc trao đổi hàng hóa giữa các nước.... Tất cả những việc lớn lao tốt đẹp mà Lewis đã mang đến cho đất nước nghèo nàn này khiến mọi người vui mừng và kính mến không thôi.

Mà hôm nay lại là ngày trọng đại của vị vua anh minh ấy. Ngài đã tìm được một cô gái xinh đẹp của đời mình. Một số người dân có thể nhận ra đó là cô bé Tom đã được vị vua đưa vào thị trấn chơi trước đây. Một tình yêu kéo dài đến tận năm năm, cuối cùng họ cũng đến được với nhau. Toàn thể dân làng và binh lính quan chức đều thăm chúc phúc cho đôi uyên ương xinh đẹp này.

Hall dìu Tom bước đi về phía Lewis đang đứng chờ, miệng anh nở ra một nụ cười thật tươi hòa lẫn với tia nắng của bình minh tạo nên một cảnh tượng tỏa nắng tuyệt đẹp. Phía trước Tom và Hall là cô con gái bé nhỏ đáng yêu của cô và Lewis đang ôm một giỏ đầy cánh hoa hồng, mỗi hai bước đi bé đều nắm một bụm cánh hoa rải tung lên trời, cánh hoa mềm mỏng nhẹ nhàng rơi xuống thềm trông đẹp đẽ làm sao.

Hall đưa Tom đi đến trước mặt Lewis, ông nâng bàn tay nhỏ của cô con gái út lên trao cho Lewis, ánh mắt ông ngập tràn cảm xúc, dần dần đỏ hoe. Giọng ông run run cất lên.

“Lewis Baron, hôm nay ta trao cô con gái bé bỏng của ta cho cậu. Nó thực sự rất bé nhỏ, hãy thay ta bảo vệ nó suốt quãng đời còn lại nhé. Ta tin tưởng cậu.”

“Vâng, thưa cha. Con sẽ không làm người thất vọng đâu.” nâng bàn tay nhỏ của Tom lên, Lewis nghiêm nghị nói rồi dắt Tom đi đến trước cha xứ. Cả kinh thành bỗng im phẫn phắc chờ đợi giờ phút thiêng liêng.

Giọng của cha xứ già nua cất lên thật to.

”Các bạn thân mến, để cử hành nghi lễ này, chúng ta vui mừng sum họp trong nhà Chúa, chung quanh đức vua Lewis Baron..và hoàng hậu tương lai Tom Lauren..trong ngày họ quyết định lập gia đình.

Đối với họ, đây là giờ phút quan trọng đặc biệt.

Vì vậy, chúng ta hãy lấy lòng yêu mến, nghĩa tình kính yêu và dành lời cầu nguyện ý nghĩa nhất dành cho họ, hãy cùng hai người lắng nghe lời Chúa nói với chúng ta hôm nay, rồi cùng với Hội Thánh và nhờ Chúa Giêsu Kitô, khẩn khoản van nài Chúa Cha, xin Ngài lấy lòng nhân hậu đón nhận, ban phúc lành và làm cho các tôi tớ Chúa sắp kết hôn với nhau đây được mãi mãi nên một.”

“Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau. Đến với nhau bằng những cảm xúc chân thành và đẹp đẽ nhất. Và bây giờ là nghi thức cuối cùng để kết nối cho sợi nhân duyên trọn đời của hai người. Xin hãy đọc lời thề...” giây phút quan trọng nhất đã đến, tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe lời tuyên thệ của đức vua và hoàng hậu tương lai của họ, chứng kiến cảnh tượng đặc biệt động lòng người này. Họ đều thăm chúc phúc cho đức vua và hoàng hậu tương lai.

Lewis nghiêm nghị mà lại dịu dàng nhìn Tom, cất giọng rành mạch rõ ràng.

“Ta, Lewis Baron....xin thề..”

“Tôi, Tom Lauren....xin thề..”

“Sẽ mãi mãi yêu thương Tom Lauren/Lewis Baron...”

“Dù có khó khăn hay gian khổ..”

“Dù cho ốm đau hay bệnh tật...”

“Thì ta vẫn sẽ mãi bên cạnh em...”

“Chăm sóc cho chàng, thương yêu chàng...”

“Tôn trọng em...Cùng em đi đến cuối cuộc đời...”

“Cùng chàng đi đến cuối cuộc đời.”

Lời thề thốt lên từ tận trái tim của hai người, chỉ có bọn họ mới hiểu được tình cảm của họ là sâu sắc và sâu đậm đến nhường nào.

Sau đó không đợi đến cha xứ nhắc, họ đã nâng tay lên và trao cho nhau chiếc nhẫn vàng đính kim cương vào ngón áp út, thể hiện cho tình yêu vĩnh cửu xinh đẹp của họ như viên pha lê trên chiếc nhẫn kia. Và chờ đợi....

“Ta tuyên bố, hai con đã trở thành vợ chồng.... chú rể hãy hô...” không đợi cha xứ nói hết câu, đôi uyên ương kia đã sà vào lòng nhau, chàng rể to lớn bế bổng nàng dâu lên trao cho nàng nụ hôn mãnh liệt trước tiếng hò reo hoan hô của gia đình, bạn bè và toàn thể người dân. Trong đôi mắt của họ là hình ảnh của đôi phương, không mờ đi một chút nào cả, chỉ có không gian xung quanh là mờ nhạt đi. Chỉ còn là không gian cho bọn họ đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào, hạnh phúc. Cuối cùng thì họ cũng đã chính thức trở thành của nhau trước sự chứng kiến của bao người, nhưng thật sự thì họ đã là của nhau từ khi họ trao nhau cái tình cảm ngọt ngào kia rồi.

“Cái thằng này chắc nhịn từ nãy giờ dữ lắm rồi, bây giờ thì như sói đói nhào vào nhai lấy con gái người ta.” Rose cười cười nói với bà Wayne.

“Ô chào, hai đứa thành vợ chồng rồi mà có gì đâu con. Mà mẹ lại thắc mắc, không biết đêm tân hôn của hai đứa sẽ ra sao. Một đứa thì cao to quá chừng, còn một đứa thì nhỏ xíu...”

“Cô yên tâm đi, con bé Tom cùng lắm thì nằm liệt giường thôi, hahaha...” Sandy chen ngang còn Rudy thì cười cười, hết nói nổi với cô em xinh đôi này.

“Bông kia, hoàng hậu tung bông kia, mau giành lấy...”

“Ô ô bông của hoàng hậu, lấy mau, rất may mắn đó...”

“Tránh ra...của tôi...”

Mọi người ồ ạt chen lấn nhau từ gia đình, bạn bè đến các cô tiểu thư của các quan tướng tranh nhau giành lấy bó bông mà Tom vừa mới tung lên trời kia. Cuối cùng người may mắn đỡ được bó bông ấy lại chính là Callum vì nó rơi vào ngay chỗ cậu.

“Chúa ơi, cái quái gì đây.....”

Còn Lewis và Tom tay trong tay nhìn nhau cười thật tươi sau đó họ sống cùng nhau thật hạnh phúc, cùng nhau trị vì đất nước, nuôi dạy bọn trẻ lớn khôn đến khi họ truyền lại ngôi vị cho chúng. Và rồi họ sống thật nhàn nhã yên bình đến khi ra đi bên nhau, tay của họ vẫn nắm chặt lấy tay đối phương, miệng nở nụ cười hạnh phúc. Tình yêu của họ vẫn còn tồn tại mãi như viên pha lê vĩnh cửu trên ngón áp út kia, mãi và mãi về sau.

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-soi-va-chang-tho-san>